ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமி பாடல்கள்

प्रज्ञानं ब्रह्म

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்
திருப்பராய்த்துறை-639 115
எலமனூர் ரயில்வே ஸ்டேஷன், திருச்சி ஜில்லா.

ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமி பாடல்கள்

प्रज्ञानं ब्रह्म

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்

திருப்பராய்த்துறை-639 115

எலமனூர் ரயில்வே ஸ்டேஷன் ★ திருச்சி ஜில்லா.

1980

தபோவனத் தொடர் 105

முதற்பதிப்பு 1980 பிரதிகள் 10,000

திருப்பராய்த்துறை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்
காரியதரிசியால் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

பிரசார விலை ரூ. 6-00

தபோவன அச்சுப்பள்ளி, திருப்பராய்த்துறை

உள்ளுறை

தாயுமானசுவாமிகள் துதிப்பாடல்

"சிராப்பள்ளி மலைமேவும் தக்ஷிணா
 மூர்த்தி அருள் நல்கப் பெற்றுப்,
பராபரமும் எந்நாளும் பைங்கிளியும்
 பலபாவும் பாடிப் பாடித்,
தராதலமா னிடர்க்குஎல்லாம் தண்அமிர்தாய்த்
 தந்துஅருளும் தாயு மான
நிராமயனார் அருள்பெரிய கவிதையினால்
 பொருள்அதனை நினைந்து வாழ்வாம்"

"உலகினுக்கு அணியாம் இராமநா தபுரத்து
 உயர்நறை வாவியின் குணபால்
மலர்நிறை வனத்தில் சிவத்துறு நிஷ்டை
 மருவிய தாயுமா னவனே;
இலகிய பொருளால் வானமாய் நிறையும்
 எந்தையே; எனதுபந் தமும்போய்
நிலையுற நினது திருவருள் அளிப்பாய்;
 நின்மலா னந்தமே போற்றி"

* * *

...ானசுவாமிகள் பாடலின் தொகை

... 39 முடிய பாடல்கள்		587
... 53 முடிய கண்ணிகள்		833
...வல், வண்ணம்		2
... களிப்பு—கண்ணிகள்		30
	ஆக	1452

ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளின் வரலாறு

தமிழ் நாட்டிலே தஞ்சாவூர் மாவட்டக் கடற்கரை ஓரத்தில் வேதாரண்யம் என்னும் பெயர்படைத்துள்ள ஊர் ஒன்று இருக்கிறது. வேதாரண்யம் என்ருல் வேதங்களே வளர்த்த வனம் என்று பொருள்படுகிறது. ஆதலால் இவ்வூரைத் திருமறைக்காடு என்று அழைப்பதும் மரபு. இது சிறந்ததொரு சிவ க்ஷேத்திரமாகும். இவ்வூரிலே சுமார் முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு சைவவேளாளர் குலத்துக்குரிய சகோதரர்கள் இருவர் இருந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தவர் பெயர் வேதாரண்ய பிள்ளே. இளேயவர் பெயர் கேடிலியப்ப பிள்ளே. இப்பெயரை வடமொழியில் பெயர்த்து அமைத்தால் அக்ஷய குமாரர் எனப்பொருள்படும். அவருக்கு அமைந்திருந்த பெயருக்கு ஏற்ப அவர் குற்றம் சிறிதும் இல்லாத நல்வாழ்வுவாழ்ந்து வந்தார். கல்வியிலும் கேள்வியிலும் இவர் சிறப்புற்று விளங்கினர். வேளாண்மை இவருடைய குலத்தொழில் எனினும் இவருடைய ஊக்கத்தையும் நிர்வாகத் திறமையையும் காணலுற்ற பொதுமக்கள் அவ்வூரிலுள்ள சிவஸ்தல நிர்வாகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று இவரை வேண்டினர்கள். இறைபணியை ஒருபொழுதும் புறக்கணிக்கலாகாது எனக் கருதி அக்கடமையைக் கேடிலியப்ப பிள்ளே முழுமனதுடன் ஏற்றுக்கொண்டார். ஊக்கத்துடன் ஆண்டவனுடைய அந்த அரும்பணியை நிறைவேற்றி வந்தார். அப்பணியை இவர் ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு ஆலயத்திலேயே புதியதோர் ஒழுங்குப்பாடும் துப்புரவும் தோன்றுவனவாயின.

அக்காலத்தில் திருச்சிராப்பள்ளியில் விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் ஆட்சிபுரிந்து வந்தார். அந்த வேந்தர் கடலில் நீராடுதற்பொருட்டும், வேதாரண்யத்தில் எழுந்தருளியிருக்

கும் சிவனரைச் சேவித்தல் பொருட்டும் அவ்வூருக்கு யாத்திரை போனர். அரசருடைய வருகையைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற கேடிலியப்ப பிள்ளை பொருத்தமான கோயில் மரியாதையுடன் அவரை வரவேற்ருர். வேதாரண்யத்தில் அந்த வேந்தர் வதிந்திருந்த காலமெல்லாம் அவருக்குத் தக்கமுறையில் கேடிலியப்ப பிள்ளை உபசாரங்கள் செய்துவைத்தார். கோவில் வழிபாட்டையும் அவ்வரசருக்கு முறையாக நிறைவேற்றி வைத்தார். வந்திருந்த விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் கோவில் நிர்வாகியின் திறமையையும் அவர் கல்வி அறிவில் பெற்றிருந்த தேர்ச்சியையும் நன்கு கவனித்தார். அதன் விளைவாகக் கேடிலியப்ப பிள்ளையைத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வந்து அரசாங்கத்தின் சம்பிரதி உத்யோகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேந்தர் வேண்டினர். கேடிலியப்ப பிள்ளைக்குச் சம்மதம் தருவதைத் தவிர வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லாது போயிற்று. வேதாரண்யத்தில் கோவில் நிர்வாகத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் தகுதிவாய்ந்த வேறு ஒருவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மன்னருடைய விருப்பத்துக்கு இணங்கிக் கேடிலியப்ப பிள்ளை திருச்சிராப்பள்ளிக்குப் போகத் தீர்மானித்தார்.

கேடிலியப்ப பிள்ளையின் வாழ்க்கைத் துணைவியாக வாய்த்தவர் கெஜவல்லியம்மை என்னும் மங்கை. இத்தம்பதிகளுக்குத் தலைப்பேருக வாய்த்தவன் சிவசிதம்பரம் என்னும் மகன். கேடிலியப்ப பிள்ளையின் தமையனராகிய வேதாரண்ய பிள்ளைக்கு மகப்பேறு ஏதும் வாய்க்கவில்லை. ஆதலால் இக்குடும்பத்துக்குப் பேறு ஆக வாய்த்திருந்தவன் சிவசிதம்பரம் என்னும் ஒரே மகன். இப்பிள்ளையைப் பெற்ருேர் நேசித்ததை விடப் பன்மடங்கு அதிகமாகப் பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் நேசித்து வந்தார்கள். அதன் விளைவாகச் சிவசிதம்பரத்துக்

கும் பெரியப்பாவிடத்தும் பெரிய அம்மாவிடத்தும் பற்றுதல் மிகுந்திருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலைக்கு இடைஞ்சல் ஏதும் ஏற்படாது இருத்தல் பொருட்டுக் கேடிலியப்ப பிள்ளை திருச்சிராப்பள்ளிக்குப் புறப்படுதற்கு முன்பே தம் செல்வனைத் தம் தமையனாருக்கு மனமுவந்து சுவீகாரம் செய்துவைத்தார். தமையனிடம் தம்பி வைத்திருந்த பேரன்புக்கும் மரியாதைக்கும் இது நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

திருச்சிராப்பள்ளியிலே அரசாங்கத்தில் சம்பிரதி உத்தியோகம் வகித்துவந்த கேடிலியப்ப பிள்ளையும் அவருடைய மனைவியாரும் சிவபக்தி மிகப்பூண்டிருந்தனர். திருச்சிராப்பள்ளியிலே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவனார் பெயர் தாயுமான சுவாமிகள் என்பதாகும். உலகனைத்துக்கும் சிவனார் தந்தை மட்டுமல்லர் தாயும் ஆனவர் என்பது இதன் பொருள். சிவனாருக்கு இப்பெயர் வந்ததற்கு ஐதிகம் ஒன்று யாண்டும் விளங்கி வருகிறது. சிவபக்தி பூண்டிருந்த செட்டிப்பெண் ஒருத்தி கருத்தரித்திருந்தாள். குழந்தை பிறப்பதற்கு முன்பு தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாய் வந்து தனக்குத் தக்கமுறையில் உதவிபுரியவேண்டும் என்று சிவனாரிடம் அப்பெண்மணி பிரார்த்தனை பண்ணிவந்தாள். காவிரி நதி அப்பொழுது பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்துகொண்டிருந்ததினால் அவளைப் பெற்றெடுத்த தாய் குறித்த சமயத்தில் மகள்வீட்டுக்கு வந்து சேரமுடியவில்லை. அக்குறையை நிறைவேற்றுவதற்கு அண்ட நாயகனாகிய சிவனார் தாமே அந்தத் தாயின் வடிவத்தில் வந்து தம்முடைய பக்திமதியாகிய செட்டிப் பெண்ணுக்குப் பணிவிடை பண்ணினார். அதனால்தான் அவர் தந்தைமட்டும் அல்லர் தாயும் ஆனவர் என்னும் பெயர் பெற்றார்.

சம்பிரதியாகிய கேடிலியப்ப பிள்ளையும் அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியும் காலை மாலை இரண்டு வேளைகளி

லும் மலைக்கோட்டையில் எழுந்தருளியுள்ள தாயுமான சுவாமிகளிடம் பக்தி பூர்வமாகத் தங்களுக்கு மகப்பேறு ஒன்று வாய்க்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தனை பண்ணி வந்தார்கள். கொஞ்சகாலத்துக்குப் பிறகு அவர்களுடைய வேண்டுதலுக்கு ஒப்ப அவர்களுக்கு ஆண் மகப்பேறு ஒன்று அமைந்தது. இறைவனாகிய தாயுமான சுவாமிகளின் திருவருளால் வாய்த்த மகப்பேறு ஆதலால் அந்தக் குழந்தைக்கும் தாயுமானவன் என்னும் நாமத்தைப் பெற்றோர்கள் சூட்டினார்கள்.

சிவபக்தி பூண்டிருந்த இத்தம்பதிகளுக்கு வாய்த்த செல்வனிடம் அங்க அடையாளங்களில் நிறை நிலைகள் பல தென்பட்டன. பரநாட்டத்தில் அவன் மேன்மை மிக எய்துவான் என்று ஜோதிட நிபுணர் ஒருவர் கணித்துச் சொன்னார். பெற்றோர்களுக்கு அது பெரு மகிழ்வை உண்டு பண்ணிற்று.

தாயுமானவன் என்னும் இளைஞனுக்கு வயது ஐந்து பூர்த்தியானவுடன் பெற்றோர்கள் அவனுக்கு வித்யாரம்பம் செய்து வைத்தார்கள். திருச்சிராப்பள்ளியில் சிறப்பான பாங்கில் பாடசாலை நடாத்தி வந்த சிற்றம்பல தேசிகர் இந்த மாணாக்கனுக்கு முதல் ஆசானாக வாய்த்தார். கல்வியிலும் கேள்வியிலும் இம்மாணாக்கன் அறிவுத்திறம் மிக வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான். நாள் ஏற ஏற கலைஞானமும் இச்சிறுவன் பால் அதிவேகமாக ஓங்கி வளர்ந்து வந்தது. தமிழிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் கணித சாஸ்திரத்திலும் ஜோதிட சாஸ்திரத்திலும் நிபுணனாகத் தாயுமானவன் வடிவெடுத்து வந்தான். நாளடைவில் சைவ நூல்களாகிய தேவாரம், திருவாசகம், சைவ ஆகமங்கள், அருணகிரிநாதருடைய திருப்புகழ் முதலிய நூல்களையும் இவ்விளைஞன் கசடறக்கற்று வந்தான்.

தாய் தந்தையர்களுக்கு வாய்த்திருந்தபடியே அவர்களுடைய அருட்செல்வனாகிய தாயுமானவனுக்கும் சின்னஞ்சிறு

வயதிலேயே தெய்வ பக்தி மிக அமைந்திருந்தது. நாள் தோறும் மலைக்கோட்டைச் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று இறை வழிபாடு பண்ணுவதும் திருவானைக்காவுக்குச் சென்று அகிலாண்ட நாயகியை வழிபட்டு வருவதும் இந்த இளைஞனுடைய நித்ய கர்மமாக அமைந்திருந்தன. ஒரு நாள் இவன் மலைக்கோட்டையில் சிவனார் தர்சனம் செய்துவிட்டுக் கீழே இறங்கி வந்துகொண்டிருந்தபொழுது இடைவழியில் சான்றோர் ஒருவர் நின்றுகொண்டிருந்ததைக் கண்டான். காந்தம் ஊசியைக் கவர்ந்திழுத்தல்போன்று இந்த இளைஞனுடைய உள்ளத்தை அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த முனிவர் அறவே கொள்ளைகொண்டுபோனார். அவருடைய முன்னிலையில் இளைஞன் ஐயம் சிறிதேனும் இன்றி வீழ்ந்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணினான். சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே இவனை ஆட்கொள்ளவந்த பரமாசாரியர் ஆவர் அந்த முனிவர். அவர் பேசுவது மிகக் குறைவு. அவசியம் ஏற்படுகின்றபொழுது இரண்டொருவார்த்தைகளுக்குமேல் அவருடைய வாயினின்று சொற்கள் வெளியே வரமாட்டா. ஆதலால் அவரை மௌன குரு எனக் கருதி மாணுக்கன் அவருக்கு ஆட்பட்டான். அம்முனிவர் திருமூலர் மரபில் வந்தவர். ஆதலால் பிற்காலத்தில் இம்மாணுக்கன் பகர்ந்தருளிய பாடல்களில் 'மூலன் மரபில் வரு மௌனகுருவே' என்று போற்றுதலைக் காண்கிறோம்.

குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் இணக்கம் ஆழ்ந்து வலுத்து வந்தது. आश्चर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धा "ஆச்சர்யோ வக்தா, குசலோஅஸ்ய லப்தா" என்பது உபநிஷத் வாக்யம். ஞானக் கனியாய் இலங்கும் குருமூர்த்தி அரியருள் அரியராய் அமைகிறார். அவரிடமிருந்து ஞானப் பேற்றினை ஏற்றுக்கொள்ளும் சிஷ்யன் திறமைமிக வாய்க்கப்பெற்றவன் என்பது இந்த உபநிஷத் வாக்யத்தின் உட்பொருள் ஆகும். இக்கோட்

பாடு இந்தக் குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் முற்றிலும் பொருத்த முடையதாகும். ஆட்கொள்ளப்பட்ட சிஷ்யன் தாயுமானவன் ஆத்ம சாதனங்களில் அதிவேகம் முன்னேற்றமடைந்து வந்தான். ஆழ்ந்து தியானம் பண்ணுவது, ஆசாரியர் மௌன குருவின் முன்னிலையில் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் அமர்ந் திருந்து ஐயங்களை அகற்றிக்கொள்ளுதல், ஆட்கொண்ட வருக்குப் பக்திபூர்வமாகப் பணிவிடைகள் பண்ணுதல் ஆகியவைகள் ஒழுங்காக நடைபெற்று வந்தன. சிஷ்யன் தாயுமானவனிடம் தலை மாணாக்கனுடைய பாங்குகள் யாவும் நன்கு தென்பட்டன. இதற்கிடையில் குருவும் சிஷ்யனும் சிறிதுகாலம் பிரிந்திருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. பிரிவாற்றாமையை முன்னிட்டுச் சிஷ்யன் மனம் மிகக் குழம்பி இருந்தான். பிரிந்திருக்கும் இடைக் காலத்தில் சிஷ்யன் தன்னுடைய பிராரப்த கர்மங்களின் பெரும் பகுதி யைப் பூர்த்திபண்ணியிருப்பான் என்றும் அதன் பிறகு அமையும் குரு சிஷ்ய இணக்கத்தில் தெய்வீகச் சிறப்பு மிக வாய்ந்திருக்கும் என்றும் குருமூர்த்தி உறுதிமொழி கூறினார். பிரியும் வேதனையில் குழம்பியிருந்த சிஷ்யனைப் பார்த்து "சும்மா இரு" என்று இயம்பிவிட்டுக் குருமூர்த்தி புறப் பட்டுப் போனார். இந்த உபதேச மொழி தாயுமான சுவாமி களின் பாடல்கள் பலவற்றிற்குப் பீஜமந்திரமாக அமைந்திருக் கிறது என்பதைப் பக்திபூர்வமாக அப்பாடல்களை ஓதுகிற வர்களுக்குத் தெளிவாக விளங்கும்.

தக்க வயது வந்திருந்ததினால் தாயுமானவனுக்கு மணம் முடித்து வைக்க வேண்டுமென்று பெற்றோர்கள் விரும்பினர். செல்வனுடைய மனப்பாங்கு உலகப்பற்று அற்றதாக இருந்தது. ஆயினும் தாய் தந்தையருடைய விருப்பத்துக்குச் செல்வன் உடன்பட்டவனானான். அதற்கிடையில் இறைவ

னிடம் அவன் உலக பந்தபாசத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ள லாகாது என்னும் பிரார்த்தனையை ஊக்கத்துடன் செய்து வந்தான்.

தாயுமானவனுக்கும் மட்டுவார்குழலி அம்மை என்னும் மங்கைக்கும் ஐதிகப்படி பெரியோர்கள் மணம் முடித்துவைத் தார்கள். தம்பதிகள் இருவரும் இல்வாழ்வை இனிது நடாத்தி வந்தார்கள். இல்லறத்துக்குரிய கடமைகளையும் அவர்கள் நன்கு நிறைவேற்றி வந்தார்கள். நாளடைவில் அவர்களுக்கு மகப்பேறு ஒன்று வாய்த்தது. அச்செல்வ னுக்குக் கனகசபாபதி என்னும் நாமம் சூட்டினார்கள். ஆனால் தன் தாயின் பராமரிப்பில் இச்சிறுவன் வளர்ந்தவன் அல்லன். இவனை ஈன்று எடுத்த சில வருஷங்களுள் தாய் தேகவியோக மானாள். கனகசபாபதிக்குத் தாயின் பராமரிப்பைத் தாண்டிய பருவம் இன்னும் வரவில்லை. ஆதலால் தாயுமானவனுடைய தமையன் சிவசிதம்பரமும் அவருடைய மனைவியும் இச்சிறுவ னைப் பேணும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டனர். இவ்விதத் தில் ஆத்மசாதகனாகிய தாயுமானவனுக்குப் பிராரப்த கர்மமா யிருந்த இல்வாழ்க்கை ஒரு போக்கில் அதிவிரைவில் முற்றுப் பெற்றது.

இதற்குச் சற்று முன்பே தாயுமானவனின் தந்தையாகிய கேடிலியப்ப பிள்ளை சம்பிரதி ஸ்தானத்தில் இருந்தபடியே உடலை நீத்துப் பரகதி அடைந்தார். அது திருச்சிராப்பள்ளி அரசாங்கத்துக்குப் பெரிய நஷ்டமாயிற்று. அப்பதவிக்கு அவருடைய மைந்தனாகிய தாயுமானவனே தகுதி வாய்ந்தவன் என அறிந்திருந்த அரசர் அவனை அழைத்து அப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டினார். தன்னிடத்துப் பேரன்பும் பேரபிமானமும் வைத்திருந்த வேந்தருடைய வேண்டுதலை மறுக்கத் தாயுமானவனுக்கு இயலவில்லை. அரை மனத்துடன்

அப்பொறுப்பை அவன் ஏற்றுக்கொண்டான். தன் தந்தையார் திறமையுடன் நிர்வகித்துவந்த உத்தியோகம் அது. அக்காரணத்தை முன்னிட்டே மைந்தனும் அத்துறையில் முன்னரே பட்டும் படாதும் சிறிது பயிற்சி பெற்றிருந்தான். இப்பொழுது அப்பொறுப்பு தன்மீது சுமத்தப்பட்டதை முன்னிட்டுத் தன் பெரும்பகுதி கவனத்தை அதனிடத்துச் செலுத்தினுன். அதிவிரைவில் அதன் நிர்வாகம் யாவும் அவன் மனத்தில் படிந்தன. அதன் விளைவாக அந்த உத்தியோக நிர்வாகத்தில் மைந்தன் தந்தைக்கும் மிக்கான் ஆகிவிட்டான். இவ் வேளையில் அரசரும் திடீரென்று காலமானுர். அரசருக்கு மகப்பேறு ஏதும் இல்லை. ஆதலால் அந்த அரசர் ஆணைப்படி அவருடைய ராணி மீனுக்ஷி அம்மை நாட்டின் ஆட்சிமுறையை மேற்கொண்டாள். தகுதி வாய்ந்த சம்பிரதியும் ஏனைய மந்திரி பிரதானிகளும் வாய்த்திருந்ததினுல் சிரமம் ஏதும் இன்றி ராணி மீனுக்ஷி செங்கோல் செலுத்தி வந்தாள்.

தாயுமான பிள்ளை என்னும் சம்பிரதி ஒரு போக்கில் ராஜப்பிரதிநிதி ஸ்தானத்தை வகித்து வந்தார். ஆட்சிமுறை யாவும் ஒரு விதத்தில் அவர் கையில் அடங்கியிருந்தன. ஆயினும் அவர் அதில் பற்று ஏதும் வைக்கவில்லை. உலக வியவகாரங்கள் அனைத்தும் அவருக்கு உப கடமைகளாக அமைந்திருந்தன. அவருடைய மனத்தின் பெரும்பகுதி பர நாட்டத்திலேயே ஈடுபட்டு இருந்தது. அப்படி அது ஈடுபட்டிருந்ததைக் கடலின் கீழ்ப்பகுதியோடு ஒப்பிடலாம். அவர் புரிந்துவந்த ராஜ்ய பரிபாலனங்களைக் கடலின் மேற்பரப்போடு ஒப்பிடலாம். அத்தகைய பண்பாடடைந்த பெருமகனுகத் தாயுமானபிள்ளை இருந்துவந்தது உலகத்தவர்களுக்குத் தெரியாது.

அக்காலத்தில் அரசாங்க சம்பந்தமான அரிய பெரிய குறிப்புக்கள் பனையோலையில் பதிவு செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒருநாள் சம்பிரதியானவர் அத்தகைய அரிய அரசாங்கப்பத்திரம் ஒன்றை ஆராய்ச்சி பண்ணிக்கொண்டிருந்தபொழுது அதைத் தம்முடைய இரண்டு கரங்களாலும் கசக்கித் துகள்துகளாகப் பாழ்படுத்தினர். அருகில் இருந்த ஏனைய உத்தியோகஸ்தர்கள் இச்செயலைக் குறித்துத் தடுமாற்றமடைந்து தங்கள் வியப்பைத் தெரிவித்தனர்.

சம்பிரதியாருக்கு இப்பொழுது தாம்செய்த பிழையைப் பற்றிய உணர்வு ஒருவாறு மனத்தில் உதயமாயிற்று. அவர் இயம்பியதாவது "திருவானைக்கா அம்பிகை அகிலாண்டேஸ்வரியின் துகிலில் வீழ்ந்துபற்றிய கற்பூரத் தீயைக் கசக்கி அணைக்க முயன்றேன்; என்னையறியாது என் கையிலிருந்த இந்த அரிய அரசாங்கப் பத்திரம் பாழ்படுத்தப்பட்டது. அதைக் குறித்து நான் மிகவும் வருந்துகிறேன்" என்ருர்.

சிறிது நேரத்துக்குள் திருவானைக்காவிலிருந்து ஆங்கு நிகழ்ந்த சிறிய விபத்தைக் குறித்த செய்தி அரண்மனைக்கு வந்தது. அர்ச்சகர் கற்பூர தீபாராதனை பண்ணிக்கொண்டிருந்தபொழுது அந்த நெருப்புத் தவறி அம்பிகையின் ஆடையின்மீது வீழ்ந்தது. ஆடையும் தீப்பற்றிக்கொண்டது. சிரமப்பட்டு அது அணைக்கப்பட்டது. இதுவே அங்கிருந்து வந்த செய்தியாகும்.

சம்பிரதியின் செயலும் இந்த நிகழ்ச்சியும் ஒன்றை ஒன்று ஒத்து இருந்தன. இதை முன்னிட்டு அரண்மனையில் உத்தியோகஸ்தர்களிடத்திலும் அரசியாரிடத்திலும் பதைபதைப்பும் வியப்பும் எழலாயின. ராணி மீனுக்ஷி சம்பிரதியார் தாயுமான பிள்ளையைத் தகுந்த ஆசனத்தில் அமரச்செய்து அவருடைய பக்தியையும் பரநாட்டத்தையும் பெரிதும் பாராட்

டினர். "தங்கள் ஆணைப்படி நாங்கள் அனைவரும் நடந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்" என்று ராணியார் விண்ணப்பித்தார்.

"தாயே, இனி என் மனம் உலக வியவகாரங்களில் செல்லாது. நான் முற்றிலும் பரத்துக்கு உரியவனாகும் காலம் வந்துள்ளது. என் போக்கில் போக எனக்கு அனுமதி கொடுப்பதே இவ்வரசாங்கம் எனக்குச் செய்யும் பேருபகாரமாகும்" என்று சம்பிரதியார் தம் சித்தத்தில் இருந்ததைத் தெரிவித்தார். அவர் விருப்பப்படி வெளியேற அவருக்கு அரசாங்கத்தில் அனுமதி அரைமனதோடு வாய்ப்பதாயிற்று. இதுகாறும் நாடு ஆளும் வேந்தன் ஸ்தானத்தில் இருந்த தாயுமானவர் இப்பொழுது துறவி வேந்தராக வெளியேறினர். இதனோடு அவருடைய உலக வாழ்க்கை சம்பந்தமான பிராரப்த கர்மமும் பூர்த்தியாயிற்று.

இறைவனுடைய திருவருளுக்கு ஒப்ப மௌனகுரு மாமுனிவரும் அவரிடத்து ஏற்கனவே அடைக்கலம் புகுந்திருந்த தாயுமானத் துறவி வேந்தரும் இப்பொழுது ஒருவரையொருவர் மீண்டும் சந்தித்தார்கள். இது ஒப்பு உயர்வு அற்ற இணக்கம். சிஷ்யனாக வாய்த்தவருடைய பிராரப்த கர்மங்கள் யாவும் முடிவு பெற்றுவிட்டன. ஆதலால் அவர் முற்றும் பரத்துக்கே உரியவரானர். அவரை ஆட்கொண்டவர் முன்பே கூறி இருந்ததும் அதுவே. கங்கை நதியில் யமுனா நதி சங்கமமாவதுபோன்று இப்பொழுது தாயுமான சுவாமிகள் மௌன குருவிடம் சரண்புகுந்தார். சமய அனுஷ்டான ஐதிகப்படி குருவானவர் சிஷ்யனுக்குச் சந்நியாச ஆச்ரம சம்ஸ்காரங்கள் செய்து வைத்தார். அதன் பிறகு சிறிதுகாலம் குருவும் சிஷ்யரும் ஒன்று சேர்ந்து பாரமார்த்திக வாழ்வில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். அன்னவர்களின் மேனிகள் வாழ்ந்திருந்தது மண்ணு

லகில். ஆனல் அன்னவர்களின் அந்தரங்க அமைப்புக்கள் பர நாட்டத்தில் முற்றிலும் ஒன்றுபட்டிருந்தன. ஏற்கனவே இயம் பிய உபநிஷத் வாக்கியமாகிய "ஆச்சர்யோ வக்தா, குசலோ ஸ்ய லப்தா" என்னும் கோட்பாடு இப்பொழுது முற்றிலும் நிறைநிலை அடைவதாயிற்று.

தக்ஷிணாமூர்த்தியின் மானுடப் பிரதிநிதியாகிய மௌன குரு பேசாதிருந்தார். அவர் பேசாதிருந்தது ஆன்மீகப் பெரு நிலை. அதற்கு நிகரான பரஞான வியாக்கியானம் வேறு ஏதும் இல்லை. அத்தகைய மௌனோபதேசம் அதிவிரைவில் மாணக் கருடைய மன அமைப்பைச் செப்பனிட்டு வந்தது. சூரிய உதயத்தில் யாரும் புகட்டாமலேயே பாருலகின் அமைப்பு அனைத்தும் உள்ளபடி தென்படுவது போன்று பரதத்துவங் கள் யாவும் சிஷ்யர் உள்ளத்தில் தெற்றென விளங்கின. அந்தத் தத்துவ சொரூபமாகவே சிஷ்யரும் விரைந்து திருந்தி அமைந்து வந்தார்.

குருவும் சிஷ்யரும் பரசொரூபத்தில் அத்வைத நிலையை அடைந்தான பிறகு திருமேனி தாங்கிய இவ்வுலக இணக்கத் துக்கு அவசியம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே திருமேனிகள் இரண்டும் ஒன்றினின்று மற்றொன்று பிரிந்து போயின. அது எங்ஙனம் நிகழ்ந்தது என்பதை நில உலகத்தார் யாரும் அறி யார். அறியவேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

சந்நியாச ஆச்ரமம் பூண்டநாள்முதற்கொண்டு தாயுமான சுவாமிகள் வெறும் கௌபீனதாரியாக இலங்கினர். அக் கோலத்திலேயே பல ஆண்டுகள் திருச்சிராப்பள்ளியில் அவர் வசித்து வந்தார். அதே ஊரில் அரசனுக்கு அடுத்த ஸ்தா னத்தில் உலக வைபவங்கள் யாவும் சிறப்பாக அமையப் பெற்றவராக ஆரம்பத்தில் சில ஆண்டுகள் அவர் வசித்து வந்தார். அத்தகையவருக்கு இல்வுலக வாழ்வு வெறும்

விளையாட்டு என்னும் மனத்தெளிவு வாய்க்கப்பெற்றிருந்தால் ஒழிய வெறும் ஆண்டியாக அதே ஊரில் வாழ அவருக்கு இயலாது. ஆனல் அவர் அப்படி வாழ்ந்திருந்ததே அவர் பெற்றிருந்த பரிபாகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டு ஆகும். பூர்வத்தில் இருந்த பகட்டான பார் உலக வாழ்வைப் பாராட்டியவர்களுள் ஒரு சிலர் அவருடைய பரதேசி வாழ்வைப் பார்த்து அவரைப் பைத்தியம் எனக் கருதி எள்ளி நகையாடினர். வேறு சிலர் அவருடைய வைராக்கியத்தைப் பாராட்டிப் போற்றினர். ஆனல் தாயுமான சுவாமிகள் தூற்றுதலையோ போற்றுதலையோ பொருட்படுத்தவில்லை. தாம் அடைந்திருந்த பாரமார்த்திகப் பரிபாகத்துக்கு ஏற்ப அவருடைய மனம் யாண்டும் அதீதத்திலேயே நிலவி இருந்தது.

உடைமை ஏதும் இல்லாதவராக வெறும் கௌபீன தாரியாகத் திருச்சிராப்பள்ளியில் தற்செயலாய் வாய்த்த பிக்ஷான்னத்தைப் புசித்துப் பிரபஞ்ச வாழ்வில் சிறிதும் கருத்தைச் செலுத்தாதவராகப் பரபோதத்திலேயே யாண்டும் திளைத்திருந்தார். குளிர்காலத்தில் அதிகாலையில் போர்வையேதும் இல்லாது நடமாடிக்கொண்டிருந்த அவர் மேனியின்மீது அன்பர் ஒருவர் விலைஉயர்ந்த காஷ்மீர்சால்வையைச் சாத்தினர். சிலதினங்களுக்கு அச்சால்வை தாயுமானவர் தேகத்தின்மீது இடம் பெற்றிருந்தது. அடுத்த சிலதினங்களுள் அதே சால்வையைக் கட்டழகு வாய்ந்த வேலைக்காரி ஒருத்தி அணிந்துகொண்டு வந்ததைச் சிலர் கவனித்தனர். அந்தச் சால்வை அவளுக்கு எப்படி அகப்பட்டது என்று விசாரித்தார்கள். தன் உடலை மூடப் போதிய அளவு துணியில்லாது காலை வேளையில் வீதியில் அவள் நடுங்கிக்கொண்டு வந்தபொழுது பரதேசி ஒருவர் அதைத் தனக்குக் கொடுத்ததாக அவள் தெரிவித்தாள். அப்படி விசாரித்தவர்கள் மூற்றத்

துறந்த தாயுமான சுவாமிகளிடம் சென்று அவருக்குக்கொடுத் திருந்த சால்வையின் கதி என்ன ஆயிற்று என்று கேட் டார்கள். அதற்கு அச்சான்றோர் கொடுத்தவிடையாவது: "அன்னை பராசக்தி அகிலாண்டேஸ்வரி அன்றொருநாள் குளிரில் நடுங்கிக்கொண்டு அதிகாலையில் வீதியில் வந்தாள். நான் வணங்கும் தெய்வமாகிய அந்த அம்பிகைக்கு அதை நான் சாத்தினேன்." ஒரே உலகம் அவரவர் மனப்பான் மைக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு காட்சி கொடுக்கிறது என்பதற்கு இது நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

சான்றோர்கள் சாதாரணமாகக் கையாளுகிற முறைப்படி தாயுமான சுவாமிகளும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சில புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்றார். ஞானிகள் இம்முறை யைக் கையாள்வதால் பார் உலகில் ஆங்காங்குப் பக்குவப் பட்டிருக்கிறவர்களுக்குச் சான்றோரின் சேர்க்கை பெருநலனை விளைவிக்கிறது.

யாத்திரை போய்க்கொண்டிருந்த தாயுமான சுவாமிகள் திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் தென்மேற்கில்உள்ள விராலிமலைக்குச் சென்றிருந்ததாகவும் அங்குச் சித்தர்கள் சிலருடைய கூட்டுறவு இவருக்கு வாய்த்ததாகவும் கர்ண பரம்பரைச் செய்தி நிலவி வருகிறது. தென்திசையில் இவர் செய்த தீர்த்த யாத்திரை யின் முக்கிய நோக்கம் இராமேஸ்வரத்தைச்சென்று தரிசித்தல் பொருட்டேயாம். அந்த ஸ்தலத்துக்குத் தேவை என்பது மற் றொரு பெயர். ஆங்கு எழுந்தருளி இருக்கும் அன்னை பராசக் திக்குப் பர்வத வர்த்தனி என்பது பெயர். 'மலைவளர்காதலிப் பெண் உமையே' என விளித்து இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் ஆத்ம சாதகர்களுக்கு என்றென்றும் அருள்விருந்து ஆகும்.

பிறகு இராமநாதபுரத்துக்குத் திரும்பி வந்து தம்முடைய வாழ்க்கையின் இறுதிப் பகுதியைப் பரநிஷ்டையில் கழித்து

வந்தது தாயுமானசுவாமிகளின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த இறுதிச் செயலாகும். பரபோதத்தில் மூழ்கியவராக அவர் இவ்வூரில் யாக்கையை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டுப் பரத்தினில் இரண்டறக் கலந்தார். அவருடைய திருமேனி இராமநாதபுரத்துக்கு வெளிப்பட்டணமாக இருக்கும் பகுதியான லக்ஷ்மிபுரம் என்னும் ஊரில் சமாதி வைத்துத் திருக்கோயில் எழுப்பப் பெற்றிருக்கிறது.

இதுகாறும் பலப்பல திருக்கூட்டத்தார்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் இந்தச் சமாதித் திருக்கோயில் ஸ்தாபனம் இப்பொழுது திருப்பராய்த்துறை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனத்தின் நிர்வாகத்துக்கு வந்துள்ளது.

சுபகிருது வருஷம் தை மாதம் விசாக நக்ஷத்திரத்தன்று ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள் மகாசமாதி அடைந்தார். சரித்திர வரலாற்றின்படி விஜயரங்க சொக்கநாதர் திருச்சிராப்பள்ளியில் அரசாண்ட காலம் கி. பி. 1704 முதல் 1731 வரையிலாகும். இந்த அரசரது காலத்தில் கேடிலியப்ப பிள்ளை சம்பிரதியாக உத்தியோகம் பார்த்திருக்கிறார். சுமார் கி. பி. 1707ல் தாயுமானவர் இவருக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும். விஜயரங்க சொக்கநாதரின் மனைவி ராணி மீனாக்ஷி அரசாண்ட காலம் கி. பி. 1731 முதல் 1736 வரையிலாகும். இந்த ராணியின் ஆட்சி முடிவதற்கு முன்பே தாயுமானவர் சம்பிரதி உத்தியோகத்தினின்று விடுபட்டுத் துறவியாகக் கிளம்புகிறார். அப்பொழுது தாயுமானவருக்கு வயது சுமார் முப்பது. கி.பி. 1736-ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு வரும் சுபகிருது வருஷத்தில் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள் மகாசமாதி அடைந்துள்ளார். அது கி. பி. 1783 ஆக அமைகிறது. எனவே ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளின் காலம் கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டாகும்.

உ

தாயுமானசுவாமி பாடல்கள்

1 திருவருள்விலாசப் பரசிவ வணக்கம்

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

அங்குஇங்கு எனாதபடி எங்கும் ப்ரகாசமாய்,
ஆனந்த பூர்த்திஆகி,
அருளொடு நிறைந்தது[1]எது? தன் அருள் வெளிக்குளே
அகிலாண்ட கோடிஎல்லாம்

தங்கும் படிக்குஇச்சை வைத்து,உயிர்க்கு உயிராய்த்
தழைத்ததுஎது? மனவாக்கினில்
தட்டாமல் நின்றதுஎது? சமயகோ டிகள்எலாம்
தம்தெய்வம் எம்தெய்வம்என்று

எங்கும் தொடர்ந்துஎதிர் வழக்குஇடவும் நின்றதுஎது?
எங்கணும் பெருவழக்காய்,
யாதினும் வல்லஒரு சித்துஆகி,இன்பமாய்,
என்றைக்கும் உள்ளதுஎது?மேல்

கங்குல்பகல் அறநின்ற எல்லைஉளது[2] எது?அது
கருத்திற்கு இசைந்ததுஅதுவே;
கண்டன எலாம்மோன உருவெளியது ஆகவும்
கருதிஅஞ் சலிசெய்குவாம். 1

ஊர்அனந் தம்;பெற்ற பேர்அனந் தம்;சுற்றும்
உறவுஅனந் தம்;வினையினால்
உடல்அனந் தம்;செயும் வினைஅனந் தம்;கருத்
தோஅனந் தம்;பெற்றபேர்

1—1. அருளொடு நிறைந்தது-ஆட்கொள்ளும் அம்பிகை சமேதன். *2.* எல்லைஉளது-உள்ளத்தில் அடங்கிய பொருள் போன்று தென்படுபவன்.

சீர்அனந் தம்;[1]சொர்க்க நரகமும் அனந்தம்;நல்
தெய்வமும் அனந்தம்;பேதம்
திகழ்கின்ற சமயமும் அனந்தம்;அத னுல்ஞான
சிற்சக்தி யால்உணர்ந்து,

கார்அனந் தம்[2]கோடி வருஷித்தது என[3]அன்பர்
கண்ணும்விண் ணும்தேக்கவே,
கருதரிய ஆனந்த மழைபொழியும் முகிலை;நம்
கடவுளைத்; துரியவடிவைப்;[4]

பேர்அனந் தம்பேசி மறைஅனந் தம்சொலும்
பெரியமௌ னத்தின்வைப்பைப்;
பேசரும் அனந்தபத ஞான ஆனந்தம்ஆம்
பெரியபொரு ளைப்பணிகுவாம். 2

அத்வைத வஸ்துவைச்; சொல்பிரகா சத்தனியை;
அருமறைகள் முரசுஅறையவே
அறிவினுக்கு அறிவுஆகி, ஆனந்த மயம்ஆன
ஆதியை; அநாதி;ஏக

தத்துவ சொருபத்தை; மதசம்ம தம்பெருச்
சாலம்ப ரகிதம்ஆன

2—1. சீர்அனந்தம் - ஒழுங்குப்பாடுகள் பல. 2. கார் அனந்தம் - கரிய மேகக்கூட்டம். 3. வருஷித்தது என - மழை பொழிந்தது போல. 4. துரியவடிவை-ஆத்ம சொருபத்தை.

3. அத்வைத வஸ்துவை-சிவமும் சக்தியும் என இரண்டல்லாத பொருளை. சொல் பிரகாசம் - ஓங்காரம் அல்லது பிரணவம். முரசு அறைய-தம்பட்டம் அடிக்க. ஆதியை-உலகுக்கு மூலப்பொருளை. அநாதி-தான் எதிலிருந்தும் தோன்றி வராத பொருள். சாலம்ப ரகிதம்-பற்றுக்கோடு இல்லாதது.

சாசுவத புஷ்கல நிராலம்ப ஆலம்ப
சாந்தபத வ்யோமநிலையை;
நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ் சப்பொருளை;
நிர்விஷய சுத்தம்ஆன
நிர்விகா ரத்தைத்; தட்ஸ்தமாய் நின்றுஒளிர்
நிரஞ்சன நிராமயத்தைச்;
சித்தம்அறி யாதபடி சித்தத்தில் நின்றுஇலகு
திவ்யதே ஜோமயத்தைச்;
சித்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரமது ஆனபர
தேவதையை அஞ்சலிசெய்வாம். 3

---

2. பரிபூரணனந்தம்

வாசா கயிங்கரியம்[1] அன்றிஒரு சாதனம்
மனோவாயு[2] நிற்கும்வண்ணம்
வாலாயம் ஆகவும்[3] பழகிஅறி யேன்;துறவு
மார்க்கத்தின் இச்சைபோல

சாசுவதம்-யாண்டும் இருப்பது. புஷ்கலம் - நிறைவு– புஷ்கலம்- Excellence. நிராலம்ப ஆலம்பம் - தனக்கு ஆதரவு தேவை இல்லாதது எனினும், உலகுக்கு ஆதரவாக இருப்பது. வ்யோமம்-வெட்டவெளி. நித்தம்-யாண்டும் இருப்பது. நிர் மலம் - அழுக்கற்றது. நிஷ்ப்ரபஞ்சப் பொருளை - உலகுக்கு அப்பாற்பட்ட வஸ்துவை. நிர்விஷயம் - புலப்படாதது. நிர் விகாரம்-வடிவெடுக்காதது. தடஸ்தம்-படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல் ஆகிய மூவிதச் செயல்கள் மூலம் தன்னை விளக் கும் பொருள். நிரஞ்சனம் - குற்றமற்றது. நிராமயத்தை - பழுதுபடாததை.

1—1. கயிங்கரியம் - மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய முக் கரணங்களால் செய்யப்படும் பணிவிடைகளுள் எளிதில் அமைவது வெறும் வாய்ப்பேச்சுக் கயிங்கரியம். 2 மனோ வாயு - மனமும் பிராணனும் 3. வாலாயம் ஆகவும் - படிப்

நேசானுசாரியாய்[4]விவகரிப்பேன்;அந்த
நினைவையும் மறந்தபோது
நித்திரைகொள் வேன்;தேகம் நீங்கும்என எண்ணிலோ
நெஞ்சம் துடித்து அயருவேன்;
பேசாத ஆனந்த நிஷ்டைக்கும்[5] அறிவுஇலாப்
பேதைக்கும் வெகுதூரமே;
பேய்க்குணம் அறிந்துஇந்த நாய்க்கும்ஒரு வழிபெரிய
பேரின்ப நிஷ்டைஅருள்வாய்;
பாசா டவி[6]க்குளே செல்லா தவர்க்குஅருள்
பழுத்துஒழுகு தேவதருவே![7]
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே! 1

தெரிவாக ஊர்வன நடப்பன பறப்பன
செயல்கொண்டு இருப்பனமுதல்
தேகங்கள் அத்தனையும் மோகம்கொள் பௌதிகம்
ஜென்மித்த ஆங்குஇறக்கும்;
விரிவாய பூதங்கள் ஒன்றோடுஒன் றாய்அழியும்
மேல்கொண்ட சேஷம்[1]அதுவே;
வெறுவெளி; நிராலம்பம்;[2] நிறைசூன்யம்; உபசாந்த
வேதவே தாந்தஞானம்;
பிரியாத பேரொளி பிறக்கின்ற அருள்;அருள்
பெற்றோர்கள் பெற்றபெருமை;
பிறவாமை, என்றைக்கும் இறவாமை யாய்வந்து
பேசாமை ஆகும்,எனவே

படியாகவும். 4. நேசானுசாரியாய்-(நேச+அனுசாரியாய்) அவரவர் பாங்கிற்கு ஏற்ப. 5. நிஷ்டைக்கும் - தியானத்திற்கும். 6. பாசாடவி - (பாச + அடவி) பற்றுதலை உண்டு பண்ணும் பிறவிக் காடு. 7. தேவதரு - கல்பக விருக்ஷம்.

2—1. சேஷம்-எஞ்சியிருக்கும் பொருள். 2 நிராலம்பம்-பற்றுக்கோடில்லாதது.

பரிவாய் எனக்குநீ அறிவிக்க வந்ததே
பரிபாக காலம்அலவோ?
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே! 2

ஆராயும் வேளையில் பிரமாதி ஆனாலும்
ஐய!ஒரு செயலும்இல்லை;.
அமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்த்ரர்[1]
ஆம்என இருந்தபேரும்
நேராக ஒருகோபம் ஒருவேளை வரஅந்த
நிறைவுஒன்றும் இல்லாமலே
நெட்டுயிர்த் துத்[2]தட்டு அழிந்து[3]உளறு வார்;வசன
நிர்வாகர் என்றபேரும்
பூராய மாய்[4]ஒன்று பேசும்இடம் ஒன்றைப்
புலம்புவார்; சிவராத்திரிப்
போதுதுயி லோம்[5]என்ற விரதியரும்[6] அறிதுயில்
போலேஇருந்து துயில்வார்;
பாராதி[7] தனில்உள்ள செயல்எலாம் முடிவிலே
பார்க்கில்நின் செயல்அல்லவோ?
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே! 3

அண்டபகி ரண்டமும் மாயா விகாரமே;
அம்மாயை இல்லாமையே
ஆம்எனவும் அறிவும்உண்டு; அப்பாலும் அறிகின்ற
அறிவினை அறிந்துபார்க்கின்,

3—1. குணசந்த்ரர் - நற்குணம் நிறைந்தவர். 2. நெட்டுயிர்த்து-பெருமூச்சுவிட்டு. 3. தட்டு அழிந்து-நிலைகுலைந்து. 4. பூராயமாய்-பொருத்தமாய். 5. துயிலோம் - தூங்கோம். 6. விரதியரும்-விரதம் பூண்டிருப்பவரும். 7. பாராதி-உலகம் முதலிய இருப்பிடம்.

எண்திசை விளக்கும்ஒரு தெய்வஅருள் அல்லாமல்
இல்லைஎனும் நினைவும்உண்டு;இங்கு
யான்எனது அறத்,துரிய நிறைவு[1]ஆகி நிற்பதே
இன்பம்எனும் அன்பும்உண்டு;
கண்டன எலாம்[2]அல்ல என்றுகண் டனைசெய்து
கருவிகர ணங்கள்ஓயக்,
கண்மூடி ஒருகணம் இருக்கஎன் றால்பாழ்த்த
கர்மங்கள் போர்ஆடுதே;
பண்டைஉள கர்மமே கர்த்தா[3] எனும்பெயர்ப்
பக்ஷம்நான் இச்சிப்பனோ?
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே! 4

சந்ததமும்[1] எனதுசெயல் நினதுசெயல், யான்எனும்
தன்மைநினை அன்றி இல்லாத்
தன்மையால் வேறுஅலேன்; வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவம்இதுவே;
இந்தநிலை தெளியநான் நெக்குஉருகி வாடிய
இயற்கைதிரு உளம்அறியுமே;
இந்நிலையி லேசற்று இருக்கஎன் றால்மடமை
ஹிதசத்ரு[2] ஆகவந்து

4—1. துரியநிறைவு-ஆத்மாவின் பரிபூர்ணநிலை. 2. கண்டன எலாம்-ஐம்பொறிகளுக்கு எட்டுபவையாவும். 3. கர்மமே கர்த்தா-வினையினால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்னும் கர்ம காண்டக் கொள்கை.

5—1. சந்ததமும்-எப்பொழுதும். 2. ஹிதசத்ரு-நண்பன் போன்று காட்டிக்கொள்ளும் எதிரி.

சிந்தைகுடி கொள்ளுதே; மலமாயை கர்மம்
திரும்புமோ? தொடுவழக்காய்
ஜென்மம்வரு மோ?எனவும் யோசிக்கு தேமனது;
சிரத்தை[3]எனும் வாளும்உதவிப்,

பந்தம்அற மெய்ஞ்ஞான தீரமும்[4] தந்து,எனைப்
பாதுகாத்து அருள்செய்குவாய்;
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே! 5

பூதலயம் ஆகின்ற மாயைமுதல் என்பர்சிலர்;
பொறிபுலன் அடங்கும்இடமே
பொருள்என்பர் சிலர்;கரண முடிவுஎன்பர் சிலர்;
போன இடம் என்பர்சிலபேர்; [குணம்

நாதவடிவு என்பர்சிலர்; விந்துமயம் என்பர்சிலர்;
நட்டநடு வேஇருந்த
நாம்என்பர் சிலர்;உருவம் ஆம்என்பர் சிலர்;கருதி
நாடில்அரு என்பர்சிலபேர்;

பேதம்அற[1] உயிர்கெட்ட நிலையம்என் றிடுவர்சிலர்;
பேசில்அருள் என்பர்சிலபேர்;
பின்னும்முன் னும்கெட்ட சூனியமது[2] என்பர்சிலர்;
பிறவுமே மொழிவர்;இவையால்

பாதரச மாய்மனது சஞ்சலப் படும்அலால்
பரமசுக நிஷ்டைபெறுமோ?
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே! 6

---

3. சிரத்தை - ஊக்கம். 4. மெய்ஞ்ஞான தீரமும் - மெய்ஞ் ஞானத் தெளிவும். 6—1. பேதம் அற - வேறுபாடுகள் ஒழிய. 2. சூனியமது - ஒன்றுமில்லாதது.

அந்தகா ரத்தை[1]ஓர் அகம்ஆக்கி,[2] மின்போல்என்
அறிவைச் சுருக்கினவர்ஆர்?
அவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்ருய்
அழுந்தவும் தலைமீதிலே

சொந்தமாய் எழுதப் படித்ததுஆர்? மெய்ஞ்ஞான
சுகநிஷ்டை[3] சேராமலே,
சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவும் உண்டுஉண்டு
தூங்கவைத் தவர்ஆர்கொலோ?

தந்தைதாய் முதலான அகிலப்ர பஞ்சம்[4]
தனைத்தந்தது எனதுஆசையோ?
தன்னையே நோவனே! பிறரையே நோவனே!
தற்காலம் அதைநோவனே!

பந்தம்ஆ னது[5]தந்த வினையையே நோவனே!
பரமார்த்தம்[6] ஏதும்அறியேன்;
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே! 7

வாராது எலாம்ஒழிய, வருவன எலாம்எய்த,
மனதுசாட் சியதுஆகவே
மருவநிலை[1] தந்ததும்; வேதாந்த சித்தாந்த
மரபுசம ரசம்[2]ஆகவே

7—1. அந்தகாரத்தை - இருளை. 2. அகம்ஆக்கி - இருப்பிடம்ஆக்கி. 3. சுகநிஷ்டை-சமாதி நிலை. 4. அகிலப்ரபஞ்சம்-தோற்றத்திற்கு வந்துள்ள உலகம் முழுவதும். 5. பந்தம் ஆனது-பற்றுதல் ஆனது. 6. பரமார்த்தம்-மேலான விளக்கம்.

8—1. மருவநிலை - பொருத்தமான நிலை. 2. சமரசம்-பெயர் வேற்றுமைக்கிடையில் பொருள் ஒன்றுபட்டிருத்தல்.

பூராய மாய்உணர ஊகம்அது[3] தந்ததும்;
பொய்உடலே நிலேஅன்றுஎனப்
போதநெறி[4] தந்ததும்; சாசுவத ஆனந்த[5]
போகமே வீடுஎன்னவே

நீராள மாய்உருக[6] உள்அன்பு தந்ததும்
நின்னதுஅருள்; இன்னும்இன்னும்
நின்னையே துணைஎன்ற என்னையே காக்கஒரு
நினைவுசற்று உண்டாகிலோ,

பாராதி[7] அறியாத மோனமே இடைவிடாப்
பற்றுக நிற்கஅருள்வாய்;
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே! 8

ஆழ்ஆழி[1] கரைஇன்றி நிற்கஇலே யோ?கொடிய
ஆலம்[2]அமுது ஆகஇலேயோ?
அக்கடலின் மீதுவட அனல்[3]நிற்க இல்லேயோ?
அந்தரத்து[4] அகிலகோடி

தாழாமல்[5] நிலேநிற்க இல்லேயோ? மேருவும்
தனுவாக[6] வளேயஇலேயோ?
சப்தமே கங்களும்[7] வஜ்ரதரன்[8] ஆணேயில்
சஞ்சரித்திட இல்லேயோ?

---

3. ஊகம்அது - நல்லறிவு. 4. போதநெறி - ஞான மார்க்கம். 5. சாசுவத ஆனந்தம் - பேரானந்தம். 6. நீராளமாய் - நீரின் பாங்கிற்கு ஒப்ப. 7. பாராதி - (பார் + ஆதி) இவ்வுலக வாழ்வு முதலியன.

9 –1. ஆழ்ஆழி-ஆழமான கடல். 2. ஆலம்-விஷம். 3. வட அனல்-கடலில் எழுந்த தீ. 4. அந்தரத்து-வெட்டவெளியில். 5. தாழாமல்- அழிந்துபோகாமல். 6. தனுவாக - வில்லாக. 7. சப்தமேகங்களும்-ஏழுமுகில்களும், 8. வஜ்ரதரன்-வஜ்ராயு

வாழாது வாழ்வே இராமன்அடி யால்சிலேயும்[9]
மடமங்கை[10] ஆகஇலேயோ?
மணிமந்த்ரம்[11] ஆதியால் வேண்டுசித் திகள்உலக
மார்க்கத்தில் வைக்கஇலேயோ?
பாழான என்மனம் குவியஒரு தந்திரம்[12]
பண்ணுவது உனக்குஅருமையோ?
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே! 9

ஆசைக்குஒர் அளவுஇல்லே அகிலம்எல் லாம்[1]கட்டி
ஆளினும் கடல்மீதிலே
ஆணேசெல வேநினேவர்; அளகேசன்[2] நிகராக
அம்பொன்மிக வைத்தபேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக்கு[3] அலேந்திடுவர்;
நெடுநாள் இருந்தபேரும்
நிலேயாக வேஇனும் காயகற் பம்[4]தேடி
நெஞ்சுபுண் ஆவர்;எல்லாம்
யோசிக்கும் வேளேயில் பசிதீர உண்பதும்
உறங்குவதும் ஆகமுடியும்;
உள்ளதே போதும்நான் நான்எனக் குளறியே[5]
ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபற்றிப்

தத்தைத் தாங்கியுள்ள இந்திரன். 9. சிலேயும்-கல்லும். 10. மட மங்கை-சாபவிமோசனமடைந்த அஹல்யா தேவி. 11. மணி மந்த்ரம்-மந்திர சக்தியால் கட்டப்பட்ட பாதரசம். 12. தந் திரம்-உபாயம்.

10—1. அகிலம் எல்லாம் - உலகங்கள் யாவும். 2. அள கேசன்-குபேரன். 3. ரசவாத வித்தைக்கு - தாமிரத்தைத் தங்கமாக்கும் கலேக்கு 4. காயகற்பம்-உடல் அழிந்துபட்டுப் போகாது செய்தல் 5. குளறியே - புலம்பி அழுது.

பாசக் கடற்குளே[6] வீழாமல் மனதுஅற்ற
பரிசுத்த நிலையைஅருள்வாய்;
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே! 10

---

3. பொருள் வணக்கம்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

நித்தியமாய்; நிர்மலமாய்; நிஷ்களமாய்;[1]
நிராமயமாய்;[2] நிறைவாய்; நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த்; தூரமுமாய்ச்; சமீபமுமாய்த்;
துரியநிறை சுடராய்;[3] எல்லாம்
வைத்துஇருந்த தாரகமாய்;[4] ஆனந்த
மயம்ஆகி, மனம்வாக்கு எட்டாச்
சித்துஉருவாய் நின்றஒன்றைச்; சுகாரம்பப்
பெருவெளியைச் சிந்தை செய்வாம். 1

யாதுமனம் நினையும்அந்த நினைவுக்கு
நினைவுஆகி; யாதின் பாலும்
பேதம்அற[1] நின்றுஉயிருக்கு உயிர்ஆகி;
அன்பருக்கே பேரா னந்தக்

---

6. பாசக்கடற்குளே - பற்றுதல் எனும் கடலுக்குள்ளேயே.

1—1. நிஷ்களமாய் - உருவம் இல்லையாய். 2. நிராமயமாய்-குறையின்மையாய். 3. துரிய நிறைசுடராய்-ஆத்ம பிரகாசமாய். 4. தாரகமாய் - நிலைக்களமாய்.

2—1. பேதம்அற - வேறுபாடு இல்லாமல்.

கோதுஇல்அமுது ஊறுஅரும்பிக், குணம்குறி ஒன்று
அறத்தன்னைக் கொடுத்துக் காட்டும்
தீதுஇல்பரா பரம்ஆன சித்தாந்தப்
பேரொளியைச் சிந்தை செய்வாம். 2

பெருவெளியாய்; ஐம்பூதம் பிறப்புஇடமாய்ப்;
பேசாத பெரிய மோனம்
வரும்இடமாய்; மனம்ஆதிக்கு எட்டாத
பேரின்ப மயமாய்; ஞானக்
குருஅருளால் காட்டிடவும் அன்பரைக்கோத்து[1]
அறவிழுங்கிக்[2] கொண்டு,அப் பாலும்
தெரிவுஅரிதாய்க் கலந்ததுஎந்தப் பொருள்? அந்தப்
பொருளினையாம் சிந்தை செய்வாம். 3

இகபரமும் உயிர்க்குஉயிரை; யான்எனதுஅற்
றவர்உறவை; எந்த நாளும்
சுகபரிபூ ரணமான நிராலம்ப
கோசரத்தைத்;[1] துரிய வாழ்வை;
அகம்மகிழ வரும்தேனை; முக்கனியைக்;
கற்கண்டை; அமிர்தை நாடி,
மொகுமொகுஎன இருவிழிநீர் முத்துஇறைப்பக்,
கரமலர்கள் முகிழ்த்து[2] நிற்பாம். 4

---

2. கோதுஇல்-குற்றம் இல்லாத.

3—1. கோத்து - உயிரும் இறைவனும் வேற்றுமை இல்லாது ஒன்று சேர்ந்து. 2. அறவிழுங்கி - ஜீவபோதம் கெட ஆட்கொண்டு. 4—1. நிராலம்ப கோசரத்தை-பற்றுக்கோடு இல்லாததாய் அமைந்திருப்பதை. 2. கரமலர்கள் முகிழ்த்து-கைகளாகிய மலர்களைக் குவித்து.

ஜாதி,குலம், பிறப்புஇறப்புப், பந்தம்முக்தி,
அருஉருவத் தன்மை, நாமம்
ஏதும்இன்றி; எப்பொருட்கும் எவ்விடத்தும்
பிரிவுஅறநின்று இயக்கம் செய்யும்
ஜோதியை;மாத் தூவெளியை; மனதுஅவிழ[1]
நிறைவான துரிய வாழ்வைத்;
தீதுஇல்பரம் ஆம்பொருளைத் திருஅருளே
நினைவுஆகச் சிந்தை செய்வாம். 5

இந்திரஜா லம்,[1]கனவு, கானலின்நீர்[2]
எனஉலகம் எமக்குத் தோன்றச்;
சந்ததமும்[3] சிற்பரத்தால்[4] அழியாத
தற்பரத்தைச்[5] சார்ந்து வாழ்க!
புந்திமகிழ் உறநாளும் தடைஅறஆ
னந்தவெள்ளம் பொலிக! என்றே
வந்துஅருளும் குருமௌனி[6] மலர்த்தாளை
அனுதினமும் வழுத்தல் செய்வாம். 6

பொருளாகக் கண்டபொருள் எவைக்கும்முதல்
பொருள்ஆகிப்; போதம் ஆகித்;[1]
தெருள்ஆகிக்;[2] கருதும்அன்பர் மிடி[3]தீரப்
பருகவந்த செழுந்தேன் ஆகி;

5—1. மனது அவிழ - உள்ளம் விரிவடையும்படி.

6—1. இந்திரஜாலம் - வெறுந்தோற்றம். 2. கானலின் நீர் - பாலைவனத்தில் நீர்போன்ற தோற்றம். 3. சந்ததமும்- எப்பொழுதும். 4. சிற்பரத்தால் - ஞான உறுதியினுல். 5. தற்பரத்தை- தன்னில் தானக இருக்கும் பொருளை. 6. குரு மௌனி - மௌனகுரு. 7—1. போதம் ஆகி - ஆத்ம அனு பவம்ஆகி. 2. தெருள்ஆகி - தெளிவு ஆகி. 3. மிடி - வறுமை.

அருள்ஆனோர்க்கு அகம்புறம்என்று உன்னாத[4]
பூரணஆனந்தம் ஆகி;
இருள்தீர விளங்குபொருள் யாது? அந்தப்
பொருளினையாம் இறைஞ்சி நிற்பாம். 7

அருமறையின் சிரப்பொருளாய்; விண்ணவர்,மா
முனிவர்,சித்தர் ஆதி ஆனோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க்; காரணம்,கற்
பனைகடந்த செல்வம் ஆகிக்;
கருதரிய மலரின்மணம், எள்ளில்எண்ணெய்,
உடல் உயிர்போல் கலந்து,எந் நாளும்
துரியநடு ஊடுஇருந்த பெரியபொருள்
யாது? அதனைத் தொழுதல் செய்வாம். 8

விண்ணாதி[1] பூதம்எல்லாம் தன்அகத்தில்
அடக்கிவெறு வெளியாய்; ஞானக்
கண்ணாரக் கண்டஅன்பர் கண்ஊடே
ஆனந்தக் கடலாய்; வேறுஒன்று
எண்ணாத படிக்குஇரங்கித் தானாகச்
செய்துஅருளும் இறையே![2] உன்தன்
தண்ணாரும்[3] சாந்தஅருள் தனைநினைந்து
கரமலர்கள்[4] தலைமேல் கொள்வாம். 9

---

4. அகம் புறம் என்று உன்னாத-உள்ளே என்றும் வெளியே என்றும் நினையாமைக்குக் காரணமாகிய.

9—1. விண்ணாதி - ஆகாசம் முதலான. 2. இறையே-கடவுளே. 3. தண்ணாரும்-குளிர்ச்சி நிறைந்த. 4. கரமலர்கள் - கைகளாகிய மலர்கள்,

விண்நிறைந்த வெளியாய்;என் மனவெளி
கலந்து,அறிவாம் வெளியின் ஊடும்
தண்நிறைந்த பேரமுதாய்ச் சதானந்தம்
ஆனபெருந் தகையே![1] நின்பால்
உள்நிறைந்த பேரன்பால் உள்உருகி,
மொழிகுழறி, உவகை ஆகிக்,[2]
கண்நிறைந்த புனல்உகுப்பக்,[3] கரம்முகிழ்ப்ப[4]
நின்அருளைக் கருத்தில் வைப்பாம். 10

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஆதிஅந்தம் காட்டாத முதலாய்; எம்மை
அடிமைக்கா வளர்த்துஎடுத்த அன்னை போல
நீதிபெரும் குருஆகி; மனம்வாக்கு எட்டா
நிச்சயமாய்ச்; சொச்சமதாய்; நிமலம் ஆகி;[1]
வாதம்இடும் சமயநெறிக்கு அரியது ஆகி;
மௌனத்தோர் பால்வெளியாய் வயங்கா நின்ற
ஜோதியை;என் உயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர்
சொரியஇரு கரம்குவித்துத் தொழுதல் செய்வாம். 11

அகரஉயிர் எழுத்துஅனைத்தும் ஆகி, வேறாய்
அமர்ந்ததுஎன அகிலாண்டம் அனைத்தும் ஆகிப்;
பகர்வனஎல் லாம்ஆகி; அல்லது ஆகிப்;
பரம்ஆகிச்; சொல்லரிய பான்மை ஆகித்;

10—1. பெருந்தகையே-மகாதேவா. 2. உவகை ஆகி-ஆனந்தம் அடைந்து. 3. புனல் உகுப்ப-நீரைச் சிந்த. 4. கரம் முகிழ்ப்ப-கைகள் குவிய.

11—1. நிமலம் ஆகி-தூயது ஆகி.

துகள்அறு[1]சங் கற்பவிகற் பங்கள் எல்லாம்
தோயாத அறிவுஆகிச்; சுத்தம் ஆகி;
நிகர்இல்[2]பசு பதியான பொருளை நாடி
நெட்டுயிர்த்துப்[3] பேரன்பால் நினைதல் செய்வாம். 12

---

4. சின்மயானந்தகுரு

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

அங்கைகொடு[1] மலர்தூவி, அங்கமது புளகிப்ப,[2]
அன்பினால் உருகி,விழிநீர்
ஆறாக, ஆராத முத்தியினது ஆவேச
ஆசைக் கடற்குள்மூழ்கிச்;
சங்கர! சுயம்புவே! சம்புவே! எனவும்மொழி
தழுதழுத் திட[3]வணங்கும்
சன்மார்க்க நெறி இலாத் துன்மார்க்க னேனையும்
தண்அருள் கொடுத்துஆள்வையோ?
துங்கமிகு[4] பக்குவச் சனகன்முதல் முனிவோர்கள்
தொழுதுஅருகில் வீற்றிருப்பச்;
சொல்லரிய நெறியைஒரு சொல்லால் உணர்த்தியே
சொருபஅநு பூதிகாட்டிச்,
செங்கமல பீடம்மேல்[5] கல்ஆல் அடிக்குள்[6]வளர்
சித்தாந்த[7] முத்திமுதலே!

12—1. துகள்அறு-குற்றம்அற்ற. 2. நிகர்இல் - ஒப்பற்ற. 3. நெட்டுயிர்த்து - பெருமூச்சு விட்டு.

1—1. அங்கைகொடு - அழகிய கைகளால். 2. புளகிப்ப- மகிழ்வுடன் அசைய. 3. தழுதழுத்திட - குளறும்படி 4. துங்கமிகு - மேன்மை பொருந்திய. 5. செங்கமல பீடம்மேல் - செவ்விய பத்மாசனத்தின்மீது. 6. கல்ஆல் அடிக்குள் - இச்சி மரத்தடியில். 7. சித்தாந்தம் - முடிவு செய்த பாதை.

சிரகிரி[8] விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 1

ஆக்கைஎனும் இடிகரையை[1] மெய்என்ற பாவிநான்
அத்வைத வாஞ்சையாதல்[2]
அரியகொம் பில்தேனை முடவன்இச் சித்தபடி
ஆகும்;அறிவு அவிழ இன்பம்
தாக்கும்வகை ஏது? இந்நாள் சரியைகிரி யாயோக
சாதனம் விடுத்ததுஎல்லாம்
சன்மார்க்கம் அல்ல;இவை நிற்க,என் மார்க்கங்கள்
சாராத பேரறிவதாய்,
வாக்குமனம் அணுகாத பூரணப் பொருள்வந்து
வாய்க்கும் படிக்குஉபாயம்
வருவித்து, உவட்டாத[3] பேரின்பம் ஆனசுக
வாரியினை[4] வாய்மடுத்துத்,
தேக்கித் திளைக்க[5]நீ முன்நிற்பது என்றுகாண்?
சித்தாந்த முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 2

அவ்வியம்[1] இருக்க,நான் என்கின்ற ஆணவம்
அடைந்திட்டு இருக்க,லோபம்,[2]
அருள்இன்மை கூடக் கலந்துஉள் இருக்க,மேல்
ஆசா பிசாசமுதலாம்

---

8. சிரகிரி-திருச்சிராப்பள்ளி. 2—1. இடிகரையை-வெள்ளத்தில் இடிகிற ஆற்றங்கரையை. 2. அத்வைத வாஞ்சையாதல் - இரண்டற்ற நிலையில் விருப்பமுறல். 3. உவட்டாத-தெவிட்டாத. 4. சுகவாரியினை - இன்பக்கடலை. 5. தேக்கித் திளைக்க - நிறைய அனுபவிக்க.

3–1. அவ்வியம்-பொறாமை. 2. லோபம்-கொடையின்மை.

வெவ்விய குணம்[3]பல இருக்க,என் அறிவூடு
மெய்யன்நீ வீற்றிருக்க
விதிஇல்லை[4] என்னிலோ பூரணன் எனும்பெயர்
விரிக்கில்உரை வேறும்உளதோ?

கவ்வு[5]மலம் ஆகின்ற நாகபா சத்தினல்[6]
கட்டுண்ட உயிர்கள் மூர்ச்சை
கடிதுஅகல[7] வலியவரும் ஞானசஞ் சீவியே![8]
கதி[9]ஆன பூமிநடுவுள்[10]

செவ்விதின்[11] வளர்ந்துஓங்கு திவ்யகுண மேருவே![12]
சித்தாந்த முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 3

ஐவகை எனும்பூதம் ஆதியை வகுத்து,அதனுள்
அசரசர பேதம்[1]ஆன
யாவையும் வகுத்து,நல் அறிவையும் வகுத்து,மறை
ஆதிநூ லையும்வகுத்துச்,

சைவமுதல் ஆம்அளவில் சமயமும் வகுத்து,மேல்
சமயம் கடந்தமோன
சமரசம் வகுத்தநீ உன்னையான் அணுகவும்
தண்அருள் வகுக்கஇலையோ?

---

3. வெவ்விய குணம் - கீழான இயல்பு. 4. விதிஇல்லை - பொருந்தாது. 5. கவ்வு-பற்றுகிற. 6. நாகபாசத்தினல்-பாம்பு போன்ற ஓர் அஸ்திரத்தினல். 7. கடிதுஅகல-விரைவில் நீங்கும்படி. 8. ஞான சஞ்சீவியே - பேரறிவு எனும் பெருவாழ்வே. 9. கதி-மோட்சம். 10. பூமிநடுவுள்-உச்சந்தலையிலுள்ள சகஸ்ராரத்தில். 11. செவ்விதின் - நன்ருக. 12. திவ்ய குணமேருவே-தெய்விகமான நற்குணமலையே.

4—1. அசர சரபேதம்-அசையாதது, அசைவதுபற்றிய வேற்றுமை.

பொய்வளரும் நெஞ்சினர்கள் காணுத காட்சியே!
பொய்இலா மெய்யர் அறிவில்
போதபரி பூரண[2] அகண்டிதா காரமாய்ப்[3]
போக்குவரவு அற்றபொருளே!

தெய்வமறை முடிவுஆன பிரணவ சொரூபியே![4]
சித்தாந்த[5] முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணு மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 4

ஐந்துவகை ஆகின்ற பூதபே தத்திஞல்
ஆகின்ற ஆக்கை,நீர்மேல்
அமர்கின்ற குமிழிஎன நிற்கின்றது என்னநான்
அறியாத காலம்எல்லாம்

புந்திமகிழ் உற[1]உண்டு உடுத்துஇன்பம் ஆவதே
போந்தநெறி[2] என்றுஇருந்தேன்;
பூராயம் ஆக[3]நினது அருள்வந்து உணர்த்தஇவை
போனவழி தெரியவில்லை;

எந்தநிலை பேசினும் இணங்கவிலை; அல்லால்
இறப்பொடு பிறப்பைஉள்ளே
எண்ணிஞல் நெஞ்சது பகீரெனும்;[4] துயில்உருது[5]
இருவிழியும் இரவுபகலாய்ச்

---

2. போத பரிபூரணம்-ஆத்மாநுபூதிநிறைவு. 3. அகண்டிதா காரமாய்-எல்லையில் அடங்காததாய். 4.பிரணவசொரூபியே-ஓங்கார மூர்த்தியே. 5. சித்தாந்தம்-(சித்த+அந்தம்) மனம் அற்றநிலை.

5—1. புந்தி மகிழ் உற-மனம் இன்புற்றிருக்க. 2. போந்த நெறி-வாய்த்துள்ள வாழ்க்கை முறை. 3. பூராயம் ஆக-முற்றிலும். 4. பகீரெனும்-அச்சம் மிகப் பூணும். 5. துயில்உருது-தூங்காது.

செந்தழலின் மெழுகானது அங்கம்;[6] இவை என்கொலோ?
சித்தாந்த முக்தி முதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 5

காரிட்ட[1] ஆணவக் கருஅறையில்[2] அறிவுஅற்ற
கண் இலாக் குழவி[3]யைப்போல்
கட்டுண்டு இருந்தஎமை வெளியில்விட்டு, அல்லலாம்[4]
காப்பு[5] இட்டு, அதற்குஇசைந்த
பேரிட்டு, மெய்என்று பேசுபாழ்ம் பொய்உடல்[6]
பெலக்க[7] வினை அமுதம்[8] ஊட்டிப்,
பெரியபுவ னத்தினிடை[9] போக்குவரவு உறுகின்ற
பெரியவினை யாட்டுஅமைத்திட்டு,
ஏரிட்ட[10] தன்சுருதி மொழி[11] தப்பில் நமனைவிட்டு
இடர்உற[12] உறுக்கி இடர்தீர்த்து,[13]
இரவுபகல் இல்லாத பேரின்ப வீட்டினில்
இசைந்துதுயில் கொள்மின் என்று
சீரிட்ட[14] உலகுஅன்னை வடிவான எந்தையே!
சித்தாந்த முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 6

---

6. அங்கம்-உடல். 6—1. காரிட்ட-இருள் சூழ்ந்த. 2. கரு அறையில்-கர்ப்பத்தில். 3. குழவி-வடிவெடித்து வருகிறசிசு. 4. அல்லலாம்-துன்பமாகிய. 5. காப்பு-காவல். 6. பாழ்ம் பொய் உடல்-பாழாகிய நிலையற்ற உடல். 7. பெலக்க-வளர. 8. வினை அமுதம்-விளைந்துவருகிறஉண்டி. 9. புவனத்தினிடை-உலகின்கண். 10. ஏரிட்ட-அழகு பொருந்திய. 11. சுருதி மொழி-வேதவாக்கு. 12. இடர் உற-துன்பப்பட. 13. இடர் தீர்த்து-துன்பத்தை நீக்கி. 14. சீரிட்ட-சிறப்பு வாய்ந்த.

கருமருவு[1] குகைஅனைய காயத்தின் நடுவுள்
களிம்புதோய்[2] செம்பு அனைய[3]யான்
காண்தக[4] இருக்க,நீ ஞானஅனல் மூட்டியே,
கனிவுபெற[5] உள்உருக்கிப்,
பருவமது அறிந்து,நின் அருளான குளிகை[6]கொடு
பரிசித்து,[7] வேதிசெய்து,[8]
பத்துமாற் றுத்தங்கம் ஆக்கியே பணிகொண்ட[9]
பக்ஷத்தை[10] என்சொல்லுகேன்?
அருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்தம்
ஆதியாம் அந்தம்மீதும்;[11]
அத்வைத நிலையராய்[12] என்னை ஆண்டு, உன்அடிமை
ஆனவர்கள் அறிவினூடும்;[13]
திருமருவு கல்லால் அடிக்கீழும் வளர்கின்ற[14]
சித்தாந்த முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயானந்த குருவே! 7

7—1. கருமருவு - கர்ப்பத்தில் பொருந்திய. 2. களிம்பு தோய்-அழுக்குப் படிந்த. 3. செம்பு அனைய-தாமிரத்தை ஒத்த. 4. காண்தக-பார்க்கும்படி 5. கனிவுபெற-இளகும்படி. 6. குளிகை - மந்திர சக்தியோடு கூடிய மாத்திரை. 7. பரிசித்து-தீண்டி. 8. வேதி செய்து - மாற்றியமைத்து. 9. பணிகொண்ட-ஆட்கொண்ட. 10. பக்ஷத்தை-அன்பை. 11. ஆதியாம் அந்தம் மீதும்-துவக்கம், முடிவு ஆகியவைகளோடும். 12. அத்வைத நிலையராய் - பூரணத்தை எட்டியவராகி. 13. அறிவினூடும்-சமாதி நிலையிலும். 14. வளர்கின்ற-வீற்றிருக்கின்ற.

குறிப்பு:-1. அக்ஞான இருளில் ஜீவாத்மன் களிம்போடு கூடிய தாமிரத்துக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது.

கூடுதல் உடன்பிரிதல் அற்று,நிர்த் தொந்தமாய்[1]
குவிதல்உடன் விரிதல்அற்றுக்,
குணம்அற்று, வரவினொடு போக்குஅற்று, நிலைஆன
குறி அற்று, மலமும்அற்று,

நாடுதலும் அற்று,மேல் கீழ்நடுப் பக்கம்என
நண்ணுதலும்[2] அற்று,விந்து
நாதம்அற்று, ஐவகைப் பூதபே தமும்அற்று,
ஞாதுருவின்[3] ஞானம்அற்று,

வாடுதலும் அற்று,[4]மேல் ஒன்றுஅற்று, இரண்டுஅற்று,
வாக்குஅற்று, மனமும்அற்று,
மன்னு[5]பரி பூரணச் சுகவாரி[6] தன்னிலே
வாய்மடுத்து[7] உண்டு,அவசமாய்த்[8]

தேடுதலும் அற்றஇடம் நிலை[9]என்ற மௌனியே!
சித்தாந்த முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 8

தாராத[1] அருள்எலாம் தந்துஅருள மௌனியாய்த்
தாய்அனைய கருணைகாட்டித்,
தாள்இணைஎன் முடிசூட்டி,[2] அறிவில் சமாதியே[3]
சாசுவத சம்ப்ரதாயம்;[4]

8—1. நிர்த்தொந்தமாய் இரண்டற்றதாகி. 2. நண்ணுதலும்-சொல்லப்பொருந்துதலும். 3. ஞாதுருவின்-காண்போனுடைய 4. வாடுதலும் அற்று-வாட்டம் நீங்கி 5. மன்னு-நிலைபெற்ற 6. சுகவாரி-ஆனந்த சாகரம். 7. வாய் மடுத்து-வாயினுள் போட்டு. 8. அவசமாய்-பரபோதம் அடையப்பெற்று. 9. நிலை-குறிக்கோள். 9—1. தாராத-கொடுக்க முடியாதசூட்சும நிலையிலுள்ள 2. தாள்இணைஎன் முடிசூட்டி - இரண்டு பாதங்களையும் என்சிரசில் வைத்து. 3. அறிவில் சமாதியே-சிற்றறிவு பேரறிவாகத் திகழ்வதே 4. சாசுவத சம்ப்ரதாயம்-யாண்டும் உள்ள ஐதிகம்.

ஓராமல்,[5] மந்திரமும் உன்னுமல்,[6] முக்திநிலை
ஒன்றோடு இரண்டுஎனுமல்,
ஒளிஎனவும், வெளிஎனவும், உருஎனவும், நாதம்ஆம்
ஒலிஎனவும், உணர்வுஉருமல்[7]

பாராது பார்ப்பதே[8] ஏதுசா தனம்அற்ற
பரமஅநு பூதி[9]வாய்க்கும்
பண்பு[10]என்று; உணர்த்தியது பாராமல்,[11]அந்நிலை
பதிந்த[12]நின் பழஅடியர்தம்

சீராய் இருக்க[13]நினது அருள்வேண்டும் ஐயனே!
சித்தாந்த முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 9

போதமாய்,[1] ஆதிநடு அந்தமும் இலாததாய்ப்,
புனிதமாய்,[2] அவிகாரமாய்ப்,[3]
போக்குவரவு இல்லாத இன்பமாய் நின்றநின்
பூரணம் புகல்இடமதா[4]

---

5. ஓராமல்-மனதைப் பயன்படுத்தாது. 6. மந்திரமும் உன்னுமல் - நாம ஜபமும் பண்ணுது. 7. உணர்வு உருமல் - மனத்தில் கொள்ளாமல். 8. பாராது பார்ப்பதே - அபரோக்ஷ அநுபூதி, பொறிகளின் துணையற்ற அனுபவம். 9. பரம அநுபூதி-முடிந்த அனுபவம். 10. பண்பு - உபாயம். 11. பாராமல்-அறிந்துகொள்ளாமல். 12. அந்நிலை பதிந்த - நிர்விகல்ப சமாதியில் மூழ்கிய. 13. சீராய் இருக்க-வீடுபேறு அடைந்திருக்க.

10—1. போதமாய்-ஞானவடிவாகி. 2. புனிதமாய்-பரிசுத்தமாகி. 3. அவிகாரமாய் - திரிவு படாமல். 4. புகலிடமதா-வீடுபேருக.

ஆதரவு வையாமல், அறிவினை மறைப்பதுநின்
அருள்;பின்னும் அறிவுஇன்மைதீர்த்து
அறிவித்து நிற்பதுநின் அருள்;ஆகில் எளியனேற்கு
அறிவுஆவது ஏது?அறிவுஇலா
ஏதம்[5]வரு வகைஏது? வினைஏது? வினைதனக்கு
ஈடுஆன காயம்ஏது?என்
இச்சா சுதந்தரம் சிறிதும்இலை; இகபரம்
இரண்டினுள் மலைவு[6]தீரத்
தீதுஇல்[7]அருள் கொண்டுஇனி உணர்த்திஎனை
ஆள்வையோ?
சித்தாந்த முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 10

பக்திநெறி நிலைநின்றும், நவகண்ட[1] பூமிப்
பரப்பைவலம் ஆகவந்தும்,
பரவையிடை[2] மூழ்கியும், நதிகளிடை மூழ்கியும்,
பசிதாகம் இன்றி,எழுநா[3]
மத்தியிடை நின்றும்,உதிர் சருகுபுனல்[4] வாயு[5]வினை
வன்பசி தனக்குஅடைத்து
மௌனத்து இருந்தும்,உயர் மலைநுழை[6] தனில்
புக்கும்[7]
மன்னு[8]தச நாடி[9]முற்றும்

---

5. ஏதம்-குற்றம். 6. மலைவு-மயக்கம். 7. தீதுஇல்-குற்றமற்ற.

11—1. நவகண்டம்-ஒன்பது பிரிவுகள். 2. பரவையிடை-கடலில். 3. எழுநா-ஏழுநாவுடன் கூடிய தீ. 4 புனல்-நீர். 5. வாயு-மூச்சு. 6. மலை நுழை-மலைக்குகை. 7. புக்கும்-புகுந்தும். 8. மன்னு-நிலைபெற்ற. 9. தசநாடி-பத்துவித உயிர் நாடிகள்.

சுத்திசெய் தும்,மூல ப்ராணனேடு[10] அங்கியைச்[11]
சோமவட் டத்து[12]அடைத்தும்,
சொல்அரிய அமுதுஉண்டும், அற்பஉடல்
கற்பங்கள்[13]
தோறும்நிலை நிற்கவீறு
சித்தி[14]செய் தும்,ஞானம் அலதுகதி கூடுமோ?
சித்தாந்த முக்திமுதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே!
சின்மயா னந்தகுருவே! 11

---

5. மௌனகுரு வணக்கம்

ஆசைநிக ளத்தினை[1] நிர்த்தூளி படஉதறி,[2]
ஆங்கார முளையைஎற்றி,[3]
அத்வைத மதம்ஆகி, மதம்ஆறும் ஆறுஆக
அங்கையின் விலாழிஆக்கிப்,[4]
பாசஇருள் தன்நிழல் எனச்சுளித்து,[5] ஆர்த்து,[6]மேல்
பார்த்துப் பரந்தமனதைப்

---

10. மூலப்ராணனேடு - மூலாதாரத்தில் உள்ள பிராண வாயுவுடன். 11. அங்கியை-அக்கினியை. 12.சோம வட்டத்து-சந்திர மண்டலத்தில் 13. கற்பங்கள்-நெடுங்காலம். 14. வீறு சித்தி - மேலான ஆத்ம பரிபக்குவம்.

1—1. ஆசை நிகளத்தினை - ஆசையாகிய விலங்கை. 2. நிர்த்தூளி பட உதறி-அறவே அழியும்படி செய்து. 3. ஆங்கார முளையை எற்றி - அகங்காரமாகிய முளையைப் பிடுங்கி எறிந்து. 4. அங்கையின் விலாழி ஆக்கி - யானையின் அழகிய துதிக்கையின் உமிழ்நீர் ஆக்கி. 5. சுளித்து-கோபித்து. 6. ஆர்த்து-ஆரவாரம்பண்ணி.

பாரித்த கவளமாய்ப்[7] பூரிக்க உண்டு,[8]முக
படாம்அன்ன[9] மாயைநூறித்,[10]
தேசுபெற[11] நீவைத்த சின்முத்தி ராங்குசச்[12]
செங்கைக்கு[13] உளேஅடக்கிச்,
சின்மயா னந்தசுக வெள்ளம் படிந்து,நின்
திருஅருள் பூர்த்திஆன
வாசம்உறு[14] சற்சார மீது[15]என்னை ஒருஞான
மத்தகஜம்[16] எனவளர்த்தாய்;
மந்த்ர[17]குரு வேயோக தந்த்ர[18]குரு வேமூலன்
மரபில்[19]வரு மௌனகுருவே ! *1*

ஐந்துவகை ஆகின்ற பூதம்முதல் நாதமும்[1]
அடங்கவெளி யாகவெளிசெய்து,
அறியாமை அறிவுஆதி பிரிவர்க அறிவார்கள்
அறிவுஆக நின்றநிலையில்
சிந்தைஅற[2] நில்என்று சும்மா இருத்தி,மேல்
சின்மயா னந்தவெள்ளம்

---

7. பாரித்தகவளமாய்-பெரும் திண்டியாய். *8.* பூரிக்க உண்டு-மிகைபடப் புசித்து. *9* முகபடாம்அன்ன-நெற்றிப்பட்டத்தை ஒத்த. *10.* மாயை நூறி-மாயையின் தோற்றத்தை விலக்கி. *11.* தேசுபெற-ஒளிநிரம்ப. *12.* அங்குசம்-அங்குசம் என்னும் ஆயுதம். *13* செங்கைக்கு-அழகிய கையினில். *14.* வாசம்உறு-வசித்திருப்பதற்குத் தகுந்த. *15.* சற்சாரமீது-கூட்டத்தில். *16.* ஞானமத்தகஜம் - ஞானமாகிய மதம் பிடித்த யானை. *17.* மந்த்ரம்-இறைவனுடைய அருள்சக்தி வாய்ந்த பெயர். *18.* தந்த்ரம் - கையாளவேண்டியஉபாயம். *19.* மரபில்-பரம் பரையில்.

2—1. நாதமும்-ஓசையும். *2.* சிந்தைஅற-மனத்தை நீக்கி.

தேக்கித் திளைத்து,[3]நான் அதுவாய் இருக்கநீ
செய்சித்ரம்[4] மிகநன்றுகாண்;
எந்தைவட ஆல்[5]பரம குரு[6]வாழ்க! வாழஅரு
ளியநந்தி மரபு[7]வாழ்க!
என்றுஅடியர் மனம்மகிழ, வேதஆக மத்துணிபு
இரண்டுஇல்லை ஒன்றுஎன்னவே
வந்தகுரு வே!வீறு[8] சிவஞான சித்தி[9]நெறி[10]
மௌனஉப தேசகுருவே!
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 2

ஆதிக்கம் நல்கினவர் ஆர்இந்த மாயைக்கு?என்
அறிவுஅன்றி இடம்இல்லையோ?
அந்தரப் புஷ்பமும்,[1] கானலின் நீரும்,[2]ஓர்
அவசரத்து[3] உபயோகமோ?
போதித்த நிலையையும் மயக்குதே, அபயம்[4]நான்
புக்க[5]அருள் தோற்றிடாமல்,
பொய்யான உலகத்தை மெய்யா நிறுத்தி,என்
புந்திக்குள் இந்த்ரஜாலம்[6]

---

3. தேக்கித் திளைத்து - நிறைய அனுபவித்து. 4. சித்ரம் - அமைப்பு. 5. வடஆல் - இச்சிமரம். 6. பரமகுரு - குருவின் குரு. 7. நந்திமரபு-நந்தீஸ்வரன் பரம்பரை. 8 வீறு-மேலான. 9. சிவஞான சித்தி - சிவஞான சித்தியார் என்னும் பெயர் தாங்கிய சைவநூல். 10. நெறி-மார்க்கம்.

3—1. அந்தரப்புஷ்பமும்-வானத்தில் பூப்போன்றமயக்கக் காட்சியும். 2. கானலின்நீரும் - பாலைவனத்தின் நீர் போன்ற பொய்க்காட்சியும். 3. அவசரத்து-நெருக்கடியில். 4. அபயம்-தஞ்சம். 5. புக்க - புக. 6. இந்த்ரஜாலம்—மயக்குவித்தை.

சாதிக்கு தே,[7] இதனை வெல்லவும் உபாயம்நீ
தந்து அருள்வது என்றுபுகல்வாய்?[8]
ஷண்மத ஸ்தாபனமும்,[9] வேதாந்த சித்தாந்த
சமரசநிர் வாகநிலையும்,[10]

மாதிக்கொடு[11] அண்டப் பரப்பு[12]எலாம் அறியவே
வந்து அருளும் ஞானகுருவே!
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 3

மின்அனைய[1] பொய்உடலை நிலைஎன்றும்; மைஇலகு[2]
விழிகொண்டு மையல்பூட்டும்[3]
மின்னார்கள்[4] இன்பமே மெய்என்றும்; வளர்மாட
மேல்வீடு சொர்க்கம்என்றும்;

பொன்னை அழி யாதுவளர் பொருள்என்று; போற்றிஇப்
பொய்வேடம் மிகுதிகாட்டிப்;
பொறை,[5] அறிவு, துறவு, ஈதல், ஆதிநல் குணம் எலாம்
போக்கிலே போகவிட்டுத்;

---

7. சாதிக்குதே - இல்லாததை இருப்பது போன்று காட்டுகிறதே 8. புகல்வாய்-சொல்லுவாய். 9. ஷண்மத ஸ்தாபனமும்-சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், காணபத்யம், கௌமாரம், சௌரம் ஆகிய ஆறு மதங்களுடைய நிலைபேறும். 10. நிர்வாக நிலையும்-பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவரும் நிலையும். 11. மா திக்கொடு-பெரிய திசைகளுடன் 12. அண்டப்பரப்பு-உலகங்களின் அமைப்பு.

4—1. மின்அனைய-மின்னல் போன்று தோன்றி மறையும் பாங்குடைய. 2. மைஇலகு-மைதீட்டிய. 3. மையல் பூட்டும்-காமநுகர்ச்சியை வளர்க்கும். 4. மின்னார்கள் - மாதர்கள். 5. பொறை-பொறுமை.

தன்நிகரில் லோபாதி[6] பாழ்ம்பேய் பிடித்திடத்,
தரணிமிசை[7] லோகாயதன்[8]
சமயநடை சாராமல், வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சிவாநுபூதி
மன்ன,[9]ஒரு சொல்கொண்டு எனைத்தடுத்து ஆண்டு,
வாழ்வித்த ஞானகுருவே! [அன்பின்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 4

போனகம்[1] இருக்கின்ற சாலையிடை வேண்டுவ
புசித்தற்கு இருக்கும்அதுபோல்
புருஷர்பெறு தர்மாதி,[2] வேதமுடன் ஆகமம்,
புகலும்[3]அதி நூல்ஆம்பயன்,
ஞானநெறி முக்யநெறி, காட்சி அனு மானம்,முதல்
நானுவி தங்கள்தேர்ந்து;
நான்நான் எனக்குழறு படை[4]புடை பெயர்த்
நான்குசா தனமும்[6]ஓர்ந்திட்டு; [திடவும்[5]
ஆனநெறி யாம்சரியை[7] ஆதிசோ பானம்[8]உற்று;
அணுபக்ஷம்[9] சம்புபக்ஷம்[10]

---

6. லோபாதி-பொருட்பற்று முதலிய. 7. தரணிமிசை-உலகில். 8. லோகாயதன்-உலகப்பற்றுடையவன். 9. மன்ன-பொருந்தும்படி.

5—1. போனகம்-உணவு. 2. தர்மாதி-அறம், பொருள், இன்பம், வீடு முதலான. 3. புகலும்-புகட்டும். 4. குழறுபடை-பிதற்றுவதை. 5. புடைபெயர்த்திடவும்-அறவே அகற்றிவிடவும். 6. நான்கு சாதனமும்-சரியை, கிரியை, யோக ஞானங்களும். 7. சரியை-நல்லொழுக்கம். 8. சோபானம்-படிப்படியாகவரும் சாதனமுறை. 9. அணுபக்ஷம்-ஜீவன் தானே பக்குவமடைதல். 10. சம்புபக்ஷம்-திருவருளால் பக்குவமடைதல்.

ஆம்இரு விகற்பமும் ,[11]மாயாதி சேவையும்[12]
அறிந்து;இரண்டு ஒன்றுஎன்னும்ஓர்
மானத விகற்பம்அற வென்றுநிற் பது[13]நமது
மரபுஎன்ற பரமகுருவே!
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 5

கல்லாத அறிவும்,[1]மேல் கேளாத கேள்வியும்,[2]
கருணைசிறிது ஏதும்இல்லாக்
காட்சியும், கொலைகளவு கள்காமம் மாட்சியாக்[3]
காதலித் திடுநெஞ்சமும்,
பொல்லாத பொய்ம்மொழியும்; அல்லாது நன்மைகள்
பொருந்துகுணம் ஏதும்அறியேன்;
புருஷர்வடிவு ஆனதே அல்லாது கனவிலும்
புருஷார்த்தம்[4] ஏதும்இல்லேன்;
எல்லாம் அறிந்தநீ அறியாதது அன்று,எனக்கு
எவ்வண்ணம் உய்வண்ணமோ?
இருளை இருள் என்றவர்க்கு ஒளிதா ரகம்;[5]பெறும்
எனக்கு[6]நின் அருள்தாரகம்;[7]

---

11. விகற்பமும் - வேறுபாடுகளையும். 12. மாயாதி சேவையும்-உலக வாழ்வு முதலியவைகளை நன்குபயன்படுத்துதலும். 13. வென்று நிற்பது-வெற்றியடைவது.

6—1. கல்லாத அறிவும்-பயிற்சியற்ற அற்ப அறிவும். 2. கேளாத கேள்வியும்-சான்றோர்களிடம் அல்லாது பாமரர்களிடம் பெற்ற பொருளற்ற விசாரணையும். 3. மாட்சியாய்-மேலானவைகளாகக் கருதி. 4. புருஷார்த்தம்-தெய்விக நாட்டம். 5. ஒளிதாரகம்-வெளிச்சத்தையே குறிக்கோளாகக் கொள்ளுதல். 6. பெறும் எனக்கு - உன்னை அடைந்துள்ள எனக்கு. 7. அருள்தாரகம் - கிருபையையே குறிக்கோளாகக்

வல்லான் எனும்பெயர் உனக்குஉள்ள தே,இந்த
வஞ்சகனை[8] ஆளநினையாய்;
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 6

கானகம் இலங்கு[1]புலி பசுவொடு குலாவும்;நின்
கண்காண மதயானைநீ
கைகாட்ட வும்கையால்[2] நெகிடிக்கு[3] எனப்பெரிய
கட்டைமிக ஏந்திவருமே;
போனகம்[4] அமைந்ததுஎன அக்காம தேனுநின்
பொன்அடியில் நின்றுசொலுமே;
புவிராஜர்,[5] கவிராஜர்,[6] தவராஜர்[7] என்றுஉனைப்
போற்றிஜய போற்றிஎன்பார்;
ஞானகரு ணாகர முகம்கண்ட போதிலே
நவநாத சித்தர்களும்[8]உன்
நட்பினை விரும்புவார்; சுகர்,வாம தேவர்முதல்
ஞானிகளும் உனைமெச்சுவார்;
வானகமும் மண்ணகமும்[9] வந்துஎதிர் வணங்கிடும்உன்
மகிமையது சொல்லஎளிதோ?
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 7

கொள்ளுதல். 8. வஞ்சகனை-நெறிவழுவியவனை.

7—1. கானகம் இலங்கு-காட்டில் திரிகிற. 2. கையால்-துதிக்கையால். 3. நெகிடிக்கு-எரிகிற தீயினுக்கு. 4. போனகம்-உணவு. 5. புவிராஜர்-நாடாளுபவர். 6 கவிராஜர்-கற்றவர்கள் 7. தவராஜர்-பெரும் தபஸ்வியர். 8. நவநாதசித்தர்களும்-ஒன்பது சித்தர்களும். 9. வானகமும் மண்ணகமும்-விண்ணுலகில் இருப்பவரும், மண்ணுலகில் இருப்பவரும்.

சருகுசல பக்ஷணிகள்[1] ஒருகோடி; அல்லால்
சகோரப க்ஷிகள்[2]போலவே
தவளநிலவு[3] ஒழுகுஅமிர்த தாரை[4]உண்டு அழியாத
தன்மையர் அனந்தகோடி;
இருவினைகள் அற்று,இரவு பகல்என்பது அறியாத
ஏகாந்த மோனஞான
இன்பநிஷ் டையர்கோடி; மணிமந்த்ர சித்திநிலை[5]
எய்தினர்கள் கோடிசூழக்
குருமணி இழைத்திட்ட[6] சிங்கா தனத்தின்மிசை[7]
கொலுவீற் றிருக்கும்[8]நின்னைக்
கும்பிட்டு, அனந்தமுறை தெண்டனிட்டு, என்மனக்
குறைஎலாம் தீரும்வண்ணம்
மருமலர்[9] எடுத்து,உன் இரு தாளைஅர்ச் சிக்க[10]எனை
வாஎன்று அழைப்பது எந்நாள்?
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 8

8—1. பக்ஷணிகள்-உண்ணுபவர்கள். 2. சகோரபக்ஷிகள்-நிலத்தில் இறங்காத பறவைகள். 3 தவளநிலவு-வெண்மையாகிய நிலாவெளிச்சம். 4. அமிர்த தாரை-யோகியர் உச்சந்தலையிலிருந்து சொட்டும் சாகாமருந்து. 5. மணிமந்த்ர சித்திநிலை-காயசித்திக்குரிய மந்த்ரத்தோடுகூடிய பாதரசத்தைக் கொண்டு கட்டியமணி. 6. குருமணி இழைத்திட்ட-நிறமுள்ள ரத்தினங்கள் அமைக்கப்பெற்ற. 7. சிங்காதனத்தின் மிசை-மேலான இருப்பிடத்தின் மேல். 8. கொலுவீற்றிருக்கும்-மகிமையுடன் அமர்ந்திருக்கும். 9. மருமலர்–மணம் நிறைந்த பூ. 10. அர்ச்சிக்க-போற்றுதல் பொருட்டு.

குறிப்பு:-2. அனைவரையும் ஆட்கொள்ளும் இறைவா அருள் சுரந்து என்னையும் ஆட்கொள்வாயாக.

ஆங்காரம்[1] ஆனகுல வேடவெம் பேய்பாழ்த்த
ஆணவத்தினும் வலிதுகாண்,
அறிவினை மயக்கிடும்; நடுஅறிய ஒட்டாது,
யாதுஒன்று தொடினும்அதுவாய்த்

தாங்காது மொழிபேசும்; ஹரிஹரப் பிரமாதி[2]
தம்மொடு சமானம்என்னும்;
தடைஅற்ற தேரில்அம் சுருவாணி[3] போலவே
தன்னில்அசை யாதுநிற்கும்;

ஈங்குஆர் எனக்குநிகர் என்னப்ர தாபித்து[4]
இராவணா காரம்ஆகி;[5]
இதயவெளி எங்கணும் தன்அரசு நாடு[6]செய்து
இருக்கும்;இத னெடுஎந்நேரமும்

வாங்காநி லாது,[7] அடிமை[8] போராட முடியுமோ?
மௌனோப தேசகுருவே!
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 9

பற்றுவெகு விதமாகி, ஒன்றைவிட்டு ஒன்றனைப்
பற்றிஉழல்[1] கிருமிபோலப்[2]
பாழ்ஞ்சிந்தை பெற்றநான், வெளியாக நின்அருள்
பகர்ந்தும்அறி யேன்;துவிதமோ

9—1. ஆங்காரம் - செருக்கோடுகூடிய அகங்காரம். 2. ஹரிஹரப்பிரமாதி-விஷ்ணு, சிவன், பிரம்மதேவன் முதலியோர். 3. அம்சுருவாணி-அழகிய அச்சாணி. 4. ப்ரதாபித்து-விளம்பரப்படுத்தி. 5. இராவணாகாரம் ஆகி-செருக்கே வடிவெடுத்த இலங்கை வேந்தனுக்கு நிகராகி. 6. தன்அரசு நாடு-தன் ஆட்சிக்குச் சொந்தமான. 7. வாங்கா நிலாது-நீங்கி நில்லாமல். 8. அடிமை-உன் பக்தனாகிய நான். 10—1. உழல்-சுற்றித்திரிகின்ற. 2. கிருமிபோல-புழுவைப்போல.

சிற்றறிவு,[3]அது அன்றியும் எவரேனும் ஒருமொழி
திடுக்கென்று உரைத்தபோது
சிந்தைசெவி[4] ஆகவே பறைஅறைய,[5] உதரவெந்
தீ[6]நெஞ்சம் அளவளாவ,[7]
உற்றுஉணர உணர்வுஅற்று,[8]உன் மத்தவெறி யினர் [போல[9]
உளறுவேன்; முக்திமார்க்கம்
உணர்வதுஎப் படி? இன்ப துன்பம்சம மானமாய்
உறுவதுஎப் படி? ஆயினும்
மற்றுஎனக்கு ஐயநீ சொன்னஒரு வார்த்தையினை
மலைஇலக்கு என[10]நம்பினேன்;
மந்தரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே! 10

---

3. துவிதமோ சிற்றறிவு-என்னை உன் வேற்றாக வைப்பது அறியாமையாகும். 4. செவி-காது. 5. பறைஅறைய-பிதற்ற. 6. உதரவெந்தீ-உடலில் கதகதப்பை உண்டுபண்ணுகிற தீ. 7. அளவளாவ-கலக்கும்படி. 8. உணர்வு அற்று-அறிவு அற்று. 9. உன்மத்த வெறியினர் போல-பித்துப்பிடித்தவர்போன்று. 10. மலைஇலக்கு என-மலையைக் குறியாகக்கொள்வது போல.

குறிப்பு-3. குழந்தை ஒன்று தன் தாய்க்கு நிகரான மாது உலகில் எங்கும் இல்லை என எண்ணுகிறது. அப்படி எண்ணுவது குழந்தைக்கு நலன் தருகிறது. சாதாரண சிஷ்யன் தனக்கு வாய்த்த குருவை மிகப்பெரியவர் எனப் போற்றுகிறான். அப்படி அவன் செய்வதும் நன்றே. மற்று மௌனகுரு வணக்கத்திலே தாயுமானவர் தொடுக்கும் சொற்கள் யாவும் பொருள்சேர் புகழ் ஆகின்றன. ஆதலால் இப்பதிகம் யாவர்க்கும் நன்கு பயன்படக்கூடியது.

6. கருணாகரக் கடவுள்

நிர்க்குண நிராமய[1] நிரஞ்சன[2] நிராலம்ப[3]
நிர்விஷய[4] கைவல்யமாம்[5]
நிஷ்களா[6] அசங்க[7]சஞ் சலரகித[8] நிர்வசன[9]
நிர்த்தொந்த[10] நித்த[11]முக்த[12]
தற்பர[13]விஸ் வாதீத[14] வ்யோம[15]பரி பூரண[16]
சதானந்த[17] ஞானபகவ[18]
சம்பு[19]சிவ[20] சங்கர[21] சர்வேச[22] என்றுநான்
சர்வகா லமும்நினைவனோ?
அற்புத[23] அகோசர[24] நிவிர்த்தி[25]பெறும் அன்பருக்கு
ஆனந்த பூர்த்திஆன

1—1. நிராமய - நோயற்றவனே. 2. நிரஞ்சன-களங்கமில்லாதவனே. 3. நிராலம்ப - பற்றுக்கோடில்லாதவனே. 4. நிர்விஷய-கட்புலனாகாதவனே. 5. கைவல்யமாம்-மோட்ச வடிவமான. 6. நிஷ்கள-வடிவமற்றவனே. 7. அசங்க-எதனோடும் சேராதவனே. 8. சஞ்சலரகித-அசைவு அற்றவனே. 9. நிர்வசன-சொல்லால் விளக்கப்படாதவனே. 10. நிர்த்தொந்த-இரண்டற்றவனே. 11. நித்த-எப்பொழுதும் இருப்பவனே. 12. முக்த-எதிலும் கட்டுண்ணாதவனே. 13. தற்பர-நிஜ சொருபத்தில் லயித்திருப்பவனே. 14. விஸ்வாதீத - உலகுக்கு அப்பாற்பட்டவனே. 15. வ்யோம-அறிவுப் பெருவெளியே. 16. பரிபூரண - முற்றிலும் நிறைந்திருப்பவனே. 17. சதானந்த-யாண்டும் இன்புற்றிருப்பவனே. 18. பகவ-ஞானம், வைராக்யம், வீர்யம், ஆளும்தகைமை, திரு, புகழ் ஆகிய ஆறுவித தெய்வீகப் பெற்றியுடையவனே. 19. சம்பு-(Sambhu शम्भू)- அன்பனே. 20. சிவ-மங்களகரமானவனே. 21. சங்கர-நலம் செய்பவனே. 22. சர்வேச (शर्वेश)-இறைவா. 23. அற்புத-வியப்புக்குரியவனே. 24. அகோசர - புலன்களுக்கு எட்டாதவனே. 25. நிவிர்த்தி-துறவு நெறி.

அத்வைத நிச்சய[26] சொருபசா க்ஷாத்கார
அநுபூதி[27] அநுசூதமும்[28]
கற்பனை அறக்[29]காண முக்கணுடன் வடநிழல்
கண்ணூடு[30] இருந்தகுருவே
கருதரிய சிற்சபையில்[31] ஆனந்த நிர்த்தமிடு[32]
கருணை கரக்கடவுளே![33] 1

மண்ணாதி ஐந்தொடு புறத்தில்உள கருவியும்,
வாக்காதி சுரோத்ராதியும்,[1]
வளர்கின்ற சப்தாதி,[2] மனமாதி, கலையாதி,
மன்னுசுத் தாதிஉடனே[3]
தொண்ணூற்றொடு ஆறும்,மற்று உள்ளனவும் மௌனி
[யாய்ச்
சொன்னஒரு சொற்கொண்டதே,
தூவெளிய தாய்அகண்ட[4] ஆனந்த சுகவாரி[5]
தோற்றுமதை என்சொல்லுவேன்?
பண்[6]ஆறும் இசையினொடு பாடிப், படித்து,அருள்
பான்மை[7]நெறி நின்று,தவறுப்

---

26. நிச்சய-உறுதிப்பாடுடையவனே. 27. சாக்ஷாத்கார அநுபூதி-பிரத்யக்ஷ அநுபவம். 28. அநுசூதமும் (अनुस्यूत)-பிரியாது இணைந்திருப்பவனும். 29. கற்பனை அற - மனவிகாரமின்றி. 30. வடநிழல் கண்ணூடு-கல் ஆலின் நிழற்கீழ். 31. சிற்சபையில் - சிற்றம்பலத்தில், ஞானத்திரளில். 32. நிர்த்தமிடு-நடனம் புரியும். 33. கருணைகரக்கடவுள் - அருள் சுரக்கும் பெரிய பொருள்.

2–1. சுரோத்ராதியும்-காது முதலியனவும். 2. சப்தாதி-ஓசைமுதலியன.3. மன்னுசுத்தாதிஉடனே-நிலைத்துள்ள சுத்த தத்துவங்களுடனே. 4. அகண்ட-எல்லை கடந்த. 5. சுகவாரி-இன்பக்கடல். 6. பண்-ராகம், தகுதி. 7. பான்மை-முறைமை.

பக்குவ விசேஷராய் நெக்குநெக்கு உருகிப்,[8]
பணிந்துஎழுந்து, இருகைகூப்பிக்,
கண்ஆறு[9] கரைபுரள நின்றஅன் பரைஎலாம்
கைவிடாக் காட்சிஉறவே
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே! 2

எல்லாம்உன் அடிமையே; எல்லாம்உன் உடைமையே;
எல்லாம்உன் னுடையசெயலே;
எங்கணும் வியாபிநீ என்றுசொலும் இயல்புஎன்று
இருக்குஆதி வேதம்[1]எல்லாம்
சொல்லால் முழக்கியது; மிக்கஉப காரமாச்
சொல்இறந் தவரும்விண்டு[2]
சொன்னவையும் இவை,நல்ல குருவான பேரும்
தொகுத்தநெறி தானும்இவையே
அல்லாமல் இல்லைஎன நன்று அறிந்தேன்;
அறிந்தபடி நின்று,சுகம்நான்
ஆகாத வண்ணமே இவ்வண்ணம் ஆயினேன்;
அதுவும்நினது அருள்என்னவே
கல்லாத அறிஞனுக்கு உள்ளே உணர்த்தினை;
கதிக்கு[3]வகை ஏதுபுகலாய்?[4]
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே! 3

---

8. நெக்கு நெக்கு உருகி-நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து உருகி. 9. கண் ஆறு-கண்ணீர் ஆகிய ஆறு.

3—1. இருக்குஆதி வேதம்-ருக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் ஆகிய வேதங்கள். 2. விண்டு-விவரித்து. 3. கதிக்கு-மோக்ஷத்துக்கு. 4. புகலாய்-சொல்வாய்.

பட்டப் பகல்பொழுதை இருள்என்ற மருளர்[1]தம்
பக்ஷமோ எனதுபக்ஷம்;[2]
பார்த்தஇடம் எங்கணும் கோத்த[3]நிலை குலையாது
பரமவெளி ஆகஒருசொல்
திட்டமுடன் மௌனியாய் அருள்செய்து இருக்கவும்
சேராமல் ஆராகநான்[4]
சிறுவீடு கட்டி,அதின் அடுசோற்றை உண்டுஉண்டு,
தேக்கு[5]சிறி யார்கள்போல
நட்டனைய தாக்[6]கற்ற கல்வியும் விவேகமும்
நல்நிலையம் ஆகஉன்னி,[7]
நான்என்று நீஎன்று இரண்டுஇல்லை என்னவே,
நடுவே முளைத்தமனதைக்
கட்டஅறி யாமலே வாடினேன்; எப்போது
கருணைக்கு உரித்துஆவனோ?
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணை கரக்கடவுளே! 4

மெய்விடா[1] நாஉள்ள மெய்யர்உள் இருந்து,நீ
மெய்ஆன மெய்யைஎல்லாம்
மெய்என உணர்த்தியது மெய்,இதற்கு ஐயம்இலை;
மெய்ஏதும் அறியாவெறும்
பொய்விடாப்[2] பொய்யினேன் உள்ளத்து இருந்து,தான்
பொய்ஆன பொய்யைஎல்லாம்

4—1. மருளர்-மயக்கத்தில் மூழ்கியவர். 2. பக்ஷம்-கொள்கை, கட்சி. 3. கோத்த - என்னையாட்கொண்ட. 4. ஆராக நான் - என்னைவேறு யாராகவோ எண்ணி. 5. தேக்கு-தெவிட்டு. 6. நட்டனையதா - நடுவு நிலைமையாக. 7. நல்நிலையம் ஆக உன்னி-நல்ல நிலையிடமாகக் கருதி.

5—1. மெய்விடா-சத்தியம் நீங்காத. 2. பொய்விடா-பொய்யான உலகைப்பற்றி நிற்கின்ற.

பொய்எனு வண்ணமே[3] புகலவைத் தாய்எனில்
புன்மையேன்[4] என்செய்குவேன்;
மை[5]விடாது எழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞானகுருவே
மலர்மேவி[6] மறைஓதும்[7] நான்முகக் குருவே
மதங்கள்தொறும் நின்றகுருவே
கைவிடா தேஎன்ற[8] அன்பருக்கு அன்பாய்க்
கருத்தூடு உணர்த்துகுருவே
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணு கரக்கடவுளே! 5

பண்ணேன் உனக்கான பூஜை,ஒரு வடிவிலே
பாவித்து[1] இறைஞ்ச,ஆங்கே
பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே இருத்தி,அப்
பனிமலர் எடுக்கமனமும்
நண்ணேன்,[2] அலாமல்இரு கைதான் குவிக்கஎனின்
நாணும்;[3]என் உளம்நிற்றி[4]நீ,
நான்கும் பிடும்போது அரைக்கும் பிடுஆதலால்
நான்பூஜை செய்யல்முறையோ?
விண்ணே[5]விண் ஆதியாம் பூதமே[6] நாதமே[7]
வேதமே வேதாந்தமே

---

3. பொய் எனு வண்ணமே-மெய்யென்றே. 4. புன்மையேன்-அற்பனுகிய நான். 5. மை-கழுத்திலிருக்கும் கருமை. 6. மலர் மேவி-பூவில் எழுந்தருளி. 7. மறைஓதும்-வேதம் கற்கும். 8. கைவிடாதே என்ற-கைவிடவேண்டாம் என்று வேண்டிய.

6—1. பாவித்து - ஆழ்ந்து கருதி. 2. நண்ணேன்-பொருந்தேன். 3.நாணும்-தயங்கும். 4. நிற்றி-நிற்கின்ருய். 5.விண்ணே-அறிவுப் பெருவெளியே. 6. விண் ஆதியாம்பூதமே-ஆகாசம், வாயு, அக்னி, அப்பு, நிலம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களே. 7. நாதமே-

மேதக்க கேள்வியே[8] கேள்வியாம் பூமிக்குள்
வித்தே அவித்தின்முளையே
கண்ணே கருத்தேஎன் எண்ணே எழுத்தே
கதிக்குஆன மோனவடிவே
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணு கரக்கடவுளே ! 6

சந்ததமும்[1] வேதமொழி யாதுஒன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்றும்எனலால்,
ஜகமீது[2] இருந்தாலும் மரணம்உண்டு என்பது
சதாநிஷ்டர்[3] நினைவதில்லை;
சிந்தைஅறி யார்க்குஈது போதிப்பது அல்லவே[4]
செப்பினும் வெகுதர்க்கமாம்;
திவ்யகுண மார்க்கண்டர், சுகர்ஆதி முனிவோர்கள்
சித்தாந்த[5] நித்யர்[6]அலரோ ?
இந்த்ராதி தேவதைகள், பிரமாதி கடவுளர்,
இருக்காதி வேதமுனிவர்,
எண்ணரிய கணநாதர், நவநாத சித்தர்கள்,
இரவி[7]மதி[8] ஆதியோர்கள்,
கந்தருவர், கின்னரர்கள், மற்றையர்கள் யாவரும்
கைகுவித் திடுதெய்வமே
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணு கரக்கடவுளே ! 7

ஓசை வடிவினனே. 8. மேதக்ககேள்வியே-ஆத்ம விசாரமே.

7—1. சந்ததமும்-காலமெல்லாம். 2. ஜகமீது-உலகின் கண். 3. சதா நிஷ்டர்-இடையருது தியானம் பண்ணுபவர். 4. போதிப்பது அல்லவே-அறிவுறுத்துவது அன்று. 5. சித்தாந்த-மனதைக் கடந்த. 6. நித்யர்-ஆத்ம சொரூபிகள். 7. இரவி-சூரியன். 8. மதி-திங்கள்.

துள்ளும்அறி யா[1]மனது பலிகொடுத் தேன்,கர்ம
துஷ்டதே வதைகள் இல்லை,
துரியநிறை[2] சாந்ததே வதையாம் உனக்கே
தொழும்பன்[3]அன்பு அபிஷேகநீர்;
உள்உறையில் என்ஆவி[4] நைவேத்தி யம்[5]ப்ராணன்[6]
ஓங்குமதி[7] தூபதீபம்
ஒருகாலம் அன்றுஇது சதாகால பூஜையா
ஒப்புவித் தேன்;கருணைகூர்
தெள்ளிமறை வடியிட்ட அமுதப் பிழம்பே
தெளிந்ததே னேசீனியே
திவ்யரசம் யாவும் திரண்டுஒழுகு பாகே
தெவிட்டாத ஆனந்தமே
கள்ளன்அறி வூடுமே மெள்ளமெள வெளியாய்க்
கலக்கவரு நல்லஉறவே
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே! 8

உடல்குழைய, என்புஎலாம் நெக்குஉருக,[1] விழிநீர்கள்
ஊற்றுஎன வெதும்பி[2]ஊற்ற,
ஊசிகாந் தத்தினைக் கண்டுஅணுகல் போலவே
ஓர்உறவும் உன்னி[3]உன்னிப்,
படபடென நெஞ்சம் பதைத்துஉள் நடுக்குறப்[4]
பாடிஆ டிக்குதித்துப்,

8—1. அறியா-விவேகமற்ற. 2. துரியநிறை - பூரணமாயுள்ள ஆத்மா. 3. தொழும்பன்-தொண்டன். 4. ஆவி-உயிர். 5. நைவேத்தியம்-படைப்புக்குரிய பொருள். 6. ப்ராணன்-மூச்சு. 7. ஓங்குமதி-நல்லறிவு

9—1. நெக்கு உருக-நெகிழ்ந்து உருகவும். 2. வெதும்பி-கதகதப்புற்று. 3. உன்னி-நினைந்து. 4. உள்நடுக்குற-உள்ளம்

பனிமதி[5] முகத்திலே நிலவுஅனைய[6] புன்னகை
பரப்பி,ஆர்த்து ஆர்த்து[7]எழுந்து,
மடல்அவிழும்[8] மலர்அனைய கைவிரித் துக்கூப்பி,
வானே[9]அவ் வானில்இன்ப
மழையே மழைத்தாரை வெள்ளமே நீடூழி
வாழிஎன வாழ்த்திஏத்தும்
கடல்மடை திறந்தனைய[10] அன்பர்அன் புக்குஎளியை;[11]
கல்நெஞ்ச னுக்குஎளியையோ?
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே! 9

இங்குஅற்ற படி[1] அங்கும்[2] எனஅறியும் நல்அறிஞர்
எக்காலமும் உதவுவார்,
இன்சொல்தவ றூர்,பொய்மை யாம்இழுக்கு உரையார்,
இரங்குவார்,[3] கொலைகள்பயிலார்,
சங்கற்ப சித்தர்,[4]அவர் உள்ளக் கருத்தில்உறை
சாட்சி[5]நீ, இகபரத்தும்[6]
சந்தான கற்பகத் தேவாய் இருந்தே[7]
சமஸ்தஇன் பமும்[8]உதவுவாய்;

நடுக்கம் அடையவும் 5. பனி மதி-குளிர்ந்த திங்கள். 6. நிலவு அனைய-நிலா வெளிச்சத்தையொத்த. 7. ஆர்த்து-ஆரவாரித்து. 8. மடல்அவிழும்- இதழ்கள்விரியும். 9. வானே-சிதாகாசமே. 10. கடல் மடைதிறந்தனைய-கடலானது மடை திறந்தால் போன்ற. 11. எளியை-உரியவனுவாய்.

10—1. இங்கு அற்றபடி-இவ்வுலகில் பற்றற்ற நிலேயே. 2. அங்கும்-மறுமை உலகிலும். 3 இரங்குவார்-அன்பு காட்டுவார்கள். 4. சங்கற்ப சித்தர்-விரதம் பிசகாதவர். 5. சாட்சி-காண்போன். 6. இகபரத்தும்-பிரபஞ்சத்திலும், அதற்கப்பாலும். 7. சந்தான கற்பகத் தேவாயிருந்தே-தேவலோகத்திலுள்ள சந்தானம், கற்பகம் என்னும் மரங்கள் போன்று தெய்வமாய் இருந்து. 8. சமஸ்த இன்பமும்-எல்லா இன்பங்

சிங்கத்தை ஒத்துஎனைப் பாயவரு வினையினைச்
சேதிக்க[9] வருசிம்புளே[10]
சிந்தா குலத்திமிரம்[11] அகல[12]வரு பானுவே[13]
தீனனேன்[14] கரைஏறவே[15]
கங்குஅற்ற[16] பேராசை வெள்ளத்தின் வளர்அருள்
ககனவட் டக்[17]கப்பலே[18]
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணை கரக்கடவுளே! 10

---

7. சித்தர் கணம்

திக்கொடு திகந்தமும்[1] மனவேகம் என்னவே
சென்றுஓடி ஆடிவருவீர்;
செம்பொன்மக மேரு[2]வொடு குணமேரு[3] என்னவே
திகழ்[4]துருவம் அளவுஅளாவி[5]
உக்ரமிகு[6] சக்ரதரன்[7] என்னநிற் பீர்;கையில்
உழுந்து[8]அமிழும்ஆசமனமா

களும். 9. சேதிக்க-தாக்கியழிக்க. 10. சிம்புளே-சிம்புள் பறவையே. 11. சிந்தாகுலத்திமிரம்-மனக்கிலேசங்கள் ஆகிய இருள். 12. அகல-நீங்க. 13. பானுவே-சூரியனே. 14. தீனனேன்-எளியேனாகிய நான். 15. கரை ஏறவே-பிறவிக்கடலைத் தாண்டவே. 16. கங்குஅற்ற-வரம்புகடந்த. 17. அருள் ககன வட்டம்-கிருபையையுடைய ஆகாய வட்டத்தில். 18. கப்பலே-மரக்கலமே. 1—1. திக்கொடு திகந்தமும்-எட்டுத் திசைகளும் அவைகளுக்கு அப்பாலும். 2 மகமேரு-மகாமேருமலை. 3. குணமேரு-நல்லொழுக்கமாகிய மேருமலை. 4. திகழ் - விளங்குகின்ற. 5. துருவம் அளவு அளாவி - துருவமண்டலம் வரையில் போய். 6. உக்ரமிகு-வேகம் மிகுந்த. 7. சக்ரதரன்-சக்கராயுதத்தை ஏந்திய விஷ்ணு. 8. உழுந்து-பருமனில் உளுந்தின் அளவாக. 9. அமிழும் ஓர்ஏழு கடலையும்-ஆழ

ஓர்ஏழு கடலையும் பருகவல் லீர்;[10] இந்த்ரன்
உலகும்அயி ராவதமுமே[11]
கைக்குளளிய பந்தாய் எடுத்து விளையாடுவீர்;
ககனவட் டத்தை[12]எல்லாம்
கடுகிடை இருத்தியே,[13] அஷ்டகுல வெற்பையும்[14]
காட்டுவீர்; மேலும்மேலும்
மிக்கசித் திகள்எலாம் வல்லநீர், அடிமைமுன்
விளங்கவரு சித்தி இலிரோ?[15]
வேதாந்த சித்தாந்த சமரச[16]நன் னிலைபெற்ற
வித்தகச்[17] சித்தர்கணமே![18] 1

பாட்டளி துதைந்துவளர்[1] கற்பகநல் நீழலைப்[2]
பாரினிடை[3] வரஅழைப்பீர்;
பத்மநிதி[4] சங்கநிதி[5] இருபாரி சத்திலும்[6]
பணிசெயும் தொழிலாளர்போல்
கேட்டது கொடுத்துவர நிற்கவைப் பீர்;பிச்சை
கேட்டுப் பிழைப்போரையும்

மான ஏழு சமுத்திரங்களையும். 10. ஆசமனமா பருகவல்லீர்-உள்ளங்கையில் வைத்து ஒரு துளி நீராகக் குடிக்க வல்லீர். 11. அயிராவதமும்-இந்த்ரலோகத்திலுள்ள வெள்ளை யானையும். 12. ககன வட்டத்தை-ஆகாய மண்டலங்களை. 13. கடுகிடை இருத்தியே-கடுகுக்குள் அடக்கி வைத்தே. 14. அஷ்டகுல வெற்பையும்-எட்டு மலைகளையும். 15. சித்தி இலிரோ-சித்தியானது இல்லாதவரோ. 16 சமரசம்-ஒருமைப்பாடு. 17. வித்தகம்-ஞானத்திற்கு இருப்பிடம் 18. சித்தர்கணமே-பக்குவமடைந்தவர் கூட்டமே. 2—1. பாட்டளி துதைந்துவளர்-இசைப்பாட்டையுடையவண்டுகள் நெருங்கி வளர்கின்ற. 2. கற்பகநல் நீழல்-சொர்க்கத்திலுள்ள கற்பகவிருக்ஷத்தின்நிழலை. 3. பாரினிடை-உலகின்கண். 4. பத்மநிதி-நிலத்திலுண்டாகும் செல்வம். 5. சங்கநிதி-கடல் நீரில் உண்டாகும் செல்வம். 6. இரு

கிரீடபதி[7] ஆக்குவீர்; கற்பாந்த வெள்ளம்[8]ஒரு
கேணியிடை குறுக[9]வைப்பீர்;
ஓட்டினை[10] எடுத்துஆ யிரத்துளட்டு மாற்றுஆக[11]
ஒளிவிடும் பொன்ஆக்குவீர்;
உரகனும்[12] இளைப்புஆற யோகதண் டத்திலே[13]
உலருசுமை ஆகஅருளால்
மீட்டிடவும் வல்லநீர்,[14] என்மனக் கல்லைஅனல்
மெழுகுஆக்கி[15] வைப்பதுஅரிதோ?
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே! 2

பாரொடு[1]நல் நீர்ஆதி[2] ஒன்றொடுஒன்று ஆகவே
பற்றிலயம் ஆம்போதினில்,[3]
பரவெளியில்[4] மருவுவீர்;[5] கற்பாந்த வெள்ளம்[6]
பரந்திடின்,[7] அதற்குமீதே

பாரிசத்திலும்-இரண்டு பக்கங்களிலும். 7. கிரீடபதி-முடி சூட்டிய மன்னன். 8. கற்பாந்தவெள்ளம்-பிரளயத்தில் உண்டாகும் நீர்ப்பெருக்கு. 9. குறுக-அடங்கி நிற்க. 10. ஓட்டினை-உடைந்த மண்பாண்டத் துண்டை. 11. ஆயிரத்துளட்டு மாற்று ஆக-முற்றிலும் சுத்தி அடைந்ததாக. 12. உரகனும்-(उरग) - ஆதிசேஷனும். 13. யோகதண்டத்தில் - யோகிகள் இளைப்பாறுதற்கு வைத்திருக்கும் மரக்கவையில். 14. அருளால் மீட்டிடவும் வல்லநீர்-கிருபை கூர்ந்து வாங்கிக்கொள்ளவும் வல்லவராகிய நீங்கள். 15. அனல் மெழுகு ஆக்கி-நெருப்பிலிட்ட மெழுகு போல் செய்து.

3—1. பாரொடு - நிலத்தோடு. 2. நல்நீர்ஆதி-நல்ல நீர் முதலிய ஐம்பூதங்களும். 3. லயம் ஆம் போதினில்-பிரளய காலத்தில். 4. பரவெளியில்-சிதாகாசத்தில். 5. மருவுவீர்-நிலைத்திருப்பீர். 6. கற்பாந்தவெள்ளம் - மஹா பிரளய வெள்ளம். 7. பரந்திடின்-பரவினால்.

நீரில்உறை வண்டாய்த் துவண்டுசிவ யோகநிலை
நிற்பீர்; விகற்பம்ஆகி,[8]
நெடியமுகில் ஏழும் பரந்துவரு ஷிக்கிலோ[9]
நிலவுமதி மண்டலமதே[10]

ஊர்என விளங்குவீர்;[11] பிரமாதி முடிவில்[12]விடை
ஊர்திஅரு ளால்[13]உலவுவீர்;[14]
உலகங்கள் கீழ்மேல ஆகப் பெருங்காற்று
உலாவின்,[15]நல் தாரணையினுல்[16]

மேருஎன அசையாமல் நிற்கவல்லீர், உமது
மேதக்க[17] சித்திஎளிதோ ?
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே ! 3

எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான்
யாதினும் அரிதுஅரிதுகாண்;
இப்பிறவி தப்பினுல் எப்பிறவி வாய்க்குமோ ?
ஏதுவருமோ ? அறிகிலேன்;

கண்அகல் நிலத்துநான் உள்ளபொழு தேஅருள்
ககனவட் டத்தில்[1]நின்று,

---

8. விகற்பம்ஆகி - வேறுபட்டு. 9. வருஷிக்கில் - பெய்தால். 10. நிலவு மதிமண்டலமதே-சந்திரலோகத்தில். 11. ஊர்என விளங்குவீர் - குடியிருப்பீர். 12. பிரமாதி முடிவில் - பிரம்ம தேவன் முதலிய ஆயுள்படைத்த தேவதைகள் அழியுங்கால். 13. விடைஊர்திஅருளால்-காளைமீது ஊர்ந்துசெல்லும் சிவன் அருளால். 14. உலவுவீர்-சஞ்சரிப்பீர்கள். 15. பெருங்காற்று உலாவின் - ஊழிக்காற்று வீசினுல். 16. நல் தாரணையினுல்-யோகத்தின் ஆருவது அங்கமாயிருக்கிற தாரணையென்னும் சாதனத்தின் வாயிலாக. 17. மேதக்க-மேன்மை பொருந்திய.

4—1. அருள் ககனவட்டத்தில்-திருவருளாகிய ஆகாய மண்டலத்தில்.

கால்ஊன்றி நின்றுபொழி ஆனந்த முகிலொடு[2]
கலந்து,மதி அவசம்உறவே[3]
பண்ணுவது நன்மை; இந் நிலைபதியு மட்டுமே
பதியாய் இருந்ததேகப்
பவுரி[4]குலை யாமலே,[5] கௌரி[6]குண் டலி[7]ஆயி[8]
பண்ணவி[9]தன் அருளினாலே,
விண்நிலவும்[10] மதிஅமுதம்[11] ஒழியாது பொழியவே[12]
வேண்டுவேன் உமதுஅடிமைநான்;
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே! 4

பொய்திகழும் உலகநடை என்சொல்கேன் என் சொல்
பொழுதுபோக்கு ஏதுஎன்னிலோ? [சேன்
பொய்உடல் நிமித்தம் புசிப்புக்கு அலைந்திடல்
புசித்தபின் கண்உறங்கல்,
கைதவம்[1] அலாமல்இது செய்தவமது[2] அல்லவே;
கண்கெட்ட பேர்க்கும்[3]வெளியாய்க்

---

2. முகிலொடு - மேகத்துடன். 3. மதி அவசம்உறவே-என்னுடைய ஜீவநிலை பரம்பொருளோடு ஒன்றுபடச் செய்யவே. 4. பவுரி - உலக வாழ்வு என்னும் கூத்தாட்டத்துக்குரிய அமைப்பு. 5. குலையாமலே - கலைந்து பட்டுப்போகாமல். 6. கௌரி - உமாதேவி. 7. குண்டலி - யோகியின் உடலில் அமைந்துள்ள அருள் சக்தி. 8. ஆயி-தேவி. 9. பண்ணவி-அம்பிகை. 10. விண்நிலவும் - ஏழாவது யோக சக்ரமாகிய சஹஸ்ராரத்திலிருக்கும். 11. மதிஅமுதம் - சந்திர மண்டலத்துக்குரிய அமிர்த தாரை. 12. ஒழியாது பொழியவே-இடையீடின்றிச் சொரியும்படி.

5—1. கைதவம் (कैतवं) - கபடம். 2. செய்தவம்-பழகுகிற தவம். 3. கண்கெட்ட பேர்க்கும்-குருடர்க்கும்.

கண்டதுஇது, விண்டுஇதைக்[4] கண்டித்து நிற்றல்எக்
காலமோ? அதைஅறிகிலேன்,
மைதிகழும் முகில்இனம்[5] குடைநிழற் றிட,[6]அஷ்ட
வரையினெடு[7] செம்பொன்மேரு
மால்வரையின்[8] முதுகூடும்[9] யோகதண் டக்கோல்
வரைந்து,[10]ஜய விருதுகாட்டி,[11]
மெய்திகழும்[12] அஷ்டாங்க யோகபூ மிக்குள்வளர்[13]
வேந்தரே குணசாந்தரே[14]
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே! 5

கெஜதுரக முதலான[1] சதுரங்க[2] மனம்ஆதி
கேள்வியின் இசைந்துநிற்பக்;[3]
கெடிகொண்ட தலம்ஆறும்[4] மும்மண்ட லத்திலும்[5]
கிள்ளாக்குச் செல்ல;[6]மிக்க

---

4. விண்டு இதை-இதைப் புறக்கணித்து. 5. மைதிகழும் முகில் இனம்-கருமையான மேகக்கூட்டம் 6. குடை நிழற்றிட-குடைபோல் நிழலை உண்டுபண்ண. 7. அஷ்டவரையினெடு-எட்டு மலைகளோடு. 8. மேருமால் வரையின்-மேருவாகிய பெரிய மலையின். 9. முதுகூடும்-புறத்தும். 10. வரைந்து-எழுதி. 11. ஜய விருது காட்டி-வெற்றிக்கொடி காட்டி. 12. மெய்திகழும்-உண்மையை விளக்குகின்ற. 13. அஷ்டாங்க யோக பூமிக்குள் வளர்-எட்டு அங்கங்களையுடைய ராஜயோக அனுஷ்டானத்தில் விருத்தியடைகிற. 14. குண சாந்தரே-சாந்தமான குணம் படைத்தவரே.

6—1. கெஜதுரக முதலான (गज, तुरग) - யானை, குதிரை முதலான. 2. சதுரங்க-நான்கு உறுப்புக்களை உடைய. 3. கேள்வியின் இசைந்து நிற்ப-பணிவிடைக்கு இணைந்து நிற்க. 4. கெடிகொண்ட தலம் ஆறும்-கீர்த்தி வாய்ந்த ஆறு ஆதாரங்களிலும். 5. மும்மண்டலத்திலும் - நனவு, கனவு, உறக்கம் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும். 6. கிள்ளாக்குச் செல்ல-

தெசவிதமது ஆய்நின்ற[7] நாதங்கள் ஓலிடச்;[8]
சிங்காச ஞதிபர்களாய்த்[9]
திக்குத் திகந்தமும்[10] பூரண மதிக்குடை
திகழ்ந்திட,[11] வசந்தகாலம்
இசைய,[12]மலர் மீதுஉறை மணம்போல ஆனந்தம்
இதயம்மேல் கொள்ளும்வண்ணம்,
என்றைக்கும் அழியாத சிவராஜ யோகமாய்,
இந்த்ராதி தேவர்கள்எலாம்
விஜயஜய ஜயஎன்ன ஆசிசொல வே;கொலு
இருக்கும்நும் பெருமைஎளிதோ?
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே! 6

ஆணிலே பெண்ணிலே என்போல ஒருபேதை[1]
அகிலத்தின் மிசை[2]உள்ளதோ?
ஆடிய கறங்கு[3]போல் ஓடிஉழல் சிந்தையை[4]
அடக்கிஒரு கணமேனும்[5]யான்
காணிலேன் திருஅருளை; அல்லாது மௌனியாய்க்
கண்மூடி ஓடுமூச்சைக்

செல்ல - அதிகாரம் செலுத்த. 7. தெசவிதமது ஆய் நின்ற - பத்து விதமான. 8. ஓலிட-முழங்க. 9. சிங்காசனதிபர்களாய் - பதவியிலிருக்கும் பெரியவர்களாக. 10 திக்குத் திகந்தமும் - எட்டுத் திக்குக்களிலும் அவற்றுக்கப்பாலும். 11. பூரணமதிக் குடை திகழ்ந்திட - நிறைநிலா வெளிச்சம் பிரகாசித்திட. 12. வசந்தகாலம் இசைய - இளவேனிற்காலம் வந்தெய்த.

7—1. பேதை-அறிவிலி. 2. அகிலத்தின்மிசை-உலகில். 3. ஆடிய கறங்கு-சுழல்கின்ற காற்றாடி. 4. ஓடி உழல் சிந்தையை-புலன்களில் பாய்ந்து திணறுகிறமனத்தை. 5. ஒருகண

கட்டிக், கலாமதியை முட்டவே[6] மூலவெம்
கனலினை எழுப்ப,[7] நினைவும்
பூணிலேன்,[8] இற்றைநாள்[9] கற்றதும் கேட்டதும்
போக்கிலே போகவிட்டுப்
பொய்உலகன் ஆயினேன்[10] நாயினும் கடைஆன
புன்மையேன்,[11] இன்னம்இன்னம்
வீணிலே அலையாமல், மலைஇலக்கு ஆக[12] நீர்
வெளிப்படத் தோற்றல்வேண்டும்;
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே! 7

கன்னல்[1] அமுது எனவும்,முக் கனிஎனவும், வாய்ஊறு
கண்டு[2] எனவும், அடிஎடுத்துக்
கடவுளர்கள் தந்ததுஅல;[3] அழுது அழுது பேய்போல்
கருத்தில்எழு கின்றஎல்லாம்
என்னதுஅறி யாமைஅறிவு என்னும்இரு பகுதியால்
ஈட்டுதமிழ்;[4] என்தமிழினுக்கு[5]

மேனும்-ஒரு நொடிப்பொழுதாயினும். 6. கலாமதியை முட்டவே - சஹஸ்ராரத்தைத் தொடவே. 7. மூலவெம்கனலினை எழுப்ப-மூலாதாரத்திலுள்ள வெப்பத்தைக் கிளப்ப. 8. பூணிலேன் - கொள்ளவில்லை. 9. இற்றைநாள் - இத்தனை நாள். 10. பொய்உலகன் ஆயினேன்-பிரபஞ்சத்தைச் சார்ந்தவனானேன். 11. புன்மையேன்-அற்பன். 12. மலைஇலக்குஆக-வெள்ளிடைமலைபோல் தெளிவுற்ற குறிக்கோளாக.

8—1. கன்னல் - கருப்பஞ்சாறு. 2. வாய்ஊறு கண்டு-வாயில் அடக்கியுள்ள கற்கண்டு. 3. அடிஎடுத்துக் கடவுளர்கள் தந்தது அல-திருவருளால் தூண்டப்பெற்றுப் பாடியதல்ல. 4. ஈட்டுதமிழ்-சொல்லிய தமிழ்ப்பாட்டாகும். 5. என் தமிழினுக்கு-அப்படி என்னல் பாடப்பட்ட தமிழ்ப் பாட்டுக்கு

இன்னல்பக ராதுஉலகம்[6] ஆராமை மேலிட்டு
இருத்தலால்;[7] இத்தமிழையே
சொன்னவன் யாவன்அவன்? முக்திசித் திகள்எலாம்
தோய்ந்தநெறி யேபடித்தீர்![8]
சொல்லும்என அவர்;நீங்கள் சொன்னஅவை
தோய்ந்தகுண சாந்தன்[9]எனவே [யில்சிறிது
மின்னல்பெற வேசொல்ல, அச்சொல்கேட்டு அடிமைமனம்
விகசிப்பது[10] எந்தநாளோ?
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே! 8

பொற்பினெடு[1] கைகாலில் வள்உகிர் படைத்தலால்;[2]
போந்துஇடை ஒடுக்கம்உறலால்;[3]

---

6. இன்னல் பகராது உலகம் - உலகம் குற்றம் கூறுது. 7. ஆராமைமேலிட்டுஇருத்தலால்-பேரன்பு அதிகப்பட்டிருத்தலால். 8. படித்தீர் - படித்தவர்களே. 9. குணசாந்தன் -நற்குணம் சிறிது படைத்தவன். 10. விகசிப்பது-மகிழ்வடைவது.

கருத்து :- இறைவனுடைய ஆதேசத்தை அடையப் பெற்றுப் பெரியோர் பலர் முறையாகப் பாடியிருக்கின்றனர். யானே உணர்ச்சியின் வேகத்தால் அரைகுறையாக அறிந்துள்ளவைகளை ஒருவாறு பாடியுள்ளேன். இவன் பாடியது எத்தகையது என்று உலகத்தவர், நெறிநிற்கும் சான்றோர்களிடம் கேட்பார்கள். இவன் தத்துவத்தையனுசரித்தே பாடியிருக்கிறுன் என்று அப்பேரறிஞர் ஆமோதிப்பார்களாகில் அதைக் கேட்டு நான் அகமகிழ்வேன். இப்பாடல் அவையடக்கத்துக்கு அறிகுறியாகும்.

9—1. பொற்பினெடு-அழகோடு கூடிய. 2. வள்உகிர் படைத்தலால்-கூர்மையான நகங்களை உடைத்திருத்தலால். 3. போந்துஇடை ஒடுக்கம்உறலால்-இடையானது ஒடுங்கி

பொலிவான வெண்ணீறு[4] பூசியே அருள்கொண்டு
பூரித்த[5] எண்ணீர்மையால்;[6]

எற்பட விளங்குசக னத்தில்[7] இமை யாவிழி
இசைந்து[8]மேல் நோக்கம்உறலால்;[9]
இரவுபகல் இருள்ஆன[10] கனதந்தி படநூறி[11]
இதயம் களித்திடுதலால்;[12]

பற்பல விதம்கொண்ட புலிகலையின் உரியது
படைத்து[13]ப்ர தாபம்உறலால்;[14]
பனிவெயில்கள் புகுதாமல் நெடியவான் தொடர்
பருமர வனங்கள்ஆரும்[15] [நெடிய

வெற்பினிடை[16] உறைதலால்; தவராஜ சிங்கம்என
மிக்கோர்[17] உமைப்புகழ்வர்காண்;

யிருப்பதால். 4. பொலிவான வெண்ணீறு - பிரகாசமான திருநீறு. 5. பூரித்த-ஆனந்தமடைந்த. 6. எண்ணீர்மையால் (எண் + நீர்மையால்) - மதிக்கத்தக்க நற்குணத்தினால். 7. எற்பட (எல் + பட) விளங்கு ககனத்தில்-பிரகாசம் நிறைந்த சிதாகாசத்தில். 8. இமையா விழி இசைந்து-கண்கள் இமையாமல் அமைந்திருந்து. 9. மேல் நோக்கம் உறலால்-பார்வை மேல் நோக்கி இருப்பதால். 10. இருள்ஆன-அஞ்ஞானம் ஆகிய. 11. கனதந்தி படநூறி-பெரிய யானையானது இறக்கும்படி அழித்து. 12. இதயம்களித்திடுதலால் - உள்ளத்தில் மகிழ்வு உண்டாவதால். 13. புலிகலையின் உரியதுபடைத்து-புலித் தோலையும், மான்தோலையும் ஆசனங்களாகக்கொண்டு. 14. ப்ரதாபம் உறலால்-மன உறுதியைப் பெற்றிருப்பதால். 15. பரு மரவனங்கள் ஆரும்-பருத்த மரம் அடர்ந்த காடுகள் நிறைந்த. 16. வெற்பினிடை-மலையினிடத்து. 17. மிக்கோர்-மேலோர்கள்.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே! 9

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்,
கற்றும்அறிவு இல்லாதஎன்
கர்மத்தை என்சொல்கேன்? மதியை[1]என்
கைவல்ய ஞானநீதி[2] [சொல்லுகேன்?
நல்லோர் உரைக்கிலோ, கர்மம்முக் கியம்என்று
நாட்டுவேன்;[3] கர்மம்ஒருவன்
நாட்டினு லோ,பழைய ஞானம்முக் கியம்என்று
நவிலுவேன்;[4] வடமொழியிலே
வல்லான்[5] ஒருத்தன்வர வும்,த்ரா விடத்திலே[6]
வந்ததா விவகரிப்பேன்;[7]
வல்லதமிழ் அறிஞர்வரின், அங்ஙனே வடமொழியின்
வசனங்கள்[8] சிறிதுபுகல்வேன்;

கருத்து :- தவராஜனுக்கும், வனராஜனுகிய சிங்கத்துக்கும் இடையே ஒற்றுமைகள் பல உள. தவராஜனுடைய ஒடுங்கிய இடை, அகன்ற ஜடாமுடி, நீண்ட தாடி ஆகிய இவற்றுக்கு நிகராகச் சிங்கத்தின் இடையும் பிடரிமயிரும் அழகு தருகின்றன. சிங்கம் தன் கூர்மையான நகங்களால் கார் இருளில் வலிய யானையைக் கொல்லுகிறது. அதுபோலத் தவராஜன் அக்ஞான இருளாகிய யானையை அழிக்கிருர். கார் இருளில் சிங்கத்துக்குக் கண் தெரிவதற்கொப்பத் தவராஜன் ஞானக்கண் கொண்டு சிதாகாசப் பிரகாசத்தைக் காணுகின்ருர். வனத்தில் குகைவாசம் இருவருக்கும் பொது.

10—*1*. மதி-அறிவு. 2. கைவல்ய ஞான நீதி-பரஞான விளக்கம். 3. நாட்டுவேன் - வெறும் ஏட்டுக் கல்வியைக் கொண்டு நிலைநிறுத்துவேன். 4. நவிலுவேன் - சாதிப்பேன். 5. வடமொழியிலே வல்லான்-ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதன். 6. த்ராவிடத்திலே-தமிழ் மொழியிலே. 7. விவகரிப்பேன்-விளக்குவேன். 8. வசனங்கள்-மேற்கோள்கள்.

வெல்லாமல் எவரையும் மருட்டிவிட[9] வகைவந்த
வித்தைஎன் முத்திதருமோ?
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே!

8. ஆனந்தமானபரம்

கொல்லாமை எத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்,அக்
குணம்ஒன்றும் ஒன்றிலேன்பால்,[1]
கோரம்[2]எத் தனை,பக்ஷ பாதம்[3]எத் தனை,வன்
குணங்கள்[4]எத் தனை,கொடியபாழ்ங்
கல்லாமை எத்தனை, அகந்தை[5]எத் தனை,மனக்
கள்ளம்எத் தனை,உள்ளசற்
காரியம் சொல்லிடினும் அறியாமை எத்தனை,
கதிக்குஎன்று[6] அமைத்தஅருளில்
செல்லாமை எத்தனை, விர்தாகோஷ்டி[7] என்னிலோ
செல்வதுஎத் தனை,முயற்சி
சிந்தைஎத் தனை,சலனம்[8] இந்த்ரஜா லம்[9]போன்ற
தேகத்தில் வாஞ்சை[10]முதலாய்

---

9. மருட்டிவிட-அறிவுக் குழப்பத்தை உண்டுபண்ண.

1—1. ஒன்றிலேன்பால்-பொருந்தாதவனுகிய என்னிடத்தில். 2. கோரம் (Ghoram घोरं)- கொடுமை. 3. பக்ஷபாதம்-ஓரம் சார்தல். 4. வன்குணங்கள் - கெட்ட இயல்புகள். 5. அகந்தை-தற்பெருமை. 6. கதிக்குஎன்று - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு. 7. விர்தா கோஷ்டி - வீண் பேச்சுக் கூட்டம். 8. சலனம்-ஊசலாடுகின்ற. 9. இந்த்ரஜாலம்-வெறும் தோற்றம். 10. வாஞ்சை - விருப்பம்.

அல்லாமை எத்தனை[11] அமைத்தனை, உனக்குஅடிமை
ஆனேன், இவைக்கும்ஆளோ?[12]
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 1

தெருளாகி,[1] மருளாகி,[2] உழலும்மன மாய்,[3]மனம்
சேர்ந்துவளர் சித்துஆகி,[4]அச்
சித்துஎலாம் சூழ்ந்தசிவ சித்துஆய்,[5] விசித்திர
திரமாகி,[7] நானவிதப் [மாய்த்,[6]

பொருளாகி, அப்பொருளை அறிபொறியும் ஆகி,[8]ஐம்
புலனுமாய்,[9] ஐம்பூதமாய்ப்,
புறமுமாய், அகமுமாய்த், தூரம் சமீபமாய்ப்,
போக்கொடு வரத்தும்ஆகி,

இருளாகி, ஒளியாகி, நன்மைதீ மையுமாகி,
இன்றாகி, நாளையாகி,
என்றுமாய், ஒன்றுமாய்ப், பலவுமாய், யாவுமாய்,
இவைஅல்ல ஆயநின்னை

---

11. அல்லாமை எத்தனை-பொருந்தாத பாங்குகள் எத்தனை. *12.*உனக்குஅடிமைஆனேன் இவைக்கும்ஆளோ-உன்னைச்சேர வேண்டிய நான் இத்தீக்குணங்களுடன் சேர்ந்திருக்கலாமோ?

2—1. தெருளாகி-தெளிவு பெற்று. *2.* மருளாகி-மயக்கமடைந்து. *3.* உழலும் மனமாய்-அலைந்து திரிகிற உள்ளமாகி. *4.* சித்து ஆகி-ஞானவடிவெடுத்து. *5.* சிவசித்துஆய்-பரஞான வடிவெடுத்து. *6.* விசித்திரமாய் - ஆச்சரியகரமாகி. *7.* திரமாகி-உறுதிபடைத்து. *8.* பொறியும்ஆகி-இந்திரியங்களாகி. *9.* ஐம்புலனுமாய்-சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகி. *10.* இவைஅல்ல ஆயநின்னை-இவையாவையும் கடந்துள்ள உன்னை.

அருளாகி நின்றவர்கள் அறிவதுஅல் லால்,ஒருவர்[11]
அறிவதற்கு எளிதுஆகுமோ?
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 2

மாறுபடு தர்க்கம் தொடுக்கஅறி வார்;சாண்
வயிற்றின் பொருட்டதுஆக
மண்தலமும் விண்தலமும் ஒன்ருகி மனதுஉழல
மாலாகி[1] நிற்கஅறிவார்;
வேறுபடு வேஷங்கள்[2] கொள்ளஅறி வார்;ஒன்றை[3]
மெணமெணென்று அகம்வேறதாம்[4]
வித்தைஅறி வார்; எமைப் போலவே சந்தைபோல்[5]
மெய்ந்நூல் விரிக்கஅறிவார்;
சிறுபுலி போல்சீறி மூச்சைப் பிடித்து[6]விழி
செக்கச் சிவக்கஅறிவார்;
திரம்என்று[7] தம்தம் மதத்தையே தாமதச்
செய்கை[8]கொடும் உளறஅறிவார்;
ஆறுசம யங்கள்தொறும் வேறுவேறு ஆகிவிளை
யாடும்உனை யாவர்அறிவார்?
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 3

---

11. ஒருவர்-உலகப்பற்றுடைய ஒருவர்.

3—1. மாலாகி-பேராசை பிடித்து. 2. வேஷங்கள்-வெளிப் பூச்சுக்கள். 3. ஒன்றை-ஒரு மந்திரத்தை. 4. அகம் வேறதாம்-மனம் எங்கேயோ அலைதலாம். 5. சந்தைபோல்-பலசரக்குக் கடைபோல். 6. மூச்சைப் பிடித்து-பிராணயாமம் பண்ணி. 7. திரம்என்று-மேலானது என்று. 8. தாமதச் செய்கை-தமோ குணத்தினுல் வரும் அறிவில்லாத செய்கை.

காய் இலை உதிர்ந்தகனி சருகுபுனல்[1] மண்டிய[2]
கடும்பசி தனக்குஅடைத்தும்;
கார்வரையின் முழையில்[3] கருங்கல்போல் அசையாது
கண்மூடி நெடிதுஇருந்தும்;
தீயினிடை வைகியும்;[4] தோயம்அதில்[5] மூழ்கியும்;
தேகங்கள் என்புஎலும்பாய்த்
தெரியநின் றும்;சென்னி மயிர்கள்கூடாக்[6]குருவி
தெற்ற[7]வெயி லூடுஇருந்தும்;
வாயுவை அடக்கியும்; மனதினை அடக்கியும்;
மௌனத்தி லேஇருந்தும்;
மதிமண்ட லத்திலே கனல்செல்ல[8] அமுதுஉண்டு[9]
வனமூடிருந்தும்;[10] அறிஞர்
ஆயும்[11]மறை முடிவுஆன அருள்[12]நாடி னர்;அடிமை
அகிலத்தை நாடல்[13]முறையோ?
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 4

சுத்தமும் அசுத்தமும்; துக்கசுக பேதமும்;[1]
தொந்தமுடன் நிர்த்தொந்தமும்;[2]

4—1. புனல்-நீர். 2. மண்டிய-மிகுந்த. 3. கார் வரையின் முழையில்-இருள்சூழ்ந்த மலைக்குகையில். 4. தீயினிடை வைகியும்-நாலுபக்கம் தீ மூட்டி நடுவிலிருந்தும். 5. தோயம்அதில்-புண்ணிய தீர்த்தத்தில். 6. சென்னிமயிர்கள் கூடா-தலைமயிர்களைக் கூடாக்கிக்கொண்டு. 7. தெற்ற-பின்னி. 8. மதிமண்டலத்திலே கனல் செல்ல-குண்டலினி சக்தி சஹஸ்ராரத்தை எட்ட. 9. அமுதுஉண்டு-அமிர்ததாரையைப் புசித்து. 10. வனமூடிருந்து-அடவியில் தங்கியும். 11. ஆயும்-ஆராயப்பட்ட. 12. மறைமுடிவு ஆன அருள் -மெய்ப்பொருள். 13. அகிலத்தை நாடல்-உலக வாழ்வை விரும்புதல்.

5—1. பேதமும் - வேறுபாடும். 2. தொந்தமுடன் நிர்த்

ஸ்தூலமொடு சூக்ஷமும்; ஆசையும் நிராசையும்;
சொல்லும்ஒரு சொல்லின் முடிவும்;
பெத்தமொடு[3] முக்தியும்; பாவமொடு அபாவமும்;[4]
பேதமொடு அபேதநிலையும்;
பெருமையொடு சிறுமையும்; அருமையுடன் எளிமையும்;
பெண்ணினுடன் ஆணும்;மற்றும்
நித்தமும் அநித்தமும்; அஞ்சனநி ரஞ்சனமும்;[5]
நிஷ்களமும் நிகழ்சகளமும்;[6]
நீதியும் அநீதியும்; ஆதியொடு அநாதியும்;
நிர்விஷய விஷயவடிவும்;[7]
அத்தனையும் நீஅலதுஉள் அத்தனையும் இல்லைஎனின்,
யாங்கள்உனை அன்றிஉண்டோ?
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 5

கார்ஆரும்[1] ஆணவக் காட்டைக் களைந்து,அறக்
கண்டு,[2] அகங் காரம்என்னும்
கல்லைப் பிளந்து,நெஞ்சு அகமான பூமிவெளி
காணத் திருத்தி,மேன்மேல்
பார்ஆதி[3] அறியாத மோனம்ஆம் வித்தைப்
பதித்து,அன்பு நீர்ஆகவே

தொந்தமும்-இணைப்பும் இணைப்பின்மையும். 3. பெத்தமொடு-பந்தபாசத்தோடு. 4. பாவமொடுஅபாவமும்(Bhava, Abhava)-உணர்வும், உணர்வின்மையும். 5. அஞ்சன நிரஞ்சனமும்-அழுக்கும், அழுக்கின்மையும். 6. நிஷ்களமும் நிகழ்சகளமும்-உருவம் இன்மையும்,உருவம் எடுத்தலும். 7. நிர்விஷய விஷய வடிவும்- கட்புலனாகாததும்,கட்புலனாவதும்.

6—1. கார்ஆரும்-இருள்நிறைந்த. 2. அறக்கண்டு-வெட்ட வெளியாக்கி. 3. பார்ஆதி-மண்ணுலகத்தவர் முதலானோர்.

பாய்ச்சி, அது பயிர்ஆகும் மட்டும்மா மாயை[4]வன்
பறவை அணு காதவண்ணம்
நேராக நின்று, விளை போகம் புசித்துஉய்ந்த
நின்அன்பர் கூட்டம்எய்த,[5]
நினைவின் படிக்குநீ முன்நின்று காப்பதே
நின்அருள் பாரம்[6]என்றும்;
ஆர்ஆரும் அறியாத சூதான வெளியில்[7]வெளி
ஆகின்ற துரியமயமே[8]
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 6

வான்ஆதி பூதமாய், அகிலாண்ட கோடியாய்,
மலைஆகி, வளைகடலுமாய்,
மதிஆகி, இரவியாய், மற்றுஉள எலாம்ஆகி,
வான்கருணை வெள்ளம்ஆகி,
நான்ஆகி நின்றவனும் நீஆகி நின்றிடவும்
நான்என்பது அற்றிடாதே,[1]
நான்நான் எனக்குளறி, நானு விகாரியாய்,[2]
நான்அறிந்து அறியாமையாய்ப்

---

4. மாமாயை - கடப்பதற்கரிய உலக வாழ்வு. 5. அன்பர் கூட்டம் எய்த - சத்சங்கத்தை அடைய. 6. பாரம் - கடமை. 7. சூதான வெளியில்-கட்புலனாகாத சிதாகாசத்தில். 8. துரிய மயமே-பரமாத்ம சொரூபமே.

கருத்து :- காட்டைத்திருத்திச் சாகுபடி பண்ணி விளைவு எடுத்து உண்பதோடு அகத்தில் ஆத்மானுபவம் சீர்தூக்கப் படுகிறது.

7 — 1. நான் என்பது அற்றிடாதே - உடல் உணர்வு போகாமல். 2. நானுவிகாரியாய் - பலவித மனப்பான்மை

போனல் அதிர்ஷ்டவலி;[3] வெல்லஎளி தோ?பகல்
பொழுதுபுகும் முன்கண் மூடிப்
பொய்த்துயில்[4]கொள் வான்தனை எழுப்பவச
போதிப்பது எந்தநெறியை? [மோ? இனிப்
ஆனாலும் என்கொடுமை அநியாயம் அநியாயம்;
ஆர்பால் எடுத்துமொழிவேன்?
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 7

பொய்யினேன்,[1] புலையினேன், கொலையினேன், நின்
புலப்பட அறிந்துநிலையாப் [அருள்
புன்மையேன்[2], கல்லாத தன்மையேன், நன்மைபோல்
பொருள்அலாப் பொருளைநாடும்
வெய்யனேன்,[3]வெகுளியேன்,வெறியனேன்,சிறியனேன்,
வினையினேன், என்றுஎன்னைநீ
விட்டுவிட நினைவையேல் தட்டுஅழிவது அல்லாது
வேறுகதி ஏதுபுகலாய்;
துய்யனே[4] மெய்யனே உயிரினுக்கு உயிர்ஆன
துணைவனே இணைஒன்று இலாத்
துரியனே[5] துரியமும் காணு அதீதனே[6]
சுருதிமுடி மீது இருந்த

உடையவனாகி. 3. அதிர்ஷ்டவலி-நல்வாய்ப்பு. 4. பொய்த் துயில்-பாசாங்குத் தூக்கம்.

8—1. பொய்யினேன்-பொய்உடலை மெய்யென்று கருதும் பொய்மையேன். 2. நிலையாப் புன்மையேன்-உறுதிப்பாடு இல் லாத அற்பன். 3. வெய்யனேன்-கொடியவன். 4. துய்யனே-தூயவனே. 5. துரியனே-ஆத்ம சொருபனே. 6. துரியமும் காணு அதீதனே-பரமாத்ம சொருபனே.

ஐயனே அப்பனே எனும்அறிஞர் அறிவைவிட்டு
அகலாத கருணைவடிவே
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 8

எத்தனை விதங்கள்தான் கற்கினும் கேட்கினும்என்
இதயமும்[1] ஒடுங்கவில்லை,
யான்எனும் அகந்தைதான் எள்அளவும் மாறஇலை,
யாதினும் அபிமானம்என்
சித்தமிசை குடிகொண்டது, ஈகையொடு இரக்கம்என்
ஜென்மத்தும் நான்அறிகிலேன்;
சீலமொடு[2] தவவிரதம் ஒருகனவில் ஆயினும்
தரிசனம் கண்டும்அறியேன்;
பொய்த்தமொழி அல்லால் மருந்துக்கும் மெய்ம்மொழி
புகன்றிடேன்; பிறர்கேட்கவே
போதிப்பது அல்லாது சும்மா இருந்து அருள்
பொருந்திடாப் பேதைநானே;
அத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
அவனிமிசை[3] உண்டோசொலாய்?
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 9

எக்காலமும்தனக்கு என்னஒரு செயல்இலா
ஏழைநீ என்றுஇருந்திட்டு,[1]
எனதுஆவி உடல்பொருளும் மௌனியாய் வந்துகை
ஏற்று,நமது என்றஅன்றே,

---

9 – 1. இதயமும்-மனமும். 2. சீலமொடு-நல்லொழுக்கத்தோடு. 3. அவனிமிசை-உலகினுள்.

10—1. இருந்திட்டு-வீற்றிருந்து.

பொய்க்கால தேசமும் பொய்ப்பொருளில் வாஞ்சையும்
பொய்உடலை மெய்என்னலும்
பொய்உறவு பற்றலும் பொய்யாகும்; நான்என்னல்[2]
பொய்யினும் பொய்ஆகையால்

மைக்கால் இருட்டுஅனைய[3] இருள் இல்லை,[4] இருவினைகள்
வந்துஏற வழியும் இல்லை,
மனம் இல்லை, அம்மனத்து இனம்இல்லை,[5]
வரவுஇல்லை, போக்கும்இல்லை, [வேறும்ஒரு

அக்காலம் இக்காலம் என்பதுஇலை, எல்லாம்
அதீதமயம்[6] ஆனதுஅன்றோ?
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கஒரு நிறைவுஆகி
ஆனந்தம் ஆனபரமே! 10

---

9. சுகவாரி

இன்அமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதேன்
எனருசித் திட,வலியவந்து
இன்பம் கொடுத்தநினை, எந்நேரம்[1] நின்அன்பர்
இடையருது உருகிநாடி,

---

2. நான் என்னல்-ஜீவனாகிய நான் என்று கூறல். 3. மைக் கால் இருட்டு அனைய-மழைக்கால இருளை யொத்த. 4. இருள் இல்லை-அக்ஞான இருள் இல்லை. 5. அம்மனத்து இனம் இல்லை-மனத்தின் இனமாகிய சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் இல்லை. 6. அதீதமயம்-சிதாகாசம் அல்லது பரவெளி மயம்.

1—1. எந்நேரம்-எப்பொழுதும்.

உன்னிய கருத்து அவிழ[2] உரைகுளறி, உடல்எங்கும்
ஓய்ந்துஅயர்ந்து அவசமாகி,[3]
உணர்வுஅரிய பேரின்ப அநுபூதி உணர்விலே
உணர்வார்கள் உள்ளபடிகாண்;

கன்னிகை ஒருத்திசிற் றின்பம்வேம்பு[4] என்னினும்
கைக்கொள்வள் பக்குவத்தில்,
கணவன் அருள் பெறின்முனே[5] சொன்னவாறு
கருதிநகை யாவள், அதுபோல் [என்னனக்

சொன்னபடி கேட்கும்இப் பேதைக்கு நின்கருணை
தோற்றின் சுகாரம்பமாம்;[6]
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே![7] 1

அன்பின்வழி அறியாத என்னைத் தொடர்ந்து,என்னை
அறியாத பக்குவத்தே
ஆசைப் பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்து,நான்
அற்றேன்[1] அலந்தேன்[2]என

என்புலன் மயங்கவே பித்துஏற்றி விட்டாய்;
இரங்கிஒரு வழியாயினும்
இன்பவெள்ளம் ஆகவந்து உள்ளம் களிக்கவே
எனைநீ கலந்ததுஉண்டோ?

---

2. உன்னிய கருத்துஅவிழ - மனோவேகம் குறைய. 3. அவசமாகி-பரவசமாகி. 4. வேம்பு-கசப்பு. 5. கணவன்அருள்பெறின் முனே-மணம்புரிந்து கொள்ளுவதற்கு முன்பு. 6. சுகாரம்பமாம்-பேரின்பத் துவக்கமாம். 7. சுகவாரியே-இன்பக்கடலே.

2—1. நான் அற்றேன்-தெய்வத்தன்மையை இழந்தேன் 2. அலந்தேன்-வாடினேன்.

தன்பருவ மலருக்கு மணம்உண்டு வண்டுஉண்டு[3]
தண்முகை தனக்கும்உண்டோ?[4]
தமியனேற்கு இவ்வணம் திருஉளம் இரங்காத
தன்மையால் தனி இருந்து
துன்பம்உறின் எங்ஙனே அழியாத நின்அன்பர்
சுகம்வந்து வாய்க்கும்உரையாய்;
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 2

கல்லேனும் ஐயஒரு காலத்தில் உருகும்என்
கல்நெஞ்சம் உருகஇலையே,
கருணைக்கு இணங்காத வன்மையையும்[1] நான்முகன்[2]
கற்பிக்க ஒருகடவுளோ?
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் எனும்பெரு
வழக்குக்கு இழுக்கும்[3]உண்டோ?
வானமாய் நின்றுஇன்ப மழையாய் இறங்கிஎனை
வாழ்விப்பது உன்பரம்[4]காண்;
பொல்லாத சேய்எனில் தாய்தள்ளல் நீதமோ?[5]
புகலிடம்[6] பிறிதும்உண்டோ?
பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருஅருட்கு அயலு
புன்மையேன் ஆவன், அந்தோ [மாய்ப்[7]

3. வண்டு உண்டு-விரிந்த மலரை நாடி வண்டு வருகிறது. 4. தண்முகை தனக்கும் உண்டோ-குளிர்ந்த அரும்பை நாடி வண்டு வருவதில்லை.

3—1. வன்மையை - உலகப்பற்றை. 2. நான்முகன்- படைப்புத் தெய்வம். 3. இழுக்கும்-தடையும். 4 உன்பரம்- உன் கடமை. 5. நீதமோ - பொருந்துமோ. 6. புகலிடம்- அடைக்கலம் புகும் இடம். 7. அயலுமாய்-வேற்றுருகி.

சொல்லால் முழக்கிலோ சுகம் இல்லை, மௌனியாய்ச்
சும்மா இருக்கஅருளாய்;
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 3

என்புஎலாம் நெக்குஉடைய, ரோமம் சிலிர்ப்ப,உடல்
இளக,மனது அழலின்மெழுகாய்
இடையருது உருக,வரு மழைபோல் இரங்கியே
இருவிழிகள் நீர்இறைப்ப,
அன்பினல் மூர்ச்சித்த அன்பருக்கு அங்ஙனே
அமிர்தசஞ் சீவிபோல்[1]வந்து
ஆனந்த மழைபொழிவை; உள்அன்பு இலாதஎனை
யார்க்காக அடிமைகொண்டாய்,
புன்புலால் மயிர்தோல் நரம்புஎன்பு மொய்த்திடு
புலைக்குடிலில் அருவருப்புப்
பொய்அல்ல வே,இதனை மெய்என்று நம்பிஎன்
புந்தி[2]செலு மோபாழிலே?[3]
துன்பமாய் அலையவோ? உலகநடை ஐயஒரு
சொப்பனத் தினும்வேண்டிலேன்;
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 4

வெந்நீர் பொருதுஎன்உடல்; காலில்முள் தைக்கவும்
வெடுக்கென்று அசைத்துஎடுத்தால்
விழிஇமைத்து அங்ஙனே தண்ணருளை[1] நாடுவேன்;
வேறுஒன்றை ஒருவர்கொல்லின்

4—1. சஞ்சீவிபோல் - உயிர் கொடுக்கும் மூலிகை போல்.
2. புந்தி-அறிவு. 3. பாழிலே-உலக வாழ்விலே.
5—1. தண்ணருளை - துன்பத்தைத் தவிர்க்கும் அருளை.

அந்நேரம் ஐயோஎன் முகம்வாடி நிற்பதுவும்
ஐயநின் அருள்அறியுமே,
ஆனாலும் மெத்தப் பயந்தவன் யான்என்னை
ஆண்டநீ கைவிடாதே;

இந்நேரம் என்று இலை[2] உடல்சுமை, அது ஆகவும்
எடுத்தால் இறக்கஎன்றே
எங்குஎங்கும் ஒருதீர்வை ஆயம்உண்டு,[3] ஆயினும்
இறைஞ்சுசுகர்[4] ஆதியான

தொல்நீர்மை யாளர்க்கு[5] மானுடம் வகுத்தஅருள்
துணை[6]என்று நம்புகின்றேன்;
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே ! 5

பற்றுவன[1] அற்றிடும்[2] நிராசை[3]என்று ஒருபூமி,
பற்றிப் பிடிக்கும்யோகப்
பாங்கில்[4] பிராணலயம் என்னும்ஒரு பூமி, இவை
பற்றின்மனம் அறும்என்னவே

கற்றைஅம் சடை[5]மௌனி தானே கனிந்தகனி
கனிவிக்க வந்தகனிபோல்

---

2. இந்நேரம் என்று இலை-எப்போது விழுமென்று தெரியாது. 3. ஒரு தீர்வை ஆயம் உண்டு - ஒரு தீர்ப்பும், நியமனமும் உண்டு. 4. இறைஞ்சு சுகர் - நெறி நிற்கின்ற சுகபிரம்மம். 5. தொல்நீர்மையாளர்க்கு-சனாதன தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக் கிறவர்களுக்கு. 6. அருள் துணை - திருவருளே துணையாகும்.

6—1. பற்றுவன - பொறிகளால் நுகரப்படுபவைகள். 2. அற்றிடும் - நீங்குதற்குக் காரணமாகிய. 3. நிராசை - அவாவின்மை. 4. யோகப் பாங்கில்-யோக சாதனத்தால். 5. கற்றைஅம் சடை-திரட்டிக் கட்டிய அழகிய ஜடாமுடி.

கண்டதுஇந் நெறிஎனத் திருஉளக் கனிவிெைடு[6]
கனிவாய் திறந்தும்[7]ஒன்றைப்
பெற்றவனும் அல்லேன் பெருந்தவனும் அல்லேன்;
பெருக்கத் தவித்துஉளறியே[8]
பெண்ணீர்மை என்ன[9]இரு கண்ணீர் இறைத்துநான்
பேய்போல் இருக்கஉலகம்
சுற்றிநகை செய்யவே உலையவிட் டாய்எனில்[10]
சொல்லஇனி வாயும்உண்டோ ?
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே ! 6

அரும்பொனே[1] மணியேஎன் அன்பேஎன் அன்பான
அறிவேஎன் அறிவில்ஊறும்
ஆனந்த வெள்ளமே என்றுஎன்று பாடினேன்,
ஆடினேன், நாடிநாடி
விரும்பியே கூவினேன், உலறினேன்,[2] அலறினேன்,[3]
மெய்சிலிர்த்து இருகைகூப்பி
விண்மாரி எனஎன் இரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற்று[4] அயர்ந்தேன்,[5]யான்

---

6. கனிவிெைடு-மன இரக்கத்துடன். 7. கனிவாய் திறந்தும்-கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாயால் பேசியும். 8. பெருக்கத் தவித்து உளறியே - மிகவும் இளைத்து அரற்றி. 9. பெண் நீர்மை என்ன - இளகிய உள்ளம் படைத்தால் போன்று. 10. உலைய விட்டாய் எனில்-அலைய விட்டனையாயின்.

7—1. அரும்பொனே-அருமையான தங்கமே. 2. உலறினேன் - சினந்தேன். 3. அலறினேன் - கூப்பாடு போட்டேன். 4. வேசற்று - மனம் நொந்து. 5. அயர்ந்தேன் - வாடினேன்.

இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வன் ஆனாலும்உனை
இடைவிட்டு நின்றதுஉண்டோ?
என்றுநீ அன்றுநான் உன்அடிமை அல்லவோ?
யாதேனும் அறியாவெறும்
துரும்பனேன் என்னினும் கைவிடுதல் நீதியோ?
தொண்டரொடு கூட்டுகண்டாய்;
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 7

பார்ஆதி[1] அண்டங்கள் அத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியின் உண்மைகாட்டிப்,
பற்றுமன வெளிகாட்டி, மனவெளியி னில்தோய்ந்த
பாவியேன் பரிசுகாட்டித்,[2]
தாராள மாய்நிற்க நிச்சிந்தை காட்டிச்,[3]
சதாகால நிஷ்டைஎனவே
சகஜநிலை[4] காட்டினை; சுகாதீத நிலையம்[5]
தனைக்காட்ட நாள்செல்லுமோ?
கார்ஆர[6] எண்ணரும்[7] அனந்தகோ டிகள்நின்று
கால்ஊன்றி மழைபொழிதல்போல்
கால்வீசி[8] மின்னிப் படர்ந்து,பர வெளிஎலாம்
கம்மி,[9] ஆனந்தவெள்ளம்

8—1. பார்ஆதி-உலகம் முதலான. 2. பரிசு காட்டி - தன்மையை விளக்கி. 3. நிச்சிந்தை காட்டி - மனமற்ற நிலையைக் காட்டி. 4. சகஜநிலை - நிஜசொரூபம். 5. சுகாதீத நிலையம் - இன்பத்துக்கப்பாலுள்ள பெருநிலை. 6. கார்ஆர - மேகங்கள் நிறைந்த. 7. எண்ணரும் - எண்ணமுடியாத. 8. கால்வீசி - காற்று வீசி. 9. கம்மி-மூடிக்கொண்டு.

சோராது பொழியவே[10] கருணையின் முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவுமுகிலே
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 8

பேதித்த சமயமோ[1] ஒன்றுசொன படிஒன்று
பேசாது, துறவுஆகியே
பேசாத பெரியோர்கள் நிர்விகற் பத்தினல்[2]
பேசார்கள், பரமகுருவாய்ப்[3]

போதிக்கும் முக்கண் இறை[4] நேர்மையாய்க் கைக்
போதிப்பது ஆச்சுஅறிவிலே, [கொண்டு
போக்குவரவு அறஇன்ப நீக்கம்அற வசனமாப்
போதிப்பது எவர் ஐயனே?[5]

சாதித்த சாதனமும்[6] யோகியர்கள் நமதுஎன்று
சங்கிப்பர், ஆதலாலே
தன்னிலேதானய் அயர்ந்துவிடு வோம்எனத்
தனிஇருந் திடின்,அங்ஙனே

சோதிக்க மனமாயை தனை[8]ஏவி னல்அடிமை
சுகம்ஆவது எப்படிசொலாய்;
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 9

---

10. சோராது பொழியவே - இடைவிடாது பெய்தற்காகவே.

9—1. பேதித்த சமயமோ - முரண்படுகின்ற சமயங்களோ. 2. நிர்விகற்பத்தினல் - மனமற்ற சமாதியிலிருந்து. 3. பரம குருவாய் - அனைவர்க்கும் மேலான குருவாகி. 4. முக்கண் இறை-மூன்று கண்களை உடைய சிவனர். 5. வசனமாப் போதிப்பது எவர் ஐயனே - ஐயனே சொல்லால் விளக்க யாருக்கு இயலும்? 6. சாதித்த சாதனமும்-பழகிய அப்பியாசங்களும். 7. சங்கிப்பர்-தடை சொல்லுவர். 8. மனமாயை தனை - மனமென்னும் குறை நிலையை.

அண்டமுடி தன்னிலோ,[1] பகிரண்டம்[2] அதனிலோ,
அலரிமண் டலநடுவிலோ,[3]
அனல்நடுவி லோ,[4]அமிர்த மதிநடுவி லோ,[5]அன்பர்
அகம்உருகி மலர்கள்தூவி

தெண்டமிட[6] வரும்மூர்த்தி நிலையிலோ,[7] திக்குத்
திகந்தத்தி லோ,[8]வெளியிலோ,[9]
திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ,[10] வேதாந்த
சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ,

கண்டபல பொருளிலோ, காணாத நிலைஎனக்
கண்டசூ னியம்அதனிலோ,[11]
காலம் ஒரு மூன்றிலோ, பிறவிநிலை தன்னிலோ,[12]
கருவிகர ணங்கள்ஓய்ந்த[13]

தொண்டர்கள் இடத்திலோ நீவீற் றிருப்பது
தொழும்பனேற்கு[14] உளவுபுகலாய்;[15]
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 10

10—1. அண்டமுடி தன்னிலோ - அண்டங்களின் முகட்டிலோ. 2. பகிரண்டம் - காட்சிக்கு அப்பாலிருக்கிற அண்டம். 3. அலரி மண்டல நடுவிலோ-சூரிய மண்டலத்தின் நடுவிலோ. 4. அனல் நடுவிலோ - அக்னி மண்டலத்தினுள்ளோ. 5. அமிர்தமதி நடுவிலோ - இன்பம் தருகிற சந்திரமண்டலத்தினுள்ளோ. 6. தெண்டமிட-வணங்க. 7. மூர்த்தி நிலையிலோ-விக்ரஹத்தின் கண்ணே. 8. திக்குத் திகந்தத்திலோ-திக்குகளிலும், திக்குகளுக்கு அப்பாலுமோ. 9. வெளியிலோ-பராகாசத்திலோ. 10. திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ-விளங்குகின்ற விந்து, ஓசை ஆகிய இடங்களிலோ. 11. கண்ட சூனியம் அதனிலோ-ஆராய்ச்சிக்கு எட்டிய பாழிலோ. 12. பிறவிநிலை தன்னிலோ-மூல ப்ரகிருதியின் கண்ணே. 13. கருவி கரணங்கள் ஓய்ந்த - மனதையும், இந்திரியங்களையும் வென்ற. 14. தொழும்பனேற்கு-உன் தொண்டனான எனக்கு. 15. உளவு புகலாய்-உண்மையை எடுத்து விளக்குவாயாக.

எந்தநாள் கருணைக்கு உரித்தாகும் நாள்?எனவும்
என் இதயம் எனை வாட்டுதே;
ஏதுஎன்று சொல்லுவேன்? முன்னொடுபின்
[மலைவு[1]அறவும்
இற்றைவரை[2] யாதுபெற்றேன்?

பந்தமா னதில்இட்ட[3] மெழுகுஆகி உள்ளம்
பதைத்துப் பதைத்துஉருகவோ
பரமசுகம் ஆவது பொறுப்புஅரிய துயரமாய்ப்[4]
பலகாலும் மூர்ச்சிப்பதோ?

சிந்தையா னதும்அறிவை,[5] என் அறிவில் அறிவுஆன
தெய்வம்நீ அன்றிஉளதோ?
தேகம்நிலை அல்லவே உடைகப்பல் கப்பலாய்த்[6]
திரைஆழி[7] ஊடுசெலுமோ?

சொந்தமாய் ஆண்டநீ அறியார்கள் போலவே
துன்பத்தில் ஆழ்த்தல்முறையோ?
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 11

எந்நாளும் உடலிலே உயிராம் உனைப்போல்
இருக்கஇலை யோ?மனதுஎனும்
யானும்என் நட்பாம் பிராணனும், எமைச்சடமது
என்றுஉனைச் சித்துஎன்றுமே

11—1. மலைவு - முரண்பாடு. 2. இற்றைவரை-இந்நாள் அளவும். 3. பந்தமானதில் இட்ட-எரிகிற தீவட்டியில் வைத்த 4. பொறுப்பு அரிய துயரமாய் - தாங்க முடியாத துன்ப முற்று. 5. சிந்தையானதும் அறிவை - என் உள்ளத்தில் இருப்பதை இறைவா நீ அறிவாய். 6. உடைகப்பல் கப்ப லாய்-உடைந்த கப்பலானது நல்ல கப்பலாக மாறி. 7. திரை ஆழி-அலைகளை உடைய கடல்.

அந்நாளில் எவனே பிரித்தான்; அதைக்கேட்ட
அன்றுமுதல் இன்றுவரையும்
அநியாய மாய்எமை அடக்கிக், குறுக்கே
அடர்ந்துஅரசு பண்ணி,எங்கள்
முன்னுக நீஎன்ன கோட்டைகொண் டாய்என்று
மூடமனம் மிகவும்ஏச,
மூண்டுஎரியும் அனல்இட்ட மெழுகாய் உளம்கருகல்
முறைமையோ? பதினுயிரம்
சொன்னுலும் நின்அருள் இரங்கவிலே யேஇனிச்
சுகம்வருவது எப்படிசொலாய்;
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரம்
ஜோதியே சுகவாரியே! 12

10. எங்கும் நிறைகின்ற பொருள்

அவன்அன்றி ஓர்அணுவும் அசையாது எனும்பெரிய
ஆப்தர்மொழி[1] ஒன்றுகண்டால்,
அறிவுஆவது ஏது;சில அறியாமை ஏது;இவை
அறிந்தார்கள் அறியார்கள்ஆர்?
மௌனமொடு இருந்ததுஆர்? என்போல் உடம்புஎலாம்
வாயாய்ப் பிதற்றுமவர்ஆர்?

கருத்து :-ஜடம் என்று சொல்லப்படும் மனம், பிரா ணன் முதலிய தத்துவங்கள் சேதனத்தினுடைய கூறுகளாம். ஆதலால் இவைகளுக்கு இடையில் வேற்றுமை காணுது ஆழ்ந்து ஆத்ம சாதனத்தில் ஈடுபடவேண்டும்.

1—1. ஆப்தர்மொழி - பரஞானியர் சொல்.

மனதுஎனவும் ஒருமாயை[2] எங்கே இருந்துவரும்?
வன்மையொடு[3] இரக்கம்எங்கே?
புவனம்[4] படைப்பதுஎன்? கர்த்தவியம்[5] எவ்விடம்?
பூதபே தங்கள்எவிடம்?
பொய்மெய், ஹிதம்அஹிதமே,[6] வருநன்மை தீமை
பொறைபொரு மையும்எவ்விடம்? [யொடு
எவர்சிறியர்; எவர்பெரியர்; எவர்உறவர்; எவர்பகைஞர்;
யாதும்உனை அன்றிஉண்டோ?
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 1

அன்னே அனே[1]எனும் சிலசமயம்; நின்னையே
ஐயாஐயா[2] என்னவே
அலறிடும்[3] சிலசமயம்; அல்லாது பேய்போல
அலறியே ஒன்றும்இலவாய்ப்
பின்ஏதும் அறியாமல் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்
பிதற்றிடும்[4] சிலசமயம்;மேல்
பேசரிய[5] ஒளிஎன்றும் வெளிஎன்றும் நாதாதி[6]
பிறவுமே நிலயம்[7]என்றும்

---

2. மனது எனவும் ஒரு மாயை - ஓயாது மாறியமைந்திடும் மனம் என்னும் மாயை. 3. வன்மையொடு - கடுமையுடன். 4. புவனம்-உலகங்கள். 5. கர்த்தவியம்-செயல் என்னுடையது என்னும் எண்ணம். 6. ஹிதம்அஹிதம் (हित अहित)- ஒத்தவை, ஒவ்வாதவை.

2—1. அன்னே அனே-தாயே தாயே. 2. ஐயா ஐயா-தந்தையே தந்தையே. 3. அலறிடும்-கதறிடும். 4. பிதற்றிடும்-தாறுமாருகப் பேசும். 5. பேசரிய - விளக்கமுடியாத. 6. நாதாதி-ஓசைமுதலான. 7. நிலயம்-இருப்பிடம்.

தன்நேர் இலாததோர் அணுஎன்றும் மூவிதத்
தன்மையாம் காலம்என்றும்
சாற்றிடும்[8] சிலசமயம்; இவைஆகி, வேறதாய்ச்,
சதாஞான ஆனந்தமாய்,
என்னே எனே[9]கருணை விளையாட்டு இருந்தவாறு!
எம்மனோர்[10] புகலஎளிதோ?
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 2

வேதமுடன் ஆகம புராண இதி காசமுதல்
வேறும்உள கலைகள்எல்லாம்
மிக்காக அத்வைத த்வைதமார்க் கத்தையே
விரிவாய் எடுத்துஉரைக்கும்;
ஓதரிய த்வைதமே அத்வைத ஞானத்தை
உண்டுபணும் ஞானம்ஆகும்;
ஊகம்[1]அனு பவம்வசனம் மூன்றுக்கும் ஒவ்வும்ஈது;
உபயவா திகள்[2]சம்மதம்
ஆதலின் எனக்குஇனிச் சரியைஆ திகள்[3]போதும்;
யாதுஒன்று பாவிக்கநான்
அதுஆத லால்,உன்னை நான்என்று பாவிக்கின்
அத்வைத மார்க்கம்உறலாம்;
ஏதுபா வித்திடினும் அதுவாகி வந்தருள்செய்
எந்தைநீ குறையும்உண்டோ?

---

8. சாற்றிடும் - சொல்லும். 9. என்னே எனே - என்ன ஆச்சரியம். 10. எம்மனோர்-எம்மைப்போன்றவர்கள்.

3—1. ஊகம்-யுக்தி. 2. உபய வாதிகள்-அத்வைதிகள், த்வைதிகள் ஆகிய இருதரத்தார். 3. சரியை ஆதிகள்-சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய சாதனங்கள்.

இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 3

சொல்லான தில்சற்றும் வாராத பிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத்து ஆட்டி ஆட்டித்
தொடையினைக் கிள்ளல்போல் சங்கற்பம்[1] ஒன்றில்
தொடுக்கும்; தொடுத்து அழிக்கும்;
பொல்லாத வாதனை[2] எனும்சப்த பூமியிடை[3]
போந்துதலை சுற்றி ஆடும்;
புருஷனில் அடங்காத பூவை[4]போல் தானே
புறம்போந்து சஞ்சரிக்கும்;[5]
கல்லோடு இரும்புக்கும் மிகவன்மை காட்டிடும்;
காணாது கேட்டஎல்லாம்
கண்டதாக் காட்டியே அணுவாச் சுருக்கிடும்;[6]
கபடநா டகஜாலமோ[7]
எல்லாமும் வலதுஇந்த மனமாயை ஏழையாம்
என்னால் அடக்கவசமோ?[8]
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 4

கண்ணார நீர்மல்கி உள்ளம்நெக்கு உருகாத
கள்ளனேன் ஆனாலுமோ

4—1. சங்கற்பம் - இச்சையோடு கூடிய எண்ணம். 2. வாதனை-வாசனை, பழைய சம்ஸ்காரத்தின் கூறு. 3. சப்த பூமியிடை - ஞான பூமிகள் ஏழினுள். 4. பூவை - பெண்ணொருத்தி. 5. சஞ்சரிக்கும் - அலைந்து திரியும். 6. அணுவாச் சுருக்கிடும் - ஒன்றுமிலாது செய்து விடும். 7. கபட நாடக ஜாலமோ - ஏமாற்றுகின்ற ஜால வித்தைகளோ. 8. அடக்க வசமோ-கட்டியாள முடியுமோ.

கைகுவித்து ஆடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பனித் தாரை[1]காட்டி,
அண்ணா பரஞ்ஜோதி அப்பா உனக்குஅடிமை
யான்எனவும் மேல்எழுந்த
அன்புஆகி நாடகம் நடித்ததோ குறைவுஇல்லை,
அகிலமும்[2] சிறிது அறியுமேல்
தண்ணாரும் நின்னது அருள்[3] அறியாதது அல்லவே,
சற்றேனும் இனிதுஇரங்கிச்
சாசுவத முக்திநிலை[4] ஈதுஎன்று உணர்த்தியே
சஹஜநிலை[5] தந்து,வேறுஒன்று
எண்ணாமல் உள்ளபடி சுகமாய் இருக்கவே
ஏழையேற்கு அருள்செய்கண்டாய்;
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 5

காகம்ஆ னதுகோடி கூடிநின் றாலும்ஒரு
கல்லின்முன் எதிர்நிற்குமோ?
கர்மம்ஆ னதுகோடி முன்னேசெய் தாலும்நின்
கருணைப்ர வாக[1]அருளைத்
தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லதோ?
தமியனேற்கு[2] அருள்தாகமோ

5—1. கண்பனித்தாரை-குளிர்ச்சியான இன்பக்கண்ணீர் வடித்தல். 2. அகிலமும்-உலகத்தவரும். 3. தண்ணாரும் நின்னது அருள்-குளிர்ச்சி பொருந்திய உன்திருவருள். 4.சாசுவத முக்தி நிலை-யாண்டும்உள்ள மோக்ஷம். 5. சஹஜநிலை-இயல்பாயுள்ள ஆத்ம போதம்.

6—1. கருணை ப்ரவாகம்-கருணை பெருக்கு. 2. தமியனேற்கு-ஆதரவற்ற எனக்கு.

சற்றும் இலை என்பதுவும் வெளியாச்சு; வினை
சங்கேத மாய்க்கூடியே[3] [யெலாம்
தேகம்ஆ னதைமிகவும் வாட்டுதே; துன்பங்கள்
சேராமல் யோகமார்க்க
சித்தியோ வரவில்லை; சஹஜநிஷ் டைக்கும்[4]என்
சிந்தைக்கும்[5] வெகுதூரம்;நான்
ஏகமாய் நின்னோடு இருக்கும்நாள் எந்தநாள்
இந்நாளில் முற்று உறுதோ?
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 6

ஒருமைமனது ஆகியே அல்லல்அற நின் அருளில்
ஒருவன்நான் வந்திருக்கின்
உலகம் பொறுததோ? மாயா விசித்ரம்[1]என
ஓயுமோ? இடம்இல்லையோ?
அருளுடைய நின்அன்பர் சங்கை[2]செய் திடுவரோ?
அலதுகிர்த் தியகர்த்தராய்[3]
அகிலம் படைத்துஎம்மை ஆள்கின்ற பேர்சிலர்
அடாது[4]என் பரோ?அகன்ற
பெருமைபெறு பூரணம் குறையுமோ? பூதங்கள்
பேய்க்கோல மாய்விதண்டை[5]

---

3. சங்கேதமாய்க் கூடியே - கட்டுப்பாடோடு ஒன்று கூடி. 4. சஹஜ நிஷ்டைக்கும் - ஞானியர்கள் புரிகிற வியவகாரத்துக்கும். 5. என் சிந்தைக்கும்-அக்ஞானத்திலிருந்து கொண்டு நான் பண்ணுகிற வியவகாரத்துக்கும்.

7—1. மாயா விசித்ரம்-உலக வியவகாரங்கள். 2. சங்கை-தடை. 3. கிர்த்திய கர்த்தராய் - முத்தொழில்களுக்குத் தலைவர்களாகி. 4. அடாது-தகாது. 5. விதண்டை-தாறுமாறாகப் பேசுதல்.

பேசுமோ? அலதுதான் பரிபாக காலம்
பிறக்கஇலை யோ?தொல்லையாம்[6]
இருமைசெறி[7] ஜடவினை[8] எதிர்த்துவாய் பேசுமோ?
ஏதுஉளவு[9] சிறிதுபுகலாய்;[10]
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்குநிறை கின்றபொருளே! 7

நில்லாது தேகம்எனும் நினைவுண்டு, தேகம்நிலை
நின்றிடவும் மௌனியாகி
நேரே உபாயம்[1]ஒன்று அருளினை; ஐயோ இதனை
நின்றுஅனுஷ் டிக்கஎன்றால்[2]
கல்லாத மனமோ ஒடுங்கி உபரதி[3]பெறக்
காண இலை; ஆகையாலே
கைஏற்று உணும்புசிப்பு ஒவ்வாது; எந்நாளும்உன்
காட்சியில் இருந்துகொண்டு
வல்லாள ராய்[4] இயம[5] நியமாதி[6] மேற்கொண்ட
மாதவர்க்கு[7] ஏவல்செய்து[8]

---

6. தொல்லையாம்-காலத்துக்கு எட்டாத. 7. இருமை செறி-நலம் கேடு அமைந்துள்ள. 8. ஜடவினை-உணர்ச்சியற்ற கர்மம். 9. ஏது உளவு-எது உண்மை. 10. புகலாய் - கூறுவாயாக.

8—1. உபாயம் - முறைமை. 2. அனுஷ்டிக்கஎன்றால் - பழக்கத்தில் கொண்டுவருதல் என்றால். 3. உபரதி-செயலற்ற நிலை. (placidity). 4. வல்லாளராய்-மனவலிவு உடையவர்களாய். 5. இயமம் - அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரம்மச்சரியம், அபரிக்கிரஹம். (கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, பொறிவழி செல்லாமை, பொருள் மிகப் படையாமை) ஆகிய இப்பஞ்சசீலம் இயமம் எனப்படும். 6. நியமாதி-சௌசம், சந்தோஷம், சுவாத்யாயம், ஆர்ஜவம், ஆத்ம சமர்ப்பணம் (தூய்மை, மாண்புள்ள மன உவகை, நூல் ஆராய்ச்சி, நேர்மை, அருள் திட்டத்தோடு தன்னை இணைத்துக் கொள்ளுதல்) ஆகியவற்றை. 7. மாதவர்க்கு பெரும் தபஸ்விகளுக்கு. 8. ஏவல் செய்து - பணிவிடை பண்ணி.

மனதின் படிக்குளலாம் சித்திபெற லாம்;ஞானம்
வாய்க்கும்;ஒரு மனு[9]எனக்கு; இங்கு
இல்லாமை ஒன்றினையும் இல்லாமை ஆக்கவே[10]
இப்போது இரங்குகண்டாய்;[11]
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 8

மரவுரி உடுத்தும்மலை வனநெல் கொறித்தும்உதிர்
வனசருகு வாயில்வந்தால்
வன்பசி[1] தவிர்த்தும்[2] அனல் வெயில்ஆதி[3]
வருந்தியும் மூலஅனலைச்[4] [மழையால்
சிரம்அளவு[5] எழுப்பியும் நீரினிடை மூழ்கியும்
தேகம்நமது அல்லஎன்று
சிற்சுக அபேக்ஷையாய்[6] நின்அன்பர் யோகம்
செலுத்தினர்; யாம்பாவியேம்

---

9. மனு-விண்ணப்பம். 10. இல்லாமை ஒன்றினையும் இல்லாமை ஆக்கவே-வறுமையைப் போக்கவே. 11. இரங்கு கண்டாய்-கருணைபுரிவாயாக.

குறிப்பு:- 4. காயசித்தி பண்ணுவது சாத்தியம். காயசித்தி பண்ணிய திரைலிங்க சுவாமிகள் காசியில் சுமார் 400 வருஷங்கள் வாழ்ந்திருந்தார். தாயுமானவர் பிறப்பெடுப்பதற்கு முன்பே அவர் காயசித்தி பெற்றிருந்தார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்குப் பின்பும் அவர் வாழ்ந்திருந்தார். திரைலிங்க சுவாமி படைத்திருந்த அத்தகைய பண்பட்ட சரீரமும் பிறகு மரணத்துக்கு ஆளாயிற்று.

9—1. வன்பசி-கொடிய பசி. 2. தவிர்த்தும்-நீக்கியும். 3. அனல் வெயில் ஆதி-நெருப்பு, வெயில் முதலான. 4 மூல அனலை - குண்டலினிசக்தியை. 5. சிரம்அளவு-உச்சந்தலையிலுள்ள சஹஸ்ராரத்தின் அளவு 6. சிற்சுக அபேக்ஷையாய்-

விரவும்[7] அறு சுவையினெடு வேண்டுவ புசித்து, அரையில்
வேண்டுவ எலாம்உடுத்து,
மேடைமா ளிகைஆதி வீட்டினிடை வைகியே,[8]
வேறெரு வருத்தம்இன் றி,

இரவுபகல் ஏழையர்கள்[9] சையோகம்[10] ஆயினேம்;
எப்படிப் பிழைப்பதுஉரையாய்?
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின் றபொருளே! 9

முத்தனைய மூரலும்[1] பவளவாய் இன்சொலும்
முகத்துஇலகு பசுமஞ்சளும்
மூர்ச்சிக்க[2] விரகசன் னதம்[3]ஏற்ற இருகும்பம்
முலையின்மணி மாலைநால[4]

வைத்து[5]எமை மயக்கி, இரு கண்வலையை வீசியே
மாயா விலாசமோக
வாரிதியில் ஆழ்த்திடும்[6] பாழான சிற்றிடை
மடந்தையர்கள் சிற்றின்பமோ

புத்தமிர்த போகம்[7] புசித்துவிழி இமையாத
பொன்னாட்டும்[8] வந்ததுஎன்றால்,

ஞானனந்தத்தை விரும்பி. 7. விரவும் கலக்கும். 8. வைகியே-தங்கியிருந்து. 9. ஏழையர்கள்-மாதர்கள். 10. சையோகம்-போகம், கூட்டுறவு.

10 1. மூரலும்-பற்களும். 2. மூர்ச்சிக்க-பெருமூச்சு விடும்படி. 3. விரகசன்னதம்-காமவெறி. 4. மணிமாலை நால-இரத்ன ஆரங்கள் தொங்க. 5. வைத்து-எங்களை வயப்படுத்தி. 6. மாயா விலாச மோக வாரிதியில் ஆழ்த்திடும்-மாயையின் விளையாட்டாம் காமவெறியாகிய சமுத்திரத்தில் அழுந்தப் பண்ணுகிற. 7. புத்தமிர்தபோகம்-புதியதாகச் சமைத்த உணவை உண்ணும் அனுபவம். 8 .பொன்னாட்டும்-பொன் உலகத்திலும்.

போராட்டம் அல்லவோ பேரின்ப முக்திஇப்
பூமியில் இருந்துகாண
எத்தனை விகாரம்[9]வரும் என்றுசுகர் சென்றநெறி
இவ்வுலகம் அறியாததோ;
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 10

உன்நிலையும் என்நிலையும் ஒருநிலை எனக்கிடந்து
உளறிடும் அவஸ்தை[1]ஆகி
உருவுதான்[2] காட்டாத ஆணவமும் ஒளிகண்டு
ஒளிக்கின்ற இருள்என்னவே
தன்நிலைமை காட்டாது ஒருங்க[3]இரு வினையினால்
தாவு[4]சுக துக்கவேலை[5]
தட்டழிய முற்றும்இல் லாமையை அதனால்
தடித்துஅகில பேதம்ஆன
முன்னிலை ஒழிந்திட அகண்டிதா காரமாய்
மூதறிவு[6] மேல்உதிப்ப
முன்பினொடு கீழ்மேல் நடுப்பக்கம் என்னாமல்
முற்றும்ஆ னந்தநிறைவே
என்நிலைமை யாய்நிற்க இயல்புகூர்[7] அருள்வடிவம்
எந்நாளும் வாழிவாழி
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிர்ஆகி
எங்கும்நிறை கின்றபொருளே! 11

---

9. விகாரம் - தடை.

11—1. அவஸ்தை-மனநிலை. 2 உருவுதான்-வடிவத்தை. 3. ஒருங்க-அடங்க. 4. தாவு-முன் வருகிற. 5. சுகதுக்கவேலை-இன்பதுன்பக் கடல். 6. மூதறிவு-பேரறிவு. 7. இயல்புகூர்-மேலாம் இயல்பை அருளிய.

11. சச்சிதானந்தசிவம்

பார்ஆதி[1] ககனப் பரப்பும்[2]உண் டோஎன்று
படர்வெளியது ஆகி[3]எழுநாப்[4]
பரிதி[5]மதி[6] காணுச் சுயஞ்ஜோதி யாய்அண்ட
பகிரண்ட உயிர்எவைக்கும்

நேராக அறிவாய்[7] அகண்டமாய் ஏகமாய்
நித்தமாய்[8] நிர்த்தொந்தமாய்[9]
நிர்க்குண விலாசமாய்[10] வாக்குமனம் அணுகாத
நிர்மலா னந்தமயமாய்ப்

பேராது நிற்றநீ[11] சும்மா இருந்துநான்
பேரின்பம் எய்திடாமல்
பேய்மனதை அண்டியே தாய்இலாப் பிள்ளைபோல்
பித்தாக வோ? மனதை நான்

சாராத படிஅறிவில் நிர்விகற் பாங்கமாம்[12]
சாசுவத நிஷ்டை[13]அருளாய்;
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 1

1—1. பார்ஆதி-மண்ணுலகு முதலான. 2. ககனப்பரப்பும்-வெட்ட வெளியின் விரிவும். 3. படர் வெளியது ஆகி-சிதாகாச மாகி. 4. எழுநா-ஏழு கொழுந்து விட்டு எரியும் தீ. 5. பரிதி-சூரியன். 6. மதி-சந்திரன். 7. நேராக அறிவாய்-சந்தேகத்திற் கிடமில்லாத மனசாக்ஷியாகி. 8. நித்தமாய்-எப்பொழுதும் இருப்பதாய். 9. நிர்த்தொந்தமாய்-இரண்டற்றதாகி. 10. நிர்க் குணவிலாசமாய்-முக்குணங்களுக்கு அப்பாலுள்ள பெருநிலைய மாகி. 11. பேராது நிற்றநீ-நீ அசையாது நிற்கின்றாய். 12. அறிவின் நிர்விகற்ப அங்கமாம்-தேங்கிய தூய அறிவாகி. 13. சாசுவத நிஷ்டை-தட்டுப்பாடில்லாத ஆத்மபோதம்.

குடக்கொடு[1] குணக்காதி[2] திக்கினை[3] உழக்கூடு[4]
கொள்ளல்போல் ஐந்துபூதம்
கூடும் சுருங்குஇலைச்;[5] சாலேகம் ஒன்பது[6]
குலாவுநடை மனையை;நாறும்[7]
வடக்கயிறு வெண்நரம் பா,என்பு தசையினுல்[8]
மதவேள்[9] விழாநடத்தி
வைக்கின்ற கைத்தேரை;[10] வெண்ணீர்[11] செந்நீர்[12]
மலநீர்[14]புண் நீர்[15] இறைக்கும்[16] [கணீர்[13]
விடக்குத் துருத்தியைக்;[17] கருமருந் துக்கூட்டை;[18]
வெட்டவெட் டத்தளிர்க்கும்
வேட்கைமரம் உறுகின்ற[19] சுடுகாட்டை;முடிவிலே
மெய்போல் இருந்துபொய்யாம்
சடக்கைச்;[20] சடக்கெனச்,[21] சதம்என்று சின்மயம்[22]
தானுகி நிற்பதுஎன்ரூே?
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 2

2–1. குடக்கொடு-மேற்குத் திசையுடன். 2. குணக்காதி-கீழ்த் திசை முதலான 3. திக்கினை-திசைகளை. 4. உழக்கூடு-ஆழாக்கின் கண். 5. சுருங்குஇலை-குறுகிய இல்லத்தை. 6. சாலேகம் ஒன்பது - ஒன்பது துவாரங்கள். 7. நாறும்-தென்படுகின்ற. 8. என்பு தசையினுல்-எலும்பு மாமிசங்களால். 9. மதவேள்-மன்மதன். 10. கைத்தேரை-சிறு உடலை. 11. வெண்ணீர்-கோழை. 12. செந்நீர்-ரத்தம். 13. கணீர்-கண்ணீர். 14. மலநீர்-மூத்திரம். 15. புண்நீர்-சீழ். 16. இறைக்கும்-நிறைந்துள்ள. 17. விடக்குத் துருத்தியை-மாமிசத் துருத்தியை. 18. கருமருந்துக்கூட்டை-பிறவி என்னும் மருந்து விளைகிற உடலை. 19. வேட்கை மரம் உறுகின்ற - ஆசை மரங்கள் நிறைந்துள்ள. 20. சடக்கை-சரீரத்தை. 21. சடக்கென-பொய்யென்று. 22. சதம் என்று சின்மயம்-ஆத்மா நிலைத்திருப்பது என்று.

பாகத்தி னுல்[1]கவிதை பாடிப் படிக்கவோ
பக்திநெறி இல்லை;வேத
பாராய ணப்பனுவல்[2] மூவர் செய் பனுவலது
பகரவோ இசையும்இல்லை;
யோகத்தி லேசிறிது முயலஎன் ருல்தேகம்
ஒவ்வாது; இவ்ஊண்வெறுத்தால்[3]
உயிர்வெறுத் திடல்ஒக்கும்; அல்லது கிரியைகள்
உபாயத் தினுல்செய்யவோ
மோகத்தி லே[4]சிறிதும் ஒழியஇலை; மெய்ஞ்ஞான
மோனத்தில் நிற்கஎன்ருல்
முற்ருது;[5]பரிபாக சக்திகள் அனேகம்;[6]நின்
மூதறிவி லேஎழுந்த[7]
தாகத்தி லேவாய்க்கும்[8] அமிர்தப்ர வாகமே![9]
தன்னந் தனிப்பெருமையே!
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 3

இமைஅளவு போதைஒரு கற்பகா லம்பண்ணும்,[1]
இவ்வுலகம் எவ்வுலகமோ

3—1. பாகத்தினுல்-பாட்டுக்குரிய மூன்றுவித நல்ல அமைப்புக்களுடன். 2. வேத பாராயணப் பனுவல்-சந்தஸ் chandas. 3. இவ்ஊண் வெறுத்தால்-இந்த உணவைப் புறக்கணித்தால். 4. மோகத்திலே-சிறுநெறி செல்லுதலிலே. 5. முற்ருது-முடிவு இல்லை. 6. பரிபாக சக்திகள் அனேகம்-விக்கினங்கள் பலஉள. 7. நின் மூதறிவிலே எழுந்த-உன்னைப் பற்றிய தெளிந்த ஞானத்தில் உண்டாகிய. 8. தாகத்திலே வாய்க்கும்-முமுக்ஷுத்வம் அல்லது முக்தியில் ஆசை உண்டாகிற. 9. அமிர்தப்ரவாகமே-பேரானந்தப் பெருக்கே.

4—1. இமைஅளவு போதை ஒரு கற்பகாலம் பண்ணும்-

என்றுஎண்ணம் வருவிக்கும்; மாதர்சிற் றின்பமோ
என்னின்மக மேருஆக்கிச்,[2]
சுமைஎடுமின் என்றுதான் சும்மாடு மாய்,[3]எமைச்
சுமைஆளும் ஆக்கி,நாளும்
துர்ப்புத்தி பண்ணி,உள நற்புத்தி யாவையும்
சூறையிட்டு, இந்த்ரஜாலம்
அமையஒரு கூத்தும் சமைந்துஆடும்[4] மனமாயை;[5]
அம்மம்ம வெல்லஎளிதோ?
அருள்பெற்ற பேர்க்குஎலாம் ஒளிபெற்று
அருளோ? அலாதுமருளோ? [நிற்கும்ஈது[6]
சமயநெறி காணுத சாக்ஷிநீ, சூக்ஷ்மமாத்[7]
தமியனேற்கு[8] உளவு[9]புகலாய்;
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 4

இனிஏது எமக்குஉன்அருள் வருமோ எனக்கருதி
ஏங்குதே நெஞ்சம்ஐயோ;
இன்றைக்கு இருந்தாரை நாளைக்கு இருப்பார்
எண்ணவோ திடம்இல்லையே; [என்று

இமைப்பொழுதை நெடுங்காலம் ஆக்கும். 2. மகமேருஆக்கி-மிகப்பெரியதாகப் பண்ணி. 3. சும்மாடுமாய்-தலையில் வைக்கிற துணி வட்டமாகி. 4. சமைந்துஆடும்-அமைந்து நடிக்கும். 5. மனமாயை-அற்புதம் செய்யவல்ல அந்தக்கரணம். 6. ஈது-இந்த மனது. 7. சூக்ஷ்மமா-நுட்பமாய். 8. தமியனேற்கு-அறியாமையில் தனியனாய்க் கிடக்கும் எனக்கு. 9. உளவு-உண்மை.

கருத்து: பண்படாத மனது என்னென்ன கேடுகளைச் செய்யவல்லது என்பது இப்பாட்டில் விளக்கப்படுகிறது.

அநியாய மாய்இந்த உடலைநான் என்றுவரும்
அந்தகற்கு ஆளாகவோ?[1]
ஆடித் திரிந்துநான் கற்றதும் கேட்டதும்
அவலமாய்ப் போதல்[2]நன்றோ?
கனியேனும் வறியசெங் காயேனும் உதிர்சருகு
கந்தமூ லங்களேனும்[3]
கனல்வாதை[4] வந்துஎய்தின் அள்ளிப் புசித்துநான்
கண்மூடி மௌனிஆகித்
தனியே இருப்பதற்கு எண்ணினேன்; எண்ணம்இது
சாமிநீ அறியாததோ?
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 5

மத்தமத கரி[1]முகில் குலம்என்ன[2] நின்று இலகு[3]
வாயிலுடன்[4] மதி அகடுதோய்[5]
மாடகூ டச்சிகரம் மொய்த்த[6]சந் திரகாந்த
மணிமேடை உச்சிமீது,[7]

5—1. நான் என்றுவரும் அந்தகற்கு ஆளாகவோ-தான் அல்லாத உடலை தான்என மயங்கிஅழிந்துபட்டுப் போகவோ. 2. அவலமாய்ப் போதல்-பயன்படாது போதல். 3. கந்தமூலங் களேனும் - உணவாகப் பயன்படும் கிழங்குகளாயினும். 4. கனல்வாதை - பசி.

6—1. மத்தமதகரி - மதவெறி பிடித்துள்ள யானைகள். 2. முகில்குலம்என்ன-மேகத்தின் கூட்டங்கள் போல. 3. நின்று இலகு-தென்படுகின்ற 4. வாயிலுடன்-முற்றத்தோடு கூடிய. 5. மதி அகடு தோய்-சந்திரனின் நடுப்பக்கத்தைத் தொடு கின்ற. 6. மாட கூடச் சிகரம் மொய்த்த-மாளிகை, வீடுகள், கோபுரங்கள் ஆகியவைகள் நெருங்கிய. 7. சந்திரகாந்த மணிமேடை உச்சி மீது-ரத்தினங்கள் அமைத்த மேடையின்

முத்தமிழ் முழக்கமுடன் முத்தநகை யார்களொடு[8]
முத்துமுத் தாய்க்குலாவி
மோகத்து இருந்தும்என்?[9] யோகத்தின் நிலைநின்று
மூச்சைப் பிடித்துஅடைத்துக்

கைத்தலம் நகப்படை விரித்த[10]புலி சிங்கமொடு
கரடிநுழை நூழைகொண்ட[11]
கானம்[12]மலை உச்சியில் குகையூடு இருந்தும்என் ?
கரதலா மலகம்என்னச்[13]

சத்தம்அற[14] மோனநிலை பெற்றவர்கள் உய்வர்காண்
சனகாதி துணிவுஇதுஅன்றோ?[15]
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 6

கைத்தலம் விளங்கும்ஒரு நெல்லிஅம் கனிஎனக்
கண்டவே தஆகமத்தின்
காட்சி[1]புரு ஷார்த்தம்;[2]அதில் மாட்சிபெறும்
கருதின்அனு மானம்ஆதி [முக்தி;[3]அது

உச்சியில். 8. முத்த நகையார்களொடு-முத்துப்போன்ற பற்களை உடைய மாதர்களுடன். 9. மோகத்து இருந்தும் என்-ஆசையில் அழுந்திக்கிடந்தால் என்ன நஷ்டம்? 10. நகப்படை விரித்த-நகமாகிய ஆயுதங்களை விரித்த. 11. நூழைகொண்ட-அடர்ந்துள்ள. 12. கானம்-காடு. 13. கரதலாமலகம் (கரதல + ஆமலகம்)என்ன-கையிலுள்ள நெல்லிக்கனிபோல. 14 சத்தம் அற-ஓசையில்லாமல். 15. சனகாதி துணிவு இதுஅன்றோ-சனகன் முதலிய முனிவர்கள் கொள்கை இதுவாகும் அன்றோ.

கருத்து : மன அதீதத்திலுள்ள பரஞானம் அடையப் பெற்றவர், பிறப்பின் பயனை அடையப்பெற்றவர் ஆவர். மற்றவர்கள் போகத்தில் உழன்றும், யோகத்தில் ஆழ்ந்தும் எப்பயனையும் அடைந்திலர்.

7—1. வேத ஆகமத்தின் காட்சி-நூல்களின் குறிக்கோள். 2. புருஷார்த்தம்-அறம், பொருள், இன்பம், வீடு. 3. மாட்சி

யுக்திபல வாம்;[4]நிர் விகற்பம்மேல் இல்லையால்[5]
ஒன்ளுேடு இரண்டுஎன்னவோ
உரையும்இலே, நீயும்இலே, நானும்இலே என்பதும்
உபாயம்;நீ உண்டு,நானும்
சித்தம்உளன், நான் இல்லே எனும்வசனம் நீஅறிவை;
தெரியார்கள் தெரியவசமோ?[6]
செப்பு[7]கே வலநீதி[8] ஒப்புஉவமை அல்லவே;
சின்முத்தி ராங்கமரபில்[9]
சத்தம்அற[10] எனே ஆண்ட குருமௌனி கையினுல்
தமியனேற்கு உதவுபொருளே;
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 7

காயாத மரமீது கல்லேறு செல்லுமோ?
கடவுள்நீ; யாங்கள்அடியேம்;
கர்மபந் தத்திஞல் ஜன்மபந் தம்பெறக்
கற்பித்தது உன்னதுஅருளே;

பெறும் முக்தி-விடுபேறு மேன்மையடையும். 4. அனுமானம் ஆதியுக்திபலவாம்-ஆராய்ச்சிக்கு முடிவில்லே. 5. நிர்விகற்ப மேல் இல்லையால்-சமாதி நிலேயில் இந்த ஆராய்ச்சிகள் பயன் படமாட்டா. 6. தெரியார்கள் தெரியவசமோ - ஆராய்ச்சி பண்ணுதவர்களுக்கு விளங்கா. 7. செப்பு-வேதங்களால் சொல் லப்பட்ட. 8. கேவல நீதி-முக்தி நெறியின் ஒழுங்கிற்கு. 9. சின் முத்திராங்க மரபில்-ஞான மார்க்க மரபில். 10. சத்தம் அற- சொல்லேத்தாண்டி.

கருத்து : அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களுள் வீடு குறிக்கோள். அந்த வீடுபேறு சொல் லேக் கடந்த மௌனநிலே. அது யுக்திக்கு அல்லது ஆராய்ச் சிக்கு எட்டாதது.

வாயார உண்டபேர் வாழ்த்துவது நொந்தபேர்
வைவதுவும் எங்கள்உலக
வாய்பாடு;[1] நிற்கநின் வைதிக ஒழுங்குநினை
வாழ்த்தினல் பெறுபேறுதான்
ஓயாது பெறுவர்என முறையிட்ட தால்பின்னர்
உளறுவது கர்மம்அன்ரும்;[2]
உபயநெறி ஈதுஎன்னின் உசிதநெறி[3] எந்தநெறி?
உலகிலே பிழைபொறுக்கும்
தாயான கருணையும் உனக்குஉண்டு; எனக்குஇனிச்
சஞ்சலம் கெட[4]அருள்செய்வாய்;
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 8

இன்னம் பிறப்பதற்கு இடம்என்னின் இவ்வுடலம்
இறவா திருப்பமூலத்து
எழும்அங்கி[1] அமிர்துஒழுகும்[2] மதிமண்ட லத்தில்
என்அம்மை குண்டலினிபால் [உற,[3]
பின்னம் பிறக்காது[4] சேய்[5]என வளர்த்திடப்
பேயேனை நல்கவேண்டும்;[6]

8—1. உலக வாய்பாடு-உலக வழக்கம். 2. உளறுவது கர்மம்அன்ரும்-வியவகாரங்கள் பண்ணுதல் நற்கருமம் ஆகா. 3. உசிதநெறி-பொருந்திய மார்க்கம். 4. சஞ்சலம்கெட-பிறவிப் பிணி அகல.

கருத்து. பிரவிருத்தி நிவிருத்தி என இரண்டு மார்க்கங்கள் உண்டு. முந்தையது பிறவியைப் பெருக்குகிறது. பிந்தியது முக்தியில் கொண்டு சேர்க்கிறது.

9—1. மூலத்து எழும்அங்கி-மூலாதாரத்தில் உருவெடுக்கிற அக்னியானது. 2. அமிர்து ஒழுகும் - அமிர்த தாரை சொட்டுகிற. 3. மதிமண்டலத்தில் உற - சஹஸ்ராரத்தில் தாக்கும்படி. 4. பின்னம் பிறக்காது-பிறவிப்பிணியைக் கடந்த. 5. சேய்-குழந்தை. 6. பேயேனை நல்கவேண்டும்-பரநாட்டம்

பிறவாத நெறிஎனக்கு உண்டுஎன்னின் இம்மையே
பேசுகற் பூரதீபம்
மின்னும் படிக்குஅகண் டாகார அன்னைபால்
வினையேனை ஒப்புவித்து
விட்டுநெறி கூட்டிடுதல் மிகவும்நன் று; இவைஅன் றி
விவகாரம்[7] உண்டுஎன்னிலோ
தன்னந் தனிச்சிறியன் ஆற்றிலேன்;[8] போற்றி,வளர்
சன்மார்க்க முக்திமுதலே!
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 9

வேதாவை[1] இவ்வணம் விதித்ததுஏது என்னின்,உன்
வினைப்பகுதி என்பன்,அந்த
வினைபேச அறியாது, நிற்கஇவை மனதால்
விளைந்ததால் மனதைநாடில்
போதமே நிற்கும்;[2] அப் போதத்தை நாடிலோ
போதமும்நின் னுல்விளக்கம்;
பொய்அன் று; தெய்வமறை யாவுமே நீஎன் று
போக்குவரவு அறநிகழ்த்தும்;[3]
ஆதார ஆதேயம்[4] முழுதும்நீ ஆதலால்
அகிலமீது[5] என்னைஆட்டி

கொண்டுள்ள என்னைக் கொடுத்தல் வேண்டும். 7. விவகாரம்- பந்தபாச வாழ்வு. 8. ஆற்றிலேன்-சகிக்கமாட்டேன்.

கருத்து: யோக சாதனத்தின் மூலமாகவோ, ஞான சாதனத்தின் மூலமாகவோ பிறப்பு இறப்பைக் கடந்து முக்தி அடைதற்கு அருள்புரிவாயாக.

10—1. வேதாவை - படைப்புத் தெய்வத்தை நோக்கி. 2. போதமேநிற்கும் - அறிவு நிலைத்திருக்கும். 3. போக்கு வரவு அற நிகழ்த்தும்-உறுதியாகச் சொல்லும். 4. ஆதார ஆதேயம்-தாங்குபவனும், தாங்கப்பெறுபவனும். 5. அகில

ஆடல்கண் டவனும்நீ; ஆடுகின் றவனும்நீ;
அருளும்நீ; மௌனஞான
தாதாவும் நீ;[6]பெற்ற தாய்தந்தை தாமும்நீ;
தமரும்நீ;[7] யாவும்நீகாண்;
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே!

கொந்துஅவிழ்[1] மலர்ச்சோலை நல்நீழல் வைகினும்;[2]
குளிர்தீம் புனல்கைஅள்ளிக்
கொள்ளுகினும்;[3] அந்நீ ரிடைத்திளைத்து ஆடினும்;
குளிர்சந்த வாடை[4]மடவார்[5]
வந்துஉலவு கின்றதுஎன முன்றிலிடை உலவவே[6]
வசதிபெறு போதும்;வெள்ளை
வட்டமதி பட்டப் பகல்போல நிலவுதர[7]
மகிழ்போதும்; வேலைஅமுதம்[8]
விந்தைபெறஅறுசுவையில் வந்ததுஎன அமுதுஉண்ணும்
வேளையிலும்; மாலைகந்தம்[9]

மீது - உலகின்கண். 6. தாதாவும் நீ - கொடுப்பவனும் நீ. 7. தமரும் நீ-உறவினனும் நீ.

கருத்து : தானே தனக்குச் சுற்றமும் தானே தனக்கு விதிவகையும் என்க.

11—1. கொந்து அவிழ்-கொத்துக்கள் விரிகின்ற. 2. நல் நீழல்வைகினும்-நல்ல நிழலில் தங்கியிருந்தாலும். 3. தீம் புனல் கை அள்ளிக்கொள்ளுகினும்-சுவையான நீரைக் கையினுல் அள்ளி உட்கொண்டாலும். 4. குளிர்சந்தவாடை-குளிர்ந்த சந்தன மணமுள்ள காற்று. 5. மடவார்-மாதர்கள். 6. முன்றிலிடை உலவவே-முற்றத்தின்கண் உலாவும்படி. 7. நிலவு தர-நிலாவெளிச்சத்தை வீசவும். 8. வேலை அமுதம்-கடலில் எடுத்த அமுதமானது. 9. மாலைகந்தம்-பூமாலையும் நறுமணமும்.

வெள்ளிலை அடைக்காய்[10] விரும்பிவேண் டிய
விளையாடி விழிதுயிலினும்;[11] [வண்ணம்
சந்ததமும்[12] நின்அருளை மறவா வரம்தந்து
தமியேனை ரக்ஷைபுரிவாய்;[13]
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவம்ஆன
சச்சிதா னந்தசிவமே! 11

---

12. தேஜோ மயானந்தம்

மருமலர்ச் சோலைசெறி[1] நல்நீழல் மலைஆதி
மன்னும்முனி வர்க்குஏவலாய்,
மந்த்ரமா லிகை[2]சொல்லும் இயமநிய மாதியாம்
மார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டு,
கருமருவு காயத்தை[3] நிர்மலமது ஆகவே
கமலாச னாதிசேர்த்துக்,[4]
காலைப்பிடித்து,[5] அனலை[6] அம்மைகுண் டலிஅடிக்
கலைமதியி னூடுதாக்கி,[7]

---

10. வெள்ளிலை அடைக்காய் - வெற்றிலையும் பாக்கும். 11. விழி துயிலினும்-கண் உறங்கினாலும். 12. சந்ததமும்-சதா காலமும். 13. தமியேனை ரக்ஷைபுரிவாய்-தனியேனைக் காப்பாற்றுவாய்.

கருத்து: சுகபோகங்கள் எவ்வளவு வாய்த்திருந்தாலும் அவைகளில் நான் அகப்பட்டுக் கொள்ளாது உன் அருளையே நாடியிருப்பேனாக.

1—1. மருமலர்ச் சோலை செறி - நறுமணமுடைய பூஞ் சோலைகள் நெருங்கிய. 2. மந்த்ர மாலிகை-ஜபமாலை. 3 கரு மருவு காயத்தை-கர்ப்பத்தில் வருந்துகிற உடலை. 4. கமலா சனாதி சேர்த்து-பத்மாசனம் முதலியன அமைத்து 5. காலைப் பிடித்து-பிராணாயாமம் செய்து. 6. அனலை-மூலாதாரத்தி லுள்ள அக்னியை. 7. கலைமதியினூடு தாக்கி-சஹஸ்ராரத்தை

உருகிவரும் அமிர்தத்தை உண்டுஉண்டு, உறங்காமல்
உணர்வான விழியைநாடி,[8]
ஒன்றோடு இரண்டுஎனுச் சமரச சொரூபசுகம்
உற்றிட,[9]என் மனதின்வண்ணம்[10]

திருவருள் முடிக்கஇத் தேகமொடு காண்பனோ?
தேடரிய சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே![11]
தேஜோ மயானந்தமே![12] 1

இப்பிறவி என்னும்ஓர் இருள்கடலில் மூழ்கி,நான்
என்னும்ஒரு மகரவாய்ப்பட்டு,[1]
இருவினை எனும்திரையின் எற்றுண்டு,[2] புற்புதம்
எனக்[3]கொங்கை வரிசைகாட்டும்

துப்புஇதழ்[4] மடந்தையர் மயல்சண்ட மாருதச்
சுழல்[5]வந்து வந்துஅடிப்பச்,
சோராத ஆசையாம் கான்ஆறு[6] வான்நதி[7]
சுரந்ததுஎன மேலும்ஆர்ப்பக்,

எட்டும்படி செய்து. 8. உணர்வான விழியை நாடி-ஞானக் கண்கொண்டு பார்த்து. 9. உற்றிட-அடையும்படி. 10. என் மனதின் வண்ணம்-நான் வேண்டுகிறபடி. 11. அறிவு ஆன தெய்வமே-பரஞானமாகிய கடவுளே. 12. தேஜோமய ஆனந்தமே-சுடருடன் கூடிய பேரின்பமே.

கருத்து: தேகம் அழியும் முன்பே யோக சித்தி பூர்த்தி யாக வேண்டும் என்னும் பிரார்த்தனை இப்பாடலில் அடங்கி யிருக்கிறது.

2—1. மகரவாய்ப்பட்டு-முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு. 2. திரையின் எற்றுண்டு-அலைகளால் எறியப்பட்டு. 3. புற்புதம் என-நீர்க்குமிழி போன்ற. 4. துப்பு இதழ்-பவளம் போன்ற உதடு. 5. சண்டமாருதச்சுழல் - சுழற்றியடிக்கிற பெரும் காற்று. 6. கான் ஆறு-காட்டாறு. 7. வான்நதி-

கைப்பரிசு காரர்போல்[8] அறிவுஆன வங்கமும்
கைவிட்டு[9] மதிமயங்கிக்,[10]
கள்ளவங் கக்காலர்[11] வருவர்என்று அஞ்சியே
கண் அருவி காட்டும்எளியேன்,
செப்பரிய முக்தியாம் கரைசேர வும்கருணை
செய்வையோ? சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே!
தேஜோ மயானந்தமே! 2

தந்தைதாய் தமர்[1]தாரம் மகவுஎன்னும் இவைஎலாம்
சந்தையில் கூட்டம்,இதிலோ
சந்தேகம் இல்லை,மணி மாடம்மா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனை[2]யுடனே
வந்ததுஓர் வாழ்வும்ஓர் இந்த்ரஜா லக்கோலம்;[3]
வஞ்சனை பொருமைலோபம்[4]
வைத்தமன மாம்கிருமி[5] சேர்ந்தமல பாண்டமோ[6]
வாஞ்சனை[7] இலாதகனவே;

ஆகாய கங்கை. 8. கைப்பரிசுகாரர்போல்-சிறுதோணியைச் செலுத்துபவர் போன்று. 9. அறிவுஆன வங்கமும் கைவிட்டு-ஞானக்கப்பலினின்றும் விலகி. 10. மதிமயங்கி-விவேகத்தை இழந்து. 11. கள்ளவங்கக்காலர்-திருட்டுக் கப்பலை யொத்த யமபடர்.

கருத்து : கடல் பயணத்தில் உள்ள இடைஞ்சல்களுக்கு நிகராகப் பிறவிக் கடலில் உள்ள இடைஞ்சல்கள் விளக்கப்படுகின்றன.

3—1. தமர்-உறவினர். 2. சதுரங்கசேனை-தேர், யானை, குதிரை, காலாள் ஆகிய நான்கு விதப் படைகள். 3. இந்த்ரஜாலக்கோலம்-அழகான கண்கட்டு மயக்கம். 4. லோபம்-கொடையின்மை. 5. மனமாம் கிருமி-உள்ளம் என்னும் புழு. 6. மலபாண்டமோ-அழுக்கு நிறைந்த உடலோ. 7. வாஞ்சனை-

எந்நா ளும்சரி எனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
இரவுபகல் இல்லா இடத்து
ஏகமாய்[8] நின்றநின் அருள்வெள்ளம் மீதிலே
யான்என்பது அறவும்மூழ்கிச்
சிந்தைதான் தெளியாது சுழலும்வகை என்கொலோ ?
தேடரிய சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே!
தேஜோ மயானந்தமே! 3

ஆடாமல் ஓய்ந்திட்ட பம்பரம் போல்விசை
அடங்கிமனம் வீழ,நேரே
அறியாமை ஆகின்ற இருள்அகல இருள்ஒளியும்
அல்லாது இருந்தவெளிபோல்[1]
கோடாது எனைக்கண்டு[2] எனக்குள்நிறை சாந்தவெளி
கூடி[3]இன் பாதீதமும்[4]
கூடினே னே;சரியை கிரியையில்[5] முயன்றுநெறி
கூடினேனே அல்லன்யான்[6]
ஈடாக வேஆறு வீட்டினில்[7] நிரம்பியே
இலகிவளர்[8] பிராணன்என்னும்[9]

விருப்பம். 8. ஏகமாய்-தனியாய்.

4—1. வெளிபோல் - அறிவுப் பெருவெளி போன்று. 2. கோடாது எனைக் கண்டு - பிசகாது என்னைப் பார்த்து. 3. சாந்தவெளி கூடி-அமைதி என்னும் பரவெளியில் ஒன்று பட்டு. 4. இன்ப அதீதமும்-ஆனந்தத்துக்கு அப்பாலுள்ள பெருநிலையும். 5. சரியை கிரியையில்-ஒழுக்கத்திலும், கரும யோகத்திலும். 6. அல்லன் யான் - இந்தச் சாதனங்களைச் செய்யாத நான். 7. ஆறு வீட்டினில்-உடலிலுள்ள மூலாதார முதலிய ஆறு யோக வீடுகளில். 8. இலகி வளர்-பொலிந்து ஓங்குகின்ற. 9. பிராணன் என்னும்-பிராண வாயு என்கின்ற.

இருநிதி யினைக்கட்டி[10] யோகபரன்[11] ஆகாமல்
ஏழைக் குடும்பனாகித்
தேடாது அழிக்க[12]ஒரு மதிவந்தது[13] என்கொலோ ?
தேடரிய சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே!
தேஜோ மயானந்தமே! 4

பாடாது பாடிப் படித்து,அளவு இல்[1] சமயமும்
பஞ்சுபடு சொல்லன்[2]இவனைப்
பார்மினோ பார்மினோ என்றுசபை கூடவும்
பரமார்த்தம்[3] இதுஎன்னவே
ஆடாதும் ஆடி,[4]நெஞ்சு உருகிநெக்கு ஆடவே[5]
அமலமே,[6] ஏகமே,எம்
ஆதியே, ஜோதியே, எங்குநிறை கடவுளே,
அரசே எனக்கூவிநான்
வாடாது வாடும்[7]என் முகவாட்ட மும்கண்டு
வாடா எனக்[8]கருணைநீ

---

10. இருநிதியினைக்கட்டி - இட, பிங்கள என்னும் இரண்டு செல்வங்களைச் சமப்படுத்தி. 11. யோகபரன்-யோக சாதனத்தில் வல்லவன். 12. தேடாது அழிக்க-சம்பாதிக்காது வீண் செலவு செய்ய. 13. ஒரு மதி வந்தது-ஒரு புல்லறிவு வந்தது.

5—1. அளவுஇல்-எண்ணிக்கையில் அடங்காத. 2. பஞ்சுபடு சொல்லன் - பொருளற்ற வீண்வார்த்தை பேசுபவன். 3. பரம அர்த்தம்-மேலான பொருள். 4. ஆடாதும் ஆடி-அரிய வகையில் கூத்தாடி. 5. நெக்கு ஆடவே - நெகிழ்ந்து ஆட. 6. அமலமே-தூய பொருளே. 7. நான் வாடாது வாடும்-அருள்நாட்டத்தில் தவிக்கிற நான். 8. வாடா என-அடே இங்கே வா என்று.

வைத்திடா வண்ணமே சங்கேத மா[9] இந்த
வன்மையை[10] வளர்ப்பித்ததுஆர்?
தேடாது தேடுவோர்[11] தேட்டற்ற தேட்டமே,[12]
தேடரிய சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே!
தேஜோ மயானந்தமே! 5

பிறியாத தண்ணருள் சிவஞானி யாய்வந்து
பேசரிய வாசியாலே[1]
பேரின்ப உண்மையை அளித்தனை;என் மனது
பேரம்ப லக்கடவுளாய்[2] [அறப்
அறிவாய் இருந்திடும்[3] நாதஒலி காட்டியே[4]
அமிர்தப்ர வாகசித்தி[5]
அருளினை; அலாதுதிரு அம்பலமும் ஆகி[6] எனை
ஆண்டனை;பின் எய்தி[7] நெறியாய்க்
குறிதான் அளித்தனை;நல் மரஉரிகொள்[8] அந்தணக்
கோலமாய் அஜபாநலம்

---

9. சங்கேதமா - கட்டுப்பாடோடு கூடிய. 10. இந்த வன்மையை - இந்த அரக்கத் தன்மையை. 11. தேடாதுதேடுவோர்-புறவுலகில் தேடாது உள்ளத்தினுள்ளே தேடுபவர்களாகிய அறிஞர். 12. தேட்டு அற்ற தேட்டமே-புறத்தில் தேட முடியாத பெரிய பொருளே.

6—1. வாசியாலே-யோகதாரணையினாலே. 2. பேரம்பலக்கடவுளாய்-முடிந்த மெய்ப்பொருளாய். 3. அறிவாய்இருந்திடும்-பிரக்ஞானமாயிருந்திடும். 4. நாத ஒலிகாட்டியே-பிரணவ மகிமையைப் புகட்டி. 5. அமிர்தப்ரவாக சித்தி-அருள் பெருக்கின் நிறைவு. 6. திரு அம்பலமும் ஆகி-அறிவுப்பெருவெளியாகி. 7. பின் எய்தி-மறுபடியும் வந்து. 8. நல் மரஉரிகொள்-நல்ல மரப்பட்டையை அணிந்த.

கூறினபின்[9] மௌனியாய்ச் சும்மா இருக்கநெறி
கூட்டினை; எலாம்இருக்கச்
சிறியேன் மயங்கிமிக அறிவுஇன்மை ஆவனோ?
தேடரிய சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே!
தேஜோ மயானந்தமே! 6

ஆர்ஆர் எனக்குஎன்ன போதித்தும் என்ன?என்
அறிவினை மயக்கவசமோ?
அண்டகோ டிகள்எலாம் கர்ப்பஅறை போலவும்[1]
அடுக்குஅடுக் காஅமைத்துப்
பேராமல் நின்ற[2]பர வெளியிலே மனவெளி
பிறங்குவதுஅ லாது,[3]ஒன்றினும்
பின்னம்உற மருவாது,[4] நன்னயத் தால்[5]இனிப்
பேரின்ப முக்திநிலையும்
தாராது தள்ளவும் போகாது,[6]உ னல்அது
தள்ளினும் போகேன்யான்,

---

9. அஜபா நலம் கூறின பின் - மகாவாக்கியத்தை உபதேசித்த பிறகு.

கருத்து: அருளுக்குப் பஞ்சமில்லையெனினும் நான் மேன்மையுறுதிருப்பது பொருந்துமோ?

7—1. கர்ப்ப அறை போலவும்-பிறவிக்கு ஏதுவான இடம் போலவும். 2. பேராமல் நின்ற-அசைவற்று இருந்த 3. பிறங்குவது அலாது - சிறப்புற்றிருத்தல் அல்லாமல். 4. பின்னம் உற மருவாது-கெட்டுப்போகும்படி சேராது. 5. நன்னயத்தால் - நல்ல விருப்பத்தால். 6. தள்ளவும் போகாது-ஒதுக்கவும் படாது.

கருத்து: இறைவா உனக்கும் எனக்கும் உள்ள இணக்கம் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் மாறாது.

தடைஏதும் இல்லை,ஆண் டவன்அடிமை என்னும்
தன்மையிலும் என்வழக்குத் [இரு

தீராது, விடுவது இல்லை, நடுவான கடவுளே;
தேடரிய சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே!
தேஜோ மயானந்தமே! 7

கந்துஉக[1] மதக்கரியை[2] வசமா நடத்தலாம்;
கரடிவெம் புலி[3]வாயையும்
கட்டலாம்; ஒருசிங்கம் முதுகின்மேல் கொள்ளலாம்;
கண்செவி[4] எடுத்துஆட்டலாம்;

வெந்தழலின்[5] இரதம்வைத்து[6] ஐந்துலோ கத்தையும்[7]
வேதித்து[8] விற்றுஉண்ணலாம்;
வேறுஒருவர் காணமல் உலகத்து உலாவலாம்;
விண்ணவரை[9] ஏவல்கொளலாம்;

சந்ததமும் இளமையொடு இருக்கலாம்; மற்றுஒரு
சரீரத்தினும் புகுதலாம்;
ஜலம்மேல் நடக்கலாம்; கனல்மேல் இருக்கலாம்;
தன்நிகர்இல் சித்திபெறலாம்;[10]

8—1. கந்து உக-கட்டுத் தறியினை முறியச் செய்யும். 2. மதக்கரியை-மதம் பிடித்த யானையை. 3 வெம்புலி-கொடிய புலி. 4. கண்செவி-பாம்பு. 5. வெந்தழலின்-சூடு நிறைந்த நெருப்பில். 6. இரதம் வைத்து-பாதரசம் வைத்து. 7. ஐந்து லோகத்தையும்-தாமிரம், இரும்பு, நாகம் முதலிய கீழான தாதுக்களையும். 8. வேதித்து-மேலானவை களாக மாற்றி. 9. விண்ணவரை-தேவர்களை. 10. சித்தி பெறலாம் - அஷ்டசித்திகளைப் பெறலாம்.

சிந்தையை அடக்கியே[11] சும்மா இருக்கின்ற
திறம்அரிது; சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே
தேஜோ மயானந்தமே! 8

எல்லாம் அறிந்தவரும், ஏதும்அறி யாதவரும்
இல்லைஎனும் இவ்வுலகமீது
ஏதும்அறி யாதவன் எனப்பெயர் தரித்துமிக
ஏழைக்குள் ஏழைஆகிக்,
கல்லாத அறிவில் கடைப்பட்ட நான்,அன்று
கையினல்[1] உண்மைஞானம்
கற்பித்த நின்அருளின் உனக்குஎன்ன கைம்மாறு
காட்டுவேன் குற்றேவல்நான்,
அல்ஆர்ந்த மேனியொடு[2] குண்டுகண்,[3] பிறைஎயிற்று,[4]
ஆபாச வடிவம்ஆன[5]
அந்தகா![6] நீஒரு பகட்டால் பகட்டுவது
அடாதுஅடா, காசுநம்பால்
செல்லா தடாஎன்று பேசவா யதுதந்த
செல்வமே! சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே
தேஜோ மயானந்தமே! 9

---

11. சிந்தையைஅடக்கியே-மனத்தை அடக்கியே.

9—1. கையினல்-கை அமைப்பால். 2. அல்ஆர்ந்தமேனியொடு-கருநிற உடம்புடன். 3. குண்டுகண்-குழிந்த கண்களையும். 4 பிறைஎயிற்று-பிறைபோன்ற வளைந்த பயங்கரமான பற்களையும். 5. ஆபாசவடிவம்ஆன-அருவருப்புக்குரிய வடிவம் எடுத்த. 6. அந்தகா கூற்றுவனே.

கருத்து: பரஞானம் மரண பயத்தை வெல்லுகிறது.

மின்போலும் இடை[1]ஒடியும் ஒடியும்என மொழிதல்
மென்சிலம்பு ஒலிகள்ஆர்ப்ப,[2] [போல்
வீங்கிப் புடைத்துவிழு சுமை அன்ன கொங்கைமட
மின்னார்கள்[3] பின்ஆவலாய்

என்போல் அலைந்தவர்கள் கற்றார்கள் கல்லார்கள்
இருவர்களில் ஒருவர் உண்டோ ?
என்செய்கேன் அம்மம்ம! என்பாவம் என்கொடுமை
ஏதுஎன்று எடுத்து மொழிவேன்,

அன்பால் வியந்துஉருகி, அடிஅற்ற மரம் என்ன
அடியிலே வீழ்ந்துவீழ்ந்து,எம்
அடிகளே[4] உமது அடிமை யாங்கள்எனும் நால்
அறம்ஆதி[6] பொருள்உரைப்பத் [வருக்கு[5]

தென்பாலின் முகம்ஆகி[7] வடஆல்[8] இருக்கின்ற
செல்வமே! சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே
தேஜோ மயானந்தமே ! 10

புத்தமிர்த போகமும்,[1] கற்பகநல் நீழலில்[2]
பொலிவுஉற இருக்கும்இயல்பும்,[3]

10—1. மின்போலும் இடை-மின்னல் கொடியைப்போன்ற இடுப்பு. 2. மெல் சிலம்பு ஒலிகள் ஆர்ப்ப-மெல்லிய காற் சிலம்பு ஓசைகள் ஆரவாரிக்க. 3. மடமின்னார்கள்-இள மங்கையர். 4. எம்அடிகளே-எமது கடவுளே. 5. நால்வர்க்கு-சனகன், சனந்தனன், சனாதனன், சனத்குமாரன் ஆகிய நால் வர்க்கு. 6. அறம் ஆதி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு. 7. தென்பாலின் முகம்ஆகி தக்ஷிணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளி. 8. வடஆல்-கல் இச்சிமர நிழலில்.

11—1. புத்தமிர்த போகமும்-புதிதாகச் சமைத்த உணவை உண்பதும். 2. கற்பக நல் நீழலில்-கற்பக விருக்ஷத் தின் நல்ல நிழலில். 3. பொலிவுஉற இருக்கும்இயல்பும்-

பொன்உலகில்[4] அயிராவ தத்துஏறு[5] வரிசையும்,[6]
பூமண்ட லாதிக்கமும்,

மத்தவெறி யினர்வேண்டு[7] மால்[8]என்று தள்ளவும்,எம்
மாலும்[9]ஒரு சுட்டும்அறவே[10]
வைக்கின்ற வைப்பாளன்,[11]மௌனதே சிகன்
வந்தநின் அருள்வாழிகாண் ! [என்ன

சுத்தபரி பூரண அகண்டமே! ஏகமே!
சுருதிமுடிவு ஆனபொருளே !
சொல்லரிய உயிரினிடை[12]அங்குஅங்கு நின்று
சுரந்துபொழி கருணைமுகிலே ![13] [அருள்

சித்திநிலை முக்திநிலை விளைகின்ற பூமியே!
தேடரிய சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே!
தேஜோ மயானந்தமே ! 11

பிரகாசமாக விற்றிருக்கும் தன்மையும். 4. பொன் உலகில்-சொர்க்கத்தில். 5. அயிராவதத்து ஏறு-அயிராவதம் என்னும் யானையின்மீது ஏறுகின்ற. 6. வரிசையும்-சிறப்பும். 7. மத்த வெறியினர்வேண்டும்-உலக ஆசையாகிய உன்மத்தம் பிடித்தவர் விரும்புகின்ற. 8. மால்-பேராசை. 9. எம்மாலும் - எங்களாலும். 10. ஒரு சுட்டும் அறவே சுட்டிக் காட்ட முடியாத. 11. வைக்கின்ற வைப்பாளன்-எம்மை ஞானனுபவத்தில் ஈடுபடுத்துகிற பெம்மான். 12. உயிரின் இடை-ஜீவர்களிடத்து. 13. கருணை முகிலே-அருள் மேகமே.

கருத்து: இம்மை, மறுமை ஆசைகளை ஒழிப்பவர்க்கு இறைவன் அருள் வருகிறது.

13. சிற்சுகோதய விலாசம்

பதினுன்கு சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

காக மோடுகழுகு அலகை[1] நாய்நரிகள்
சுற்று சோறிடு துருத்தியைக்;
கால்இ ரண்டுநவ வாசல்[2] பெற்றுவளர்
காம வேள்நடன சாலையை;[3]

மோக ஆசைமுறி இட்ட பெட்டியை;[4]மும்
மலம்மி குந்துஒழுகு கேணியை;
மொய்த்து வெம்கிருமி[5] தத்து[6] கும்பியை;[7]
முடங்க லார்[8]கிடை சரக்கினை;[9]

மாக இந்த்ரதனு[10] மின்னை[11] ஒத்துஇலக
வேதம் ஓதிய குலாலனுர்[12]
வனைய,[13] வெய்யதடி காரன் ஆனயமன்[14]
வந்துஅ டிக்கும்ஒரு மண்கலத்

தேகம் ஆனபொயை மெய்எ னக்கருதி
ஐய வையமிசை[15]வாடவோ?

1—1. அலகை-பேய். 2. நவ வாசல்-ஒன்பது வாயில்கள். 3. காமவேள் நடன சாலையை-மன்மதனுடைய நாட்டியக் கூடத்தை. 4. மோக ஆசை முறியிட்ட பெட்டியை-மயக்கத்துக்கும் ஆசைக்கும் இருப்பிடமான பெட்டியை. 5. வெங் கிருமி-கொடிய புழுக்கள். 6. தத்து-நெளிந்து. 7. கும்பியை-வயிற்றை. 8. முடங்கல் ஆர்-குறைபாடு உடைய. 9. கிடைச் சரக்கினை-பழைய சரக்கினை. 10. மாக இந்த்ரதனு-ஆகாயத்தில் தென்படுகின்ற வானவில். 11. மின்னை - மின்னலை. 12. வேதம் ஓதிய குலாலனுர்-வேதங்களைப் படித்த நான்முகன் ஆகிய குயவனுர். 13. வனைய-உண்டாக்க. 14. வெய்ய தடி காரன் ஆன யமன்-அழிக்கின்ற கொடிய யமன். 15. ஐய வையமிசை-ஐயனே உலகின் கண்.

தெரிவ தற்குஅரிய[16]பிரம மேஅமல
சிற்சு கோதய விலாசமே![17] 1

குறிக ளோடுகுணம் ஏதும் இன்றி,அனல்
ஒழுக நின்றிடும்[1] இரும்பு,அனல்
கூடல் இன்றிஅது வாய்இ ருந்தபடி,
கொடிய ஆணவ அறைக்குளே

அறிவது ஏதும்அற, அறிவுஇ லாமைமய
மாய்இ ருக்கும்எனை,அருளினால்
அளவுஇ லாததனு கரணம் ஆதியை[2]
அளித்த போதுஉனை அறிந்துநான்,

பிறிவுஇ லாதவணம் நின்றி டாதபடி
பலநி றம்கவரும் உபலமாய்ப்[3]
பெரிய மாயையில் அழுந்தி, நின்னது
ப்ரசாத[4] நல்அருள் மறந்திடும்

சிறிய னேனும்உனை வந்துஅ ணைந்துசுக
மாய்இ ருப்பதுஇனி என்றுகாண்?
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மேஅமல
சிற்சு கோதய விலாசமே! 2

---

16. தெரிவதற்கு அரிய-இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத. 17.அமல சிற்சுகோதய விலாசமே-தூய அறிவு இன்பத்தை வளர்க்கிற ஆனந்த மாளிகையே.

2—1. அனல் ஒழுக நின்றிடும் இரும்பு-தீ மயமாயிருக்கும் இரும்பானது. 2. தனுகரணம் ஆதியை-உடல்,அந்தக்கரணம் முதலியவற்றை. 3. உபலமாய்-ஸ்படிகத்தை ஒத்து. 4. நின்னது பிரசாதம்-உனது அனுக்ரகமாகிய.

கருத்து: இரும்பு தீ மயமாவது போன்றும் ஸ்படிகம் அருகிலுள்ள புஷ்பங்களின் நிறங்களை எடுப்பது போன்றும் உடலை ஆத்ம சொரூபமாகக் கருதும் என்னை அருள்கொண்டு உய்விப்பாயாக.

ஐந்து பூதம்ஒரு கானல் நீர்என
அடங்க வந்தபெரு வானமே;
ஆதி அந்தம்நடு ஏதும் இன்றிஅரு
ளாய்நிறைந்து இலகு ஜோதியே

தொந்த ரூபமுடன்[1] அரூபம் ஆதி[2]குறி
குணம்இ றந்துவளர் வஸ்துவே;
துரிய மேதுரிய உயிரி னுக்குஉணர்வு
தோன்ற நின்றுஅருள் சுபாவமே;[3]

எந்த நாளும்நடு ஆகி நின்றுஒளிரும்
ஆதியே; கருணை நீதியே;
எந்தை யே!என இடைந்துஇடைந்து உருகும்[4]
எளிய னேன்கவலை தீரவும்

சிந்தை யானதை அறிந்து நீஉன்அருள்
செய்ய நானும்இனி உய்வனோ?
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மே!அமல
சிற்சு கோதய விலாசமே! 3

ஐவர் என்றபுல வேடர் கொட்டமது
அடங்க[1]மர்க்கடவன் முட்டியாய்[2]
அடவி நின்று,மலை அருகில் நின்று,சருகு
ஆதி தின்றுபனி வெயிலினல்

3—1. தொந்த ரூபமுடன்-பற்றிப் பிடிக்கிற வடிவத்துடன். 2. அரூபம் ஆதி-வடிவமற்றநிலை முதலான. 3. சுபாவமே-இயல்பே. 4. இடைந்து இடைந்து உருகும்-நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து உருகுகின்ற.

4—1. கொட்டமது அடங்க-கீழான போக்கு ஒழிய. 2. மர்க்கடவன் முட்டியாய்-குரங்குப் பிடியைப்போன்று பிடிப்புடையவனாய்.

மெய்வ ருந்துதவம் இல்லை;நல் சரியை
கிரியை யோகம்எனும் மூன்றதாய்
மேவு கின்ற[3]சவு பான[4] நன்னெறி
விரும்ப வில்லை;உல கத்திலே

பொய்மு டங்குதொழில் யாதுஅ தற்குநல
சார தித்தொழில்[5] நடத்திடும்
புத்தி, யூகம்,[6]அறிவு அற்ற மூகம்[7]இவை
பொருள்எ னக்கருதும் மருளன்[8]யான்,

தெய்வ நல்அருள் படைத்த அன்பரொடு
சேர வும்கருணை கூர்வையோ?[9]
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மேஅமல
சிற்சு கோதய விலாசமே! 4

ஏக மானஉரு வான நீ,அருளி
னால்அ நேகஉரு ஆகியே,
எந்த நாள்அகில கோடி சிருஷ்டிசெய
இசையும் நாள்வரைஅ நாள்முதல்

ஆக நாளது வரைக்கும் உன்அடிமை
கூடவே ஜனனம் ஆனதோ
அநந்தம் உண்டு;நல ஜனனம் ஈது,இதனுள்
அறிய வேண்டுவன அறியலாம்;

மோகம் ஆதிதரு[1] பாச மானதை
அறிந்து விட்டு,உனையும் எனையுமே

---

3. மூன்றதாய் மேவுகின்ற-மூன்றாகப் பொருந்திய. 4.சவுபானம்-படிகளாகிய. 5. சாரதித்தொழில்-அடி பணிந்து போகும் பாங்கு. 6. யூகம்-பகுத்தறிவு. 7. மூகம் (mookam)-ஊமை. 8. மருளன் - மயங்கியவன். 9. கருணைகூர்வையோ - அருள் புரிவாயோ.

5—1. மோகம் ஆதி தரு-மயக்கம் முதலானவைகளைக் கொடுக்கின்ற.

முழுதுஉ ணர்ந்துபரம் ஆன[2] இன்பவெளம்
மூழ்க வேண்டும் ; இதுஇன்றியே
தேக மோகமூவி, நானுமோ நமூவின்
பின்னை உய்யும் வகை உள்ளதோ ?
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மேஅமல
சிற்சு கோதய விலாசமே ! 5

நியம லக்ஷணமும் இயம லக்ஷணமும்
ஆச னுதிவித பேதமும்
நெடிதுஉ ணர்ந்துஇதய பத்ம பீடம்மிசை[1]
நின்றுஇ லங்கும்அஜ பாநலத்து[2]
இயல்அ றிந்து,வளர் மூலகுண் டலியை[3]
இனிதுஇ றைஞ்சி,அவள் அருளினுல்
எல்லை அற்றுவளர் ஜோதி மூலஅனல்
எங்கள் மோனமனு முறையிலே[4]
வயம்மி குந்துவரும்[5] அமிர்த மண்டல
மதிக்கு[6] ளேமதியை வைத்து,[7]நான்
வாய்ம டுத்து,அமிர்த வாரி யைப்[8]பருகி,
மன்னும் ஆர்அமிர்த வடிவமாய்

---

2. பரம் ஆன-மேலான.

6—1. இதய பத்ம பீடம் மிசை - ஹிருதயம் என்னும் கமலபீடத்தின்மேல். 2. அஜபா நலத்து-வாய்விட்டுச் சொல் லாது எண்ணுகிற மேலாம் எண்ணம். 3. மூலகுண்டலியை-மூலாதாரத்தில் உருவெடுக்கின்ற குண்டலினி சக்தியை. 4. எங்கள் மோன மனுமுறையிலே-எங்களுடைய பேச்சைக் கடந்த மந்த்ர முறையிலே. 5. வயம் மிகுந்து வரும்-வெற்றி நிலைபெற்று வரும். 6. அமிர்த மண்டல மதிக்குளே-அமிர் தத்தைப் பொழிகிற சஹஸ்ராரத்திலே. 7. மதியை வைத்து-அறிவைச் செலுத்தி. 8. அமிர்தவாரியை - அமிர்தப்பிரவா கத்தை.

ஜெயம்மி குந்துவரு[9] சித்த யோகநிலே[10]
பெற்று, ஞானநெறி அடைவனோ?
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மேஅமல
சிற்சு கோதய விலாசமே! 6

எறிதி ரைக்கடல் நிகர்த்த[1] செல்வம்மிக
அல்லல் என்றுஒருவர் பின்செலாது,
இல்லை என்னும்உரை பேசி டாது,உலகில்
எவரும் ஆம்என மதிக்கவே
நெறியின் வைகி[2]வளர் செல்வ மும்உதவி,
நோய்கள் அற்றசுக வாழ்க்கையாய்,
நியமம் ஆதிநிலே நின்று, ஞானநெறி
நிஷ்டை கூடவும்;எந் நாளுமே
அறிவில் நின்று,[3]குரு வாய்உ ணர்த்தியதும்
அன்றி, மோனகுரு ஆகியே
அகிலம் மீதுவர வந்த சீர்அருளை
ஐய ஐயஇனி என்சொல்கேன்?
சிறியன் ஏழைநமது அடிமை என்றுஉனது
திருஉ ளத்தினில் இருந்ததோ?
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மேஅமல
சிற்சு கோதய விலாசமே! 7

---

9. ஜெயம் மிகுந்து வரும்-வெற்றி மிக உண்டாகிற. 10. சித்த யோகநிலே-சித்தர்கள் அனுஷ்டிக்கிற யோகமார்க்கம்.

7—1. எறி திரைக்கடல் நிகர்த்த-வீசுகின்ற அலைகளை யுடைய கடலுக்கு ஒப்பான. 2. நெறியின் வைகி-நல்லொழுக் கத்தில் நிலைத்திருந்து. 3. அறிவில் நின்று-ஆத்மபோதத்தில் நிலைத்து இருந்து.

எவ்வு யிர்த்திரளும் உலகில் என்உயிர்
எனக்கு ழைந்துஉருகி, நன்மையாய்
இதம்உ ரைப்ப,[1]எனது என்ற யாவையும்
எடுத்துள றிந்துமத யாஜனபோல்,

கவ்வை அற்றநடை பயில,[2] அன்பர்அடி
கண்டதே அருளின் வடிவமாக்,
கண்ட யாவையும் அகண்டம் என்ன,இரு
கைகு வித்து,மலர் தூவியே,

பவ்வ[3] வெண்திரை[4] கொழித்த[5] தண்தரளம்[6]
விழிஉ திர்ப்ப[7]மொழி குளறியே,
பாடி ஆடி,உள் உடைந்துஉ டைந்து,எழுது
பாவைஒத்து[8] அசைதல் இன்றியே,

திவ்ய அன்புஉருவம் ஆகி அன்பரொடும்
இன்ப வீட்டினில் இருப்பனோ!
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மே அமல
சிற்சு கோதய விலாசமே! 8

மத்தர்[1] பேயரொடு பாலர் தன்மையது
மருவி[2] யேதுரிய வடிவமாய்

8—1. இதம் உரைப்ப நல் ஒழுக்கங்களைச் சொல்லவும். 2. கவ்வை அற்ற நடை பயில-பழிச்சொல்லுக்கு இடம் தராத நல்வாழ்வு வாழ. 3. பவ்வம்-கடலினுடைய. 4. வெண்திரை-வெள்ளையான அலைகளால் 5 கொழித்த-எடுத்து வீசப்பட்ட. 6. தண்தரளம் - குளிர்ந்த முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிகளை. 7. விழி உதிர்ப்ப-கண்கள் சிந்தவும் 8. எழுது பாவை ஒத்து-ஓவியத்தில் வரைந்துள்ள பாவை போன்று.

9—1. மத்தர்-பித்துப் பிடித்தவர் 2. மருவி-பொருந்தி.

மன்னு[3] தேசமொடு காலம் ஆதியை
மறந்து நின்அடியர் அடியிலே

பக்தி யாய்நெடிது நம்பும் என்னை,ஒரு
மையல் தந்து,அகில மாயையைப்
பாரு பார்என நடத்த வந்ததுஎன
பாரதத் தினும்இது உள்ளதோ?

சுத்த நித்தஇயல்பு ஆகு மோ?[4]உனது
விசுவ மாயைநடு ஆகவே[5]
சொல்ல வேண்டும்வகை, நல்ல காதிகதை[6]
சொல்லும் மாயையினும் இல்லை;என்

சித்தம் இப்படி மயங்கு மோ?அருளை
நம்பி னோர்கள்பெறு பேறுஇதோ?
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மேஅமல
சிற்சு கோதய விலாசமே ! 9

பன்மு க[1]ச்சமய நெறிப டைத்தவரும்,
யாங்க ளேகடவுள் என்றிடும்
பாத கத்தவரும்,[2] வாத தர்க்கமிடு
படிற ரும்[3]தலை வணங்கிடத் ;

---

3. மன்னு-நிலைபெற்ற. 4. சுத்த நித்த இயல்பு ஆகுமோ-ஆத்ம சொருபத்துக்கு ஒவ்வுமோ. 5. உனது விசுவ மாயை நடுவாகவே-உன் மோகன சக்தியின் இடையில். 6. காதிகதை-உலகம் வெறும் வெளித்தோற்றம் என்பதை விளக்கிய ஒரு கதை.

10—1. பல் முகம்-பலப்பல பாங்குடைய. 2. யாங்களே கடவுள் என்றிடும் பாதகத்தவரும்-கடவுள் நம்பிக்கையில்லாத அரக்கர்களும். 3. படிறரும்-வஞ்சனையாளர்களும்.

தன்மு கத்தில்உயிர் வரஅ ழைக்கும்எம
தரும னும்பகடு, மேய்க்கியாய்த்[4]
தனிஇ ருப்ப,வட நீழ லூடுவளர்[5]
சனகன் ஆதிமுனி வோர்கள்தம்

சொல்ம யக்கமது தீர,[6] அம்கைகொடு[7]
மோன ஞானமது உணர்த்தியே,[8]
சுத்த நித்தஅருள் இயல்ப தாகஉள
சோம சேகர[9]கிர் பாளுவாய்த்,[10]

தென்மு கத்தின்முக மாயி ருந்தகொலு
எம்மு கத்தினும் வணங்குவேன் ;[11]
தெரிவ தற்குஅரிய பிரம மேஅமல
சிற்சு கோதய விலாசமே ! 10

---

4. பகடுமேய்க்கியாய்-எருமை மேய்ப்பவனாய். 5. வடநீழலூடு வளர்-கல் ஆலமரத்தின் நிழலில் மேன்மையடைகிற. 6. சொல் மயக்கமது தீர-பேச்சில் அடங்கிய பிரபஞ்சத்தைப்பற்றிய பொய்க்காட்சி ஒழிய. 7. அம்கை கொடு-அழகிய கைகளைக் கொண்டு. 8. மோன ஞானமது உணர்த்தியே-பேச்சைக் கடந்த பரபோதத்தை வளர்த்து. 9. சோம சேகர-சந்திரனைத் தலையில்அணிந்துள்ள. 10. கிர்பாளுவாய்-அருள் வடிவினனாய். 11. எம்முகத்தினும் வணங்குவேன் - எல்லாத் திசைகளிலும் தொழுவேன்.

கருத்து : கீழோர், இடைத்தரத்தோர், மேலோர் ஆகிய எல்லாராலும் போற்றப்படுகிற தக்ஷிணாமூர்த்தியே உன்னுடைய சாந்நித்தியத்தை எங்கும் எல்லாரிடத்திலும் காண்பேனாக.

14. ஆகார புவனம் - சிதம்பர ரகசியம் *

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஆகார[1] புவனம்[2] இன்பா காரம் ஆக
அங்ஙனே ஒருமொழியால் அகண்டா கார
யோகானு பூதிபெற்ற அன்பர் ஆவிக்கு
உறுதுணையே என்அளவும் உகந்த நட்பே
வாகுஆரும் படிக்கு[3] இசைகிண் கிணிவாய் என்ன
மலர்ந்தமல ரிடைவாசம் வயங்கும் மாபோல்
தேகாதி உலகம்எங்கும் கலந்து தானே
திகழ்அனந்தா னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே. 1

அனந்தபத உயிர்கள்தொறும் உயிராய் என்றும்
ஆனந்த நிலைஆகி அளவைக்கு எட்டாத்
தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல் காட்டாச்
சதசத்தாய் அருள்கோயில் தழைத்த தேவே
இனம்பிரிந்த மான்போல் நான் இடையா வண்ணம்[1]
இன்பம்உற அன்பர்பக்கல் இருத்தி வைத்துக்
கனம்[2] தருமா கனமே[3] தண் ணருளில்[4] தானே
கனிபலித்த ஆனந்தக் கட்டிப் பேறே! 2

---

*முதற் பாடலின் அந்தம் வரும் பாடலுக்கு ஆதியாக அமைந்துள்ளதைப் பாராயணம் செய்வோர் கருத்திற் கொள்ளவும்.

14—1. ஆகார-(akara) आकार வடிவம். 2. புவனம்-உலகம். 3. வாகு ஆரும்படிக்கு-அழகு பொருந்துமாறு.

கருத்து: எல்லையில் அடங்காத இன்பப் பொருளாம் பரவஸ்து மலரில் மணம் போன்று வடிவங்கள் அனைத்திலும் ஊடுருவித் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

2–1. இடையாவண்ணம்-வருந்தாதிருக்கும்படி. 2. கனம் (ghanam)-சிறப்பு. 3. மாகனமே-சிறப்புப் பொருளே. 4. தண் அருளில்-குளிர்ச்சி பொருந்திய அருளாகிய மரத்தில்.

பேறு அனைத்தும் அணுஎனவே உதறித் தள்ளப்
பேரின்பம் ஆகவந்த பெருக்கே; பேசா
வீறு[1] அனைத்தும் இந்நெறிக்கே என்ன என்னை
மேவுஎன்ற[2] வரத்தே;[3]பாழ் வெய்ய மாயைக்
கூறு அனைத்தும்[4] கடந்தஎல்லைச் சேஷம் ஆகிக்[5]
குறைவுஅறநின் றிடும்நிறைவே; குலவா நின்ற[6]
ஆறு அனைத்தும் புகும்கடல்போல் சமய கோடி
அத்தனையும் தொடர்ந்துபுகும் ஆதி நட்பே! 3

ஆதி அந்தம் எனும்எழுவாய் ஈறு அற்று ஓங்கி[1]
அருமறைஇன் னமும்காணுது அரற்ற,[2] நானு
பேதமதங் களும்மலைய,[3] மலைபோல் வாதப்
பெற்றியரும்[4] வாய்வாதப் பேயர் ஆகச்[5]
சாதகம்மோ னத்தில்என்ன[6] வடஆல் நீழல்
தண்ணருள்சந் திரமௌலி![7] தடக்கைக்கு ஏற்க[8]

3—1. பேசாவீறு-சொல்லில் அடங்காத ஆத்மப்பெரு நிலை. 2. மேவு என்ற-பொருந்தியிரு என்று நியமித்த. 3. வரத்தே-அழிவற்ற ஊதியமே. 4. வெய்யமாயைக்கூறு அனைத்தும்-கொடிய பொருளற்ற உலகத் தோற்றம் யாவும். 5. எல்லைச் சேஷம் ஆகி-எல்லையாகிய ஆதாரமாகி. 6. குலவா நின்ற-விளங்குகின்ற.

4—1. எழுவாய் ஈறு அற்று ஓங்கி-தோன்றுதலையும், மறைதலையும் கடந்து உயர்ந்து. 2. காணுது அரற்ற-காணப் பெருமல் அலறுகின்ற. 3. மலைய-ஒன்ருேடு ஒன்று போராட. 4. வாதப் பெற்றியரும்-பேச்சில் வல்லவரும். 5. வாய்வாதப் பேயர்ஆக-வீண் பேச்சுப்பேயராய் ஒழிந்துபோக. 6. சாதகம் மோனத்தில் என்ன-முக்திக்கு வழி மௌனம் என்று. 7. சந்திரமௌலி-சந்திரனை அணிந்திருப்பவனே. 8. தடக் கைக்கு ஏற்க-அகன்ற முத்திரைகளுக்கு இணங்க.

வேதகசின் மாத்திரமாய்[9] எம்ம னோர்க்கும்
வெளியாக வந்தஒன்றே விமல வாழ்வே![10] 4

விமலம்முதல் குணம்ஆகி[1] நூற்றுஎட்டு ஆதி
வேதம்[2]எடுத்து எடுத்துஉரைத்த விருத்திக்கு ஏற்க[3]
அமையும்இலக் கணவடிவாய்; அதுவும் போதாது
அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் அருள்கண் ஆகிச்;
சமமும்உடன் கலப்பும்அவிழ் தலும்[4]யாம் காணத்
தண்ணருள்தந்து எமைக்காக்கும் சாக்ஷிப் பேறே!
இமைஅளவும் உபகாரம் அல்லால்[5] வேறுஒன் று
இயக்கா[6]நிர்க் குணக்கடலாய் இருந்த ஒன்றே! 5

---

9. வேதகசின்மாத்திரமாய் - அறிவுப்பொருளை அறிவற்ற ஜடப்பொருளினின்று பிரித்துக் காட்டும் இயல்பமைந்த. *10.* விமலவாழ்வே-தூயவாழ்வே.

குறிப்பு : *5.* சித்அம்பரம் என்பது பேரறிவுப்பெரு வெளி. அது சித் ஆகாசம் எனவும் பொருள்படுகிறது. யாண்டும் தன்மயமாயிருப்பது சித் அம்பரம். அது உருவத்தோடு கூடிய பிரபஞ்சமாக இலங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. பிரபஞ்சம் மக்களுக்குப் புலனுகிறது. தவத்தின் வாயிலாக அறிவைத் தீட்டினவர்களுக்குச் சித் ஆகாசமே ஜகத் ஆக இலங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது வெளியாகிறது. மற்றவர்களுக்கு இவ்வுண்மை விளங்காமையினுல் அது ரகசியம் என இயம்பப் படுகிறது.

5—1. குணம் ஆகி-விபூதிகளை உடையதாகி. *2.* நூற்று எட்டு ஆதிவேதம்-வேதங்களில் அடங்கியுள்ள நூற்று எட்டு உபநிஷதங்கள் முதலியன. *3.* விருத்திக்கு ஏற்க-விரிவான விளக்கத்துக்கு ஒப்ப. *4.* அவிழ்தலும் - பிரிதலும். *5.* உப காரம் அல்லால்-நலன் செய்வது அன்றி. *6.* வேறு ஒன்று இயக்கா-வேறு எதையும் செய்யாத.

ஒன்றுஆகிப் பலஆகிப் பலவாக் கண்ட
ஒளிஆகி வெளிஆகி உருவும் ஆகி
நன்றுஆகித் தீதுஆகி மற்றும் ஆகி
நாசமுடன் உற்பத்தி நண்ணுது ஆகி[1]
இன்றுஆகி நாளையுமாய் மேலும் ஆன
எந்தையே எம்மானே என்றுஎன்று ஏங்கிக்,
கன்றுஆகிக் கதறினர்க்குச் சேதா[2] ஆகிக்
கடிதினில்வந்து[3] அருள்கூரும் கருணை விண்ணே! 6

அருள்பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பே தேனே
ஆர்அமிர்தே என்கண்ணே அரிய ஆன
பொருள்அனைத்தும் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
பூரணமாய் நின்றஒன்றே புனித வாழ்வே
கருதரிய கருத்ததனுள் கருத்தாய் மேவிக்
காலமும்தே சமும்வகுத்துக் கருவி ஆதி[1]
விரிவினையும் கூட்டிஉயிர்த் திரளை ஆட்டும்[2]
விழுப்பொருளே[3] யான்சொலும்விண் ணப்பம்–
கேளே! 7

விண்ணவர்இந் திரன்முதலோர், நார தாதி,
விளங்குசப்த ரிஷிகள்,கன வீணை வல்லோர்,[1]

6—1. நாசமுடன் உற்பத்தி நண்ணுது ஆகி-இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாதது ஆகி. 2. சேதா-பசு. 3. கடிதினில் வந்து-விரைவில் வந்து.

7—1. கருவி ஆதி-கருவிகள் முதலான. 2. உயிர்த் திரளை ஆட்டும்-ஜீவகோடிகளை இயக்குகின்ற. 3. விழுப் பொருளே-மேலான பொருளே.

8—1. கனவீணை வல்லோர்-பெரிய வீணை வாசிக்கிற தும்புரு முதலானோர்.

எண்ணரிய சித்தர்,மனு ஆதி வேந்தர்,[2]
இருக்காதி மறை[3]முனிவர் எல்லாம் இந்தக்
கண் அகல்ஞா லம்மதிக்கத்[4] தானே உள்ளங்
கையில்நெல்லிக் கனிபோலக் காக்ஷி யாகத்,
திண்ணிய[5]நல் அறிவால்இச் சமயத்து அன்றோ
செப்பரிய சித்திமுக்தி சேர்ந்தார் என்றும். 8

செப்பரிய சமயநெறி எல்லாம் தம்தம்
தெய்வமே தெய்வம்எனும்; செயற்கை ஆன
அப்பரிசா ளரும்[1]அஃதே பிடித்து[2] ஆலிப்பால்[3]
அடுத்தஅந் நூல் களும்விரித்தே அநுமா னாதி
ஒப்பவிரித்து உரைப்பர்;இங்ஙன் பொய்மெய் என்ன
ஒன்று இலெஒன்று எனப்பார்ப்பது ஒவ்வாது-
இப்பரிசுஆம்[4] சமயமுமாய், அல்ல ஆகி, [ஆர்க்கும்;
யாதுசம யமும்வணங்கும் இயல்பது ஆகி, 9

இயல்புஎன்றும் திரியாமல்[1] இயமம் ஆதி
எண்குணமும்[2] காட்டி,அன்பால் இன்பம் ஆகிப்,

---

2. மனு ஆதிவேந்தர்-மனு முதலிய அரசர்கள். 3. இருக்கு ஆதி மறை - ரிக்வேதம் முதலான. 4. இந்தக் கண் அகல் ஞாலம் மதிக்க-இந்த இடம் அகன்ற உலகத்தார் மதிக்கும் படி. 5. திண்ணிய-உறுதியான.

9—1. அப்பரிசாளரும் - அந்தச் சமய நெறியினரும். 2. அஃதே பிடித்து - அதையே பற்றி. 3. ஆலிப்பால்-ஆரவாரத்தால். 4. இப்பரிசு ஆம்-இத்தன்மையதாகிய.

10—1. இயல்பு என்றும் திரியாமல்-தன் பாங்கு எப்பொழுதும் கெட்டுப் போகாது. 2. இயமம் ஆதி எண்குணமும்-இயமம் முதலான எட்டு அங்கங்களை உடைய யோகமும்.

பயன்அருளப் பொருள்கள்பரி வாரம் ஆகிப்,[3]
பண்புஉறவும் சௌபான பக்ஷம் காட்டி,[4]
மயல்அறு[5]மந்த் ரசிக்ஷை[6] ஜோதி டாதி[7]
மற்றுஅங்க நூல்[8]வணங்க, மௌன மோலி[9]
அயர்வுஅறச்[10]சென் னியில்[11]வைத்து, ராஜாங் கத்தில்[12]
அமர்ந்ததுவை திகசைவம்[13]அழகுஇது அந்தோ! 10

அந்தோஈது அதிசயம்,இச் சமயம் போல்இன்று,
அறிஞர்எல்லாம் நடுஅறிய அணிமா ஆதி[1]
வந்துஆடித் திரிபவர்க்கும்; பேசா மோனம்
வைத்திருந்த மாதவர்க்கும்;[2] மற்றும் மற்றும்
இந்த்ராதி போகநலம்[3] பெற்ற பேர்க்கும்;
இதுஅன்றித் தாயகம்[4]வேறு இல்லை இல்லை;
சந்தான கற்பகம்[5]போல் அருளைக் காட்டத்
தக்கநெறி இந்நெறியே தான்சன் மார்க்கம். 11

---

3. பரிவாரம் ஆகி-உடன் இருப்பவர்கள் ஆகி. 4. சௌபான பக்ஷம்காட்டி-படிப்படியாக மேல்நோக்கிப் போகும் உபாயத்தைக் காட்டி. 5. மயல் அறு-மயக்கத்தை நீக்குகின்ற. 6. மந்த்ரம் சிக்ஷை - வேதத்திலுள்ள மந்திரமும் சிக்ஷையும் ஆகிய பகுதிகள். 7. ஜோதிடாதி-ஜோஸ்யம் முதலான. 8. அங்க நூல்-உடன் அமைந்தநூல். 9. மௌன மோலி-மௌன நிலையாகிய கிரீடத்தினை. 10. அயர்வு அற - சோர்வு இல்லாது. 11. சென்னியில்-தலையில். 12. ராஜாங்கத்தில்-மேலான பாங்கில். 13. வைதிகசைவம்-வேதநெறி வழுவாத சைவம்.

11—1. அணிமா ஆதி-அணிமா முதலிய அஷ்ட சித்திகள். 2. மாதவர்க்கும்-பெரிய தபஸ்விகளுக்கும். 3. போக நலம்-சுக ஜீவனம். 4. தாயகம்-இருப்பிடம். 5. சந்தான கற்பகம்-ஓயாது வழங்குகின்ற கற்பக விருக்ஷம்.

சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமய[1]சங்கே தப்பொருளும்[2] தான்ஒன்று ஆகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலும் கண்டது இல்லை;
பகர்வுஅரிய தில்லைமன்றுள்[3] பார்த்த போதுஅங்கு
என்மார்க்கம் இருக்குது[4]எல்லாம் வெளியே என்ன
எச்சமயத் தவர்களும்வந்து இறைஞ்சா நிற்பர்;[5]
கல்மார்க்க நெஞ்சம்உள[6] எனக்கும் தானே
கண்டவுடன் ஆனந்தம் காண்டல் ஆகும். 12

காண்டல்பெறப் புறத்தின்உள்ள படியே உள்ளும்
காட்சிமெய்ந்நூல் சொலும்பதியாம் கடவு ளே!நீ
நீண்டநெடு மையும்அகலக் குறுக்கும் காட்டா
நிறைபரிபூ ரணஅறிவாய், நித்தம் ஆகி,
வேண்டுவிருப் பொடுவெறுப்புச் சமீபம் தூரம்
விலகல்அணு குதல்முதலாம் விவகா ரங்கள்,
பூண்டஅள வைகள்,மனம்வாக்கு ஆதி எல்லாம்
பொருந்தாமல் அகம்புறமும் புணர்க்கை[1]ஆகி. 13

12—1. வீறு சமயம்-தாம் தாமே மேலானவை என இறுமாந்திருக்கிற சமயங்களால். 2. சங்கேதப் பொருளும்-உறுதிசெய்யப்பட்ட கருத்துக்களும். 3. தில்லை மன்றுள்-தில்லை அம்பலத்தில். 4. என் மார்க்கம் இருக்குது-என்ன வழி இருக்கிறது. 5. இறைஞ்சா நிற்பர்-வணங்கி நிற்பார்கள். 6. கல் மார்க்கம் நெஞ்சம் உள-கல்போன்ற மனம் படைத்துள்ள.

கருத்து: கொள்கைவேறுபாடு உடைய சமயவாதிகள் மேலான நிலையில் ஒன்றுபடுகின்றனர். அடியேனுக்கும் அதே ஆனந்தநிலை கிட்டியுள்ளது.

13—1. புணர்க்கை-ஒன்றுபடுதல்.

ஆகியசற் காரியனூ கத்துக்கு ஏற்ற
அமலமாய்,[1] நடுஆகி, அனந்த சக்தி
யோகம்உறும் ஆனந்த மயமது ஆகி,
உயிர்க்குஉயிராய் எந்நாளும் ஓங்கா நிற்ப
மோகஇருள் மாயைவினை உயிர்கட்கு எல்லாம்
மொய்த்ததுஎன்கொல்? உபகார முயற்சி யாகப்
பாகம்[2]மிக அருளஒரு சக்தி வந்து
பதிந்ததுஎன்கொல்? நான்எனும்அப் பான்மை[3]-
[என்கொல்? 14

நான்என்னும் ஓர்அகந்தை எவர்க்கும் வந்து
நலிந்தவுடன் ஜகமாயை நானு ஆகித்[1]
தான்வந்து தொடரும்;இத்தால்[2] வளரும் துன்பச்
சாகரத்தின் பெருமைஎவர் சாற்ற வல்லார்?
ஊன்என்றும் உடல்என்றும் கரணம் என்றும்
உள்என்றும் புறம்என்றும் ஒழியா நின்ற
வான்என்றும் கால்என்றும்[3] தீநீர் என்றும்
மண்என்றும் மலைஎன்றும் வனமது என்றும், 15

மலைமலையாம் காட்சிகண்கா ஞுமை ஆதி
மறப்புஎன்றும் நினைப்புஎன்றும் மாயா வாரி[1]
அலைஅலையாய் அடிக்கும்இன்ப துன்பம் என்றும்
அதைவிளைக்கும் வினைகள்என்றும் அதனைத்-
[தீர்க்கத்

14—1. அமலமாய்-அழுக்கற்றதாய். *2.* பாகம்-பரிபக்குவத்தை. *3.* பான்மை-தன்மை.

15—1. ஜகமாயை நானு ஆகி-உலகை மயக்குகின்ற மோகனுசக்தி பல ஆகி. *2.* இத்தால்-இதனுல். *3.* கால் என்றும்-காற்று என்றும்.

16—1. மாயா வாரி-மாயை ஆகிய கடலினுள்.

தலைபல ஆம் சமயம்என்றும்[2] தெய்வம் என்றும்
சாதகர்என்றும் அதற்குச் சாக்ஷி ஆகக்
கலைபலஆம் நெறிஎன்றும்[3] தர்க்கம் என்றும்
கடல்உறும்நுண் மணல்,எண்ணிக் காணும்-
[போதும், 16

காணரிய அல்லல்எல்லாம் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையும்;அதைக் கட்டோ டேதான்
வீணினில்[1]கர்ப் பூரமலை படுதிப் பட்ட
விந்தைஎனக் காணஒரு விவேகம் காட்ட,
ஊண்உறக்கம் இன்பதுன்பம் பேர்ஊர் ஆதி
ஒவ்விடவும்,[2] எனைப்போல உருவம் காட்டிக்
கோண்அற[3]ஓர் மான்காட்டி மானை ஈர்க்கும்[4]
கொள்கைஎன அருள்மௌன குருவாய் வந்து, 17

வந்துஎன்உடல் பொருள்ஆவி மூன்றும் தன்கை
வசம்எனவே, அத்துவா மார்க்கம்[1] நோக்கி,
ஐந்துபுலன் ஐம்பூதம் கரணம் ஆதி
அடுத்தகுணம் அத்தனையும் அல்லை அல்லை;
இந்தஉடல் அறிவுஅறியா மையும்நீ அல்லை;
யாதுஒன்று பற்றின்அதன் இயல்பாய் நின்று
பந்தம்அறும் பளிங்குஅனைய[2] சித்து நீ[3]உன்
பக்குவம்கண்டு அறிவிக்கும் பான்மை யேம்யாம். 18

---

2. தலைபலஆம் சமயம் என்றும்-பல காரணங்களால் உண்டாகிற சமயம் என்றும். 3. கலைபல ஆம் நெறிஎன்றும்-பல நூல்களால் உரைக்கப்பட்ட மார்க்கங்கள் என்றும்.

17—1. வீணினில்-பயனின்றி 2. ஒவ்விடவும்-ஒத்திருக்கவும். 3. கோண் அற-களங்கம் நீங்க. 4. ஈர்க்கும்-பிடிக்கும்.

18—1. அத்துவா மார்க்கம்-மந்த்ரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் ஆறு வழிகள். 2. பளிங்கு அனைய-ஸ்படிகத்தை ஒத்த. 3. சித்து நீ-அறிவுப்பொருள் நீ.

அறிவுஆகி ஆனந்த மயமாய் என்றும்
அழியாத நிலைஆகி யாதின் பாலும்
பிறியாமல் தண்ணருளே கோயில் ஆன
பெரியபரம் பதிஅதனைப் பெறவே வேண்டின்
நெறியாகக் கூறுவன்[1]கேள்;எந்த நாளும்
நிர்க்குணம்நிற் குஉளம்வாய்த்து[2] நீடு வாழ்க;
செறிவுஆன[3] அறியாமை எல்லாம் நீங்கச்
சிற்சுகம்பெற் றிடுக;பந்தம் தீர்க என்றே! 19

பந்தம்அறும் மெய்ஞ்ஞானம் ஆன மோனப்
பண்புஒன்றை அருளி,அந்தப் பண்புக் கேதான்
சிந்தைஇல்லை நான்என்னும் பான்மை இல்லை
தேசம்இல்லை காலம்இல்லை திக்கும் இல்லை
தொந்தம்இல்லை நீக்கம்இல்லை பிறிதும் இல்லை
சொல்லும்இல்லை இராப்பகல்ஆம் தோற்றம் இல்லை
அந்தம்இல்லை ஆதிஇல்லை நடுவும் இல்லை
அகமும்இல்லை புறமும்இல்லை அனைத்தும்இல்லை.20

இல்லைஇல்லை என்னின்ஒன்றும் இல்லாது அல்ல;
இயல்புஆகி என்றும்உள்ள இயற்கை ஆகிச்
சொல்லரிய தன்மையதாய் யான்தான் என்னத்
தோன்றுதுஎல் லாம்விழுங்கும் சொரூபம் ஆகி
அல்லைஉண்ட பகல்போல அவித்தை எல்லாம்
அடையஉண்டு,[1] தடைஅறஉன் அறிவைத் தானே

19—1. நெறியாகக் கூறுவன் - முறையாகச் சொல்லுவேன். 2. நிற்கு உளம் வாய்த்து-உனக்கு மனத்தில் பொருந்தி இருந்து. 3. செறிவுஆன-அளவில் அடங்காத.

21—1. அடைய உண்டு-அறவே கெடுத்து.

வெல்லஉண்டு, இங்கு உன்னையும்தான் ஆகக் கொண்டு
வேதகமாய்ப் பேசாமை விளக்கும்[2] தானே. 21

தான்ஆன தன்மயமே அல்லால் ஒன்றைத்
தலைஎடுக்க ஒட்டாது; தலைப்பட்டு ஆங்கே
போனாலும் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
போய்ஒளிப்பது அல்லாது புலம்வேறு இன்றாம்;[1]
ஞானகா ரத்தினொடு ஞேயம்[2] அற்ற
ஞாதுருவும்[3] நழுவாமல் நழுவி நிற்கும்;[4]
ஆனாலும் இதன்பெருமை எவர்க்குஆர் சொல்வார்?
அதுஆனால் அதுஆவர், அதுவே சொல்லும். 22

அதுஎன்றால் எதுஎனஒன்று அடுக்கும் சங்கை;[1]
ஆதலினால் அதுஎனலும் அறவே விட்டு,
மதுஉண்ட வண்டுஎனவும் சனகன் ஆதி
மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தார் என்றும்
பதிஇந்த நிலைஎனவும்[2] என்னை ஆண்ட
படிக்கு,[3]நிர் விகற்பத்தால் பரமா னந்தக்
கதி[4]கண்டு கொள்ளவும்நின் அருள்கூர்; இந்தக்
கதிஅன்றி உறங்கேன்;மேல் கருமம் பாரேன். 23

---

2. வேதகமாய்ப் பேசாமை விளக்கும்-மௌனமானது உன் நிலையை வேறுபடுத்துவதாய் உனக்கு விளக்கிக் காட்டும்.

22—1. புலம் வேறு இன்றாம்-காணப்படு பொருள் ஒன்றும் இல்லையாம். 2. ஞானகாரத்தினொடு ஞேயம்-காணுதலுடன், காணப்படு பொருள். 3. ஞாதுருவும்-காண்போனும். 4. நழுவாமல் நழுவி நிற்கும்-நிஜசொரூபத்தில் உள்ளபடியிருக்கும்.

23—1. சங்கை - ஐயம். 2. பதி இந்த நிலை எனவும்-இந்த நிலையில் படிந்து நில் என்றும். 3. ஆண்டபடிக்கு-ஆட்கொண்ட விதத்திற்கு. 4. கதி-மேலாம் பரநிலை.

பார்ஆதி விண்அனைத்தும் நீயாச்[1] சிந்தை
பரியமட லா[2]எழுதிப் பார்த்துப் பார்த்து
வாராயோ என்ப்ராண நாதா என்பேன்;
வளைத்துவளைத்து எனைநீயா வைத்துக் கொண்டு
பூராயமா[3] மேல்ஒன்று அறியா வண்ணம்
புண்ணுளர் போல்[4]நெஞ்சம் புலம்பி உள்ளே
நீராள மாய்உருகிக்[5] கண்ணீர் சோர
நெட்டுயிர்த்து[6] மெய்ம்மறந்து[7]ஓர் நிலையாய்-
[நிற்பேன். 24

ஆயும்[1]அறிவு ஆகிஉன்னைப் பிரியா வண்ணம்
அணைந்துசுகம் பெற்றஅன்பர் ஐயோ என்னத்
தீயகொலைச் சமயத்தும் செல்லச் சிந்தை
தெளிந்திடவும் சமாதானம்[2] செய்வேன்; வாழ்-
காய்இலைபுன் சருகுஆதி[4] அருந்தக் கானம் [வான்[3]
கடல்மலைஎங் கேஎனவும் கவலை ஆவேன்;
வாய்இல்கும்பம் போல்[5]கிடந்து புரள்வேன் வானில்
மதிகதிரை[6] முன்னிலையா வைத்து நேரே;[7] 25

24—1. நீயா-நீயாகவே பாவித்து. 2. பரிய மடலா-பெரிய ஏடாக. 3. பூராயமா-முற்றிலும். 4. புண்ணுளர்போல்-நோயாளிகள் போல். 5. நீராளமாய் உருகி - நீராய் உருகி. 6. நெட்டுயிர்த்து-பெருமூச்சு விட்டு. 7. மெய்ம் மறந்து உடல் ஞாபகத்தைத் தாண்டி.

25—1. ஆயும்-ஆராய்கின்ற. 2. சமாதானம்-ஆறுதல். 3. வாழ்வான்-உயிர் வாழும் பொருட்டு. 4. புன்சருகு ஆதி-அற்பமாகிய சருகு முதலானவற்றை. 5. வாய்இல் கும்பம் போல்-வாயில்லாத குடம் போன்று. 6. மதி கதிரை-சந்திர சூரியர்களை. 7 நேரே-அவர்களுக்கெதிரே.

கருத்து: உறுதி பெறாத என் மனது பழைய பொல்லாத சம்ஸ்காரங்கள், புதிய பொருளற்ற திட்டங்கள் ஆகியவை

நேரேதான் இரவுபகல் கோடா வண்ணம்[1]
நித்தம்வர உங்களை[2] இந் நிலைக்கே வைத்தார்
ஆரே? அங்கு அவர்பெருமை என்னே என்பேன்.'
அடிக்கின்ற காற்றேநீ யாரா லேதான்
பேராதே[3] சுழல்கின்றாய் என்பேன்; வந்து
பெய்கின்ற முகில்காள்எம் பெருமான் நும்போல்
தாராள மாக்கருணை பொழியச் செய்யும்
சாதகம்[4]என் னேகருதிச் சாற்றும் என்பேன். 26

கருதரிய விண்ணேநீ எங்கும் ஆகிக்
கலந்தனையே உன்முடிவின் காக்ஷி ஆக
வருபொருள்எப் படிஇருக்கும் சொல்லாய் என்பேன்;
மண்ணேஉன் முடிவில்எது வயங்கும் ஆங்கே
துரியஅறி வுடைச்[1]சேஷன்[2] ஈற்றின் உண்மை
சொல்லானோ[3] சொல்என்பேன்; சுருதி யே[4]நீ
ஒருவரைப்போல் அனைவருக்கும் உண்மை ஆம்[5]முன்
உரைஅன்றோ[6] உன்முடிவை[7] உரைநீ என்பேன். 27

களில் உழலும் பொழுது சான்றோர் என்மீது இரக்கம் காட்டுவர்.

26—1. கோடாவண்ணம்-பிசகாதபடி. 2. உங்களை-சந்திர, சூரியர்களாகிய உங்களை. 3. பேராதே-இடையறாமல். 4. சாதகம்-பயிற்சி.

27—1. துரிய அறிவுடை-மேலான அறிவைப் படைத்துள்ள. 2. சேஷன்-ஆதிசேஷன். 3. ஈற்றின் உண்மை சொல்லானோ-முடிவான உண்மையைத் தெரிவிக்க மாட்டானோ. 4. சுருதியே-வேதமே. 5. உண்மை ஆம்-மெய்யாய் விளங்குகின்ற. 6. முன் உரை அன்றோ-முதல் நூல் அன்றோ. 7. உன்முடிவை-உன் முடிவான மெய்ப்பொருளை.

உரைஇறந்து பெருமைபெற்றுத் திரைக்கை நீட்டி
ஒலிக்கின்ற கடலேஇவ் உலகம் சூழக்
கரையும்இன்றி உன்னைவைத்தார் யாரே என்பேன;
கானகத்தின் பைங்கிளிகாள், கமலம் மேவும்[2]
வரிசிறை[3]வண்டு இனங்காள், ஓதிமங்காள்,[4] தூது
மார்க்கம்அன்றோ[5] நீங்கள் இது வரையிலேயும்
பெரியபரி பூரணம்ஆம் பொருளைக் கண்டு
பேசியதுஉண் டோஒருகால் பேசும்[6] என்பேன். 28

ஒருவன்அவன் யானைகெடக் குடத்துள் செங்கை
ஓட்டுதல்போல்[1] நான்பேதை உப்போடு அப்பை
மருவவிட்டும்,[2] கர்ப்பூரம் அதனில் தீபம்
வயங்கவிட்டும்,[3] ஐக்கியம்உன்னி வருந்தி நிற்பேன்;
அருளுடைய பரம்என்றோ அன்று தானே
யான்உளன்என் றும்,எனக்கே ஆண வாதி
பெருகுவினைக் கட்டுஎன்றும் என்னால் கட்டிப்
பேசியதுஅன் றே,[4] அருள் நூல்[5] பேசிற்று அன்றே.

28—1. திரைக் கை நீட்டி-அலைகளாகிய கைகளை நீட்டி. 2. கமலம் மேவும்-தாமரை மலரில் பொருந்திய. 3. வரிசிறை-நீண்ட சிறகுகள். 4. ஓதிமங்காள் - அன்னப் பறவைகளே. 5. தூது மார்க்கம் அன்றோ - செய்தி கொண்டுவருவது அன்றோ. 6. ஒருகால் பேசும்-ஒரு தடவை சொல்லுங்கள்.

29—1. செங்கை ஓட்டுதல்போல்-சிவந்த கையைவிட்டுத் துழாவுதல் போல. 2. உப்போடு அப்பை மருவ விட்டும்-உப்பையும் நீரையும் ஒன்றுபடக் கலக்கிவிட்டும். 3. வயங்க விட்டும் - பிரகாசிக்கச் சேர்த்தும். 4. அன்றே-பழங்காலத் திலேயே. 5. அருள் நூல்-சுருதிப்ரமாணம்.

குறிப்பு: 6. பரமாத்மா இருக்கும்பரியந்தம் ஜீவாத்மா வும் இருக்கிறது என்பது த்வைதக் கோட்பாடு. நீரில் உப்

அன்றுமுதல் இன்றைவரை ஜனன கோடி
அடைந்துஅடைந்து இங்கு யாதனையால்[1] அழிந்தது-
இன்றைவரை முக்தியின்றே, எடுத்த தேகம் [அல்லால்
எப்போதோ தெரியாதே, இப்போ தேதான்
துன்று[2]மனக் கவலைகெடப் புலை[3]நா யேனைத்
தொழும்புகொளச்[4] சீகாழித் துரையே,[5] தூது
சென்றிடவே பொருளைவைத்த நாவ லோய்[6]நம்
சிவன்அப்பா[7] என்றஅருள் செல்வத் தேவே! 30

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே[1] என்பேன்,
திருமூலத் தேவே,இச் சகத்தோர் முக்திக்கு
ஆவல்உறச் சிவஎன்வாக் குடனே வந்த
அரசே,[2]சும் மா இருந்துஉன் அருளை சாரப்
பூஉலகில் வளர்அருண கிரியே, மற்றைப்
புண்ணியர்காள், ஓஎன்பேன் புரைஒன்று இல்லா[3]

புக் கலந்திருப்பது பேத அபேதத்தை விளக்குகிற விசிஷ்டாத்வைத கோட்பாடு. கற்பூர தீபம்போல் ஜீவபோதம் ஒழிந்து பட்டுப் போவது அத்வைதக் கோட்பாடு. இந்த மூன்று சம்ப்ரதாயங்களுக்கும் பிரமாணம் உபநிஷதங்களில் காணலாம்.

30—1. யாதனையால் - துன்பத்தினல். 2. துன்று-அதிகரித்த. 3. புலை-புலால் உடம்போடுகூடிய. 4. தொழும்புகொள-ஆட்கொள்ள. 5. சிகாழித்துரையே-திருஞான சம்பந்தரே. 6. நாவலோய்-திருநாவலூரிலே தோன்றிய சுந்தரரே. 7. அப்பா-திருநாவுக்கரசரே.

கருத்து: தேவாரம் ஓதியவர்களை நாடுவதும் சிவனை நாடுவதும் ஒன்றே.

31—1. வாதவூர்த் தேவே-மாணிக்கவாசகரே. 2. அரசே-சிவவாக்கியரே. 3. புரை ஒன்று இல்லா-குற்றம் சிறிதும்

ஓவியம்போல்[4] அசைவுஅறவும் தானே நிற்பேன்,
ஓதரிய துயர்கெடவே உரைக்கும் முன்னே. 31

ஓதரிய சுகர்போல ஏன்ஏன் என்ன[1]
ஒருவர்இலே யோஎனவும் உரைப்பேன், தானே
பேதம்அபே தம்கெடவும் ஒருபே சாமை
பிறவாதோ, ஆல்அடியில் பெரிய மோன
நாதன்ஒரு தரம்உலகம் பார்க்க இச்சை
நண்ணுனே,[2] என்றுஎன்றே நானு ஆகிக்[3]
காதல்மிகும்[4] அணிஇழையார் என[5]வா டுற்றேன்,
கருத்துஅறிந்து புரப்பது[6]உன்மேல் கடன்[7]முக்-
காலும்[8] 32

காலமொடு தேசவர்த்த மானம்[1] ஆதி
கலந்துநின்ற நிலைவாழி, கருணை வாழி,

இல்லாத. 4. ஓவியம்போல்-சித்திரப்பாவை போல.

கருத்து: அருளாளர்களைப் போற்றுவதும் அண்ணலைப் போற்றுவதும் ஒன்றே.

32—1. ஏன் ஏன் என்ன-சுகப்ரமம் ப்ரமமே என்று கூவியதற்கு ஏன் ஏன் என்னும் விடை புறவுலகினின்று வந்தது. 2. இச்சை நண்ணுனே-விருப்பம் கொள்ளானே. 3. நானு ஆகி-பல வகையாய்க் கலங்கி. 4. காதல் மிகும்-கணவன்மீது ஆசை மிகுந்த. 5. அணி இழையார் என-மாதரைப் போல. 6. புரப்பது-காத்தருள்வது. 7. உன்மேல் கடன்-உன்னுடைய கடமையாகும். 8. முக்காலும்-காலம் எல்லாம்.

கருத்து: பராபக்தியுடன் கூவி அழைக்கும் பக்தனுக்கு இறைவன் செவிசாய்க்கிருர்.

33—1. வர்த்தமானம்-காரண காரியக் கோட்பாடு.

மால்அறவும்[2] சைவம்முதல் மதங்கள் ஆகி
மதாதீதம் ஆனஅருள் மரபு[3] வாழி,
ஜாலம்மிகும்[4] எளியேன்இவ் வழக்குப் பேசத்
துயவுவைத்து வளர்த்தஅருள் தன்மைவாழி,
ஆல்அடியின் பரமகுரு வாழி வாழி,
அகண்டிதா கார[5]அருள் அடியார் வாழி! 33

15. தேன் முகம்*

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

தேன்முகம் பிலிற்றும்[1] பைந்தாள்[2]
செய்ய[3]பங் கஜத்தில்[4] மேவும்
நான்முகத் தேவே! நின்னல்
நாட்டிய அகில மாயை[5]
கான்[6]முயல் கொம்பே என்கோ,
கானல்அம் புனலே[7] என்கோ,
வான்முக முளரி[8] என்கோ,
மற்றுஎன்கோ விளம்பல் வேண்டும். 1

---

2. மால் அறவும்-மயக்கம் ஒழியவும். 3. அருள் மரபு-அருளாளர் பரம்பரை. 4. ஜாலம் மிகும்-மாயா விகாரம் மிகுந்த. 5. அகண்டித ஆகாரம்-சேதிக்கப்படாத உருவத்தை உடைய.

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. தேன் முகம் பிலிற்றும்-தேனைத் தன்னிடமிருந்து தோற்றுவிக்கின்ற. 2. பைந்தாள்-பச்சைக் காம்பினையுடைய. 3. செய்ய-சிவந்த. 4. பங்கஜத்தின்-தாமரை மலரின் மேல். 5. மாயை-மாறும் தன்மையுடைய மாயையானது. 6. கான்-காட்டில் வாழ்கின்ற. 7. கானல் அம்புனல் - கானல் நீர். 8. வான்முக முளரி-ஆகாயத் தாமரை.

வேண்டுவ படைத்தாய்[1] நுந்தை[2]
விதிப்படி புரந்தான்,[3] அத்தைக்[4]
காண்தக அழித்தான் முக்கண்
கடவுள்[5]தான், இனைய ஆற்றால்[6]
ஆண்டவன் எவனோ என்ன
அறிகிலாது அகிலம்,[7] நீயே
ஈண்டிய[8] அல்லல் தீர[9]
எம்மனோர்க்கு இயம்பு[10] கண்டாய். 2

கண்டன அல்ல என்றே
கழித்திடும் இறுதிக் கண்ணே[1]
கொண்டது[2] பரமா னந்தக்
கோதுஇலா[3] முக்தி, அத்தால்[4]
பண்டையின் படைப்பும் காப்பும்
பறந்தன மாயை யோடே,
வெண்தலை விழி[5]கை காலில்
விளங்கிட நின்றான் யாவன்? 3

விளங்கவெண் ணீறு பூசி,
விரிசடை கங்கை தாங்கித்,

2—1. படைத்தாய் - பிரமதேவனாகிய நீ படைத்ததனை. 2. நுந்தை-உம் தந்தையாகிய திருமால். 3. புரந்தான்-காத்தான். 4. அத்தை-அதனை. 5. காண்தக அழித்தான் முக்கண் கடவுள்-ருத்ரன்எல்லார்க்கும் தெரியும்படி சம்ஹாரம் பண்ணினான். 6. இனைய ஆற்றால்-இப்படியிருப்பதால். 7. அறிகிலாது அகிலம்-உலகம் தெரிந்து கொள்ளாது. 8. ஈண்டிய-மிகுந்த. 9. அல்லல்தீர-துயரம் நீங்கும்படி. 10. இயம்பு-சொல்.

3—1. இறுதிக்கண்ணே-முடிவிலே. 2. கொண்டது- பரம் பொருள் என்று சொல்லப்பட்டது. 3. கோதுஇலா - குற்றம் இல்லாத. 4. அத்தால்-அதனால். 5. வெண் தலைவிழி-வெண்மையாகிய தலையும், கண்ணும்.

துளங்கு[1]நல் நுதல்கண் தோன்றச்,[2]
சுழல்வளி[3] நெடுமூச்சு ஆகக்,
களங்கம்இல் உருவம் தானே
ககனமாய்ப்[4] பொலிய, பூமி
வளர்ந்ததாள் என்ன, உள்ளம்
மன்றுஎன,[5] மறைஒன்று இன்றி,[6] 4

மறைமுழக்கு ஒலிப்பத்,[1] தானே
வரதமோடு அபயக் கைகள்[2]
முறைமையின் ஓங்க,[3] நாதம்
முரசுஎனக் கறங்க,[4] எங்கும்
குறைவிலா வணம்நி றைந்து
கோதுஇலா நடனம் செய்வான்
இறையவன் எனல்ஆம், யார்க்கும்
இதயசம் மதம்ஈது அல்லால். 5

அல்லல்ஆம் தொழில்ப டைத்தே,
அடிக்கடி உருஎ டுத்தே,
மல்லல்[1]மா[2] ஞாலம்[3] காக்க
வருபவர் கடவுள் என்னில்,

4—1. துளங்கு-பிரகாசிக்கின்ற. 2. நுதல்கண் தோன்ற-நெற்றிக்கண் காணப்படவும். 3. சுழல் வளி-வீசுகின்ற காற்றானது. 4. ககனமாய்-ஆகாயமாய். 5. உள்ளம் மன்று என-ஹ்ருதயம் சித்சபையாகி. 6. மறை ஒன்றும் இன்றி-ரகசியம் ஒன்றும் இல்லாது.

5—1. மறை முழக்கு ஒலிப்ப-வேதபாராயணம் நடைபெற. 2. வரதமோடு அபயக் கைகள்-வரம் தரும் கையுடன் அச்சத்தை நீக்கும் கைகள். 3. முறைமையின் ஓங்க-முறையாக விளங்க. 4. முரசு எனக் கறங்க-பேரிகைபோல் ஒலிக்கவும்.

6—1. மல்லல் - வளம் பொருந்திய. 2. மா-பெரிய. 3. ஞாலம்-உலகத்தை.

தொல்லை ஆம் பிறவி வேலை
தொலைந்திடாது, இருள்நீங் காது,
நல்லது மாயை தானும்
நான்என வந்து நிற்கும். 6

நான்என நிற்கும் ஞானம்
ஞானம்அன்று, அந்த ஞானம்
மோனமாய் இருக்க ஒட்டா,
மோனம்இன்று ஆக வேதான்,
தேன்என ருசிக்கும் அன்பால்
சிந்தைநைந்து உருகும் வண்ணம்,
வான்என நிறைந்தான் அந்த
மாகடல் வளைவது இன்றே. 7

இன்றுஎன இருப்போம் என்னின்
என்றும் சூனியம்ஆம் முக்தி,
நன்றொடு தீதும் அன்றி
நாம்முன்னே பெறும்அ வித்தை
நின்றது, பெத்தம் தானே
நிரந்தர முக்தி என்னின்,
ஒன்றுஒரு வரைநான் கேட்க
உணர்வுஇல்லை, குருவும் இல்லை. 8

இல்லைஎன் றிடின்,இப் பூமி
இருந்தவாறு இருப்போம் என்னில்,
நல்லவன் சாரு வாகன்[1]
நான்சொலும் நெறிக்கு வீணில்

---

7. கருத்து, பிரபஞ்ச ஞானம் பரஞானம் ஆகாது.
8. கருத்து : ஆனந்தம் இல்லா நிலை ஜடநிலையாகும்.
9—1. சாருவாகன்-நிரீஸ்வரவாதி, உலகாயதன்.

தொல்லைஏன்? ஆகம் ஆதி
தொடுப்பதுஏன்? மயக்கம்ஏது இங்கு?
ஒல்லைவந்து இருமின் என்ன
உறவுசெய் திடுவன் அந்தோ! 9

அந்தணர் நால்வர் காண
அருட்குரு ஆகி வந்த
எந்தையே! எல்லாம் தான்என்று
இயம்பினன், எமைப்ப டைத்த
தந்தைநீ[1] எம்மைக் காக்கும்
தலைவனே நுந்தை அன்றோ?
பந்தம்இல் சித்தி முக்தி
படைக்கநின் அருள்பா லிப்பாய். 10

---

16. பன்மாலை

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

பன்மாலைத் திரள்இருக்கத்,[1] தமைஉ ணர்ந்தோர்[2]
பாமாலைக் கேநீ[3]தான் பக்ஷம்[4] என்று,
நன்மாலை[5] யாஎடுத்துச் சொன்னார் நல்லோர்;
நலம்அறிந்து கல்லாத நானும் சொன்னேன்;
சொல்மாலை மாலையாக்[6] கண்ணீர் சோரத்,
தொண்டனேன் எந்நாளும் துதித்து நிற்பேன்;

கருத்து : யாண்டும் உள்ளது சூனியம் ஆகாது.

10—1. தந்தைநீ-பிரம்மதேவன் நீயாவாய்.

கருத்து: அருள் வழங்குபவன் ஈசன்; ஏனையோர் அல்லர்.

1—1. பன்மாலைத்திரள் இருக்க - பூமாலைகள் பல இருக்கச் செய்து. 2 தமை உணர்ந்தோர்-ஆத்ம ஞானிகள். 3. பாமாலைக்கே-பாவாகிய மாலைகளிடத்தே. 4. பக்ஷம்-விருப்பம். 5. நன்மாலை - சிறந்த பாமாலை. 6. மாலைமாலையா - தாரை

என்மாலே அறிந்து,[7] இங்கே வாவா என்றே
எனைக்கலப்பாய் திருக்கருணை எம்பி ரானே! 1

கருணைமொழி சிறிதுஇல்லேன், ஈதல் இல்லேன்,
கண்ணீர்கம் பலேஎன்தன் கருத்துக்கு ஏற்க
ஒருபொழுதும் பெற்றுஅறியேன், என்னை ஆளும்
ஒருவா!உன் அடிமைநான் ஒருத்த னுக்கோ
இருவினையும் முக்குணமும் கரணம் நான்கும்
இடர்செயும்ஐம் புலனும்கா மாதி ஆறும்[1]
வரவரவும்[2] ஏழைக்குஓர் எட்டது ஆன
மதத்தொடும்[3]வந்து எதிர்த்தநவ வடிவ மன்றே.[4]

வடிவுஅனைத்தும் தந்தவடிவு இல்லாச் சுத்த
வான்பொருளே;[1] எளியனேன் மனம்ஆம் மாயைக்[2]
குடிகெடுக்கத் துஜம்[3]கட்டிக் கொண்ட மோன
குருவே;என் தெய்வமே; கோது[4]இ லாத
படிஎனக்குஆ னந்தவெள்ளம் வந்து தேக்கும்
படி,எனக்குஉன் திருக்கருணை பற்று மாறே
அடிஎடுத்து[5]என் முடியில் இன்னம் வைக்க வேண்டும்;
அடிமுடி[6]ஒன்று இல்லாத அகண்ட வாழ்வே! 3

தாரையாக. 7. என்மாலே அறிந்து - என் விருப்பத்தை உணர்ந்து. 2—1. காமாதி ஆறும் - காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என்னும் ஆறும். 2. வரவரவும்-ஓயாது. 3. எட்டது ஆன மதத்தொடும்-குலம், ரூபம், யவ்வனம், வித்தை, தனம், பிரபுத்துவம், சகாயம், சகசம் என்னும் எட்டுக் கர்வங்களுடன். 4. நவ வடிவமன்றே - பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன், சக்தி, சிவம், நாதம், விந்து ஆகியசிதாகாசமே. 3—1. வான் பொருளே-மேலான பொருளே.2. மாயை-அக்ஞானத்தினது. 3. துஜம்-கொடி. 4. கோது-குற்றம்.5. அடிஎடுத்து-உன் திருவடியைத் தூக்கி. 6. அடிமுடி-துவக்கமும் முடிவும்.

வாழ்வுஅனைத்தும் மயக்கம்எனத் தேர்ந்தேன்; தேர்ந்த
வாறேநான் அப்பால்ஓர் வழிபா ராமல்
தாழ்வுபெற்றுஇங்கு இருந்தேன்;ஈது என்ன மாயம்?
தடைஉற்றால்[1] மேல்கதியும்[2] தடையது ஆமே;
ஊழ்வலியோ,[3] அல்லதுஉன்தன் திருக்கூத் தோ,[4] இங்கு
ஒருதமியேன் மேல்குறையோ உணர்த்தாய்;இன்னம்
பாழ்அவதிப் படஎனக்கு முடியாது; எல்லாம்
படைத்து அளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசி னனே![5]

நான்நான் இங்கு எனும்அகந்தை எனக்குஏன் வைத்தாய்;
நல்வினைதீ வினைஎனவே நடுவே நாட்டி;
ஊன்ஆரும் உடல்சுமை[1]என் மீதுஏன் வைத்தாய்;
உயிர்எனவும் என்னைஒன்று உள்ஏன் வைத்தாய்?
ஆனமை யாய்[2]அகிலம் நிகில பேதம்
அனைத்தின்உள்ளும்[3] தான்ஆகி, அறிவுஆ னந்தத்
தேன்ஆகிப், பால்ஆகிக், கனியாய்க், கன்னல்
செழும்பாகாய்க், கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த ஒன்றே! 5

ஒன்றிஒன்றி[1] நின்றும்நின்றும் என்னே?[2] என்னை
உன்னி[3]உன்னும்[4] பொருள்அலைநீ; உன்பால்-
[அன்பால்

4—1. தடைஉற்றால்-வீண்பொழுது போக்கினால். 2. கதியும்-முக்தி அடைதலும். 3. ஊழ்வலியோ-பழவினையின் வலிமையோ. 4. உன்தன் திருக்கூத்தோ-உன் விளையாட்டோ. 5. பரிசினனே-பாங்குடையவனே.

5—1. ஊன்ஆரும் உடல் சுமை-மாமிசம் நிறைந்த உடல் பாரத்தை. 2. ஆனமையாய்-நீங்காமையாகி. 3. நிகிலபேதம் அனைத்தின்உள்ளும்-வேறுபடுகின்ற வடிவங்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும். 6—1. ஒன்றி ஒன்றி-நூல்களில் அழுந்தி அழுந்தி. 2. என்னை-என்ன பலன். 3. என்னை உன்னி-என்னை முன்விட்டு. 4. உன்னும்-நினைக்கப்படுகிற.

நின்ற[5]தன்மைக்கு[6] இரங்கும்வயி ராக்கியன் அல்லேன்;
நிவர்த்திஅவை வேண்டும்[7]இந்த நீல னுக்கே;[8]
என்றும்என்றும் இந்நெறி[9]ஓர் குணமும் இல்லை;[10]
இடுக்குவார்[11] கைப்பிள்ளை ஏதோ ஏதோ?
கன்றுமனத் துடன்[12]ஆடு தழைதின் றால்போல்[13]
கல்வியும்கேள் வியும்ஆகிக் கலக்குற் றேனே. 6

உற்றதுணை நீஅல்லால் பற்று வேறுஒன்று
உன்னேன்;[1]பன் னாள்உலகத்து ஓடி ஆடிக்
கற்றதும்கேட் டதும்இதனுக்கு ஏது ஆகும்;
கற்பதும்கேட் பதும்அமையும்; காணு நீத[2]
நல்துணையே; அருள்தாயே; இன்பம் ஆன
நாதாந்த[3] பரம்பொருளே; நார ணாதி[4]
சுற்றமுமாய் நல்லன்பர் தமைச்சேய் ஆகத்
தொழும்புகொளும்[5] கனகனமே;[6] சோதிக்-
[குன்றே![7] 7

---

5. உன்பால் அன்பால் நின்ற-உன்னிடத்துப் பக்தி பண்ணு கிற. 6. தன்மைக்கு-இயல்புக்கு 7. நிவர்த்தி அவை வேண்டும்-பொய் நெறிகள் ஒழிதல் வேண்டும். 8. நீலனுக்கே-பொய் யனுக்கே. 9 இந்நெறி-இந்த நல்வழி அடைவதற்கு. 10. ஓர் குணமும் இல்லை-பண்பு ஏதுமில்லை. 11. இடுக்குவார்-எடுப் பவர்கள். 12. கன்று மனத்துடன்-வருந்துகின்ற மனத்துடன். 13. ஆடு தழை தின்றால்போல்-ஆடுதழை மேய்ந்தால் போல்.

கருத்து: ஆத்ம சாதனமில்லாத வெறும் ஏட்டுக்கல்வி ஒன்றுக்கும் உதவாது.

7—1. உன்னேன்-நினைக்கேன். 2. காணுநீதம்-எல்லார்க் கும் விளங்காத மார்க்கத்தின். 3. நாதாந்த-ஓசைக்கப்பா லுள்ள. 4. நாரணாதி-நாராயணன் முதலான. 5. தொழும்பு கொளும்-அடிமையாக ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற. 6. கனகனமே- (ghana ghaname) மிகக் கனத்த பொருளே. 7. சோதிக் குன்றே-சுடர் மலையே.

குன்றாத[1] மூவுருவாய், அருவாய், ஞானக்
கொழுந்துஆகி, அறுசமயக் கூத்தும் ஆடி
நின்றாயே! மாயைஎனும் திரையை நீக்கி
நின்னையார் அறியவல்லார்? நினைப்போர் நெஞ்சம்
மன்றுஆக இன்பக்கூத்து ஆட வல்ல
மணியே;என் கண்ணே;மா மருந்தே; நால்வர்க்கு
அன்றுஆலின் கீழ்இருந்து மோன ஞானம்
அமைத்தசின்முத் திரைக்கடலே; அமரர் ஏறே![2] 8

திரை இல்லாக் கடல்போலச் சலனம் தீர்ந்து,
தெளிந்துஉருகும் பொன்போல ஜெகத்தை எல்லாம்
கரையவே கனிந்துஉருக்கும் முகத்தி லே[1]நீ
கனிந்தபர மானந்தக் கட்டி, இந்நாள்
வரையிலே வரக்காணேன்; என்றால் கட்டி[2]
வார்த்தைசொன்றால் சுகம்வருமோ? வஞ்ச னேனை
இரையிலே இருத்தி,[3]நிர் விகற்பம் ஆன
இன்பநிஷ்டை கொடுப்பதுஐயா எந்த நாளோ? 9

எந்தநாள் உனக்குஅடிமை ஆகும் நாளோ?
எந்நாளோ கதிவரும்நாள்? எளிய னேன்தன்
சிந்தைநா ளதுவரைக்கும் மயங்கிற்று அல்லால்[1]
தெளிந்ததுஉண்டோ? மௌனியாய்த் தெளிய-
[ஓர்சொல்

8—1. குன்றாத-அழியாத. 2. அமரர் ஏறே-மகாதேவனே.

9—1 உருக்கும் முகத்திலே - உருக்கும் இடத்திலே. 2. என்றால் கட்டி - என்றால் வற்புறுத்தப்பட்டு. 3. இரையிலே இருத்தி-உடம்பில் வைத்து.

10—1. மயங்கிற்று அல்லால்-வாடிக் கிடந்ததே அன்றி.

தந்தநாள் முதல்இன்பக் கால்சற்று அல்லால்,[2]
தடைஅறஆ னந்தவெள்ளம் தானே பொங்கி
வந்தநாள் இல்லை;மெத்த அலைந்தேன்;[3] உன்னை
மறவாஇன் பத்தாலே வாழ்கின் றேனே. 10

---

17. நினைவு ஒன்று*

ஞானிகளின் இடம் பொருள் ஏவல்

நினைவு[1]ஒன்று நினையாமல் நிற்கின்அகம்[2] என்பார்;
நிற்கும்இட மே[3]அருளாம்; நிஷ்டைஅருள் ஒட்டும்;[4]
தனைஎன்று மறந்துஇருப்ப[5] அருள்வடிவா னதுமேல்
தட்டிஎழுந் திருக்கும்;[6]இன்பம் தன்மயமே அதுவாம்;
பினைஒன்றும் இலை;[7]அந்த இன்பம்எனும் நிலயம்[8]
பெற்றூரே பிறவாமை பெற்றூர்;மற் றும்தான்
மனைஎன்றும் மகவுஎன்றும் சுற்றம்என்றும் அசுத்த
வாதனையாம் ஆசை[9]ஒழி[10] மன்ஒருசொல் கொண்டே.[11] 1

---

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

2. இன்பக்கால் சற்று அல்லால்-ஆனந்தத் தோற்றம் பட்டும் படாதும் இருந்தது அன்றி. 3. மெத்த அலைந்தேன் - மிக வருந்தினேன்.

1—1. நினைவு-மனத்தின் செயல். 2. அகம் - முடிந்தநிலை. 3. நிற்கும் இடமே-மனதற்று இருக்கும் நிலையே. 4. நிஷ்டை அருள் ஒட்டும்-தியானத்தால் பரநிலை வாய்க்கும். 5. தனை என்று மறந்து இருப்ப-ஜீவபோதத்தைக் கருத்தில் வாங்காது அகற்ற. 6. அருள்வடிவானது மேல் தட்டி. எழுந்திருக்கும்-பர போதம் தானுக நிகழும். 7. பினை ஒன்றும் இலை - வேறு ஏதும் இல்லை. 8. நிலயம்-பரபோதம். 9. அசுத்த வாதனை யாம் ஆசை-அழுக்குப்படிந்த பொருந்தாத ஆசை. 10. ஒழி-நீக்கிவிடு. 11. மன்ஒருசொல் கொண்டே-குருவின் ஓர் உபதேசத்தினுல்.

ஒருமொழியே பலமொழிக்கும் இடம்கொடுக்கும்; அந்த
ஒருமொழியே மலம்ஒழிக்கும் ஒழிக்கும்என மொழிந்த
குருமொழியே மலை இலக்கு;[1] மற்றைமொழி எல்லாம்
கோடுஇன்றி வட்டுஆடல் கொள்வதுஒக்கும்[2] கண்டாய்;
கருமொழி[3] இங்கு உனக்குஇல்லை; மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்[4]
கரும்புஅனைய சொல்கொடுஉனைக் காட்டவும்கண்-
[டனை;[5]மேல்
தருமொழி[6] இங்கு உனக்குஇல்லை; உன்னைவிட்டு நீங்காத்
தற்பரமாய்[7] ஆனந்தப் பொற்பொதுவாய்[8] நில்லே. 2

நில்லாத ஆக்கைநிலை அன்றுஎனவே கண்டாய்;
நேயஅருள் மெய்அன்றோ?[1] நிலயமதா நிற்கக்
கல்லாதே ஏன்படித்தாய்? கற்றதுஎல்லாம் மூடம்
கற்றதுஎல்லாம் மூடம்என்றே கண்டனையும் அன்று;
சொல்லாலே பயன் இல்லை; சொல்முடிவைத் தானே
தொடர்ந்துபிடி; மர்க்கடம்[2]போல் தொட்டதுபற் றுநில்;[3]
எல்லாரும் அறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண்டு அடிநீ;
இராப்பகல்இல் லாஇடமே எமக்குஇடம்என்று-
[அறிந்தே. 3

2—1. மலை இலக்கு-மலைபோன்ற பெரிய குறிக்கோள் ஆகும். 2. கோடு இன்றி வட்டு ஆடல் கொள்வது ஒக்கும்-கோடு போடாமல் சொக்கட்டான் விளையாடுவது போன்றதாம். 3. கருமொழி-கர்ப்பத்தில் பிறப்பெடுப்பதைப்பற்றிய பேச்சு. 4. மொழிக்கு மொழி ருசிக்க-தத்துவ ஆராய்ச்சியில் மேலே போகப்போக. 5. கண்டனை-நீயும் தரிசித்தனை. 6. தருமொழி-போதிப்பதற்குரிய சொல். 7. தற்பரமாய்-சொந்தமாயுள்ள பெருநிலையில். 8. ஆனந்தப் பொற் பொதுவாய்-பொன்னம்பலமாய். 3—1. நேய அருள் மெய் அன்றோ-இறைவன் திருவருள் உண்மை அன்றோ. 2. மர்க்கடம் - குரங்கு. 3. பற்றுநில்-பற்றுகக்கொண்டு நிலைத்திடு.

இடம்பொருள்ஏ வலைக்குறித்து மடம்புகுநாய் எனவே
எங்கேநீ அகப்பட்டாய்; இங்கேநீ வாடா;
மடம்பெறு[1]பாழ் நெஞ்சாலே அஞ்சாதே; நிராசை
மன் இடமே இடம்;[2]அந்த மாநிலத்தே பொருளும்;
திடம்பெறவே நிற்கின்எல்லா உலகமும்வந்து ஏவல்
செய்யும்;இந்த நிலைநின்றோர் சனகன்முதல் முனிவர்;
கடம்பெறு[3]மா மதயானை என்னவும்நீ பாசக்
கட்டான நிகளபந்தக் கட்டு[4]அவிழப் பாரே. 4

பார்ஆதி அண்டம்எலாம் படர்[1]கானல் ஜலம்போல்
பார்த்தனையே; முடிவில்நின்று பார்;எதுதான் நின்றது?
ஆராலும் அறியாத சத்துஅன்றோ;[2] அதுவாய்
அங்குஇருநீ; எங்குஇருந்தும் அதுஆவை கண்டாய்;
பூராயம் ஆகவும்[3]நீ மற்றுஒன்றை விரித்துப்
புலம்பாதே; சஞ்சலமாப் புத்தியைநாட் டாதே;
ஓராதே ஒன்றையும்நீ; முன்னிலைவை யாதே;
உள்ளபடி முடியும்எலாம் உள்ளபடி காணே. 5

உள்ளபடி என்னவும்நீ மற்றுஒன்றைத் தொடர்ந்திட்டு
உளம்கருத வேண்டா;நிஷ் களங்கமதி ஆகிக்

4—1. மடம் பெறு-அறியாமையை உடைய. 2. நிராசை மன் இடமே இடம்-ஆசையற்ற இடமே பெருநிலம். 3. கடம் பெறு-மதங்கொண்ட. 4. நிகளபந்தக் கட்டு-உடைக்க முடியாத இரும்புத்தளை.

5—1. படர்-பரவிய. 2. ஆராலும் அறியாத சத்து அன்றோ-இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத ஆத்மசொரூபம் நிலைத்த தன்றோ? 3. பூராயம் ஆகவும்-முழுதும்.

கருத்து : ஆத்ம சொரூபம் அன்றி வேறு எதிலும் மனத்தைச் செலுத்தலாகாது.

கள்ளமனத்து உறவைவிட்டு,[1]எல் லாம்துறந்த துறவோர்
கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பகல் அற்ற
வெள்ளவெளிக் கடல்மூழ்கி,[2] இன்பமயப் பொருளாய்
விரவி.[3]எடுத்து எடுத்துஎடுத்து விள்ளவும்[4]வாய்-
கொள்ளைகொண்ட கண்ணிரும் கம்பலையும் ஆகிக், [இன்றிக்,
கும்பிட்டு ஜகம்[5]பொய்எனத் தம்பட்டம் அடியே. 6

அடிமுடியும் நடுவும்அற்ற பரவெளிமேல் கொண்டால்
அத்வைத ஆனந்த சித்தம்உண்டாம்; நமது
குடிமுழுதும் பிழைக்கும்;ஒரு குறையும்இல்லை; எடுத்த
கோலம்எல்லாம்[1] நன்றுஆகும்; குறைவுநிறைவு அறவே
விடியும்உத யம்போல அருள்உதயம் பெற்ற
வித்தகரோ டும்[2]கூடி விளையாடல் ஆகும்;
படிமுழுதும்[3] விண்முழுதும் தந்தாலும் களியாப்[4]
பாலருடன் உன்மத்தர்[5] பிசாசர்குணம் வருமே. 7

வரும்போம்என் பனவும்இன்றி, என்றும்ஒரு படித்தாய்,
வான்ஆதி தத்துவத்தை வளைந்துஅருந்தி, வெளியாம்
இரும்போ,கல் லோ,மரமோ என்னும்நெஞ்சைக் கனல்மேல்
இட்டமெழு காஉருக்கும் இன்பவெள்ளம் ஆகிக்,
கரும்போ,கண் டோ,சீனி சர்க்கரையோ, தேனோ,
கனி,அமிர்தோ எனருசிக்கும் கருத்தவிழ்ந்தோர்-
[உணர்வார்;

6–1. கள்ள மனத்து உறவைவிட்டு-பொய்யான மனத்தின் உறவை விட்டு. 2. வெள்ள வெளிக் கடல் மூழ்கி-பரமாத்ம ஜோதியில் லயித்து. 3. விரவி-ஒன்றுபட்டு. 4. விள்ளவும்-சொல்லுதற்கும். 5. ஜகம்-உலகம்.

7—1. எடுத்த கோலம் எல்லாம் - மேலான முயற்சி களெல்லாம். 2. வித்தகரோடும்-நிறைஞானிகளோடும். 3. படி முழுதும்-மண்ணுலகம் முழுதையும். 4. களியா-மகிழ்ச்சியடையாத. 5. உன்மத்தர்-பைத்தியக்காரர்.

அரும்போ,[1]நன் மணம்காட்டும் காமரசம்[2] கன்னி
அறிவாளோ? அபக்குவர்க்கோ[3] அந்நலந்தான்-
[விளங்கும்?
தானேயும் இவ்உலகம் ஒருமுதலும் ஆகாத்
தன்மையினல் படைத்துஅளிக்கும் தலைமையது ஆன
கோன்ஆக[1] ஒருமுதல்இங்கு உண்டுஎனவும் யூகம்[2]
கூட்டியதும், ஜகமுடிவில் குலவுறும்[3]மெய்ஞ் ஞான
வான்ஆக அம்முதலே[4] நிற்கும்நிலை நம்மால்
மதிப்பரிதாம் எனமோனம் வைத்ததும்உன் மனமே;
ஆனாலும் மனம்ஜடம்என்று அழுங்காதே,[5] உண்மை
அறிவித்த இடம்[6]குருஆம்,[7] அருள்இலதுஒன்று-
[இலையே. 9

---

18. பொன்னை மாதரை*

கலிவிருத்தம்

பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடிடேன்;
என்னை நாடிய என்உயிர் நாதனே!
உன்னை நாடுவன்; உன்அருள் தூவெளி
தன்னை நாடுவன்; தன்னம் தனியனே! 1

---

* இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

8—1. அரும்போ-பூவின் அரும்போ. 2. காமரசம்-சிற்றின்பச் சுவை. 3. அபக்குவர்க்கோ - பண்பாடு அடையாதவர்க்கோ. 9—1. கோன்ஆக-இறைவனாக. 2. யூகம்-பகுத்தறிவு. 3. குலவுறும்-பிரகாசிக்கின்ற. 4. அம்முதலே-அந்த முதற்பொருளே. 5. ஜடம் என்று அழுங்காதே-உணர்ச்சியற்றதென்று வருந்தாதே. 6. உண்மை அறிவித்த இடம்-பரபோதத்தைப் பெறும் இடத்து. 7. குரு ஆம்-அந்த மனமே ஆச்சாரியனாகும்.

கருத்து: பரபோதத்தில் அஸத் என்றோ, ஜடம் என்றோ ஏதும் இல்லை.

தன்னது என்றுஉரை சாற்று வனஎலாம்
நின்னது, என்தனை நின் இடத் தேதந்தேன்,
இன்னம் என்னை இடர்உறக் கூட்டினல்
பின்னை உய்கிலன் பேதையன் ஆவியே! 2

ஆவி யேஉனை யான்அறி வாய்நின்று
சேவி யேன்களச் சிந்தை[1] திறைகொடேன்;[2]
பாவி யேன்உளப் பான்மையைக் கண்டு,நீ
கூவி ஆள்,எனை ஆட்கொண்ட கோலமே! 3

கோலம் இன்றிக்[1] குணம்இன்றி நின்அருள்
சீலம் இன்றிச் சிறியன் பிழைப்பனோ?
ஆலம் உண்டும் அமிர்துஉரு வாய்வந்த
காலம் எந்தை கதிநிலை காண்பதே. 4

காணும் கண்ணில் கலந்தகண் ணே[1]உனைச்
சேணும்[2] பாரும் திரிபவர் காண்பரோ?
ஆணும் பெண்ணும் அதுஎனும் பான்மையும்
பூணும் கோலம் பொருந்திஉள் நிற்கவே. 5

நிற்கும் நன்னிலை நிற்கப்பெற் றார்அருள்
வர்க்கம்[1] அன்றி மனிதர்அன் றேஐயா!

3—1. களச் சிந்தை-கள்ள மனதை. 2. திறைகொடேன்-ஈடுகொடுக்கமாட்டேன். 4—1. கோலம் இன்றி-பொருத்தமான புற அமைப்பு இல்லாமல்.

5—1. காணும் கண்ணில் கலந்த கண்ணே-ஞானக் கண் வடிவினனே. 2. சேணும்-விண்ணிலும்.

கருத்து: ஞானக் கண்ணாய் உள்ள நீ ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் ஏனைய யாவுமாகவும் இலங்குகின்றாய். வெறும் ஊனக்கண் உடையவர்களுக்கு இது விளங்காது.

6—1. அருள்வர்க்கம் - தெய்வப்பெற்றி படைத்தவர்.

துர்க்கு ணக்கடல் சோங்குஅன்ன[2] பாவியேற்கு
என்கு ணம்கண்டு என்பெயர் சொல்வதே? 6

சொல்லை உன்னித்[1] துடித்தது அலால்அருள்
எல்லைஉன்னி எனை அங்கு வைத்திலேன்;[2]
வல்லை[3] நீஎன்னை வாஎன் றிடாவிடின்
கல்லை[4] யாம்இக் கருமி நடக்கையே. 7

கையும் மெய்யும்[1] கருத்துக்கு இசையவே
ஐய! தந்ததற்கு ஐயம் இனிஉண்டோ?
பொய்ய னேன்சிந்தைப் பொய்கெடப் பூரண
மெய்ய தாம்இன்பம் என்று விளைவதே? 8

என்றும் உன்னை இதய வெளிக்குளே
துன்ற[1] வைத்தன னே;அருள் ஜோதிநீ
நின்ற தன்மை நிலைக்குஎன்னை நேர்மையாம்?[2]
நன்று தீதுஅற வைத்த நடுவதே.[3] 9

வைத்த தேகம் வருந்த வருந்திடும்
பித்தன் நான்அருள் பெற்றும் திடம்இலேன்;[1]

---

2. சோங்கு அன்ன-மரக்கலத்தை ஒத்த.

கருத்து: பரிபக்குவம் அடைந்தவர் தெய்வப் பெற்றி உடையவர் ஆவர். மற்று, நலமும் கேடும் நிறைந்துள்ள மானுடரை எந்தக் கூட்டத்தில் சேர்ப்பது?

7—1. உன்னி-நினைத்து. 2. எனை அங்கு வைத்திலேன்-இந்த லக்ஷியத்தில் நான் நிலைபெற்றவன் அல்லன். 3. வல்லை-விரைவில். 4. கல்லை-வெளிப்பகட்டு.

8—1. கையும் மெய்யும்-கைகளையும் சரீரம் முழுதையும்.

9—1. துன்ற - பொருந்த. 2. என்னை நேர்மையாம்-என்ன ஒப்பாகும். 3. நடுவதே - சாக்ஷிப் பொருளே.

10—1. திடம்இலேன் - உறுதிப்பாடு அடைந்திலேன்.

சித்த மோன[2] சிவசின்ம யானந்தம்
வைத்த[3] ஐய அருள்செம்பொன் ஜோதியே! 10

செம்பொன் மேனிச் செழுஞ்சுட ரே!முழு
வம்ப னேன்உனை[1] வாழ்த்தும் மதிஇன்றி[2]
இம்பர் வாழ்வினுக்கு[3] இச்சைவைத் தேன்;மனம்
நம்பி[4] வாளனின் நான்என்கொல் செய்வதே? 11

செய்யும் செய்கையும் சிந்திக்கும் சிந்தையும்
ஐய! நின்னதுஎன்று எண்ணும் அறிவுஇன்றி,
வெய்ய காம வெகுளி மயக்கம்ஆம்
பொய்யி லேசுழன் றேன்;என்ன புன்மையே? 12

புன்பு லால்நரம்பு என்புஉடைப் பொய்உடல்
அன்பர் யார்க்கும் அருவருப்பு அல்லவோ?
என்பொ லாமணி யே![1] இறை யே! இத்தால்[2]
துன்பம் அன்றிச் சுகம்ஒன்றும் இல்லையே! 13

இல்லை உண்டுஎன்று எவர்பக்கம் ஆயினும்
சொல்ல வோஅறி யாத தொழும்பன்யான்;
செல்ல வேறுஒரு திக்குஅறி யேன்;எலாம்
வல்ல நீஎனை வாழ்விக்க வேண்டுமே. 14

---

2. சித்தமோன-உண்மையான மௌன நிலையினை அறிவிப்பவனே. 3. வைத்த-எனக்கு அருள் செய்த.

11—1. முழுவம்பனேன் உனை - முழுதும் கெட்டவனாகிய நான் உன்னை 2. மதிஇன்றி - அறிவின்றி. 3. இம்பர் வாழ்வினுக்கு - இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு. 4. நம்பி-சிறந்தவனே.

13—1. பொலாமணியே - துளைக்கப்படாத மணியே, அகண்ட வஸ்துவே. 2. இத்தால்-இந்த உடம்பினால்.

14. **கருத்து.** விவேகமற்ற என்னை ஆண்டருள்வாயாக.

வேண்டும் சீர்அருள் மெய்அன்பர்க் கேஅன்பு
பூண்ட நான்என் புலம்அறி யாததோ?[1]
ஆண்ட நீஉன் அடியவன் நான்என்று
தூண்டுவேன்; அன்றித் தொண்டன்என் சொல்வதே? 15

எனக்கு ளேஉயிர் என்ன இருந்தநீ
மனக்கி லேசத்தை மாற்றல் வழக்குஅன்றோ!
கனத்த சீர்அருள் காக்ஷிஅ லால்ஒன்றை
நினைக்க வோஅறி யாதுஎன் தன் நெஞ்சமே. 16

நெஞ்சுஉ கந்துஉனை நேசித்த மார்க்கண்டர்க்கு
அஞ்சல் என்ற அருள்அறிந் தேஐயா!
தஞ்சம் என்றுஉன் சரண்அடைந் தேன்; எங்கும்
செஞ்செ வே[1]நின்ற சிற்சுக வாரியே! 17

வாரி ஏழும்[1] மலையும் பிறவும்தான்
சீரிது ஆனநின் சின்மயத் தேஎன்றால்
ஆரி லே[2]உளது ஆவித் திரள்;[3] அதை
ஓரி லேன்;[4] எனை ஆண்ட ஒருவனே! 18

ஒருவர்[1] என்உளத்து உள்கும் குறிப்புஅறிந்து
அருள்வ ரோஎனை ஆளுடை அண்ணலே!
மருள னேன்பட்ட வாதை விரிக்கின்றே
பெருகு நாள்இனிப் பேச விதிஇன்றே. 19

15—1. என்புலம் அறியாததோ-என் அறிவுக்கு எட்டாததோ.

17—1. செஞ்செவே-நேராக, முழுதும்.

18–1. வாரி ஏழும் ஏழு கடல்களும். 2. ஆரிலே-எவரிடத்திலே. 3. ஆவித்திரள்-ஜீவர்களின் தொகை. 4. ஓரிலேன்-ஆராய்ந்திலேன்.

19—1. ஒருவர்-நீயன்றி வேறொருவர்.

இன்றுஉ னக்குஅன்பு இழைத்திலன் நான்என்றே
அன்று தொட்டுஎனை ஆள்அர சேஎன்று
நின்றுஅ ரற்றிய[1] நீலனைக்[2] கைவிட்டால்
மன்றம்[3] எப்படி நின்அருள் வாழ்த்துமே? 20

வாழ்த்து நின்அருள் வாரம்வைத் தால்அன்றிப்[1]
பாழ்த்த சிந்தைப் பதகனும்[2] உய்வனோ?
சூழ்த்து நின்ற தொழும்பரை ஆனந்தத்து
ஆழ்த்து முக்கண் அருள்செம்பொன் ஜோதியே! 21

ஜோதி யே,சுட ரே,சுக மே,துணை
நீதி யே,நிஜ மே,[1]நிறை வே,நிலை
ஆதி யே,உனை யான்அடைந் தேன்;அகம்
வாதி யாது[2]அருள் வாய்அருள் வானையே! [3] 22

வானைப் போல வளைந்துகொண்டு ஆனந்தத்
தேனைத் தந்துஎனைச் சேர்ந்து கலந்தமெய்ஞ்
ஞானத் தெய்வத்தை நாடுவன்; நான்எனும்
ஈனப் பாழ்கெட என்றும் இருப்பனே. 23

இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்ற வாறுஎனைத்
திரும்பிப் பார்க்கஒட் டாமல், திருவடிக்
கரும்பைத் தந்து,கண் ணீர்கம்ப லைஎலாம்
அரும்பச் செய்எனது அன்னைஒப் பாமனே! 24

20—1. அரற்றிய-கதறிய. 2. நீலனை-வஞ்சகனான என்னை. 3. மன்றம்-உலகம்.

21—1. வாரம் வைத்தால்அன்றி-என்மேல் அன்பு வைத்தால் அல்லது. 2. பதகனும்-கொடும்பாவியாகிய நானும்.

22—1. நிஜமே-மெய்ப்பொருளே. 2. வாதியாது-துன்பப்படுத்தாது. 3. அருள்வானையே - அருள் வெளியையே.

அன்னை அப்பன் என் ஆவித் துணைஎனும்
தன்னை ஒப்புஅற்ற சற்குரு என்பதுஎன்?
என்னைப் பூரண இன்ப வெளிக்குளே
துன்ன வைத்த[1] சுடர்எனத் தக்கதே. 25

தக்க கேள்வியில் சார்ந்தநல் பூமியில்
மிக்கது ஆக விளங்கு·முதல்ஒன்றே;
எக்க ணும்தொழ[1] யாவையும் பூத்துக்காய்த்து
ஒக்க நின்றும்ஒன் றாய்நிறைவு ஆனதே. 26

ஆனம் ஆன சமயங்கள் ஆறுக்கும்
தான மாய்[1] நின்று தன்மயம் காட்டிய
ஞான பூரண நாதனை நாடியே
தீன னேன்இன்பம் தேக்கித் திளைப்பனே. 27

தேக்கி இன்பம் திளைக்கத் திளைக்கவே
ஆக்க மாய்எனக்கு ஆனந்தம் ஆகியே,
போக்கி னோடு வரவுஅற்ற பூரணம்
தாக்கி நின்றவா தன்மயம் ஆம்அதே. 28

அதுஎன்று உன்னும் அதுவும் அறநின்ற
முதிய ஞானிகள் மோனப் பொருளது,
எதுஎன்று எண்ணி இறைஞ்சுவன் ஏழையேன்;
மதியுள் நின்றுஇன்ப வாரி வழங்குமே. 29

வாரிக் கொண்டுஎனை வாய்மடுத்து இன்பமாய்ப்
பாரில் கண்டவை யாவும் பருகினை;
ஓரில்[1] கண்டிடும் ஊமன் கனவுஎன
யாருக் கும்சொல வாய்இலை ஐயனே! 30

25—1. துன்ன வைத்த-பொருந்த வைத்த.
26—1. எக்கணும் தொழ-எல்லாத்திசையும் வணங்க.
27—1. தானமாய்-ஸ்தானமாய், இருப்பிடமாய்.
30—1. ஓரில்-ஆராயுமிடத்து.

ஐய ! மற்ற அதிவரு ணர்க்குஎலாம்[1]
கையில் ஆமல கக்கனி[2] ஆகிய
மெய்ய னே,இந்த மேதினி மீது[3]உழல்
பொய்ய னேற்குப் புகல்இடம் எங்ஙனே? 31

எங்ங னேஉய்ய யான்எனது என்பது அற்று
அங்ங னேஉன் அருள்மயம் ஆகிலேன்;
திங்கள் பாதி திகழப் பணி[1]அணி
கங்கை வார்சடைக் கண் நுதல்[2] எந்தையே! 32

கண்ணில் காண்பதுஉன் காக்ஷி,கை யால்தொழில்
பண்ணல் பூஜை, பகர்வது மந்த்ரம்,
மண்ணொடு ஐந்தும் வழங்குஉயிர் யாவுமே
அண்ண லே!நின் அருள்வடிவு ஆகுமே. 33

வடிவுஎ லாம்நின் வடிவுஎன வாழ்த்திடாக்
கடிய னேனும்[1]உன் காரணம் காண்பனோ?[2]
நெடிய வான்என எங்கும் நிறைந்துஒளிர்
அடிக ளே,அர சே,அருள் அத்தனே! 34

அத்த னே,அகண் டானந்த னே,அருள்
சுத்த னே,என உன்னைத் தொடர்ந்திலேன்;

31—1. அதிவருணர்க்கு எலாம் - வருண தர்மத்தைக் கடந்துள்ள துறவியர்க்கெல்லாம். 2. ஆமலகக்கனி-நெல்லிக் கனி. 3. மேதினிமீது-பூமியின்மேல்.

32—1. பணி (phani) - பாம்பினை. 2. கண் நுதல் - நெற்றிக்கண்ணை உடைய.

34—1. கடியனேனும் - கல்நெஞ்சம் உடைய யானும். 2. உன் காரணம் காண்பனோ-நீ முதல்வன் என்பதை அறிவனோ.

மத்த னேன்[1]பெறு மாமலம் மாய[2]வான்
கத்தனே[3] கல்வி யாது அது கற்கவே. 35

கற்றும் என்பலன்? கற்றிடும் நூல்முறை
சொற்ற சொற்கள் சுகாரம்ப மோ?நெறி
நிற்றல் வேண்டும், நிர்விகற் பச்சுகம்
பெற்ற பேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே! 36

பெருமைக் கேஇறு மாந்து பிதற்றிய
கருமிக்கு[1] ஐய! கதியும்உண் டாம்கொலோ?
அருமைச் சீர்அன்பர்க்கு அன்னை ஒப்பு ஆகவே
வரும்அப் பேரொளி யே,உன்ம னுந்தமே![2] 37

உன்ம னிக்குள்[1] ஒளிர்பரம் ஜோதியாம்
சின்ம யப்பொரு ளே,பழம் செல்வமே,
புன்ம லத்துப்[2] புழு அன்ன பாவியேன்;
கல்ம னத்தைக் கரைக்கக் கடவதே! 38

கரையில் இன்பக் கடல்அமு தே! இது
வரையில் நான்உனை வந்து கலந்திலேன்;
உரை இ லா இன்பம் உள்ளவர் போலஇத்
தரையி லேநடித் தேன்என்ன தன்மையே? 39

35—1. மத்தனேன்-பித்தனாகிய நான். 2. மாமலம்மாய-பெரிய குறைவு நீங்க. 3. வான்கத்தனே-மேலான சர்வசக்திமானே.

36. **கருத்து :** சமாதி நிலையடையாவிட்டால் நூல் கல்வியால் என்ன பயன்?

37—1. கருமிக்கு-வினையேனுக்கு. 2. உன் மனுந்தமே-உன்மனிய சக்திக்கும் முடிவான இடமே.

38—1. உன்மனிக்குள்-உன்மனி என்னும் அருள்சக்திக்குள்ளே. 2. புன்மலத்து-அற்பமாகிய மலத்திலுள்ள.

மைஉ லாம்விழி[1] மாதர்கள் தோதகப்
பொய்யில்[2] ஆழும் புலை[3] இனிப் பூரை[4] காண்;
கையில் ஆமல கக்கனி போன்றஎன்
ஐய னே,எனை ஆளுடை அண்ணலே! 40

அண்ண லே,உன் அடியவர் போல்அருள்
கண்ணி னல்[1] உனைக் காணவும், வாஎனப்
பண்ணி னல்என் பசுத்துவம் போய்[2] உயும்
வண்ணம் ஆக மனேலயம்[3] வாய்க்குமே. 41

வாய்க்கும் கைக்கும் மௌனம் மௌனம்என்று
ஏய்க்கும்[1] சொல்கொண்டு இராப்பகல் அற்றிடா
நாய்க்கும் இன்பம்உண் டோ?நல் அடியரைத்
தோய்க்கும்[2] ஆனந்தத் தூவெளி வெள்ளமே! 42

தூயது ஆன துரிய அறிவுஎனும்
தாயும் நீ,இன்பத் தந்தையும் நீ,என்றல்
சேய தாம்[1] இந்தச் சீவத் திரள்[2] அன்றே?
ஆயும்[3] பேரொளி ஆன அகண்டமே! 43

40—1. மை உலாம் விழி-மை தீட்டிய கண்களை உடைய. 2. தோதகப் பொய்யில் - வஞ்சகத்தோடுகூடிய பொய்யான இன்பத்தில். 3. புலை-நீசத்தன்மை (Nicha). 4. இனிப்பூரை- இனிப்போதும்.

41—1. அருள் கண்ணினல்-ஞானக்கண்கொண்டு. 2. பசுத் துவம் போய்-ஜீவ வியக்தி கெட்டு. 3. மனேலயம் - மனம் அழிந்து போதல்.

42—1. ஏய்க்கும் - ஏமாற்றும். 2. தோய்க்கும் - முழுகு விக்கின்ற.

43—1. சேயதாம் - மகவாகும். 2. சீவத்திரள் - உயிர்த் தொகை. 3. ஆயும் - ஆராயப்படுகிற.

அகண்டம் என்ன அருமறை ஆகமம்
புகன்ற நின்தன்மை போதத்து அடங்குமோ?
ஜெகங்கள் எங்கும் திரிந்துநல் மோனத்தை
உகந்த பேர்உனை ஒன்றுவர் ஐயனே! 44

ஐய னேஉனை அன்றி ஒருதெய்வம்
கையி னல்தொழ வும்கரு தேன்கண்டாய்;
பொய்யன் ஆகிலும்[1] பொய்உரை யேன்,[2]சுத்த
மெய்ய னும் உனக் கேவெளி ஆகுமே! 45

வெளியில் நின்ற[1] வெளியாய் விளங்கிய[2]
ஒளியில் நின்ற[3] ஒளிஆம்உன் தன்னை,[4]நான்
தெளிவு தந்தகல் லால்அடித் தேஎன்று[5]
களிபொ ருந்த[6] அன் ருேகற்ற கல்வியே. 46

கல்லை உற்ற[1] கருத்தினர், கார்நிறத்து
அல்லை ஒத்த[2] குழலினர்[3] ஆசையால்
எல்லை அற்ற மயல்கொள வோஎழில்
தில்லை யில்திக ழும்திருப் பாதனே! 47

45—1. பொய்யன் ஆகிலும் என்னுடைய ஜீவ அமைப்பு நிலையற்றது எனினும். 2. பொய் உரையேன்-நிலைத்துள்ள பரவஸ்துவைப்பற்றியே பேசுவேன்.

46—1. வெளியில் நின்ற - சிதாகாசத்தில் நிலைபெற்றிருந்த. 2. வெளியாய் விளங்கிய - பிரத்யக்ஷமாய்த் தென்பட்ட. 3. ஒளியில் நின்ற-ஆத்மப்பிரகாசத்தில் நின்ற. 4. ஒளி ஆம் உன் தன்னை-சுயம்பிரகாசமாகிய உன்னை. 5. தேஎன்று-தக்ஷிணமூர்த்தியென்று. 6. களிபொருந்த-பேரானந்தத்தில் திளைத்திருக்க.

47—1. கல்லை உற்ற கல்லின் தன்மையை அடைந்த. 2. அல்லை ஒத்த-இரவுபோன்ற 3 குழலினர்-கூந்தலை உடைய மாதர்.

திருவ ருள்தெய்வச் செல்வி மலைமகள்
உருஇ ருக்கின்ற மேனி ஒருபரம்
குருவை முக்கண்எம் கோவைப் பணிநெஞ்சே!
கருஇ ருக்கின்ற[1] கன்மம்இங்கு இல்லையே. 48

கன்மம் ஏது? கடுநரகு ஏது?மேல்
ஜென்மம் ஏது?எனைத் தீண்டக் கடவதோ?
என்ம னோரதம் எய்தும் படிக்குஅருள்
நன்மை கூர்முக்கண் நாதன் இருக்கவே. 49

நாத கீதன்,என் நாதன்,முக் கண்பிரான்,
வேத வேதியன், வெள்விடை ஊர்தி[1]மெய்ப்
போத மாய்[2]நின்ற புண்ணியன், பூந்திருப்
பாத மே!கதி மற்றுஇலை பாழ்நெஞ்சே! 50

மற்றுஉ னக்கும யக்கம்என் வன்நெஞ்சே?
கற்றை வார்சடைக் கண்நுத லோன்அருள்
பெற்ற பேர்அவ ரேபெரி யோர்எலாம்
முற்றும் ஓர்ந்தவர் முதுரை அர்த்தமே![1] 51

உரைஇ றந்துஉளத்து உள்ள விகாரம்[1]ஆம்
திரைக டந்தவர்[2] தேடும்முக் கண்பிரான்;
பரைநி றைந்த[3] பரப்புஎங்ஙன்[4] அங்ஙனே
கரைக டந்து[5]இன்பம் ஆகக் கலப்பனே! 52

48—1. கருஇருக்கின்ற - கர்ப்பத்தில் தங்குதற்குஉரிய.

50—1. வெள்விடை ஊர்தி-வெண்மையான காளைவாகனத்தில் ஏறிச்செல்பவன். 2. மெய்ப்போதமாய் ஆத்மபோதமாக.

51—1. முதுரை அர்த்தமே-வேதப் பொருளாகும்.

52—1. விகாரம் - வேறுபாடு. 2. திரைகடந்தவர்-அக்ஞானத் திரையைத் தாண்டியவர். 3 பரைநிறைந்த-பராசக்தியின் அருள்நிறைந்த. 4 பரப்பு எங்ஙன்-நிலம் எங்கு உளது. 5. கரைகடந்து-வரம்பு கடந்து.

கலந்த முக்தி கருதினும் கேட்பினும்
நிலங்கள் ஆதியும்[1] நின்றுஎமைப் போலவே
அலந்து போயினம்[2] என்னும் அருமறை
மலர்ந்த வாய்முக்கண் மாணிக்க ஜோதியே! 53

சோதி யாது[1]எனைத் தொண்டருள் கூட்டியே
போதி யாதஎல் லாம்[2]மௌப் போதிக்க,[3]
ஆதி காலத்தில் உன்அடிக்கு ஆம்தவம்
ஏது நான்முயன் றேன்முக்கண் எந்தையே! 54

எந்த நாளைக்கும் ஈன்றுஅருள் தாய்என[1]
வந்த சீர்அருள் வாழ்கஎன்று உன்னுவேன்;[2]
சிந்தை நோக்கம் தெரிந்து, குறிப்புஎலாம்
தந்து காக்கும் தயாமுக்கண் ஆதியே! 55

கண்அ கன்ற[1]இக் காசினி யூடுஎங்கும்[2]
பெண்ணெடு ஆண்முதல் ஆம்என் பிறவியை
எண்ண வோஅரிது; ஏழை கதிபெறும்
வண்ணம் முக்கண் மணிவந்து காக்குமே! 56

53—1. நிலங்கள் ஆதியும்-பிருதிவி முதலானவையும். 2. அலந்து போயினம்-துன்பப்பட்டுப் போனேம்.

கருத்து: கிடைப்பதற்கரிய முக்தியைப்பற்றிக் கேட்டவுடன் உலகத்தவர் திகைக்கின்றனர்.

54—1. சோதியாது-பரீக்ஷை செய்யாது. 2. போதியாத எல்லாம்-போதிக்க முடியாத அரிய பொருள்களை எல்லாம். 3. மௌப் போதிக்க-படிப்படியாகப் புகட்ட.

55—1. ஈன்று அருள் தாய் என-பெற்றருளிய தாயைப் போல. 2. உன்னுவேன்-வணங்குவேன்.

56—1. கண் அகன்ற-இடம் அகன்ற 2. இக்காசினியூடு எங்கும்-இந்த உலகத்தில் எவ்விடத்தும்.

காக்கும்[1] நின்அருள் காக்ஷி அல் லால்ஒரு
போக்கும் இல்லை[2]என் புந்திக் கிலேசத்தை[3]
நீக்கி ஆளுகை நின்பரம்;[4] அன்பினர்
ஆக்க மே,முக்கண் ஆனந்த மூர்த்தியே! 57

ஆனந் தம்கதி என்னஎன் ஆனந்த
மோனம் சொன்ன முறைபெற, முக்கண்எம்
கோன்[1]இங்கு ஈந்த குறிப்ப தனல்வெறும்
தீனன் செய்கை[2] திருஅருள் செய்கையே. 58

கையி னல்தொழுது ஏத்திக் கசிந்துஉளம்
மெய்யி னல்உனைக் காண விரும்பினேன்
ஐய னே,அர சே,அரு ளே,அருள்
தையல் ஓர்புறம் வாழ்[1]ஜக நாதனே![2] 59

ஜகத்தின் வாழ்வைச் சதம்என[1] எண்ணியே
மிகுத்த தீமை விளைய விளைக்கின்றேன்;
அகத்துள்[2] ஆர்அமுது ஆம்[3]ஐய நின்முக்திச்
சுகத்தில் நான்வந்து தோய்வதுஎக் காலமோ? 60

57—1. காக்கும்-ரக்ஷிக்கும். 2. போக்கும் இல்லை-புகலிடம் இல்லை. 3. புந்திக் கிலேசத்தை - மனவருத்தத்தை. 4. நின்பரம் உன் பொறுப்பு.

58—1. எம்கோன்-என்னுடைய இறைவன். 2. தீனன் செய்கை எளியேனுடைய செயல்.

கருத்து : ஜீவாத்மாவின் செயல்கள் யாவும் ஈசனுடைய செயலில் அடங்கியிருக்கின்றன.

59—1. அருள் தையல் ஓர் புறம் வாழ்-திருவருட் சக்தி ஒருபாகம் ஆகிய. 2. ஜகநாதனே-அகிலாண்ட நாயகனே.

60—1. சதம் என-நிலைபெற்றது என்று. 2. அகத்துள்-மனத்துள்ளே. 3. ஆர் அமுதுஆம்-அரிய அமிர்தமாகிய.

காலம் மூன்றும் கடந்துஒளி ராநின்ற
சீல மே,நின் திருஅரு ளால்இந்த்ர
ஜால மாம்இச் சகம்என எண்ணி,நின்
கோலம்[1] நாடுதல் என்று கொடியனே? 61

கொடிய வெவ்வினைக் கூற்றைத்[1] துரந்திடும்[2]
அடிக ளாம்பொரு ளே! நினக்கு அன்புஇன்றிப்
படியில்[3] ஏழைமை பற்றுகின் றேன்;வெறும்
மிடியி னேன்,[4]கதி மேவும் விதி[5]இன்றே![6] 62

விதியை யும்விதித்து, என்னை விதித்திட்ட
மதியை யும்விதித்து, அம்மதி மாயையில்
பதிய வைத்த பசுபதி! நின்அருள்
கதியை எப்படிக் கண்டு களிப்பதே? 63

கண்ட கண்ணுக்குக் காட்டும் கதிர்எனப்[1]
பண்டும்[2] இன்றும்என் பால்நின்று உணர்த்திடும்
அண்ட னே![3]உனக்கு ஓர்பதி னுயிரம்
தெண்டன்,[4] என்பொய்ம்மை[5] தீர்த்திடல்வேண்டுமே.64

61—1. நின்கோலம்- உன் சொரூபத்தை.

62—1. கூற்றை - யமனை. 2. துரந்திடும் - ஓட்டுகின்ற. 3. படியில்-இவ்வுலகில். 4. வெறும் மிடியினேன்-மிகவும் வறியனாகிய நான். 5. கதி மேவும் விதி-முக்தியை அடையும் உபாயம். 6. இன்றே-இல்லாமலே.

63—கருத்து: உலக நடைமுறை யாவும் ஈசனுக்குரியவைகளாம். ஜீவாத்மாவுக்குரிய அறிவும் அவனிடத்திருந்து வந்ததாம். வேண்டுகிறவர்களுக்கு அருள்நாட்டமும் அவனிடத்திருந்தே வருகிறது.

64—1. கதிர் என-சூரியன் போல. 2. பண்டும்-பழங்காலத்தும். 3. அண்டனே-கடவுளே. 4. தெண்டன்-நமஸ்காரம் செய்கிறேன். 5. பொய்ம்மை-பிரபஞ்ச வாழ்வு.

வேண்டும் யாவும் இறந்து[1] வெளியிடைத்[2]
தூண்டு வார்அற்ற ஜோதிப் பிரான்,நின்பால்
பூண்ட அன்பர்தம் பொற்பணி[3] வாய்க்குமேல்
ஈண்டு[4] ஜன்மம் எடுப்பன் அனந்தமே! 65

எடுத்த தேகம் இறக்கும்மு னேஎனைக்
கொடுத்து, நின்னையும் கூடவும் காண்பனோ?
அடுத்த பேர்[1]அறி வாய்,அறி யாமையைக்
கெடுத்த இன்பக் கிளர்[2]மணிக் குன்றமே! 66

குன்றி டாத கொழுஞ்சுட ரே,மணி
மன்றுள் ஆடிய மாணிக்க மே,உனை
அன்றி ஆர்துணை ஆர்உறவு ஆர்கதி
என்று[1] நீஎனக்கு இன்அருள் செய்வதே? 67

அருள்எ லாம்திரண்டு ஓர்வடிவு ஆகிய
பொருள்எ லாம்வல்ல பொற்பொது[1] நாத!என்
மருள்எ லாம்கெடுத் தேஉளம் மன்னலால்[2]
இருள்எ லாம்இரிந்து[3] எங்குஒளித் திட்டதே? 68

எங்கும் என்னை இகல்உற[1] வாட்டியே
பங்கம் செய்த [2]பழவினைப் பற்றுஅற்றால்

65—1. இறந்து-கடந்து. 2. வெளியிடை-பரவெளியில். 3. பொற் பணி-மேலாம் பணிவிடை. 4. ஈண்டு-இவ்வுலகிலே.

66—1. அடுத்த பேர்-உன்னை அணுகியவர்களுடைய. 2. கிளர்-விளங்குகின்ற. 67—1. என்று-எக்காலம்.

68—1. பொற்பொது-பொன்னம்பலத்தில். 2. மன்னலால்-நீ நிலைபெற்றிருத்தலால். 3. இருள் எலாம் இரிந்து-அக்ஞான இருள் மறைந்துபோய்.

69—1. இகல் உற-பகைமை அதிகரிக்க. 2. பங்கம் செய்த-இடைஞ்சல் செய்த.

அங்க ணு![3]உன் அடியிணை அன்றியே
தங்க வேறு இடம் உண்டோ ஜகத்திலே? 69

உண்ட வர்க்கு அன்றி உள்பசி ஓயுமோ?
கண்ட வர்க்கு அன்றிக் காதல் அடங்குமோ?
தொண்ட ருக்குளளி யான்[1]என்று தோன்றுவான்?
வண்த மிழ்க்கு[2]இசைவு ஆக[3] மதிக்கவே. 70

மதியும் கங்கையும் கொன்றையும் மத்தமும்
பொதியும்[1] சென்னிப்[2] புனித! நின் பொன்அடிக்
கதியை விட்டுஇந்தக் காமத்தில் ஆழ்ந்தஎன்
விதியை எண்ணி விழிதுயி லாது[3]அன்றே. 71

அன்றுஎ னச்சொல[1] ஆம்என அற்புதம்
நன்றுஎ னச்சொல[2] நண்ணிய[3] நன்மையை[4]
ஒன்றுஎ னச்சொன ஒண்பொரு ளே![5]ஒளி[6]
இன்றுஎ னக்குஅருள் வாய்இருள் ஏகவே![7] 72

---

3. அங்கணு-அழகிய ஞானக் கண்ணனே.

70—1. தொண்டருக்கு எளியான் - பக்தவத்ஸலன். 2. வண் தமிழ்க்கு - செந்தமிழ்ப் பாடலுக்கு. 3. இசைவு ஆக-பொருத்தம் ஆக.

71—1. பொதியும்-அணிந்திருக்கின்ற. 2. சென்னி-ஜடா பாரத்தினை உடைய. 3. விழி துயிலாது-கண் உறங்காது.

72—1. அன்று எனச்சொல-அல்லது என்று சொல்லவும். 2. அற்புதம் நன்று எனச்சொல-அதிசயம் நல்லது என்று சொல்லவும். 3. நண்ணிய-பொருந்தியிருந்த. 4 நன்மையை-மேலாம் பொருளை. 5. ஒண்பொருளே- பரவஸ்துவே. 6. ஒளி-ஞானப்ரகாசத்தை. 7. இருள்ஏகவே-அக்ஞானம் நீங்கும்படி.

இருவ ரே[1]புகழ்ந்து ஏத்தற்கு இனியராம்
ஒருவ ரேதுணை என்றுஉண ராய்நெஞ்சே!
வருவ ரேகொடும் காலர்கள்,[2] வந்துஎதிர்
பொருவ ரே,[3]அவர்க்கு என்கொல் புகல்வதே? 73

புகழும் கல்வியும் போதமும் பொய்இலா
அகமும் வாய்மையும் அன்பும் அளித்தவே[1]
சுகவி லாசத்[2] துணைப்பொருள் தோற்றமாய்[3]
ககன மேனியைக்[4] கண்டன கண்களே. 74

கண்ணுள் நின்ற ஒளியைக் கருத்தினை
விண்ணுள் நின்று விளங்கிய மெய்யினை
எண்ணி எண்ணி இரவும் பகலுமே
நண்ணு கின்றவர்[1] நான்தொழும் தெய்வமே. 75

தெய்வம் வேறுஉளது என்பவர் சிந்தனை
நைவர் என்பதும்,[1] நற்பர தற்பர
சைவ சிற்சிவ னேஉனைச் சார்ந்தவர்
உய்வர் என்பதும் யான்உணர்ந் தேன்உற்றே.[2] 76

73—1. இருவரே-பக்தர்களும், ஞானிகளும் ஆகிய இருவர்களுமே 2. வருவரே கொடும்காலர்கள்-கொடிய யமதூதர்கள் வருவார்களே. 3. எதிர்பொருவரே-எதிர்த்து உன்னைக் கொல்லப் போர் செய்வரே.

74—1. அளித்தவே-கொடுத்தனவே. 2. சுகவிலாசம்-ஆனந்தத்தை ஊட்டுகின்ற திருவிளையாடல்களை உடைய. 3. தோற்றமாம் - தரிசனத்துக்குரிய. 4. ககனமேனியை-சிதாகாசத்தை.

75—1. நண்ணுகின்றவர்-யோகத்தில் நிலைத்திருப்பவர்.

76—1. சிந்தனை நைவர் என்பதும்-மனம் வருந்துவார்கள் என்பதையும். 2. உற்றே-ஆராய்ந்து பார்த்தே.

உற்ற வேளைக்கு[1] உறுதுணை யாய்இந்தச்
சுற்ற மோ[2]நமைக் காக்கும்சொ லாய்நெஞ்சே!
கற்றை வார்சடைக் கண்நுதல்[3] பாதமே
பற்றது ஆயின் பரசுகம் பற்றுமே. 77

பற்ற லாம்பொரு ளே,பரம்[1] பற்றினல்
உற்ற மாதவர்க்கு உண்மையை நல்குமே;
மற்றும் வேறுஉள மார்க்கம்எ லாம்எடுத்து
எற்று வாய்[2]மன மேகதி எய்தவே. 78

---

19. ஆரணம் *

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஆரண மார்க்கத்து[1] ஆகம வாசி [2]
அற்புத மாய்நடந் தருளும்
காரணம் உணர்த்தும் கையும்[3]நின் மெய்யும்
கண்கள்மூன்று உடையஎன் கண்ணே!

---

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

77—1. உற்ற வேளைக்கு-ஆபத்துக்காலத்தில். 2. இந்தச் சுற்றமோ - இந்த உலகத்துக்குரிய உற்றார், உறவினரோ. 3. கற்றை வார் சடைக் கண்நுதல்-நீண்ட ஜடாபாரத்தை உடைய முக்கண்ணனர்.

78—1. பற்றலாம் பொருளே பரம்-உபாசிப்பதற்குரிய பொருள் பரவஸ்துவே 2. எடுத்து எற்றுவாய்-அறவே புறக்கணித்துவிடுவாய்.

1—1. ஆரணமார்க்கத்து- வேத வீதியில். 2. ஆகம வாசி-ஆகமம் என்ற குதிரை. 3. கையும்-இறைவனுடைய திருக்கரத்தையும்.

பூரண அறிவில்[4] கண்டிலம்;[5] அதனுல்
போற்றி இப் புந்தியோடு இருந்து,
தாரணி[6] உள்ள மட்டுமே வணங்கத்
தமியனேன் வேண்டிடத் தகுமே. 1

இடம்[1]ஒரு மடவாள்[2] உலகுஅன்னைக்கு[3] ஈந்திட்டு,
எவ்வுல கத்தையும் ஈன்றும்,
தடம்உறும்[4] அகிலம்[5] அடங்குநாள்[6] அம்மை
தன்னையும் ஒழித்து,[7]விண் எனவே[8]
படர்உறு[9] சோதிக் கருணை அம் கடலே!
பாய்இருள்[10] படுகரில்[11] கிடக்கக்
கடவனே?[12] நினைப்பும் மறப்புஎனும் திரையைக்[13]
கவர்ந்து[14]எனை வளர்ப்பதுஉன் கடனே. 2

வளம்பெறு ஞான வாரிவாய் மடுத்து,
மண்ணையும் விண்ணையும் தெரியாது,

---

4. பூரண அறிவில்-நிறைஞானத்தில். 5. கண்டிலம்-காட்சியில் விளங்கவில்லை. 6. தாரணி (dharaṇi)-பூமி.

கருத்து: சகள மூர்த்தி உபாசனை நிஷ்களத்தில் கொண்டு சேர்ப்பதால் கண்டிலம் என்னும் பதம் வந்துள்ளது.

2—1. இடம்-இடப் பக்கத்தை. 2. மடவாள்-பெண்பால் ஆகிய. 3. உலகு அன்னைக்கு-ஜகன்மாதாவுக்கு. 4. தடம் உறும்-பெருமை தங்கிய. 5. அகிலம்-உலகம். 6. அடங்கு நாள்-பிரளய காலத்தில். 7. ஒழித்து - தன்னகத்து அடக்கிக் கொண்டு. 8. விண் எனவே-பரஆகாசமாக. 9. படர் உறு-எங்கும் வியாபித்து இருக்கிற. 10. பாய் இருள்-பரவியுள்ள அக்ஞான இருள். 11. படுகரில்-பிறவிக் கடலில். 12. கிடக்கக் கடவனே-அழுந்திக் கிடக்கத் தக்கவனே? 13. திரையை-அக்ஞானத் திரையை. 14. கவர்ந்து-அகற்றி.

அளம்பெறும்[1] துரும்புஒத்து, ஆவியோடு ஆக்கை
ஆனந்தம் ஆகவே அலந்தேன்;[2]
களம்பெறு[3] வஞ்ச நெஞ்சினர்[4] காணக்
காக்ஷியே; சாக்ஷியே; அறிஞர்
உளம்பெறும் துணையே; பொதுவினில்[5] நடிக்கும்
உண்மையே[6] உள்ளவாறு இதுவே.[7] 3

உள்ளமே நீங்கா என்னைவா வாஎன்று
உலப்புஇலா[1] ஆனந்தம் ஆன
வெள்ளமே பொழியும் கருணைவான் முகிலே;[2]
வெப்புஇலாத்[3] தண்அருள் விளக்கே;
கள்ளமே[4] துரக்கும்[5] தூவெளிப் பரப்பே;
கருஎனக் கிடந்த[6]பாழ் மாயப்
பள்ளமே வீழாது, எனைக்கரை ஏற்றிப்
பாலிப்பது[7] உன்அருள் பரமே. 4

பரம்பரம் ஆகிப்[1] பக்குவம் பழுத்த
பழஅடி யார்க்குஅருள் பழுத்துச்

3—1. அளம் பெறும் - கடலில் பட்ட. *2.* அலந்தேன்-வருந்தினேன். *3.* களம்பெறு-வஞ்சகம் கொண்ட. *4.* வஞ்ச நெஞ்சினர் - மனபரிபாகம் ஆகாதவர். *5.* பொதுவினில்-சிற்றம்பலத்தில். *6.* உண்மையே-மெய்ப்பொருளே. *7.* உள்ள வாறு இதுவே-உண்மைத் தத்துவம் இதுவே.

4—1. உலப்பு இலா - கெடுதல் இல்லாத. *2.* வான் முகிலே-பெரிய மேகமே. *3.* வெப்பு இலா-சூடு இல்லாத. *4.* கள்ளமே-அக்ஞான இருளையே. *5.* துரக்கும்-நீக்கும். *6.* கரு எனக் கிடந்த-இருள் என்று சொல்லப்பட்ட. *7.* பாலிப்பது-காப்பது.

5—1. பரம்பரம் ஆகி - பரம்பரையாக வந்துள்ள.

சுரந்துஇனிது இரங்கும் தானகற் பகமே;[2]
ஜோதியே; தொண்டனேன் நின்னை
இரந்து,[3]நெஞ்சு உடைந்து, கண்துயில் பெருமல்[4]
இருந்ததும், என்கணில் இருட்டைக்[5]
கரந்து,நின் கண்ணுல் துயில்பெறல் வேண்டிக்
கருதினேன் கருத்துஇது தானே. 5

கருத்தினுள் கருத்தாய் இருந்து[1]நீ உணர்த்தும்
காரணம் கண்டு,சும் மாதான்
வருத்தம்அற்று இருந்து, சுகம்பெரு வண்ணம்
வருந்தினேன்; மதியின்மை தீர்ப்பார்
ஒருத்தர்ஆர்? உளப்பாடு உணர்பவர் யாவர்?
உலகவர் பன்னெறி[2] எனக்குப்
பொருத்தமோ சொல்லாய் மௌனசற் குருவே!
போற்றிநின் பொன்அடிப் போதே. 6

அடிஎனும் அதுவும் அருள்எனும் அதுவும்
அறிந்திடின் நிர்க்குணம்; நிறைவும்
முடிஎனும் அதுவும் பொருள்எனும் அதுவும்
மொழிந்திடில் சுகம்;மன மாயைக்
குடிகெட[1] வேண்டில் பணிஅற[2] நிற்றல்
குணம்[3]எனப் புன்னகை காட்டிப்,

---

2. தானகற்பகமே-கொடை வள்ளலே. 3. இரந்து-பிரார்த்தனை பண்ணி. 4. கண் துயில் பெருமல்-தூக்கம் பிடிக்காமல். 5. கணில் இருட்டை-கண்ணிலுள்ள அக்ஞான இருளை.

6—1. கருத்தினுள் கருத்தாய் இருந்து-ஜீவபோதத்துக்கு அடிப்படையான பரபோதமாயிருந்து. 2. பன்னெறி-பயனற்ற பல மார்க்கங்கள்.

7—1. மன மாயைக் குடிகெட - மனோநாசம் பண்ண. 2. பணி அற-கர்மத்தை நீக்கி. 3. குணம்-நிஜசொரூபம்.

படிமிசை[4] மௌனி ஆகி,நீ ஆளப்
பாக்கியம் என்செய்தேன் பரனே? 7

என்செயல் இன்றி யாவும்நின் செயல்என்று
எண்ணுவேன் ஒவ்வொரு காலம்;
புன்செயல் மாயை[1] மயக்கின்என் செயலாப்
பொருந்துவேன் அஃதுஒரு காலம்;
பின்செயல் யாதும் நினைவுஇன்றிக் கிடப்பேன்
பித்தனேன்; நன்னிலை பெறநின்
தன்செயல் ஆக முடித்திடல் வேண்டும்
சச்சிதா னந்தசற் குருவே! 8

குருஉரு ஆகி மௌனியாய் மௌனக்
கொள்கையை உணர்த்தினை; அதனால்
கருஉரு ஆவது எனக்குஇலை; இந்தக்
காயமோ பொய்எனக் கண்ட
திருஉரு ஆளர்[1] அநுபவ நிலையும்
சேருமோ? ஆவலோ மெத்த,
அருஉரு ஆகி,[2] அல்லவாய்ச் சமயம்
அளவுஇடா ஆனந்த வடிவே! 9

வடிவுஇலா வடிவாய், மனநினைவு அணுகா
மார்க்கமாய், நீக்கரும் சுகமாய்,
முடிவுஇலா வீட்டின் வாழ்க்கைவேண் டினர்க்குஉன்
மோனம்அல் லால்வழி உண்டோ?

---

4. படிமிசை-உலகத்தில்.

8—1. புன் செயல் மாயை-அக்ஞான இருள்.

9—1. திருஉரு ஆளர்-சிவஞானச் செல்வர்கள். *2.* அரு உரு ஆகி-வடிவமற்றும், வடிவமுற்றும் பொருந்தி.

படிஇருள்[1] அகலச், சின்மயம் பூத்த
பசுங்கொம்பை[2] அடக்கி,ஓர் கல்ஆல்
அடியிலே இருந்த ஆனந்த அரசே!
அன்பரைப் பருகும்ஆர் அமுதே! 10

---

20. சொல்லற்குஅரிய *

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

சொல்லற்கு அரிய பரம்பொருளே;
சுகவா ரிதியே; சுடர்க்கொழுந்தே;
வெல்லற்கு அரிய மயலில்எனை
விட்டுஎங்கு ஒளித்தாய்? ஆகெட்டேன்;
கல்லில் பசிய நார்உரித்துக்
கடுகில் பெரிய கடல்அடைக்கும்
அல்லில் கரிய அந்தகனர்க்கு[1]
ஆளாக் கினையோ அறியேனே! 1

அறிவிற்கு அறிவு தாரகம்[1]என்று
அறிந்தே, அறிவோடு அறியாமை
நெறியில் புகுதாது, ஓர்படித்தாய்[2]
நின்ற நிலையும் தெரியாது,

10—1. படி இருள்-உலக அக்ஞான இருள். 2. பசுங் கொம்பை-செழிப்பான கொடியை.

* இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. அல்லில் கரிய அந்தகனர்க்கு - இரவைவிட அதிக கருமையுடைய யமனர்க்கு.

2—1. அறிவிற்கு அறிவு தாரகம் - ஜீவனுக்கு சிவன் ஆதாரம். 2. ஓர்படித்தாய்-ஒரு தன்மைத்தாகி.

குறிஅற்று, அகண்டா தீதமயக்
கோதுஇல்[3] அமுதே! நினைக்குறுகிப்
பிறிவுஅற்று இருக்க வேண்டாவோ?
பேயேற்கு[4] இனிநீ பேசாயே. 2

பேசா அநுபூ தியைஅடியேன்
பெற்றுப் பிழைக்கப் பேர்அருளால்
தேஜோ மயம்தந்து, இனிஒருகால்
சித்தத்து இருளும் தீர்ப்பாயோ?
பாசா டவியைக் கடந்தஅன்பர்
பற்றும் அகண்டப் பரப்புஆன
ஈசா; பொதுவில் நடம்ஆடும்
இறைவா; குறையா இன்னமுதே! 3

இன்பக் கடலில் புகுந்திடுவான்
இரவும் பகலும் தோற்றுமல்,
அன்பில் கரைந்து கரைந்துஉருகி,
அண்ணு அரசே எனக்கூவிப்,
பின்புஉற்று அழும்சேய் என[1]விழிநீர்
பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்துஆகித்,
துன்பக் கடல்விட்டு அகல்வேனே?
சொருபா னந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே! 4

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைஜடிலக்
கோவே;[1] மன்றில் கூத்தாடற்கு

---

3. கோதுஇல் - குற்றமற்ற. 4. பேயேற்கு - பேய்போன்ற எனக்கு.

4—1. அழும்சேய்என-அழுகின்ற குழந்தை போல.

5—1. ஜடிலக்கோவே-ஜடாபாரத்தை உடைய சிவனே.

எழுந்த சுடரே; இமயவரை[2]
என்தாய் கண்ணுக்கு இனியானே;
தொழும்தெய் வமும்நீ, குருவும்நீ,
துணைநீ, தந்தை தாயும்நீ,
அழுந்தும் பவம்நீ, நன்மையும்நீ,
ஆவி, யாக்கை நீதானே. 5

தானே அகண்டா காரமயம்
தன்னில் எழுந்து பொதுநடம்செய்
வானே;[1] மாயப் பிறப்புஅறுப்பான்
வந்து,உன் அடிக்கே கரம்கூப்பித்,
தேனே; என்னைப் பருகவல்ல
தெள்ஆர் அமுதே; சிவலோகக்
கோனே; எனும்சொல் நினதுசெவி
கொள்ளாது என்னே? கூறாயே. 6

கூறா நின்ற[1] இடர்க்[2]கவலைக்
குடும்பக் கூத்துள்[3] துளைந்து[4]தடு
மாறா நின்ற[5] பாவியைநீ
வாஎன்று அழைத்தால் ஆகாதோ?
நீறுஆர் மேனி முக்கணுடை
நிமலா; அடியார் நினைவினிடை[6]
ஆறாய்ப் பெருகும் பெருங்கருணை
அரசே; என்னை ஆள்வானே! 7

---

2. இமயவரை-ஹிமயமலையில் அவதாரம் செய்த.

6—1. பொதுநடம் செய்வானே-இன்பக் கூத்தாடுபவனே.

7—1. கூறா நின்ற-சொல்லப்படுகிற. 2. இடர்-துன்பம். 3. குடும்பக்கூத்துள் - பிரபஞ்ச வாழ்வாகிய கூத்தாட்டத்தில். 4. துளைந்து-படிந்து. 5. தடுமாறாநின்ற-திண்டாடுகின்ற 6. நினைவினிடை-நினைவினுள்.

வானே முதலாம் பெரும்பூதம்
வகுத்துப் புரந்து[1] மாற்றவல்ல
கோனே; என்னைப் புரக்கும்நெறி
குறித்தாய் இலையே கொடியேனைத்
தானே படைத்துஇங்கு என்னபலன்
தன்னைப் படைத்தாய்? உன்கருத்தை
நான்ஏது என்றுஇங்கு அறியேனே;
நம்பி னேன்கண்டு அருள்வாயே. 8

கண்டார் கண்ட காட்சியும்நீ;
காணார் காணக் கள்வனும்நீ;
பண்டுஆ ருயிர்நீ; யாக்கையும்நீ;
பலஆம் சமயப் பகுதியும்நீ;
எண்தோள் முக்கண் செம்மேனி
எந்தாய்! நினக்கே எவ்வாறு
தொண்டாய்ப் பணிவர்; அவர்பணிநீ
சூட்டிக் கொள்வது[1] எவ்வாறே? 9

சூட்டி எனதுஎன் றிடும்சுமையைச்
சுமத்தி, எனையும் சுமைஆளாக்
கூட்டிப் பிடித்து, வினைவழியே
கூத்தாட் டினையே; நினதுஅருளால்
வீட்டைக் கருதும் அப்போது,
வெளியாம் உலக வியப்புஅனைத்தும்
ஏட்டுக்கு அடங்காச் சொப்பனம்போல்
எந்தாய் இருந்தது என்சொல்வேன்? 10

8—1. புரந்து-காத்து.
9—1. சூட்டிக்கொள்வது-பெற்றுக்கொள்வது.

21. வம்பனேன் *

(முரடனாகிய நான்)

வம்பனேன் கள்ளம் கண்டு,
மன் அருள் வெள்ளர் ஆய[1]
உம்பர்பால் ஏவல் செய்என்று
உணர்த்தினை; ஓகோ! வானோர்
தம்பிரா னே;நீ செய்த
தயவுக்கும் கைம்மாறு உண்டோ?
எம்பிரான் உய்ந்தேன் உய்ந்தேன்;
இனிஒன்றும் குறைவி லேனே. 1

குறைவுஇலா நிறைவாய், ஞானக்
கோதுஇல் ஆனந்த வெள்ளத்
துறையிலே படிந்து, மூழ்கித்
துளைந்து[1]நான் தோன்று வாறு,உள்
ளுறையிலே[2] உணர்த்தி, மோன
ஒண்சுடர் வைவாள்[3] தந்த
இறைவனே! உனைப்பி ரிந்துஇங்கு
இருக்கிலேன் இருக்கி லேனே. 2

இருநிலம் ஆதி[1] நாதம்
ஈறதுஆம்[2] இவைக டந்த

---

* இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. மன் அருள் வெள்ளர் ஆய-நிலைபெற்றுள்ள அருள் கடலினராகிய.

2—1. துளைந்து-அழுந்தி. 2. உள்ளுறையிலே-மறைவாக: 3. மோன ஒண்சுடர் வைவாள்-பிரகாசிக்கின்ற ஞான ஒளியாகிய மௌன மென்னும் கூர்மையான வாள்.

3—1. இரு நிலம் ஆதி-பெரிய மண் முதலிய தத்துவங்கள். 2. நாதம் ஈறதுஆம்-நாத தத்துவம் முடிவாக.

பெருநிலம் ஆய தூய
பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றும்;
கருதரும் அகண்டா னந்தக்
கடவுள்! நின் காக்ஷி காண
வருகஎன்று அழைத்தால் அன்றி
வாழ்வுஉண்டோ வஞ்ச னேற்கே? 3

வஞ்சனை அழுக்காறு ஆதி
வைத்திடும் பாண்டம் ஆன
நெஞ்சனை; வலிதில்[1] மேல்மேல்
நெக்குநெக்கு உருகப் பண்ணி,
அஞ்சலி செய்யும் கையும்
அருவிநீர் விழியும் ஆகத்,
தஞ்சம்என்று இரங்கிக் காக்கத்
தற்பரா[2] பரம்உ னக்கே![3] 4

உனக்குநான் அடித்தொண்டு ஆகி,
உன்அடிக்கு அன்பு செய்ய,
எனக்குநீ தோற்றி, அஞ்சேல்
என்னும்நாள் எந்த நாளோ?
மனக்கிலே சங்கள் தீர்ந்த
மாதவர்க்கு இரண்டுஅற்று ஓங்கும்
தனக்குநேர் இல்லா ஒன்றே;
சச்சிதா னந்த வாழ்வே! 5

வாழ்வுஎன வயங்கி,[1] என்னை
வசம்செய்து, மருட்டும் பாழ்த்த

4—1. வலிதில்-பலவந்தமாக. 2. தற்பரா-தன்னில்தானு யிருப்பவனே. 3. பரம் உனக்கே-கடமை உன்னுடையதே.
6—1. வயங்கி - விளங்கி.

ஊழ்வினைப் பகுதி கெட்டு,இங்கு
உன்னையும் கிட்டு வேனே?
தாழ்வுஎனும் சமயம் நீங்கித்[2]
தமை[3]உணர்ந் தோர்கட்கு எல்லாம்
சூழ்[4]வெளிப் பொருளே;[5] முக்கண்
ஜோதியே; அமரர் ஏறே! 6

ஏறு[1]வாம்[2] பரிஆம்;[3] ஆடை
இருங்கலை உரிஆ;[4] என்றும்
நாறு[5]நல் சாந்தம்[6] நீறு;
நஞ்சமே[7] அமுதாக் கொண்ட
கூறரும்[8] குணத்தோய்! உன்தன்
குரைகழல்[9] குறுகின் அல்லால்[10]
ஆறுமோ தாப[11] சோபம்;[12]
அகலுமோ அல்லல் தானே? 7

தானமும் தவமும் யோகத்
தன்மையும் உணரா என்பால்;

---

2. தாழ்வு எனும் சமயம் நீங்கி-பயனற்ற அனுஷ்டானங்களை ஒதுக்கி. 3. தமை-தங்களுடைய நிஜசொருபத்தை. 4. சூழ்-ஆராயப்படுகின்ற. 5. வெளிப்பொருளே - கண்கூடாகத் தென்படுகிற வஸ்துவே.

7—1. ஏறு-காளையானது. 2. வாம்-தாவுகின்ற. 3. பரிஆம்-குதிரையாகவும். 4. ஆடை இருங்கலை உரிஆ-பெரிய மானினது தோல் ஆடையாகவும். 5. நாறு-மணக்கின்ற. 6. நல்சாந்தம்-நல்ல சந்தனமாகவும். 7. நஞ்சமே-விஷமே. 8. கூறரும்-சொல்லுதற்கு அரிதாகிய. 9. குரைகழல்-ஒலிக்கின்ற வீரகண்டாமணி அணிந்த திருவடிகளை. 10. குறுகின் அல்லால்-அடைந்தால் அல்லது. 11. தாபம்-துன்பம். 12. சோபம் (kshopam)-துக்கம்.

ஞானமும் தெவிட்டா இன்ப
நன்மையும் நல்கு வாயோ?
பால்நலம்[1] கவர்ந்த[2] தீம்சொல்[3]
பச்சிளங் கிள்ளை[4] காண,[5]
வானவர் இறைஞ்ச, மன்றுள்[6]
வயங்கிய[7] நடத்தி னனே![8] 8

நடத்தி[1] இவ் உலகை எல்லாம்
நாத!நீ நிறைந்த தன்மை
திடத்துடன்[2] அறிந்து, ஆனந்தத்
தெள்ளமுது அருந்தி டாதே;
விடத்திரள்[3] அனைய காம
வேட்கையில் அழுந்தி மாயை
ஜடத்தினை[4] மெய்என்று எண்ணித்
தளரவோ தனிய னேனே? 9

தனிவளர் பொருளே; மாறுத்
தண்ணருங் கருணை பூத்த
இனியகற் பகமே; முக்கண்
எந்தையே; நினக்குஅன்பு இன்றி,

8—1. பால்நலம்-பாலின் சுவையை. 2. கவர்ந்த-கிரஹித்துக்கொண்ட. 3. தீம்சொல் - இன்சொல் நிறைந்த. 4. பச்சிளங் கிள்ளை - பசுமையான இளங்கிளிபோன்ற உமாதேவியானவள். 5. காண-தரிசித்துக் களிக்கவும். 6. மன்றுள்-கனகசபையின்கண். 7. வயங்கிய - விளங்கிய. 8. நடத்தினனே-நடராஜனே.

9—1. நடத்தி-அசையும்படி செய்து. 2. திடத்துடன்-உறுதியுடன். 3. விடத்திரள் - விஷத்தின் தொகையினை. 4. ஜடத்தினை-உடம்பை.

நனிபெரும்[1] குடிலம்[2] காட்டும்;
நயனவேல்[3] கரிய கூந்தல்
வனிதையர்[4] மயக்கில் ஆழ்ந்து
வருந்தவோ வம்ப னேனே? 10

22. சிவன்செயல்*

சிவன்செய லாலே யாதும்
வரும்எனத் தேறேன்; நாளும்
அவம்தரு[1] நினைவை எல்லாம்
அகற்றிலேன்; ஆசை வெள்ளம்
கவர்ந்துகொண்டு இழுப்ப, அந்தக்
கட்டிலே அகப்பட்டு, ஐயோ
பவம்தனை[2] ஈட்டி ஈட்டிப்[3]
பதைக்கின்றேன் பாவி யேனே. 1

பாவியேன் இனிஎன் செய்கேன்
பரமனே! பணிந்துஉன் பாதம்
சேவியேன்; விழிநீர் மல்கச்
சிவசிவ என்று தேம்பி
ஆவியே, நிறைய வந்த
அமுதமே என்னேன்; அந்தோ

10—1. நனிபெரும்-மிகப் பெரிய. *2.* குடிலம் (kutilam)-கொடுமையை. *3.* நயனவேல்-கண்களாகிய வேல்களையும். *4.* வனிதையர் (vanita) - மாதர்.

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. அவம் தரு கேட்டை விளைவிக்கிற. *2.* பவம்தனை (bhavam)-பிறவியை. *3.* ஈட்டி ஈட்டி-மிகவும் சம்பாதித்து

சாவிபோம்[1] சமயத்து[2] ஆழ்ந்து
ஜகத்திடைத் தவிக்கின் றேனே. 2

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

இடைந்துஇடைந்து[1] ஏங்கி மெய்புள கிப்ப
எழுந்துஎழுந்து ஐயநின் சரணம்
அடைந்தனன்; இனிநீ கைவிடேல்[2] உனக்கே
அபயம்என்று அஞ்சலி செய்து,[3]உள்
உடைந்துஉடைந்து எழுது[4] சித்திரப் பாவை[5]
ஒத்துநான் அசைவுஅற[6] நிற்பத்,[7]
தொடர்ந்து[8]நீ எனைஆட் கொள்ளுநாள் என்றோ?
ஜோதியே ஆதிநா யகனே! 3

ஆதியாய் நடுவாய் அந்தமாய்ப் பந்தம்
யாவும்அற்று அகம்புறம் நிறைந்த
ஜோதியாய்ச் சுகமாய் இருந்தஎம் பெருமான்!
தொண்டனேன் சுகத்திலே இருக்கப்
போதியா வண்ணம் கைவிடல் முறையோ?
புன்மையேன் என்செய்கேன்; மனமோ
வாதியா நின்றது;[1] அன்றியும் புலன்சேர்
வாயிலோ[2] தீயினும் கொடிதே. 4

2—1. சாவிபோம்-பாழாகப் போகின்ற. 2. சமயத்து-பிரவிருத்தியில்.

3—1. இடைந்து இடைந்து-விலகி விலகி. 2. கைவிடேல்-புறக்கணித்து விடாதே. 3. அஞ்சலி செய்து - கும்பிட்டு. 4. எழுது-வரைந்த. 5. சித்திரப்பாவை-பொம்மை. 6. அசைவு அற-அசையாதபடி. 7. நிற்ப-நிற்க. 8. தொடர்ந்து-விடாது பற்றி.

4—1. மனமோ வாதியாநின்றது-மனம் வாதாடித் துன்புறுத்தியது. 2. புலன்சேர் வாயிலோ - விஷயங்களோடு சேர்ந்த இந்திரியங்களோ.

வாயில்ஓர் ஐந்தில் புலன்எனும் வேடர்
வந்துஎனை ஈர்த்து,வெம் காமத்
தீயிலே[1] வெதுப்பி[2] உயிரொடும் தின்னச்,
சிந்தைநைந்து உருகிமெய்ம் மறந்து,
தாயிலாச் சேய்போல் அலைந்துஅலைப் பட்டேன்;[3]
தாயினும் கருணையா மன்றுள்[4]
நாயகம் ஆகி ஒளிவிடும் மணியே
நாதனே ஞானவா ரிதியே![5] 5

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடும்
நாட்டமே; நாட்டத்துள் நிறைந்த
வானமே; எனக்கு வந்துவந்து ஓங்கும்
மார்க்கமே; மருளர்தாம் அறியா
மோனமே; முதலே; முக்திநல் வித்தே;
முடிவிலா இன்பமே செய்யும்
தானமே; தவமே; நின்னைநான் நினைந்தேன்
தமியனேன் தனைமறப் பதற்கே.[1] 6

மறம்மலி[1] உலக வாழ்க்கையே வேண்டும்;
வந்துநின் அன்பர்தம் பணியாம்
அறமது கிடைக்கின், அன்றி[2]ஆ னந்த
அற்புத நிஷ்டையின் நிமித்தம்

5—1. வெம் காமத்தீயிலே-கொடிய காமநோய் என்னும் நெருப்பிலே. 2. வெதுப்பி-வாட்டி. 3. அலைப்பட்டேன்-வருந்தினேன். 4. மன்றுள்-கனகசபையில். 5. ஞான வாரிதியே-ஞானக் கடலே.

6—1. தமியனேன் தனை மறப்பதற்கே-ஜீவபோதத்தை ஒழித்தல் பொருட்டு.

7—1. மறம்மலி-தீங்கு மிகுந்த. 2. அன்றி-அடியார்க்குத்

துறவது வேண்டும்;[3] மௌனியாய் எனக்குத்
தூயநல் அருள்தரின் இன்னம்
பிறவியும் வேண்டும்; யான்எனது இறக்கப்
பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே! 7

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே;
பெருகிய கருணைவா ரிதியே;[1]
நற்றவத் துணையே; ஆனந்தக் கடலே;
ஞாதுரு ஞானஞே யங்கள்[2]
அற்றவர்க்கு அறுத நட்புடைக்[3] கலப்பே;
அநேகம்ஆம் நின்அடிக்கு அன்பு
கற்றதும், கேள்வி கேட்டதும், நின்னைக்
கண்டிடும் பொருட்டு அன்றோ காணே. 8

அன்றுநால் வருக்கும் ஒளிநெறி காட்டும்
அன்புடை ஜோதியே; செம்பொன்
மன்றுள்[1]முக் கண்ணும் காளகண் டமுமாய்[2]
வயங்கிய[3] வானமே;[4] என்னுள்
துன்று[5]கூர் இருளைத்[6] துரந்திடும்[7] மதியே;
துன்பமும் இன்பமும் ஆகி
நின்றவா தனையைக் கடந்தவர் நினைவே;
நேசமே நின்பரம் யானே. 9

தொண்டுபுரியும் பாக்கியம் கிடைக்காதவிடத்து. 3. துறவது வேண்டும்-உலக ஞாபகம் நீங்குதல் வேண்டும்.

8–1. கருணை வாரிதியே-கருணைக் கடலே. 2. ஞாதுருஞான ஞேயங்கள்-காண்போன், காணுதல், காணப்படு பொருள் என்னும் திரிபுடி. 3. அறுத நட்புடை - நீங்காதநட்பினை உடைய.

9–1. செம்பொன் மன்றுள்-கனக சபையில். 2. காளகண்டமுமாய்-நீலகண்டமுமாகி. 3. வயங்கிய-விளங்கிய. 4. வானமே-பராகாசமே. 5. துன்று-நிறைந்துள்ள. 6. கூர்இருளை-மிகுந்த அக்ஞான இருளை. 7. துரந்திடும்-விரட்டியோட்டுகின்ற.

யான்எனல் காணேன், பூரண நிறைவில்
யாதினும் இருந்தபேர் ஒளிநீ
தான்என, நிற்கும் சமத்து[1]உற என்னைத்
தன்னவன் ஆக்கவும்[2] தகும்காண்;
வான்என வயங்கி ஒன்றுஇரண்டு என்னு
மார்க்கம்ஆம் நெறிதந்து, மாறுத்
தேன்என ருசித்து,உள் அன்பரைக் கலந்த
செல்வமே; சிற்பர சிவமே! 10

---

23. தன்னை ஒருவர்*

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

தன்னை ஒருவர்க்கு அறிவுஅரிதாய்த்
தானே தானாய், எங்கும்நிறைந்து,
உன்னற்கு அரிய[1] பரவெளியாய்,
உலவா[2] அமுதாய், ஒளிவிளக்காய்
என்உள் கலந்தாய்; யான்அறியாது
இருந்தாய்; இறைவா இனியேனும்
நின்னைப் பெறுமாறு எனக்குஅருள்ஆம்
நிலையைக் கொடுக்க நினையாயோ? 1

நினையும் நினைவுக்கு எட்டாத
நெறிபெற்று, உணர்ந்த நெறியாளர்
வினையைக் கரைக்கும் பரமஇன்ப
வெள்ளப் பெருக்கே; நினதுஅருளால்

10—1. சமத்து-நடுநிலையில். 2. தன்னவன் ஆக்கவும்-இறைவனுக்கு உரியவனாகச் செய்துகொள்ளவும்.

* இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. உன்னற்கு அரிய-நினைப்பதற்கு அரியதாகிய. 2. உலவா-கெடாத.

மனைவி புதல்வர் அன்னைபிதா
மாடு வீடுஎன் றிடுமயக்கம்
தனையும் மறந்து,இங்கு உனைமறவாத்
தன்மை வருமோ தமியேற்கே?[1] 2

வரும்போம் என்னும் இருநிலைமை
மன்னாது,[1] ஒருதன் மைத்துஆகிக்,[2]
கரும்போ தேனோ முக்கனியோ
என்ன என்உள் கலந்து,நலம்
தரும்பேர் இன்பப் பொருளே!நின்
தன்னை நினைந்து நெக்குஉருகேன்;
இரும்போ கல்லோ மரமோஎன்
இதயம்[3] யாதுஎன்று அறியேனே. 3

அறியும் தரமோ நான்உன்னை?
அறிவுக்கு அறிவாய் நிற்கையினால்,
பிறியும் தரமோ நீஎன்னைப்
பெம்மா னே;பேர் இன்பமதாய்ச்
செறியும் பொருள்நீ; நின்னை அன்றிச்
செறியாப் பொருள்நான்; பெரும்பேற்றை
நெறிநின்று ஒழுக விசாரித்தால்[1]
நினக்கோ இல்லை, எனக்குஆமே. 4

2—1. தமியேற்கே-அடியவனான எனக்கே.

3—1. மன்னாது-பொருந்தாமல். 2. ஒரு தன்மைத்து ஆகி-மனம் ஒடுங்கப்பெற்று. 3. இதயம்-உள்ளம்.

4—1. ஒழுக விசாரித்தால்-முற்றும் ஆராய்ந்தால்.

கருத்து : ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்னும் இவற்றின் ஐக்கியத்தில் பிரயோஜனம் முழுதும் ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டு. பரமாத்மாவுக்கு ஏதுமில்லை.

எனதுஎன் பதும்பொய், யான்எனல்பொய்
எல்லாம் இறந்த இடம்காட்டும்
நினதுஎன் பதும்பொய், நீஎனல்பொய்,
நிற்கும் நிலைக்கே நேசித்தேன்;
மனதுஎன் பதுமோ என்வசமாய்
வாராது, ஐய நின்அருளோ
தனதுஎன் பதுக்கும் இடம்காணேன்;
தமியேன் எவ்வாறு உய்வேனே? 5

உய்யும் படிக்குஉன் திருக்கருணை
ஒன்றைக் கொடுத்தால், உடையாய்பாழ்ம்
பொய்யும்[1] அவாவும் அழுக்காறும்[2]
புடைபட்டு ஓடும்;[3] நன்னெறியாம்
மெய்யும் அறிவு பெறும்பேறும்
விளங்கும்; எனக்குஉன் அடியார்பால்
செய்யும் பணியும் கைகூடும்;
சிந்தைத் துயரும் தீர்ந்திடுமே. 6

சிந்தைத் துயர்என்று ஒருபாவி
சினந்து சினந்து போர்முயங்க,[1]
நிந்தைக்கு இடமாய் ஜகவாழ்வை
நிலைஎன்று உணர்ந்தே நிற்கின்றேன்;

---

5. **கருத்து:** சுஷுப்தி அவஸ்தையில் உள்ளது போன்று சமாதி நிலையில் ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் பிரிக்க முடியாது. பொல்லாத மனம் ஒடுங்காத விடத்து இந்நிலை வாய்க்காது. திருவருளையும் பயன்படுத்த முடியாது.

6—1. பாழ்ம் பொய்யும்-பாழாகிய பிரபஞ்ச வாழ்வும். 2. அழுக்காறும்-பொறாமையும். 3. புடைபட்டு ஓடும்-அடியுண்டு அடங்கிப்போம்.

7—1. போர் முயங்க-சண்டை செய்ய.

எந்தப் படிஉன் அருள்வாய்க்கும்?
எனக்குஅப் படிநீ அருள்செய்வாய்;
பந்தத் துயர்அற் றவர்க்குஎளிய
பரமா னந்தப் பழம்பொருளே! 7

பொருளைப் பூவைப்[1] பூவையரைப்[2]
பொருள்என்று எண்ணும் ஒருபாவி
இருளைத் துரந்திட்டு, ஒளிநெறியை
என்உள் பதிப்பது என்றுகொலோ?
தெருளத் தெருள,[3] அன்பர்நெஞ்சம்
தித்தித்து உருகத், தெவிட்டாத
அருளைப் பொழியும் குணமுகிலே!
அறிவு ஆ னந்தத்து ஆர்அமுதே! 8

ஆரா அமிர்தம் விரும்பினர்கள்
அறிய விடத்தை[1] அமிர்துஆக்கும்
பேரா னந்தச் சித்தன்[2]எனும்
பெரியோய்; ஆவிக்கு உரியோய்கேள்!
கார்ஆர் கிரக வலையினிடைக்[3]
கட்டுண்டு இருந்த களைகள்எலாம்[4]
ஊரால்[5] ஒருநாள் கைஉணவு[6]ஏற்று
உண்டால் எனக்குஇங்கு ஒழிந்திடுமே. 9

8—1. பூவை - (bhu) பூமியை. 2. பூவையரை - மாதரை. 3. தெருளத் தெருள-மனபரிபாகம் அடைவதற்கேற்ப.

9–1. அறிய விடத்தை-அறிந்துகொள்ளும்படி விஷத்தை, நஞ்சை. 2. சித்தன்-(sidhan) நிறை நிலையைப்பெற்றவன். 3. கார்ஆர் கிரக வலையினிடை-அக்ஞானம் நிறைந்த சம்சார வலையில். 4. களைகள் எலாம் - வினைப்பயன்கள் யாவும். 5. ஊரால்-ஊர்தோறும். 6. கைஉணவு-கைப்பிச்சை.

கருத்து : தேனியானது ஒவ்வொரு பூவிலிருந்தும் சிறிது

எனக்குஎன்று இருந்த உடல்பொருளும்
யானும் நினஎன்று ஈந்தவண்ணம்[1]
அனைத்தும் இருந்தும் இலஆகா;
அருளாய் நில்லாது, அழிவழக்காய்,[2]
மனத்துள் புகுந்து மயங்கவும்,என்
மதிக்குஉள் களங்கம் வந்தது[3]என்னே?
தனக்குஒன்று உவமை அறநிறைந்த
தனியே; தன்னம் தனிமுதலே! 10

---

24. ஆசைஎனும்

ஆசைஎனும் பெருங்காற்றூடு இலவம்பஞ்சு
எனவும்மனது அலையும் காலம்
மோசம்வரும்;[1] இதனாலே கற்றதும்கேட்
டதும்தூர்ந்து,[2] முக்திக்கு ஆன
நேசமும்நல் வாசமும்[3]போய்ப், புலனாய்,[4]இல்
கொடுமைபற்றி நிற்பர்; அந்தோ
தேசுபழுத்து அருள்பழுத்த பராபரமே!
நிராசை இன்றேல் தெய்வம் உண்டோ? 1

சிறிதாகத் தேனை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு ஒப்பத் துறவி ஒருவன் இல்லந்தோறும் சிறிது சிறிதாகப் பிச்சை ஏற்க அவனுடைய வினை அழிந்துபட்டுப் போகிறது.

10 - 1. ஈந்த வண்ணம்-தியாகம் செய்தபடி. 2. அழிவழக்காய்-கொடிய விவகாரமாகி. 3. களங்கம் வந்தது-குழப்பம் உண்டானது.

கருத்து : உடல் பொருள் ஆவியை முற்றும் துறந்தவர்க்கு மனக்குழப்பம் கிடையாது. துறந்தது போன்று பாசாங்கு பண்ணுபவர்க்கு மனக்குழப்பம் உண்டு.

1—1. மோசம் வரும்-பிசகு வரும். 2. தூர்ந்து-வீணாகி. 3. நல் வாசமும்-புண்ணிய ஸ்தலத்தில் வாழ்ந்திருப்பதும். 4. புலனாய்-ஐம்புலன்கள் வழியாகி.

இரப்பான் அங்கு ஒருவன் அவன், வேண்டுவகேட்டு
அருள்செய்என, ஏசற் றே[1]தான்
புரப்பான்[2]தன் அருள்நாடி இருப்பதுபோல்,
எங்கும்நிறை பொருளே கேளாய்!
மரப்பான்மை நெஞ்சினன்யான், வேண்டுவகேட்டு
இரங்குஎனவே, மௌனத் தோடுஅந்
தரப்பான்மை[3] அருள்நிறைவில் இருப்பதுவோ?
பராபரமே சகஜ நிஷ்டை.[4] 2

கலிவிருத்தம்

சாட்டைஇல் பம்பர ஜாலம் போல்[1]எலாம்
ஆட்டுவான் இறைஎன அறிந்து நெஞ்சமே!
தேட்டம்ஒன்று அற,[2]அருள் செயலில் நிற்றியேல்,[3]
வீட்டறம் துறவறம் இரண்டும் மேன்மையே. 3

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

தன்நெஞ்சம் நினைப்புஒழியாது, அறிவிலிநான்
ஞானம்எனும் தன்மை பேச,
உன்நெஞ்சம் மகிழ்ந்துஒருசொல் உரைத்தனையே;
அதனை உன்னி[1] உருகேன் ஐயா!

2—1. ஏசற்றே-பழிப்பற்றே. 2. புரப்பான்-காப்பவனுடைய. 3. அந்தரப்பான்மை-ஆகாயத்தின் தன்மை அமைந்த. 4. சகஜ நிஷ்டை (सहज) - தன் இயல்போடு பொருந்திய ஆன்மீகப் பெருநிலை.

3—1. பம்பர ஜாலம் போல்-பம்பரக்கூட்டங்கள் போல. 2. தேட்டம் ஒன்றுஅற-கவலை ஏதும் இல்லாது. 3. நிற்றியேல்-நிற்பாயாகில்.

கருத்து: சரணகதியில் முற்றிலும் நிலைநிற்பவனுக்கு இல்லறம் துறவறமாகிய இரண்டும் மேலானவைகளே.

4—1. உன்னி-நினைந்து.

வன்நெஞ்சோ, இரங்காத மரநெஞ்சோ,
இருப்புநெஞ்சோ, வைரம் ஆன
கல்நெஞ்சோ, அலதுமண்ணுங் கட்டிநெஞ்சோ,
எனதுநெஞ்சம் கருதில் தானே. 4

கலிவிருத்தம்

வாழி சோபனம்![1] வாழிநல் அன்பர்கள்!
சூழ வந்துஅருள் தோற்றமும் சோபனம்!
ஆழி போல்அருள் ஐயன் மௌனத்தால்
ஏழை யேன்பெற்ற இன்பமும் சோபனம்! 5

கலிநிலைத்துறை

கொடுக்கின் றோர்கள்பால் குறைவையாது;
யான்எனும் குதர்க்கம்[1]
விடுக்கின் றோர்கள்பால் பிரிகிலாது;[2]
உள் அன்பு விடாதே
அடுக்கின் றோர்களுக்கு[3] இரங்கிடும்;
தண்தமிழ் அலங்கல்[4]
தொடுக்கின் றோர்களைச் சோதியா
ததுபரம் ஜோதி. 6

கருத்து: குருவின் உபதேசப்படி பரநாட்டத்தில் செல்லாத மனமானது ஒன்றுக்கும் உதவாததாம்.

5—1. சோபனம்-மங்கள வாழ்த்து.

6—1. குதர்க்கம்-பொருளற்ற பேச்சு. 2. பிரிகிலாது-நீங்கியிராது. 3. அடுக்கின்றோர்களுக்கு - சார்ந்திருப்பவர்களுக்கு. 4. தண்தமிழ் அலங்கல்-இனிய தமிழ்ப் பாமாலை.

கருத்து: கொடையாளர்களிடத்தும், வீண் பேச்சுப் பேசுகிறவர்களிடத்தும், பக்தி பூணுகிறவர்களிடத்தும் ஒரே பாங்கில் கருணை காட்டும் பரமன் இனிய தமிழ்ப் பாடல்களையும் தடையின்றி ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

உலக மாயையி லேஎளி யேன்தனை
உழல விட்டனை யே,[1]உடை யாய்அருள்
இலகு[2] பேரின்ப வீட்டினில் என்னையும்
இருத்தி வைப்பதுஎக் காலம்சொ லாய்?எழில்
திலகம்[3] வாள்நுதல்[4] பைந்தொடி[5] கண்இணை[6]
தேக்க,[7] நாடகம் செய்து,அடி யார்க்குஎலாம்
அலகுஇ லா[8]வினை தீர்க்கத் துஜங்கட்டும்[9]
அப்ப னே;அருள் ஆனந்த ஜோதியே! 7

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

முன்னிலைச்சுட்டு ஒழிதி[1]எனப் பல்காலும்
நெஞ்சேநான் மொழிந்தே னே,நின்
தன்நிலையைக் காட்டாதே, என்னைஒன்றாச்
சூட்டாதே,[2] சரண்நான் போந்த
அந்நிலையே நிலை;அந்த நிலையிலே
சித்திமுக்தி அனைத்தும் தோன்றும்;
நன்னிலைஈது அன்றிஇலை; சுகம்என்றே
சுகர்முதலோர் நாடி னாரே. 8

7—1. உழல விட்டனையே-அலையும்படி புறக்கணித்தாயே. 2. அருள் இலகு-உன் திருவருளால் விளங்குகின்ற. 3. திலகம்-பொட்டு. 4. வாள் நுதல்-ஒளிபொருந்திய நெற்றி. 5. பைந்தொடி - பசுமையான வளையலை அணிந்த உமாதேவியின். 6. கண் இணை - இருவிழிகள். 7. தேக்க - நிறையும்படி. 8. அலகுஇலா-அளவற்ற. 9. துஜங் (dhvajam) கட்டும்-கொடி கட்டுகின்ற. 8—1. முன்னிலைச் சுட்டு ஒழிதி—காணப்படு பொருளைத் தவிர்ப்பாயாக. 2. என்னை ஒன்றாச் சூட்டாதே-எனக்கு ஜீவபோதத்தை நல்காதே.

கருத்து: காண்போனும், காணப்படுபொருளும் அற்ற விடமாகிய ஆத்ம போதமே முடிந்த மோக்ஷ நிலையாம்.

அத்வைதம் பெறும்பேறுஎன்று அறியாமல்,
யான்எனும்பேய் அகந்தை யோடு,
மத்தமதி யினர்போல[1] மனம்கிடப்ப
இன்னம்இன்னம் வருந்து வேனோ?
சுத்தபரி பூரணமாய், நின்மலமாய்,
அகண்டிதமாய்ச், சொரூபா னந்தச்
சக்திகள்நீங் காதவணம்[2] தன்மயமாய்,
அருள்பழுத்துத் தழைத்த ஒன்றே! 9

தந்தை தாயும்நீ; என்உயிர்த்
துணையும்நீ; சஞ்சலம் அதுதீர்க்க
வந்த தேசிக வடிவுநீ;[1]
உனை அலால் மற்றுஒரு துணைகாணேன்;
அந்தம் ஆதியும் அளப்பரும்
ஜோதியே! ஆதியே; அடியார்தம்
சிந்தை மேவிய தாயுமா
னவன்எனும் சிரகிரிப் பெருமானே! 10

காதில் ஓலையை[1] வரைந்து,[2]மேல்
குமிழையும்[3] கறுவி,[4]வேள்[5] கருநீலப்
போது[6] போன்றிடும் கண்ணியர்[7]
மயக்கில்[8]எப் போதுமே தளராமல்,[9]

9—1. மத்த மதியினர் போல-பித்துப் பிடித்தவர் போன்று. *2.* சக்திகள் நீங்காத வணம் - மகிமைகள்யாவும் நிறைந்துள்ள.

10—1. தேசிக வடிவு நீ-குரு மூர்த்தியாய் இருப்பவன் நீ.

11—1. ஓலையை-காதணியை. *2.* வரைந்து-அணிந்து. *3.* குமிழையும்-குமிழம் பூவினை ஒத்த நாசியையும். *4.* கறுவி-சினந்து. *5.* வேள்-மன்மதனுடைய. *6.* கருநீலப்போது-நீல நிறமுடைய மலரை. *7.* கண்ணியர்-கண்களை உடைய மாதர்களின். *8.* மயக்கில்-நாட்டத்தில்அகப்பட்டு. *9.* தளராமல்-

மாது காதலி பங்கனை,[10]
அபங்கனை,[11] மாடமா ளிகைசூழும்
சேது மேவிய[12] ராமநா
யகன்தனைச் சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே! 11

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமாய் அளவி லாத
ஆருயிருக்கு ஓர்உயிராய் அமர்ந்தாய் ஆனல்
கண்டவர்ஆர் ? கேட்டவர்ஆர் ? உன்னால் உன்னைக்
காண்பதுஅல்லால் என்அறிவால் காணப்-
வண்துளபம்[1] மணி[2]மார்பன்[3] புதல்வ னோடும்[4][போமோ?
மனைவியொடும்[5] குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும்
புண்டரிக புரத்தினில்,[6]நா தாந்த மௌன
போதாந்த நடம்புரியும் புனித வாழ்வே! 12

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

பொறியில்[1] செறி[2]ஐம் புலக்கனியைப்[3]
புந்திக் கவரால்[4] புகுந்துஇழுத்து,

கெட்டுப் போகாமல். 10. மாது காதலி பங்கனை - அர்த்த நாரீஸ்வரனை. 11. அபங்கனை (abhanga) - பிளவுபடாதவனை. 12. சேதுமேவிய-இராமேஸ்வரத்தில் எழுந்தருளிய.

12—1. வண்துளபம் - வளப்பம் வாய்ந்த துளசிமாலை. 2. மணி-கௌஸ்துபம் என்னும் மணி. 3. மார்பன்-மார்பை உடைய திருமால். 4. புதல்வனோடும் - பிரம்ம தேவனோடும். 5. மனைவியொடும்-இலக்ஷ்மிதேவியுடனும். 6. புண்டரிகபுரத்தினில்-சிதம்பரத்தில்.

13—1. பொறியில்-ஐம்பொறிகளில். 2. செறி-தொங்குகின்ற. 3. ஐம்புலக் கனியை-ஐந்து புலன்களாகிய பழங்களை. 4. புந்திக்கவரால்-அறிவு என்னும் மரக்கிளைகளில்.

மறுகிச்[5] சுழலும் மனக்குரங்கு
மாள வாளா இருப்பேனோ?
அறிவுக்கு அறிவாய்ப், பூரணமாய்,
அகண்டா னந்த மயம்ஆகிப்,
பிறிவற்று இருக்கும் பெருங்கருணைப்
பெம்மா னேஎம் பெருமானே! 13

உரைஉணர்வு இறந்து தம்மை
உணர்பவர் உணர்வின் ஊடே
கரைஇலா இன்ப வெள்ளம்
காட்டிடும் முகிலே! மாறாப்
பரை[1]எனும் கிரணம் சூழ்ந்த
பானுவே![2] நின்னைப் பற்றித்
திரைஇலா[3] நீர்போல் சித்தம்
தெளிவனோ சிறிய னேனே? 14

கேவல[1] சகலம்[2] இன்றிக்,
கீழொடு மேலாய், எங்கும்
மேவிய[3] அருளின் கண்ணாய்
மேவிட,[4] மேலாய் இன்பம்

---

5. மறுகி-மயங்கி.

கருத்து: மனம் குரங்கு போன்றது. அது, இந்திரியங்கள் என்னும் மரத்தில் பழுத்துள்ள புலனின்பம் என்னும் கனிகளை, அறிவு என்னும் கிளைகளில் ஏறி அருந்துகிறது. எனவே, அந்த மனத்தை வெல்லுதல் வேண்டும்.

14—1. பரை - திருவருள். 2. பானுவே (bhanu) - சூரியனே. 3. திரைஇலா-அலையில்லாத.

15—1. கேவலம் - மறப்பும். 2. சகலம் - நினைப்பும். 3. மேவிய-பொருந்திய. 4. மேவிட-விளங்கவும்.

தாவிட,[5] இன்பா தீதத்
தனியிடை இருத்தி வைத்த
தேஎனும்[6] மௌனி செம்பொன்
சேவடி சிந்தை செய்வாம். 15

நேற்றுஉளார் இன்று மாளா
நின்றனர்;[1] அதனைக் கண்டும்
போற்றிலேன் நின்னை; அந்தோ
போக்கினேன் வீணே காலம்;
ஆற்றிலேன்; அகண்டா னந்த
அண்ணலே! அளவில் மாயைச்
சேற்றிலே இன்னம் வீழ்ந்து
திளைக்கவோ சிறிய னேனே? 16

கலிநிலைத்துறை

போதம்[1] என்பதே விளக்கு[2]ஒவ்வும்;
அவித்தை[3]பொய் இருள்ஆம்;
தீதுஇ லாவிளக்கு எடுத்துஇருள்
தேடவும் சிக்காது;[4]
ஆத லால்அறி வாய்நின்ற
இடத்து,அறி யாமை
ஏதும் இல்லைஎன்று எம்பிரான்
சுருதியே இயம்பும். 17

சுருதி யே,சிவா கமங்களே,
உங்களால் சொல்லும்
ஒருத னிப்பொருள் அளவைஈது
என்னவாய் உண்டோ?

---

5. தாவிட-சிறக்கவும். 6. தேஎனும்-தெய்வம் என்கின்ற.

16—1. மாளாநின்றனர்-இறக்கின்றனர்.

17—1. போதம் (bodham)-ஆத்ம ஞானம். 2. விளக்கு-தீபம். 3. அவித்தை-அக்ஞானம். 4. சிக்காது-அகப்படாது.

பொருதி ரைக்கடல்[1] நுண்மணல்
எண்ணினும், புகலக்,
கருத எட்டிடா நிறைபொருள்
அளவையார் காண்பார்? 18

மின்னைப் போன்றன அகிலம்என்று
அறிந்து,மெய்ப் பொருளாம்
உன்னைப் போன்றநற் பரம்பொருள்
இல்லைஎன்று ஓர்ந்து,
பொன்னைப் போன்றநின் போதம்கொண்டு,[1]
உன்பணி பொருந்தா
என்னைப் போன்று[2]உள ஏழையர்
ஐயஇங்கு எவரே? 19

தாயும் தந்தையும் எனக்குஉறவு
ஆவதும் சாற்றின்,
ஆயும்[1] நீயும்நின் அருளும்நின்
அடியரும் அன்றோ?
பேய னேன்திரு அடிஇணைத்
தாமரை பிடித்தேன்;
நாய னே,[2]எனை ஆள்உடை
முக்கண்நா யகனே! 20

18—1. பொருதிரைக்கடல்-மோதுகின்ற அலைகளையுடைய கடல்.

கருத்து: எண்ணிக்கையில் அடங்காத இறைவனுடைய மகிமைகளை நூல் அறிவைக்கொண்டு அறிந்துகொள்ளமுடியாது.

19—1. நின்போதம் கொண்டு-தேவரீர் அருளிய ஞானத்தைக்கொண்டு. 2. உன் பணி பொருந்தா என்னைப் போன்று-தேவரீர் திருத்தொண்டில் ஈடுபடாத என்னைப் போன்று.

20—1. ஆயும்-முறையாக ஆராயப்படுகின்ற. 2. நாயனே-நாதனே.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

காந்தமதை எதிர்காணில் கருந்தாது[1]
செல்லும்; அந்தக் காந்தத்து ஒன்றுது[2]
ஏய்ந்தஇடம் எங்கேதான் அங்கேதான்
சலிப்புஅறவும் இருக்கு மாபோல்
சாந்தபதப் பரம்பொருளே! பற்றுபொருள்[3]
இருக்குமத்தால்[4] சலிக்கும் சித்தம்;
வாய்ந்தபொருள் இல்லைஎனில் பேசாமை
நின்றநிலை வாய்க்கும் அன்றே. 21

கலிநிலைத்துறை

பொற்புஉ றும்[1]கருத் தேஅக
மாய்அதில் பொருந்தக்,[2]
கற்பின் மங்கையர் எனவிழி
கதவுபோல்[3] கவினச்,
சொற்ப னத்தினும் சோர்வுஇன்றி
இருந்தநான் சோர்ந்து

21—1. கருந்தாது-இரும்பு. 2. ஒன்றுது-பொருந்தாமல். 3. பற்று பொருள் - ஆசையினல் பற்றுதற்குரிய விஷயப் பொருள்கள். 4. இருக்குமத்தால்-இருப்பதினுலே.

கருத்து: காந்தம் இரும்பைக் கவர்வது போன்று இன்பப்பொருள்கள் மனத்தை இழுக்கச் செய்கின்றன. அவைகளி லிருந்து மீளுதல் வேண்டும்.

22—1. பொற்பு உறும்-அழகினையுடைய. 2. கருத்தே அகமாய்அதில் பொருந்த-கருத்தே வீடாக அமைய. 3. விழி கதவுபோல் கவின - கண்கள் கதவுகளைப்போல அழகு செய்ய.

நிற்ப தற்குஇந்த வினைவந்த
வாறுஎன்கொல் நிமலா! 22

வந்த வாறுஇந்த வினை,வழி
இது,என மதிக்கத்
தந்த வாறுஉண்டோ[1] உள்உணர்வு?
இலை,அன்றித் தமியேன்
நொந்த வாறுகண்டு இரங்கவும்
இலை,கற்ற நூலால்
எந்த வாறுஇனித் தற்பரா!
உய்குவேன் ஏழை. 23

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

சொல்லாலும் பொருளாலும் அளவை யாலும்[1]
தொடரஒண்ணா[2] அருள்நெறியைத் தொடர்ந்து நாடி,
நல்லார்கள் அவையகத்தே[3] இருக்க வைத்தாய்;
நன்னர்நெஞ்சம் தன்[4] நலமும் நணுகு வேனோ?[5]
இல்லாளி யாய்,[6] உலகோடு உயிரை ஈன்றிட்டு,[7]
எண்ணரிய யோகினுக்கும்[8] இவனே என்னக்,

கருத்து: மேலாம் தெய்விக எண்ணங்களிலேயே திளைத்திருக்கும் என்னைச் சில வேளைகளில் கீழ்நிலைக்கு வரும்படி வினை ஏன் தூண்டுகிறது?

23—1. தந்தவாறு உண்டோ - தேவரீர் அனுக்ரஹம் செய்ததுண்டோ?

கருத்து: வினையின் வேகத்தை வெல்ல இறைவன் அருள் உதவுகிறது. நூல் அறிவு உதவாது.

24—1. அளவையாலும்-யூகத்தாலும். 2. தொடரஒண்ணா-பற்ற முடியாத. 3. அவையகத்தே - திருக்கூட்டத்திலே. 4. நன்னர் நெஞ்சம் தன் - நல்ல மனத்தினுடைய. 5. நணுகுவேனோ-அடைவேனோ? 6. இல்லாளியாய்-திரிலோகக் குடும்பியாய். 7. ஈன்றிட்டு-தோன்றச் செய்து. 8. யோகினுக்கும்-

கல்ஆலின் கீழ்இருந்த செக்கர் மேனிக்[9]
கற்பகமே; பராபரமே; கயிலை வாழ்வே! 24

ஜாக்கிரமா[1] நுதலினில்,[2] இந் திரியம் பத்தும்,
சத்தாதி, வசனதி, வாயு பத்தும்,
நீக்கம்இல்அந் தக்கரணம், புருஷ னேடு
நின்றதுமுப் பான்ஐந்து, நிலவும் கண்டத்து[3]
ஆக்கியசொப் பனம்அதனில்[4] வாயு பத்தும்,
அடுத்தன[5] சத்து ஆதி,வச னதி ஆக
நோக்கு[6] கர ணம்புருடன் உடனே கூட,
நுவல்வர்[7] இரு பத்தைந்தாம் நுண்ணியோரே.[8] 25

சுஷுப்தி[1] இத யம்தனில்பி ராணம், சித்தம்,
சொல்லரிய புருஷனுடன் மூன்றது ஆகும்;

யோக நெறிக்கும். 9. செக்கர் மேனி-செம்மையான உடலை யுடைய.

கருத்து: அருளைப் பெறுதற்குச் சுருதியும் யுக்தியும் உதவா. சான்றோர் இறைவனை நாடி அவன் அருளைப் பெற்ருர்கள். யோக மார்க்கத்தில் போகிற நானும் அருளுக்கு இலக்காகாமல் போவேனே?

25—1. ஜாக்கிரமா-ஜாக்ரதா அவஸ்தை அல்லது விழிப்பு நிலையாகவும். 2. நுதலினில்-நெற்றியில். 3. கண்டத்து-கழுத்தில் 4 சொப்பனம் அதனில்-கனவு நிலையில். 5. அடுத்தன-அடுத்திருப்பனவாகிய. 6. நோக்கு-பார்க்கப்படுகிற. 7. நுவல்வர்-சொல்லுவார்கள். 8. நுண்ணியோரே-நுண்ணிறிவாளர்கள்.

கருத்து: நனவில் புறக்கரணங்கள், அகக்கரணங்களாகிய யாவும் தொழில் புரிகின்றன. கனவில் அகக்கரணங்கள் மட்டுமே தொழில் புரிகின்றன.

26—1. சுஷுப்தி-கனவற்ற உறக்கத்தில்.

வழுத்திய[2]நா பியில்[3]துரியம் பிராண னேடு
மன்னுபுரு ஷனும்கூட வயங்கா நிற்கும்,
அழுத்திடும்[4]மு லம்தன்னில்[5] துரியா தீதம்
அதனிடையே புருஷன்ஒன்றி அமரும்;[6] ஞானம்
பழுத்திடும்[7]பக் குவர்[8]அறிவர் அவஸ்தை ஐந்தில்[9]
பாங்குபெறக்[10] கருவிநிற்கும் பரிசு[11]தானே. 26

கலிநிலைத்துறை

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாஎனப்[1]
புன்புலால் இறைச்சி
ஜடத்தைக்[2] காத்திட்ட நாயினேன்,
உன்அன்பர் தயங்கும்[3]
மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால்[4]
விசேஷமாய் வாழ,[5]
விடத்தைக் காத்திட்ட[6] கண்டத்தோய்![7]
நின்அருள் வேண்டும். 27

---

2. வழுத்திய - சொல்லப்பட்ட. 3. நாபியில் - தொப்புளில். 4. அழுத்திடும்-உறுதிப்படுத்துகிற. 5. மூலம் தன்னில் - மூலாதாரத்தில். 6. ஒன்றி அமரும்-பொருந்தி இருக்கும். 7. ஞானம் பழுத்திடும்-நிறை ஞானம் வாய்த்த. 8. பக்குவர்-பரிபாகம் அடைந்தவர்கள். 9. அவஸ்தை ஐந்தில்-ஐந்து அனுபவ நிலையில். 10. பாங்கு பெற-யதார்த்த நிலையில். 11. கருவி நிற்கும் பரிசு-கருவிகள் ஒய்ந்து போன மேலாம் நிலை.

27—1. சுவா என-நாய் போல. 2. ஜடத்தை-உடலை. 3. தயங்கும்-வசிக்கும். 4. சேடத்தால் - நல்வினைப்பயனால். 5. விசேஷமாய் வாழ-பெருமையுடன் வாழுதற்கு. 6. காத்திட்ட - தடுத்து அருந்தின. 7. கண்டத்தோய் - கழுத்தை உடையவனே.

வாத ஊனப்[1]பழக் கத்தினுல்
மனம்,அந்த மனத்தால்
ஓத வந்திடும் உரை,உரைப்
படிதொழில் உளவாம்,
ஏதம் அம்மனம்[2] மாயைஎன்
றிடில்,கண்ட எல்லாம்
ஆத ரம்செயாப்[3] பொய்,அதற்கு
ஐயம்உண் டாமோ? 28

ஐய வாதஊனப் பழக்கமே
மனம்நிஊ வதுதான்;
வையம் மீதினில்[1] பரம்பரை
யாதினும் மருவும்[2]
மெய்யில் நின்று,ஒளிர் பெரியவர்
சார்புற்று விளங்கிப்,
பொய்யது என்பதை ஒருவி,[3]மெய்
உணருதல் போதம்.[4] 29

குலம்இ லான்,[1]குணம், குறிஇலான்,
குறைவுஇலான், கொடிதுஆம்
புலம்இ லான்,தனக்கு என்னஓர்
பற்றுஇலான், பொருந்தும்

28—1. வாதஊ-கர்மம். 2. ஏதம் அம்மனம்-குற்றமுடைய அம் மனமானது. 3. ஆதரம் செயா-விரும்பத்தகாத.

29—1. வையம்மீதினில்-உலகத்தில். 2. மருவும்-பொருந் தும். 3. பொய்யது என்பதை ஒருவி-பொய் என்பதை நீக்கி. 4. போதம்-ஞானம்.

30—1. குலம் இலான் - விஷயப்பற்று இல்லாதவனும்.

இலம்இ லான்,[2]மைந்தர் மனைவிஇல்
லான்எவன்? அவன்சஞ்
சலம்இ லான்,முக்தி தரும்பர
சிவன்எனத் தருமே. 30

கடத்தை[1] மண்எனல் உடைந்தபோ
தோ? இந்தக் கரும
ஜடத்தைப்[2] பொய்எனல் இறந்தபோ
தோசொலத் தருமம்;
விஷத்தை நல்லமிர் தாஉண்டு,
பொன்பொது[3] வெளிக்கே[4]
நடத்தைக் காட்டி, எவ் உயிரையும்
நடப்பிக்கும் நலத்தோய்! 31

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

நான்எனவும் நீஎனவும் இருதன்மை
நாடாமல், நடுவே சும்மா
தான்அமரும் நிலைஇதுவே சத்தியம்சத்
தியம்என,நீ தமிய னேற்கு
மோனகுரு ஆகியும்கை காட்டினையே,
திரும்பவும்நான் முளைத்துத் தோன்றி,
மானதமார்க் கம்[1]புரிந்து இங்கு அலைந்தேனே;
பரந்தேனே;[2] வஞ்ச னேனே. 32

---

2. இலம் இலான்-வீடு இல்லாதவனும்.

31—1. கடத்தை-மண் குடத்தை. 2. ஜடத்தை-சரீரத்தினை. 3. பொன்பொது-பொன்னம்பலம். 4. வெளிக்கே-சிதாகாசத்திலே. 5. நடத்தைக் காட்டி-நடனம் செய்து.

32—1. மானத மார்க்கம்-மனம்போன வழியே. 2. பரந்தேனே-பரவினேன்.

தன்மயம், சுபாவம், சுத்தம்,
தண்அருள் வடிவம், சாந்தம்,
மின்மயம் ஆன[1] அண்ட
வெளிஉரு ஆன பூர்த்தி,
என்மயம்[2] எனக்குக் காட்டாது
எனை அப கரிக்க வந்த
சின்மயம், அகண்டா காரம்,
தக்ஷிண திக்க மூர்த்தம். 33

கலிநிறைத்துறை

சிற்ற ரும்புஅன சிற்றறி
வாளனே! தெளிந்தால்
மற்றுஅ ரும்புஎன, மலர்எனப்,
பேரறிவு ஆகிக்,
கற்று[1]அ ரும்பிய கேள்வியால்
மதித்திடக்,[2] கதிச்சீர்
முற்றுஅ ரும்பிய[3] மௌனியாய்ப்,
பரத்திடை முளைப்பான்.[4] 34

மயக்கு சிந்தனை, தெளிவுஎன,
இருநெறி வகுப்பால்
நயக்கும் ஒன்றன்பால் ஒன்றுஇலை
எனல்நல வழக்கே;

33—1. மின்மயம்ஆன-மின்னல் போன்ற. 2. என்மயம்-எனது ஜீவநிலையை.

34—1. கற்று-கற்கவேண்டியதைக் கற்று. 2. மதித்திட-யாவரும் மதிக்கும்படி. 3. கதிச்சீர் முற்று அரும்பிய-நற்கதிக்கு உரிய சிறந்த குணங்களெல்லாம் வாய்த்த. 4. முளைப்பான்-போய்ச் சேருவான்.

இயக்கம் உற்றிடும்[1] மயக்கத்தில்
தெளிவுஉறல் இனிதுஆம்;
பயக்க வல்லதுஓர் தெளிவுஉடை
யவர்க்குஎய்தல் பண்போ? 35

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

அருள்வடிவு ஏழும் மூர்த்தம்;
அவைகள்சோ பானம்[1] என்றே
சுருதிசொல் லியவாற் றாலே
தொழும்தெய்வம் எல்லாம் ஒன்றே;
மருள்எனக்கு இல்லை முன்பின்
வரும்நெறிக்கு; இவ்வ ழக்குத்
தெருளின்[2]முன் னிலைஆம் உன்னைச்[3]
சேர்ந்துயான் தெளிகின் றேனே. 36

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

எத்தனைப் பிறப்போ, எத்தனை இறப்போ,
எளியனேற்கு இதுவரை அமைத்தது;
அத்தனை எல்லாம் அறிந்தநீ அறிவை;
அறிவிலி அறிகிலேன்; அந்தோ

35—1. இயக்கம் உற்றிடும்-சஞ்சரிக்கின்ற.

கருத்து: சகவாசத்தை முன்னிட்டு மனம் மயங்குகிறது அல்லது தெளிவடைகிறது. ஞானியர் மயக்குறுவதில்லை.

36—1. சோபானம்-படிகள். 2. தெருளின்-தெளிவாகிய. 3. முன்னிலை ஆம் உன்னை - பிரத்யக்ஷமாய் விளங்குகின்ற தேவரீரை.

கருத்து: ஏழு மூர்த்திகளாவன சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரன், சதாசிவம், விந்து, நாதம், சக்தி, சிவம்.

சித்தமும் வாக்கும் தேகமும் நினவே;
ஜென்மமும் இனிஎனல் ஆற்று;[1]
வைத்திடு இங்கு என்னை நின்அடிக் குடியா;[2]
மறைமுடி இருந்தவான் பொருளே![3] 37

வான்பொருள் ஆகி, எங்கும்நீ இருப்ப,
வந்துஎனைக் கொடுத்து,நீ ஆகாது,
ஏன்பொருள் போலக் கிடக்கின்றேன்;[1] முன்னை
இருவினை வாதனை அன்றோ?
தீன்பொருள் ஆன[2] அமிர்தமே, நின்னைச்
சிந்தையில் பாவனை செய்யும்
நான்பொருள் ஆனேன்; நல்லநல் அரசே
நான்இறந்து இருப்பது நாட்டம்.[3] 38

நாட்டம்[1]மூன்று உடைய செந்நிற மணியே;
நடுவுறு நாயக விளக்கே;
கோட்டம்இல்[2] குணத்தோர்க்கு எளியநிர்க் குணமே;
கோதுஇலா அமிர்தமே; நின்னை
வாட்டம்இல்[3] நெஞ்சம் கிண்ணமாச் சேர்த்து,
வாய்மடுத்து அருந்தினன்; ஆங்கே

37—1. இனி எனல் ஆற்று-இனி என்னல் பொறுக்க முடியாது. 2. நின் அடிக் குடியா-தேவரீருக்கு அடிமைக் குடியாக. 3. மறைமுடி இருந்த வான்பொருளே - வேதாந்த வஸ்துவே.

38—1. ஏன் பொருள் போலக் கிடக்கின்றேன் - நான் ஜடமாகக் கிடப்பதற்குக் காரணம் யாது? 2. தீன் பொருள் ஆன-பருகுவதற்குரிய பொருளாகிய. 3. நான் இறந்து இருப்பது நாட்டம்-ஜீவபோதத்தை ஒழிப்பது என்குறிக்கோள்.

39—1. நாட்டம்-கண்கள். 2. கோட்டம்இல்-குற்றம்அற்ற. 3. வாட்டம்இல்-வாடுதல் இல்லாத.

பாட்டுஅளி[4] நறவம் உண்டு[5]அயர்ந் ததுபோல்
பற்றுஅயர்ந்து இருப்பது[6]எந் நாளோ? 39

என்னுடை உயிரே; என்உளத்து அறிவே;
என்னுடை அன்புஎனும் நெறியாய்;
கன்னல்[1]முக் கனி,தேன், கண்டு,அமிர்து என்னக்
கலந்து,எனை மேவிடக்[2] கருணை
மன்னிய[3] உறவே; உன்னைநான் பிரியா
வண்ணம்,என் மனம்எனும் கருவி
தன்னது வழியற்று,[4] என்உழைக் கிடப்பத்[5]
தண்அருள் வரமது வேண்டும். 40

---

25. எனக்கு எனச் செயல்

கலிநிலைத்துறை

எனக்குஎ னச்செயல் வேறுஇலை,
யாவும்இங்கு ஒருநின்
தனக்குஎ னத்தகும்; உடல்பொருள்
ஆவியும் தந்தேன்;
மனத்த கத்துஉள அழுக்குஎலாம்[1]
மாற்றி,எம் பிரான்நீ

---

4. பாட்டு அளி - இசை பாடுகின்ற வண்டுகள். 5. நறவம் உண்டு-தேனை அருந்தி. 6. பற்று அயர்ந்து இருப்பது-பற்றுதலின்றி இருப்பது.

40—1. கன்னல்-கருப்பஞ்சாறு. 2. கலந்து எனைமேவிட-என்னோடு கூடி வாழ. 3. கருணை மன்னிய - கிருபையைப் பெற்ற. 4. தன்னது வழியற்று - தன் போக்கில் போகாது. 5. என் உழைக் கிடப்ப-என்னிடத்து உறுதியாகத் தங்க.

1—1. அழுக்கு எலாம்-யான், எனது என்பனவற்றை

நினைத்தது எப்படி, அப்படி
அருளுதல் நீதம்.[2] 1

உளவுஅ றிந்து[1]எலாம் நின்செயல்
ஆம்என உணர்ந்தோர்க்கு
அளவுஇல் ஆனந்தம் அளித்தனை;
அறிவுஇலாப் புன்மைக்
களவு நாயினேற்கு[2] இவ்வணம்
அமைத்தனை; கருத்துத்
தளரும் தன்மை[3]இங்கு ஆரொடு
புகலுவேன் தக்கோய்! 2

என்னைத் தான்இன்ன வண்ணம்என்று
அறிகிலா ஏழை,
தன்னைத் தான்அறிந் திடஅருள்
புரிதியேல்,[1] தக்கோய்!
பின்னைத் தான்நின்தன் அருள்பெற்ற
மாதவப் பெரியோர்
நின்னைத் தான்நிகர் ஆர்?[2]என
வாழ்த்துவர் நெறியால். 3

ஏதம் இன்றித்[1]தன் அடியிணைக்கு
அன்புதான் ஈட்டும்

யெல்லாம். 2. நீதம்-முறைமை.

2—1. உளவு அறிந்து-உண்மையை உள்ளபடி அறிந்து: 2. களவு நாயினேற்கு-உனக்குரிய என்னை வேற்றுகைக் கருதிக்கொண்ட நாயேனுக்கு. 3. கருத்துத் தளரும் தன்மை-சிரத்தை இல்லாத பாங்கை.

3—1. அருள் புரிதியேல்-அனுக்கிரஹம் செய்வாயாகில். 2. நின்னைத்தான் நிகர்ஆர்-உனக்கு ஒப்பாவார் யாரும் இல்லை.

4—1. ஏதம் இன்றி-குற்றம் இல்லாமல்.

காதல் அன்பர்க்குக் கதிநிலை[2]
ஈதுஎனக் காட்டும்
போத,[3] நித்திய; புண்ணிய;
எண்ணரும் புவன
நாத; தற்பர;[4] நான்எவ்வாறு
உய்குவேன்? நவிலாய். 4

வேதம் எத்தனை? அத்தனை
சிரத்தினும் விளங்கும்[1]
பாத; நித்திய; பரம்பர;
நிரந்தர; பரம;
நாத; தற்பர; சிற்பர
வடிவமாய் நடிக்கும்
நீத; நிர்க்குண! நினைஅன்றி
ஒன்றும்நான் நினையேன். 5

நெறிகள் தாம்பல பலவுமாய்,
அந்தந்த நெறிக்குஆம்
செறியும் தெய்வமும்[1] பலபல
ஆகவும், செறிந்தால்[2]
அறியும் தன்மைஇங்கு ஆர்?உனை
அறிவினல் அறிந்தோர்[3]

---

2. கதி நிலை-முக்திப்பேறு. 3. போத (bodha) - அறிஞனே. 4. தற்பர-தன்னில் தானய் இருப்பவனே.

5—1. சிரத்தினும் விளங்கும்-உபநிஷதங்களில் விளங்குகின்ற.

கருத்து: பரவஸ்துவை விளக்குவதே வேதாந்தத்தின் போக்கு.

6—1. செறியும் தெய்வமும்-பொருந்திய தெய்வங்களும். 2. செறிந்தால்-இறைவா நீ நிறைந்திருப்பதால். 3. அறிவி

பிறியும் தன்மைஇல் லாவகை
கலக்கின்ற[4] பெரியோய்! 6

பெரிய அண்டங்கள் எத்தனை
அமைத்து,அதில் பிறங்கும்[1]
உரிய பல்லுயிர் எத்தனை
அமைத்துஅவைக்கு உறுதி
வருவது எத்தனை[2] அமைத்தனை,
அமைத்துஅருள் வளர்க்கும்
அரிய தத்துவ! எனக்குஇந்த
வண்ணம்ஏன் அமைத்தாய்?[3] 7

கணம தேனும்[1]நின் காரணம்
தன்னையே கருத்தில்
உணரும் மாதவர்க்கு[2] ஆனந்தம்
உதவினை; ஒன்றும்
குணம்இ லாதபொய் வஞ்சனுக்கு[3]
எந்தை;நிர்க் குண;மா
மணம்உ லாம்[4]மலர்ப் பதம்தரின்[5]
யார்உனை மறுப்பார்? 8

னால் அறிந்தோர்-மெய்ஞ்ஞானிகள். 4. கலக்கின்ற-ஞானிகள் மூலம் வெளிப்படுகின்ற.

7—1. பிறங்கும்-விளங்குகின்ற. 2. அவைக்கு உறுதி வருவது எத்தனை-அவைகள் நிலைபெற்றிருப்பதற்கான சூழ்நிலைகள் எத்தனை? 3. எனக்கு இந்தவண்ணம் ஏன் அமைத்தாய்-என்னை மட்டும் ஏன் பராமுகமாய் விட்டுவிட்டாய்?

8—1. கணமதேனும்-காலம் எல்லாம். 2. மாதவர்க்கு-பெரிய தபஸ்விகளுக்கு. 3. பொய் வஞ்சனுக்கு-உடலைச் சார்ந்துள்ள பதிதனை எனக்கு. 4. மாமணம் உலாம்-நறுமணம் நிறைந்த. 5. மலர்ப் பதம்தரின்-தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைக் கொடுத்தால்.

கன்னல், முக்கனி, கண்டு,தேன்,
சருக்கரை கலந்தது
என்ன,[1] முக்தியில் கலந்தவர்க்கு
இன்பமாய் இருக்கும்
நன்ன லத்த[2]நின் நற்பதம்
துணைஎன நம்பச்
சொன்ன வர்க்கு,எனுல் ஆம்கைம்மாறு
இல்லை;என் சொல்வேன்? 9

தந்தை, தாய்,தமர்,[1] மகவுஎனும்
அவைஎலாம் ஜகத்தில்
பந்தம்ஆம் என்றே, அருமறை
வாயினுல் பகர்ந்த
எந்தை நீ,எனை இன்னம்அவ்
அல்லலில்[2] இருத்தில்[3]
சிந்தை தான்தெளிந்து எவ்வணம்
உய்வணம்? செப்பாய். 10

துய்யன்,[1] தண்அருள் வடிவினன்,
பொறுமையால் துலங்கும்
மெய்யன் என்று,உனை ஐயனே
அடைந்தனன்; மெத்த
நொய்யன்,[2] நுண்ணிய அறிவிலன்,
ஒன்றைநூறு ஆக்கும்

9—1. கலந்தது என்ன-கலந்தாற் போல. 2. நன்னலத்த-மேலாம் மகிமை உடைய.

10—1. தமர்-உறவினர். 2. அவ்அல்லலில்-அத்துன்பத்தில். 3. இருத்தில்-அழுத்திஞல்.

11—1. துய்யன்-பரிசுத்தன். 2. நொய்யன்-அற்பன்.

பொய்யன், என்றுஎனைப் புறம்விடின்
    என்செய்வேன்? புகலாய். 11

ஒன்ற தாய்ப்,பல வாய்,உயிர்த்
    திரட்குஎலாம் உறுதி
என்ற தாய்,என்றும் உள்ளதாய்,
    எவற்றினும் இசைய
நின்ற தாய்,நிலை நின்றிடும்
    அறிஞ![1]என் நெஞ்சம்
மன்ற தாய்,[2]இன்ப உருக்கொடு
    நடித்திடின் வாழ்வேன். 12

தனிஇ ருந்து,அருள் சஹஜமே
    பொருந்திடத், தமியேற்கு
இனிஇ ரங்குதல் கடன்,இது
    சமயம்,என் இதயக்
கனிவும் அப்படி ஆயினது;
    ஆதலால் கருணைப்
புனித! நீயறி யாததுஒன்று
    உள்ளதோ? புகலாய். 13

திருந்து சீர்அடித் தாமரைக்கு
    அன்புதான் செய்யப்
பொருந்து நாள்,நல்ல புண்ணியம்
    செய்யும்நாள்; பொருந்தாது
இருந்த நாள்,வெகு தீவினை
    இழைத்தநாள்; என்றால்

12—1. நிலைநின்றிடும் அறிஞ-யாண்டும் உள்ள பேரறிஞனே. 2. மன்றதாய்-சபையாகக் கொண்டு.

அருந்த வா! உனைப் பொருந்துநாள்
எந்தநாள் அடிமை? 14

பின்னும், முன்னுமாய், நடுவுமாய்,
யாவினும் பெரியது
என்னும் தன்மையாய், எவ்வுயிர்த்
திரளையும் இயக்கி,
மன்னும் தண்அருள் வடிவமே!
உனக்குஅன்பு வைத்தும்
துன்னும்[1] இன்னல்ஏன்?[2] யான்எனும்
அகந்தைஏன்? சொல்லாய். 15

மின்னை அன்ன[1]பொய் வாழ்க்கையே
நிலைஎன மெய்ஆம்
உன்னை நான்மறந்து, எவ்வணம்
உய்வணம் உரையாய்;
முன்னை வல்வினை வேர்அற
முடித்து,என்றும் முடியாத்[2]
தன்னைத் தன்அடி யார்க்குஅருள்
புரிந்திடும் தக்கோய்! 16

எம்ப ராபர, எம்உயிர்த்
துணைவ! என்று இறைஞ்சும்
உம்பர்[1] இம்பர்க்கும்[2] உளக்கணே[3]
நடிக்கின்றாய்; உன்தன்

15–1. துன்னும்-மிகுதியான. 2. இன்னல் ஏன்-துன்பம் ஏன் வந்தது?

16—1. மின்னை அன்ன - மின்னலை ஒத்த. 2. முடியா-கெடாத. *17—1.* உம்பர்-வானுலகினர். 2. இம்பர்க்கும்-மண்ணுலகினர்க்கும். 3. உளக்கணே-மனத்தில்.

அம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே[4]
துணையென அடிமை
நம்பி னேன்;இனிப் புரப்பது[5]எக்
காலமோ? நவிலாய். 17

பாடி, ஆடி,நின்று இரங்கி,நின்
பதமலர் முடிமேல்
சூடி வாழ்ந்தனர் அமல!நின்
அடியர்;யான் தொழும்பன்
நாடி யே,இந்த உலகத்தை
மெய்என நம்பித்,
தேடி னேன்வெறும் தீமையே,
என்இனிச் செய்வேன் ? 18

களவு, வஞ்சனை, காமம்என்று
இவைஎலாம் காட்டும்
அளவு மாயைஇங்கு ஆர்எனக்கு
அமைத்தனர்? ஐயா!
உளவிலே[1] எனக்கு உள்ளவாறு
உணர்த்தின்,உன் அடிமை
வளரும் மாமதி போல்மதி
தளர்வுஇன்றி[2] வாழ்வேன். 19

வான நாயக, வானவர்
நாயக, வளம்கூர்
ஞான நாயக, நான்மறை
நாயக, நலம்சேர்

4.பதத்தையே-திருவடியையே. 5.புரப்பது-காத்து அருள்வது.
19—1. உளவிலே - இரகசியத்திலே. 2. மதி தளர்வு இன்றி-அறிவு கெட்டுப்போகாமல்.

மோன நாயக, நின்அடிக்கு
அன்புஇன்றி முற்றும்
தீன னய்,அகம் வாடவோ
என்செய்வேன்? செப்பாய். 20

ஏதம் அற்றவர்க்கு[1] இன்பமே
பொழிகின்ற இறையே!
பாத கக்கருங் கல்மனம்
கோயிலாப் பரிந்து
சூதுஅ கத்தன, யாதினும்
இச்சைமேல் தோன்றும்
வாத னைக்குஇடம் ஆயினேன்;
எவ்வணம் வாழ்வேன்? 21

தெளிவொடு ஈகையோ அறிகிலான்,[1]
அறிவுஇலான், சிறிதும்
அளிஇ லான்,[2]இவன் திருவருட்கு
அயல்என அறிந்தோ
எளியன் ஆக்கினை; என்செய்வேன்
என்செய்வேன்? எல்லா
ஒளியு மாய்,நின்ற வெளியுமாய்,
யாவும்ஆம் உரவோய்! 22

கண்ணின் உள்மணி என்னவே
தொழும்அன்பர் கருத்துள்
நண்ணு கின்ற[1]நின் அருள்எனக்கு
எந்தநாள் நணுகும்?[2]

21—1. ஏதம் அற்றவர்க்கு-குற்றம் நீங்கினவர்களுக்கு.

22—1. அறிகிலான்-தெரிந்துகொள்ளாதவன். 2. அளி இலான்-இரக்கமில்லாதவன்.

23—1. நண்ணுகின்ற-பொருந்துகின்ற. 2. நணுகும்-வந்தமையும்.

மண்ணும், விண்ணும்,மற்று உள்ளன
பூதமும், மாறுப்
பெண்ணும், ஆணுமாய், அல்லவாய்
நிற்கின்ற பெரியோய்! 23

ஜகம்எ லாம்தனி புரந்தனை;[1]
தகவுடைத் தக்கோர்
அகம்எ லாம்நிறைந்து ஆனந்தம்
ஆயினை; அளவில்
மகம்எ லாம்[2]புரிந் தோரைவாழ்
வித்தனை; மாறு
இகம்எ லாம்எனைப் பிறந்திடச்
செய்ததுஏன்? எந்தாய்! 24

ஏய்ந்த[1] நல்லருள் பெற்றவர்க்கு
ஏவலாய்[2] எளியேன்,
வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவும்
கருணைநீ வளர்ப்பாய்;
ஆய்ந்த[3] மாமறை எத்தனை
அத்தனை அறிவால்
தோய்ந்த பேர்கட்கும் தோன்றிலாத்[4]
தோன்றலாம்[5] தூயோய்! 25

தக்க நின்அருள் கேள்வியோ
சிறிதுஇன்றித், தமியேன்

24—1. தனி புரந்தனை-பொதுவறக் காத்தனை. 2. மகம் (makham) எலாம் - யாகங்கள் எல்லாவற்றையும்.

25—1. ஏய்ந்த-பொருந்திய. 2. ஏவலாய்-தொண்டனாகி. 3. ஆய்ந்த - ஆராயப்பட்ட. 4. தோன்றிலா - காணப்படாத. 5. தோன்றலாம்-பெரியோராகிய.

மிக்க தெய்வமே! நின் இன்ப
வெள்ளத்தில் வீழேன்!
ஒக்கல்,[1] தாய்,தந்தை, மகவுஎனும்
பாசக்கட் டுடனே
துக்க வெள்ளத்தில் ஆழ்கின்றேன்;
என்செய்வான் துணிந்தேன்? 26

பவம்பு ரிந்திடும்[1] பாவியேற்கு
அருள்நிலை பதியத்,
தவம்செ யும்படி தயவுசெய்
தருள்வதே தருமம்;
அவம்பு ரிந்திடார்க்கு ஆனந்த
அமிர்தத்தை அளிக்க,
நவம்கொள்[2] தத்துவத் திரைஎறி[3]
கடல்எனும் நலத்தோய்! 27

உற்று உணர்ந்து,[1] எலாம் நீஅலது
இல்லைஎன்று, உனையே
பற்று கின்றனர்; எந்தை! நின்
அடியர், யான் பாவி
முற்றும் மாயம்ஆம் ஜகத்தையே
மெய்என, முதல்தான்
அற்றுஇ ருந்திடத்[2] தொழில்செய்வான்
தனைநிகர் ஆனேன். 28

26—1. ஒக்கல்-சுற்றத்தினர்.

27—1. பவம் (bhavam) புரிந்திடும்-பிறவியில் ஈடுபடும். 2. நவம்கொள்-புதுமை வாய்ந்த. 3. தத்துவத்திரை எறி-தத்துவமாகிய அலைகள் வீசுகின்ற.

28—1. உற்றுஉணர்ந்து-முற்றிலும் ஆராய்ந்து. 2. முதல் தான் அற்று இருந்திட-கைப்பொருள் அனைத்தையும் இழந்து விடுமாறு.

26. மண்டலத்தின் *

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

மண்டலத்தின் மிசை[1]ஒருவன் செய்தவித்தை[2]
அகோஎனவும்,[3] வார ணாதி
அண்டமவை[4] அடுக்குஅடுக்காய் அந்தரத்தில்[5]
நிறுத்தும்அவ தானம் போல,[6]
எண்தரும்[7]நல் அகிலாண்ட கோடியைத்தன்
அருள்வெளியில்[8] இலக[9] வைத்துக்
கொண்டுநின்ற அற்புதத்தை, எவராலும்
நிச்சயிக்கக் கூடா ஒன்றை; 1

ஒன்றுஇரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரம்
கடந்து,ஏழாம் யோக பூமி[1]
நின்று,தெளிந் தவர்பேசா மௌனநியா
யத்தைநிறை நிறைவைத் தன்னை
அன்றிஒரு பொருள்இலதாய், எப்பொருட்கும்
தான்முதலாய், அசலம் ஆகி,[2]
என்றும்உள்ள இன்பத்தைத், தண்என்ற
சாந்தபத இயற்கை தன்னை; 2

---

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. மண்டலத்தின் மிசை-உலகத்தின்மீது. 2. வித்தை-ஜாலவித்தை. 3. அகோஎனவும்-ஆச்சரியம் எனவும். 4. வாரணாதி அண்டமவை-கோழி முட்டைகளை. 5. அந்தரத்தில்-ஆகாயத்தில். 6. அவதானம்போல - சாமர்த்தியம் போல. 7. எண்தரும்-நினைக்கத்தக்க. 8. அருள்வெளியில்-சிதாகாசத்தில். 9. இலக-தங்கியிருக்கும்படி.

2—1. ஏழாம் யோக பூமி-பிரபஞ்சத்திற்கப்பாலுள்ள ஞான நிலை. 2. அசலம்ஆகி-அசைவற்றது ஆகி.

பதம்மூன்றும்[1] கடந்தவர்க்கு மேலான
ஞானபதப் பரிசு காட்டிச்,
சதம்ஆகி,[2] நிராலம்ப[3] சாக்ஷியதாய்,
ஆரம்பத் தன்மை ஆகி,
விதம்யாவும் கடந்து[4]அவித்தை[5] எனும்இருளைக்
கீண்டு[6]எழுந்து, விமலம் ஆகி,
மதம்ஆறும் காணாத ஆனந்த
சாகரத்தை, மௌன வாழ்வை; 3

வாழ்வுஅனைத்தும் தந்தஇன்ப மாகடலை,
நல்அமிர்தை, மணியைப், பொன்னைத்,
தாழ்வுஅறஎன் உளத்துஇருந்த தத்துவத்தை,
அத்வைத சாரம் தன்னைச்,
சூழ்பெரும்பே ரொளியை,ஒளி பரந்தபர
வெளியை,இன்பச் சுகத்தை, மாறாது
ஏழ்உலகும் கலந்து,இன்றாய், நாளையாய்,
என்றும்ஆம் இயற்கை தன்னை; 4

தன்னைஅறிந் தவர்தம்மைத் தான்ஆகச்
செய்தருளும் சமத்தை,[1] லோகம்
மின்னை[2]நிகர்த் திடஅழியாச் சொரூபானந்
தச்சுடரை, வேதம் ஆதி

3—1. பதம் மூன்றும்-நனவு, கனவு, உறக்கமாகிய மூன்று நிலைகளையும். 2. சதம்ஆகி-யாண்டும் உளதாகி. 3 நிராலம்ப-பற்றுக்கோடு இல்லாத. 4. விதம் யாவும் கடந்து-வேற்றுமை அனைத்தையும் தாண்டி. 5. அவித்தை-அக்ஞானம். 6. கீண்டு-பிளந்து.

5—1. சமத்தை-திறமையை. 2. மின்னை-மின்னலை.

என்னை அறிவு அரிதுஎன்னச், சமயகோ
டிகள் இடைய,[3] இடையருத
பொன்னைவிரித் திடும்உலகத்து[4] உம்பரும்[5] இம்
பரும்[6] பரவும்[7] புனித மெய்யை; 5

பரவரிய[1] பரசிவமாய், அதுஎனலாய்,[2]
நான்எனலாய்ப்,[3] பாச ஜாலம்[4]
விரவிநின்ற[5] விசித்திரத்தை,[6] ஐக்யபதத்து[7]
இனிதுஇருந்த விவேகம் தன்னை,
இரவுபகல் நினைப்புமறப்பு எனும்தொந்தம்[8]
அறியார்கள் இதயம்[9] வேதச்
சிரம்என[10] வாழ்[11] பராபரத்தை, ஆனந்தம்
நீங்காத சிதாகா சத்தை; 6

அத்வைத அநுபவத்தை, அனந்தமறை
இன்னம்இன்னம் அறியேம் என்னும்
நித்தியத்தை, நிராமயத்தை,[1] நிர்க்குணத்தைத்,
தன்அருளால் நினைவுக்கு உள்ளே

---

3. சமயகோடிகள் இடைய-சமயங்கள் பலவும் காணாது பின் வாங்கவும். 4. பொன்னை விரித்திடும் உலகத்து - பொன் உலகத்தின். 5. உம்பரும்-தேவர்களும். 6. இம்பரும்-மனிதர்களும். 7. பரவும்-போற்றுகின்ற.

6—1. பரவரிய - போற்றுதற்கு அரிய. 2. அது என லாய்-அது என்பதற்கு ஏதுவாகி. 3. நான் எனலாய்-நான் என்பதற்கு ஏதுவாகி. 4. பாச ஜாலம்-பாசக் கூட்டத்தால். 5. விரவிநின்ற-காரியப்பட்டுள்ள. 6. விசித்திரத்தை-அதிசயத்தை. 7. ஐக்ய பதத்து-இணைந்த நிலையில். 8. தொந்தம்-தொடர்பினை. 9. இதயம்-உள்ளம். 10. வேதச்சிரம் என-வேதத்தின் முடி என்று. 11. வாழ்-அதனிடத்து விளங்குகின்ற.

7—1. நிராமயத்தை - நோயில்லாததை.

வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தான்ஆக
எந்நாளும் வளர்த்துக் காக்கும்
சித்தினை,[2]மாத் தூவெளியைத், தன்மயமாம்
ஆனந்தத் தெய்வம் தன்னை; 7

தன்னிலே தான்ஆக நினைந்து,கனிந்து,
அவிழ்ந்து,சுக சமாதி ஆகப்,
பொன்னிலே பணிபோலும்[1] மாயைதரும்
மனமே!உன் புரைகள்[2] தீர்ந்தாய்
என்னினோ யான்பிழைப்பேன்; எனக்குஇனியார்
உன்போல்வார் இல்லை இல்லை;
உன்னிலோ[3] திருவருளுக்கு ஒப்பாவாய்;
என்உயிர்க்கோர் உறவும் ஆவாய். 8

உற[1]உடலை எடுத்தவரில், பிரமாதி
யேனும்உனை ஒழிந்து[2] தள்ளற்கு
அறவும்[3]அரிது அரிதுஅன்றோ, இகபரமும்
உன்னைஅன்றி ஆவது உண்டோ?[4]
வறிதில்[5]உன்னை அசத்துஎன்னல்[6] வழக்குஅன்று,[7]
சத்துஎனவும் வாழ்த்து வேன்;என்

2. சித்தினை-அறிவுப்பொருளை.

8—1. பொன்னிலே பணிபோலும்-தங்க நகை போலும். 2. புரைகள்-குற்றங்கள். 3. உன்னிலோ-எண்ணிப் பார்த்தாலோ.

கருத்து: பண்பட்ட மனத்துக்கு நிகரான துணை ஆத்ம சாதகனுக்கு வேறு ஏதும் இல்லை.

9—1. உற-மிகவும். 2. உனைஒழிந்து-மனமே உன்னை நீக்கி. 3. அறவும்-மிகவும். 4. ஆவது உண்டோ-கைகூடுவது உளதோ. 5. வறிதில்-வீணே. 6. அசத்துஎன்னல்-ஜடப் பொருள் என்று சொல்லுதல். 7. வழக்கு அன்று-விவகாரம்

சிறுமைகெடப் பெருமையின்நின் ஜென்மதே
யத்தினில்[8]நீ செல்லல் வேண்டும். 9

வேண்டியநாள்[1] என்னோடும் பழகியநீ,
எனைப்பிரிந்த விசாரத் தாலே[2]
மாண்டுகிடக் கினும்,[3]அந்த எல்லையையும்[4]
பூரணமாய் வணக்கம் செய்வேன்;
ஆண்ட[5]குரு மௌனிதன்னால் யான்எனதுஅற்று
அவன்அருள்நான் ஆவேன்; பூவில்[6]
காண்தக[7]எண் சித்தி[8]முக்தி[9] எனக்குஉண்டுஆம்;
உன்னால்என் கவலை தீர்வேன். 10

தீராத என்ஜனன வழக்குஎல்லாம்
தீரும்இந்த ஜனனத் தோடே,
யாரேனும் அறிவுஅரிய ஜீவன்முக்தி
உண்டாகும், ஐய, ஐயோ!
காரேனும்,[1] கற்பகப்பூங் காவேனும்,[2]
உனக்கு[3]உவமை காட்டப் போமோ?

அன்று. 8. நின் ஜென்மதேயத்தினில் - உன் ஜனன பூமியின்கண்.

10—1. வேண்டிய நாள்-பல நாட்களாக. 2. விசாரத் தாலே-துன்பத்தினாலே. 3. மாண்டு கிடக்கினும்-மனமே நீ மடிந்து போனாலும். 4. அந்த எல்லையையும்-அந்த இடத்தையும். 5. ஆண்ட-என்னை ஆட்கொண்ட. 6. பூவில் (bhu) - உலகில். 7. காண்தக-வெளிப்படையாய். 8. எண் சித்தி-அஷ்ட சித்திகள். 9. முக்தி-மோக்ஷம்.

11—1. காரேனும் - மேகத்தை ஆனாலும். 2. கற்பகப் பூங்காவேனும்-கற்பகப் பூஞ்சோலையேயானாலும். 3. உனக்கு-மனமே உனக்கு.

பார்ஆதி ஆக[4]எழு மண்டலத்தில்[5]
நின்மகிமை பகர லாமோ? 11

---

27. பாயப்புலி*

கட்டளைக் கலித்துறை

பாயப் புலிமுனம்[1] மான்கன்றைக்
காட்டும் படி,[2]அகில
மாயைப் பெரும்படைக் கே[3]இலக்
காளனை வைத்தனையோ?[4]
நீளப் படிவகுத் தாலும்நன்
றே,நின் பெருங்கருணை
தாய்ஒத்து[5] அடியர்க்கு அருள்[6]சச்சி
தானந்த தற்பரமே! 1

---

4. பார்ஆதி ஆக-பூமி முதலாக உள்ள. 5. எழு மண்டலத்தில்-ஏழு ஞான பூமிகளில்.

கருத்து: பண்பட்ட மனது சாதனத்துக்கு ஒப்பு உயர்வு அற்றதாம். அத்தகைய மனது தானகவே சமாதி நிலையில் மாயமாய் மறைந்து போகிறது.

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. பாயப்புலிமுனம் - பாய்கின்ற அந்தப்புலியின் எதிரில். 2. மான் கன்றைக் காட்டும்படி-மான் ஒன்று தன் குட்டியைக் காட்டுதல் போல. 3. பெரும்படைக்கே-பெரிய எதிரிக்கே. 4. இலக்காளனை வைத்தனையோ-பலியாக என்னை வைத்துள்ளாயோ. 5. தாய் ஒத்து - அன்னைக்கு நிகராக. 6. அடியார்க்கு அருள்-பக்தர்களுக்குக் கிருபை புரிகின்ற.

குறிப்பு: நற்பாதுகாப்புக்காகத் தன் குட்டியை மான் புலிக்கு இரையாக்குகிறது. அதுபோல ஜீவாத்மனைப் பரி பக்குவப்படுத்துதல் பொருட்டுப் பரமன் அவனைப் பிரபஞ்ச வாழ்வில் ஈடுபடுத்துகிறான்.

தற்பரம் ஆம்[1]சிற் பரம்ஆகி,[2]
மன்றம் தனில்[3]நடித்து
நிற்பர்;அம் போருகன்,[4] மால்[5]பணி[6]
நீதர்,[7]என் நெஞ்சகம்ஆம்
கல்பரந் தாங்கு[8] கரைந்திட,[9]
வான்ஒத்த[10] காட்சிநல்கும்[11]
பொற்புஅர மாய்,[12]என் வினைக்கருந்
தாதைப்[13] பொடிசெய்ததே. 2

செய்யும் தவம்சற்றும் இல்லாத
நான்,உன் திரு அடிக்கே
கொய்யும் புதுமலர் இட்டு,மெய்
அன்பர் குழாத்துடனே[1]
கையும் சிரமிசை கூப்பிநின்று,
ஆடிக், கசிந்துஉருகி,

2—1. தற்பரம்ஆம் - தன்னில்தானே பூரித்து நிற்கும். *2.* சிற்பரம் ஆகி-ஞானச் சுடராகி. *3.* மன்றம் தனில்-சிற்றம்பலத்தில். *4.* அம்போருகன் (ambhoruha) -தாமரை மீது வீற்றிருக்கும் பிரம்மனும். *5.* மால்-விஷ்ணுவும். *6.* பணி-வணங்கத்தக்க. *7.* நீதர்-பாங்கை உடையவர். *8.* கல் பரந்தாங்கு-கல் பரப்பப்பட்டது போன்று. *9.* கரைந்திட-உருகிட. *10.* வான்ஒத்த-மேன்மைபொருந்திய. *11.* காட்சி நல்கும்-தரிசனம் கொடுக்கும். *12.* பொற்பு அரமாய்-அழகிய அராவுதற்குரிய அரம் என்னும் கருவியாகி. *13.* கருந்தாதை-இரும்பை.

கருத்து : அரம் இரும்பைத் தேய்த்துப் பொடியாக்குவது போன்று ஈசனுடைய தரிசனம் கல்நெஞ்சை உருகச் செய்து தீவினையையும் அறுக்கும்.

3—1. குழாத்துடனே - திருக்கூட்டத்துடன் சேர்ந்து.

உய்யும் படிக்குஅருள் செய்வதுஎன்
றோ?புலி யூர்அத்தனே![2] 3

அத்தனைச், சிற்றம் பலவனை,
என்உயிர் ஆகிநின்ற
சுத்தனைச், சுத்த வெளிஆ
னவனைச், சுகவடிவுஆம்
நித்தனை, நித்த நிராதாரம்
ஆகிய[1] நின்மலனை,[2]
எத்தனை நாள்செல்லு மோ?மன
மே!கண்டு இறைஞ்சுதற்கே. 4

கண்டார் உளத்தினில் கால்ஊன்றிப்
பெய்யும் கருணைமுகில்;[1]
அண்டார் புரத்துக்கும் [2] அன்பர்
வினைக்கும் அசனி;தன்னைக்[3]
கொண்டாடி னார்முனம் கூத்துஆடும்
மத்தன்தன் கோலம்எல்லாம்[4]
விண்டால்,[5]அம் மாஒன்றும் காணாது
வெட்ட வெறுவெளியே! 5

---

2. புலியூர் அத்தனே - சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தந்தையே. 4—1. நித்த நிராதாரம் ஆகிய-யாண்டும் தன்னில் தானாக இருக்கின்ற. 2. நின்மலனை-மாசற்றவனை.

5—1. கால் ஊன்றிப் பெய்யும் கருணைமுகில் - அடியெடுத்து வைத்து அருள்மழை பொழிகின்ற அருள் மேகமாம். 2. அண்டார் புரத்துக்கும்-பகைவர்களுடைய முப்புரங்களுக்கும். 3. அசனி (अशनि) தன்னை-இடியாகிய இறைவனை. 4. மத்தன் தன் கோலம் எல்லாம்-பித்தனுடைய அடையாளங்களை யெல்லாம். 5. விண்டால்-சொல்லலாம் என்றால்.

குறிப்பு: ஞானக்கண்ணுக்கு எட்டுகிற அனுபவம் ஊனக்கண்ணுக்கு எட்டுவதில்லை ஆதலால் அது மொழிக்கு எட்டாத மகிமையாம்.

வெளியான நீ[1]என் மனவெளி
யூடு விரவின்,[2]ஐயா
ஒளிஆரும்[3] கண்ணும் இரவியும்[4]
போல்நின்று உலாவுவன்[5]காண்;
அளிஆரும்[6] கொன்றைச் சடைஆட,
அம்புலி ஆடக்,[7]கங்கைத்
துளிஆட,[8] மன்றுள்[9] நடம்ஆடும்
முக்கண் சுடர்க்கொழுந்தே! 6

கொழுந்தாது உறை[1]மலர்க் கோதையர்[2]
மோகக் குரைகடலில்[3]
அழுந்தாத வண்ணம்நின் பாதப்
புணை[4]தந்து அருள்வதுஎன்றோ?
எழுந்துஆ தரவுசெய்,[5] எம்பெரு
மான்என்று இறைஞ்சிவிண்ணோர்
தொழும்தா தையே;[6]வெண் பொடிபூத்த[7]
மேனிச் சுகப்பொருளே! 7

6—1. வெளியான நீ-அறிவுப் பெருவெளியாகிய தேவரீர். 2. என் மனவெளியூடு விரவின்-என் உள்ளத்தில் கலந்தால். 3. ஒளிஆரும்-பிரகாசம் பொருந்திய. 4. இரவியும்-சூரியனும். 5. நின்று உலாவுவன்-உறுதியுடன் நடமாடுவேன். 6. அளி ஆரும்-வண்டுகள் நிறைந்த. 7. அம்புலி ஆட-சந்திரன் அசையவும். 8. கங்கைத்துளி ஆட-கங்கா ஜலம் ததும்பவும். 9. மன்றுள்-சித்சபையில்.

7—1. கொழுந்தாது உறை-செழுமையான மகரந்தம் பொருந்திய. 2. மலர்க்கோதையர்-மலரைச் சூடிய மாதர்களுடைய. 3. மோகக் குரை கடலில்-ஆசையாகிய ஓலமிடுகிற கடலில். 4. நின்பாதப்புணை-உன் திருவடியாகிய மரக்கலத்தினை. 5. எழுந்து ஆதரவு செய்-பிரசன்னமாகி ஆட்கொள்வாய். 6. தாதையே-தந்தையே. 7. வெண் பொடி பூத்த-வெண்ணிற விபூதி பூசிய.

சுகம்ஆகும் ஞானம்; திருமேனி
யாம்நல்ல தொண்டர்தங்கள்
அகமே;[1]பொன் கோயில் எனமகிழ்ந்
தேமன்றுள் ஆடியகற்
பகமே;[2]உன் பொன்அடி நீழல்கண்
டால்அன்றிப், பாவிக்குஇந்த
ஜெகமாயை ஆன அருங்கோடை[3]
நீங்கும் திறம்இலேயே. 8

நீங்காது உயிருக்கு உயிர்ஆகி
நின்ற நினைஅறிந்தே,[1]
தூங்காமல் தூங்கின்அல் லாதே[2]
எனக்குச் சுகமும்உண்டோ?
ஓங்காரம் ஆம்ஐந்து எழுத்தால்[3]
புவனத்தை உண்டுபண்ணிப்,[4]
பாங்காய் நடத்தும்[5] பொருளே;
அகண்ட பரசிவமே! 9

சிவம்ஆதி,[1] நான்முகக் கோ[2]வந்த[3]
மாமறை செப்புகின்ற[4]

8—1. தொண்டர் தங்கள் அகமே-அன்பர்களின் மனமே. 2. மன்றுள் ஆடிய கற்பகமே-சிற்றம்பலத்தில் கூத்தாடிய அருள் வள்ளலே. 3. அருங்கோடை - அகற்றுதற்கு அரிய கோடை வெப்பம்.

9—1. நினை அறிந்தே-சிவஞானத்தைப் பெற்றே. 2. தூங் காமல் தூங்கின் அல்லாதே-யோக நித்திரை பெறுவிடில். 3. ஐந்து எழுத்தால்-நமசிவாய என்னும் பஞ்சாக்ஷரத்தால். 4. புவனத்தை உண்டுபண்ணி-அண்டங்களைத் தோற்றுவித்து. 5. பாங்காய் நடத்தும்-முறையாக நடத்துகின்ற.

10—1. சிவம் ஆதி-சிவனே மூலப்பொருள். 2. நான் முகக்கோ - பிரம்மதேவன். 3. வந்த - கற்றுக் கொண்ட. 4. மாமறை செப்புகின்ற - பெரிய வேதங்கள் சொல்லுகின்ற.

நவமாய்[5] இலங்கிய ஒன்றே;
இரண்டுஅற்ற நன்மைபெறாது,[6]
அவமே தரும்[7]ஐம் புலப்பொறிக்[8]
கேஎன் அறிவுபொல்லாப்[9]
பவமே விளைக்கஎன் றோ,[10]வெளி
மான்எனப்[11] பாய்ந்ததுவே.[12] 10

ஆறுஒத்து இலங்கு சமயங்கள்
ஆறுக்கும் ஆழ்கடலாய்,
வீறிப் பரந்த[1] பரம்ஆன
ஆனந்த வெள்ளம்[2]ஒன்று,
தேறித் தெளிந்து,[3] நிலைபெற்ற
மாதவர் சித்தத்திலே[4]
ஊறிப் பரந்து,அண்ட கோடிஎல்
லாம்நின்று உலாவியதே.[5] 11

நடக்கினும் ஓடினும் நிற்கினும்
வேறுஒரு நாட்டம்இன்றிக்

---

5. நவமாய்-புதுமை உடையதாய். 6. நன்மை பெறாது-நலத்தினை அடையாமல். 7. அவமே தரும்-பயனற்றதையே கொடுக்கும். 8. ஐம்புலப் பொறிக்கே-பஞ்சேந்திரியங்களிலேயே. 9. பொல்லா-கொடியதாகிய. 10. பவமே விளைக்க என்றோ - பிறவியையே உண்டு பண்ணுவதற்குத் தானோ. 11. வெளிமான் என - வேகம் வாய்ந்த மான் போன்று. 12. பாய்ந்ததுவே-என் அறிவு புறவுலகில் தாவிக்குதித்ததே.

11—1. வீறிப்பரந்த - மிகப் பரவிய. 2. பரம் ஆன ஆனந்த வெள்ளம் - பேரானந்தப் பெருக்கு. 3. தேறித் தெளிந்து-தெற்றெனத் தெளிந்து. 4. மாதவர் சித்தத்திலே-தவசிகள் உள்ளத்திலே. 5. நின்று உலாவியதே-யாண்டும் வியாபித்திருந்ததே.

கிடக்கினும் செவ்விது இருக்கினும்[1]
நல்அருள் கேள்வியிலே
தொடக்கும்என் நெஞ்சம்;[2] மனம்அற்ற
பூரணத் தொட்டிக்குளே[3]
முடக்குவன் யான்;[4]பர மானந்த
நித்திரை மூடிடுமே.[5] 12

எண்ணாதது எண்ணிய நெஞ்சே!
துயர்ஒழி, என்இரண்டு
கண்ணே உறங்குக, என்ஆணை,
முக்கண் கருணைப்பிரான்
தண்ஆர் கருணை[1] மவுனத்தி
னல்முக்தி சாதிக்கலாம்;
நண்ணாதது ஒன்றுஇல்லை[2] எல்லா
நலமும் நமக்குஉளவே. 13

நான்என்று ஒருமுதல் உண்டுஎன்ற
நான்தலை நாண,என்உள்
தான்என்று ஒருமுதல் பூரணம்
ஆகத் தலைப்பட்டு,ஒப்புஇல்
ஆனந்தம் தந்து,[1]என் அறிவைஎல்
லாம்உண்டு, அவசம்நல்கி,[2]

12—1. செவ்விது இருக்கினும் - சுகமாக இருந்தாலும். 2. தொடக்கும் என் நெஞ்சம்-என் மனமானது கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும். 3. பூரணத் தொட்டிக்குளே - நிறைநிலையிலே. 4. முடக்குவன் யான் - நான் திளைத்திருப்பேன். 5. நித்திரை மூடிடுமே-யோக நித்திரை வாய்க்கும்.

13—1. தண்ஆர் கருணை-நலம் நிறைந்த அருள். 2. நண்ணாதது ஒன்று இல்லை - கிடைக்கப் பெறாதது ஏதுமில்லை.

14—1. ஒப்பு இல் ஆனந்தம் தந்து-ஈடில்லாத பரமானந்தத்தைக் கொடுத்து. 2. உண்டு அவசம் நல்கி-தன்னகத்து.

மோனம் தனைவிளைத் தால்இனி
யாது மொழிகுவதே? 14

தானம் தவம்சற்றும் இல்லாத
நான்,உண்மை தான்அறிந்து,
மோனம் பொருள்எனக் கண்டிடச்,
சற்குரு மோனனுமாய்த்,
தீனன் தனக்கு[1]இங்கு இரங்கினை
யே,இனிச் சிந்தைக்குளென்றும்
ஆனந்தம் தான்அல்ல வோ?பர
மே;சச்சி தானந்தமே! 15

எனக்குளர் சுதந்தரம் இல்லைஅப்
பா;எனக்கு எய்ப்பில்வைப்பாய்[1]
மனக்கோது அகற்றும்[2] பரம்பொரு
ளே!என்னை வாழ்வித்திட
நினக்கே பரம்;நின்னை நீங்காத
பூரண நீள்கருணை
தனக்கே பரம்;இனிச் சும்மா
இருக்கத் தகும்என்றுமே. 16

இடம்பெறு வீடும்,[1]மின் னார்,[2]சேய்,
ஜகமும், இருநிதியும்[3]

அடக்கித் தன்மயம் ஆக்கி.

15—1. தீனன் தனக்கு-எளியேனுக்கு.

16—1. எய்ப்பில் வைப்பாய் - தளர்வில் தாங்குபவன் ஆகி. *2.* மனக்கோது அகற்றும் - உள்ளத்தின் கீழ்மையை நீக்கும்.

17—1. இடம் பெறு வீடும்-பெரிய இல்லமும். *2.* மின்னார்-மாதர்கள். *3.* இருநிதியும்-மிகுந்த செல்வமும்.

உடம்பைவிட்டு ஆருயிர் போம்போது
கூடி உடன்வருமோ?
மடம்பெறு[4] மாயை மனமே!
இனிஇங்கு வா!மவுனி
திடம்பெற வைத்த மவுனம்
சகாயம் தெரிந்துகொள்ளே. 17

நாற்ற ஐடலத்தை, ஒன்பது
வாசல் நடைமனையைச்,
சோற்றுப் பசையினை, மும்மல
பாண்டத் தொடக்குஅறையை,
ஆற்றுப் பெருக்குஅன்ன கன்மப்
பெருக்கை, அடர்கிருமிச்
சேற்றைத்[2] துணைஎன்ற நாய்க்கும்உண்
டோகதி சேர்வதுவே? 18

பொய்ஆர் உலகம்[1] நிலைஅல்ல,
கானல் புனல்[2]எனவே
மெய்யா அறிந்துஎன்ன? என்னுல்
இதனை விடப்படுமோ?
கையால் மவுனம் தெரிந்தே,[3]கல்
ஆல்நிழல் கண்இருந்த

---

4. மடம்பெறு-அறியாமை வாய்ந்த.

18—1. பாண்டத் தொடக்கு அறையை-பாண்டமாகிய அழுக்கு வீட்டினை. 2. அடர்கிருமிச் சேற்றை-நெருங்கிய புழுக்களை உடைய சேற்றினை.

19—1. பொய்ஆர் உலகம் - பொய்நிறைந்த இவ்வுலகமானது. 2. கானல் புனல்-கானல் நீர் போன்ற வெறும் தோற்றம். 3. கையால் மவுனம் தெரிந்தே - சின் முத்திரையால் விளக்கி.

ஐயா;அப் பா;என் அரசே;முக்
கண்ணுடை ஆர்அமுதே! 19

ஆரா அமுதுஎன மோனம்
வகித்துக்கல் ஆல்நிழற்கீழ்ப்
பேராது நால்வ ருடன்வாழ்முக்
கண்ணுடைப் பேரரசே!
நீராய் உருகஉள் அன்புதந்
தே,சுக நிஷ்டையைநீ
தாரா விடின்,என் பெருமுச்சுத்
தான்[1]அத் தனஞ்ஜயனே.[2] 20

வாய்உண்டு வாழ்த்த; மவுனம்செய்
போது மவுனஅருள்
தாய்உண்டு;[1] சேய்என்ன என்னைப்
புரக்கச்[2] சதானந்தம்ஆம்
நீஉண்டு; நின்னைச் சரண்புக
நான்உண்டு;என் நெஞ்சம்ஐயா!
தீஉண்டு இருந்த மெழுகுஅல
வோ[3]கதி சேர்வதற்கே. 21

கல்லால் எறிந்தும்,கை வில்லால்
அடித்தும், கனிமதுரச்

20—1. என்பெருமுச்சுத்தான் - என்னுடைய சுவாசமானது. 2. அத்தனஞ்ஜயனே (dhananjayan)-பத்துக் காற்றுக்களுள் ஒன்ருகிய தனஞ்ஜயனுகும்.

21—1. அருள்தாய் உண்டு-அருள் அன்னை இருக்கிருள். 2. என்னைப் புரக்க-அடியேனைக் காப்பாற்ற. 3. தீ உண்டு இருந்த மெழுகு அலவோ-தீயினல் காய்ச்சிய மெழுகு அல்லவா?

சொல்லால் துதித்தும்,நல் பச்சிலை
தூவியும், தொண்டர்இனம்
எல்லாம் பிழைத்தனர்; அன்புஅற்ற
நான்இனி ஏதுசெய்வேன்;
கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற
முக்கண் குருமணியே! 22

முன்னிலைச் சுட்டுஒழி[1] நெஞ்சே!நின்
போதம் முளைக்கில்ஐயோ
பின்னிலை[2] ஜன்மம் பிறக்கும்;கண்
டாய்இந்தப் பேய்த்தனம்ஏன்?
தன்னிலை யேநில்லு;[3] தானே
தனிச்சச்சி தானந்தம்ஆம்
நன்னிலை வாய்க்கும்;எண் சித்தியும்
காணும்; நமதுஅல்லவே.[4] 23

சொல்லால் மவுனம் மவுனம்என்
றேசொல்லிச் சொல்லிக்கொண்டது
அல்லால், மனம்அறப் பூரண
நிஷ்டையில் ஆழ்ந்ததுஉண்டோ?
கல்லாத மூடன் இனிஎன்செய்
வேன்;ஜகத் காரணம்ஆம்
வல்லாளன் ஆன[1] மவுன
சதானந்த மாகடலே! 24

23—1. முன்னிலைச் சுட்டு ஒழி-காட்சிக்குரியவற்றைக் கருத்தில் வாங்காதே. 2. பின்னிலை-பிறகு. 3. தன்னிலையே நில்லு-ஆத்மசொருபத்தில் நிலைத்திரு. 4. நமது அல்லவே-முன்னிலையில் உள்ள பொருள் வெறும் தோற்றமாம்.

24—1. வல்லாளன் ஆன-வல்லவனுகிய.

ஆரணம் ஆகமம் எல்லாம்
உரைத்த அருள்மவுன
காரண மூலம்,[1]கல் ஆல்அடிக்
கேஉண்டு; காணப்பெற்ருல்,
பார்,அணங் கோடு[2] சுழல்நெஞ்சம்
ஆகிய பாதரசம்[3]
மாரண மாய்விடும்;[4] எண்சித்தி
முக்தியும் வாய்த்திடுமே. 25

சித்த மவுனி, வடபால்
மவுனி,நம் தீபகுண்ட
சுத்த மவுனி எனும்மூவ
ருக்கும் தொழும்புசெய்து,[1]
சத்த மவுன முதல்மூன்று
மௌனமும் தான்படைத்தேன்;
நித்த மவுனம்அல் லால்அறி
யேன்மற்றை நிஷ்டைகளே. 26

கண்டேன்[1] நினதுஅருள்; அவ் அரு
ளாய்நின்று காண்பதுஎல்லாம்
உண்டே; அதுவும் நினதுஆக்கி
னேன்;உவட் டாதஇன்பம்[2]

25—1. காரண மூலம்-ஆதாரமான முதற் பொருள். 2. பார்அணங்கோடு-நிலத்தோடும் மாதரோடும். 3. நெஞ்சம் ஆகிய பாதரசம்-மனமாகிய பாதரசம் 4. மாரணமாய்விடும்-ஒழிந்துபட்டுப்போம்.

26—1. தொழும்புசெய்து-தொண்டு புரிந்து.

கருத்து: நிலைத்த மௌனத்தைப் பெறுவது சாதனத்தின் குறிக்கோள்.

27—1. கண்டேன்-அனுபூதியில் பெற்றேன். 2. உவட்

மொண்டே அருந்தி இளைப்பு ஆறி
    னேன்;[3]நல்ல முக்திபெற்றுக்
கொண்டேன்; பராபர மே!எனக்கு
    ஏதும் குறைவு இல்லையே. 27

மேல்கொண்ட வாயுவும்[1] கீழ்ப்பட
    மூலத்து வெந்தழலைச்
சூல்கொண்ட மேகம் என,[2]ஊமை
    நின்று சொரிவதைஎன்
னுல்கண்டது அன்று; மவுனோப
    தேசிஅ ளிக்கை[3]இனிப்
பால்கண்டு கொண்டனன்;[4] மேலே
    அமிர்தம் பருகுவனே. 28

சொல்லால், தொடர்பொரு ளால்,தொட
    ராப்பரம் ஜோதி!நின்னை
வல்லாளர் கண்ட வழி[1]கண்டி
    லேன்;ஜக மார்க்கத்திலும்[2]
செல்லாதுஎன் சிந்தை, நடுவே
    கிடந்து, திகைத்து,விம்மி,

டாத இன்பம்-தெவிட்டாத பேரின்பம். 3. மொண்டே அருந்தி இளைப்பு ஆறினேன் - முகந்து புசித்துத் தேறினேன்.

28—1. மேல் கொண்ட வாயுவும்-மேல்நோக்கிச் செல்லும் பிராணனும். 2. சூல்கொண்ட மேகம் என-நீருண்ட மேகம் போல. 3. அளிக்கை-கிருபை வைத்ததினால். 4. இனிப்பால் கண்டுகொண்டனன் - உடலில் இருக்கும்பொழுதே அனுபூதியில் கண்டுகொண்டேன்.

29—1. வல்லாளர் கண்ட வழி-நிறைஞானிகள் தரிசித்த விதம். 2. ஜக மார்க்கத்திலும்-பிரபஞ்ச வழியிலும்.

அல்ஆன தும்பகல் ஆனதும்[3]
வாய்விட்டு அரற்றுவனே. 29

அறியாத என்னை அறிவாயும்
நீஎன்று,[1] அகம்புறமும்
பிறியாது, அறிவித்த பேரறிவு
ஆம்சுத்தப் பேரொளியோ ?
குறியாத ஆனந்தக் கோவோ[2]
அமுதுஅருள் குண்டலியோ?[3]
சிறியேன் படும்துயர் கண்டுகல்
ஆல்நிழல் சேர்ந்ததுவே. 30

எல்லாம் உதவும் உனை,ஒன்றில்
பாவனை யேனும்செய்து,[1]
புல்ஆ யினும்ஒரு பச்சிலை
ஆயினும் போட்டுஇறைஞ்சி
நில்லேன்;நல் யோக நெறியும்செ
யேன்;அருள் நீதிஒன்றும்
கல்லேன்;எவ் வாறு பரமே
பரகதி காண்பதுவே? 31

ஒன்றும் தெரிந்திட இல்லை;என்
உள்ளத்து ஒருவ![1]எனக்கு

---

3. அல்ஆனதும் பகல் ஆனதும்-இரவும் பகலும்.

30—1. அறிவாயும் நீ என்று- தேவரீர்தானே அறிந்து கொள்கிறீர் என்று. 2. குறியாத ஆனந்தக்கோவோ-எண்ண முடியாத இன்பத் தலைவனே. 3. அமுதுஅருள் குண்டலியோ-அருளமுதம் அருள்கின்ற பராசக்தியோ.

31—1. ஒன்றில் பாவனையேனும் செய்து-ஒரு விக்ரஹத்தில் ஆவாஹனம் பண்ணி.

32—1. என் உள்ளத்து ஒருவ-என் மனத்தில் வீற்றிருக்

என்றும் தெரிந்த இவை;அவை
கேள்!இர வும்பகலும்
குன்றும் குழியும்[2] வனமும்
மலையும் குரைகடலும்[3]
மன்றும் மனையும்[4] மனம்ஆதி
தத்துவ மாயையுமே. 32

பழுதுஉண்டு,[1] பாவையர் மோக
விகாரப் பரவையிடை[2]
விழுகின்ற பாவிக்கும், தன்தாள்
புணையை[3] வியந்துஅளித்தான்;[4]
தொழுகின்ற அன்பர் உளம்களி
கூரத் துலங்கும்மன்றுள்
எழுகின்ற ஆனந்தக் கூத்தன்,என்
கண்மணி, என்அப்பனே. 33

அழுக்குஆர்ந்த[1] நெஞ்சுஉடை யேனுக்கு,ஐ
யாநின் அருள்வழங்கின்
இழுக்குஆகும் என்று[2]எண்ணி யோஇரங்
காத இயல்பு[3]கண்டாய்;

கும் ஒப்பற்றவனே. 2. குன்றும் குழியும்-சிறு மலையும் மடுவும். 3. மலையும் குரைகடலும்-பெருமலையும் ஓலமிடுகின்ற கடலும். 4. மன்றும் மனையும்-அம்பலமும் வீடும்.

33—1. பழுது உண்டு-துன்பம் உற்று. 2. பாவையர் மோக விகாரப்பரவை இடை-மாதர்களின் காமக் கொந்தளிப்பு உடைய கடலில். 3. தன்தாள் புணையை-தேவரீர் திருவடியாகிய மரக்கலத்தினை. 4. வியந்து அளித்தான்-அதிசயித்துக் கொடுத்தருளினன்.

34—1 அழுக்கு ஆர்ந்த-மாசு படிந்துள்ள. 2. இழுக்கு ஆகும் என்று-பொருந்தாது என்று. 3. இரங்காத இயல்பு-

முழுக்காதல் ஆகி, விழிநீர்
பெருக்கிய முக்தர்எனும்
குழுக்காண[4] நின்று, நடம்ஆடும்
தில்லைக் கொழுஞ்சுடரே![5] 34

ஆலம் படைத்த[1] விழியார்கள்[2]
மால்கொண்டு,[3] அவர்செய் இந்த்ர
ஜாலம் படைத்துத்[4] தளர்ந்தனை
யே,என்றும் தண்அருள்கூர்
கோலம் படைத்துக்,கல் ஆல்அடிக்
கீழ்வைகும்[5] கோவுக்கு,அன்புஆம்
காலம் படைக்கத்[6] தவம்படை
யாதுஎன்கொல்[7] கல்நெஞ்சமே![8] 35

சும்மா இருக்கச் சுகம்சுகம்
என்று சுருதிஎல்லாம்
அம்மா நிரந்தரம் சொல்லவும்,[1]
கேட்டும், அறிவுஇன்றியே

அனுக்ரஹம் பண்ணுத தன்மை. 4. குழுக்காண-ஞானியர் கூட்டம் தரிசிக்க. 5. கொழுஞ் சுடரே-பேரொளியே.

35 – 1. ஆலம் படைத்த-விஷம் பொருந்திய. 2. விழியார்கள்-கண்களை உடைய மாதர்கள் மேல். 3. மால்கொண்டு-ஆசை பூண்டு. 4. அவர் செய் இந்த்ர ஜாலம் படைத்து-அவர்கள் காட்டுகின்ற சூழ்ச்சிக்கு உள்ளாகி. 5. கல் ஆல் அடிக் கீழ் வைகும் - ஆலமரத்தடியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற. 6. காலம் படைக்க-காலம் வந்து வாய்க்க 7. தவம் படையாது என்கொல் - தவம் செய்யாமைக்குக் காரணம் யாது? 8. கல் நெஞ்சமே-ஜடநிலையில் இருக்கும் மனமே.

36—1. நிரந்தரம் சொல்லவும்-இடைவிடாது புகட்டிக் கொண்டிருக்கவும்.

பெம்மான் மவுனி[2] மொழியையும்
தப்பி,என் பேதைமையால்
வெம்மாயக் காட்டில்[3] அலைந்தேன்;அந்
தோஎன் விதிவசமே. 36

தினமே செலச்செல, வாழ்நாளும்
நீங்க, ஜெகத்துஇருள்[1]சொப்
பனமே என[2]வெளி கண்டே
இருக்கவும்,[3] பாசபந்த
இனமே[4] துணைஎன்று இருந்தோம்;
நமன்வரின் என்செய்குவோம்;
மனமே!நம் போலஉண் டோசுத்த
மூடர்இவ் வையகத்தே? 37

கடல்எத் தனை,மலை எத்தனை,
அத்தனை கன்மம்;அதற்கு
உடல்எத் தனை,அத் தனைகடல்
நுண்மணல் ஒக்கும்;இந்த
ஜடலத்தை நான்விடும் முன்னே
உனைவந்து சார,இருள்
படலத்தை[1] மாற்றப் படாதோ?
நிறைந்த பராபரமே! 38

---

2. பெம்மான் மவுனி - போற்றுதற்குரிய மௌன குருவின். 3. வெம்மாயக் காட்டில்-கொடிய பொருளற்ற தோற்றமாகிய அடவியில்.

37—1. ஜெகத்து இருள்-பிரபஞ்சம் என்னும் அக்ஞான இருள். 2 சொப்பனமே என-கனவே என்று. 3. வெளி கண்டே இருக்கவும்- கண்கூடாகப் பார்த்திருந்தும். 4. பாச பந்த இனமே-பிணிக்கின்ற பாசக்கூட்டமே.

38—1. இருள் படலத்தை-ஆணவச் செறிவை.

நினையும் நினைவும் நினைஅன்றி
　　இல்லை; நினைத்திடுங்கால்
வினைஎன்று ஒருமுதல் நின்னைஅல்
　　லாது விளைவதுஉண்டோ?
தனையும் தெளிந்து,[1]உன்னைச் சார்ந்தோர்கள்
　　உள்ளச்செந் தாமரைஆம்
மனையும்,[2]பொன் மன்றமும்[3] நின்றுஆடும்
　　ஜோதி மணிவிளக்கே! 39

உள்ளத் தையும்இங்கு எனையும்நின்
　　கையினில் ஒப்புவித்தும்,
கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால்
　　வருந்தக் கணக்கும்உண்டோ?
பள்ளத்தில் வீழும் புனல்போல்
　　படிந்து,உன் பரமஇன்ப
வெள்ளத்தின் மூழ்கினர்க் கேளளி
　　தாம்தில்லை வித்தகனே![1] 40

கள்ளம் பொருந்தும் மடநெஞ்ச
　　மே!கொடுங் காலர்வந்தால்
உள்அன்பு அவர்கட்குஉண் டோஇல்லை
　　யே;உலகு ஈன்றஅன்னை
வள்ளம் பொருந்தும் மலர்அடி[1]
　　காண,மன்று ஆடும்இன்ப

39—1. தனையும் தெளிந்து - தனது நிஜசொருபத்தை அறிந்து. 2. செந்தாமரை ஆம் மனையும்-செந்தாமரை ஆகிய வீட்டினிடத்தும். 3. பொன் மன்றமும்-பொன்னம்பலத்திலும்.

40—1. தில்லை வித்தகனே-சிதம்பரத்தில் மேவிய ஞான சொரூபனே.

41—1. வள்ளம் பொருந்தும் மலர்அடி-கிண்ணம் போன்று

வெள்ளச்செம் பாதப் புணையேஅல்
லால்[2]கதி வேறுஇல்லையே.[3] 41

தன்மயம் ஆனசு பாவத்தில்
மெள்ளத் தலைப்படுங்கால்,
மின்மயம் ஆன ஜகம்[1]யாது
உரைத்துஎன்? வெளியில்உய்த்த
சின்மய முத்திரைக் கையேமெய்
ஆகத் தெளிந்தநெஞ்சே!
நின்மயம், என்மயம் எல்லாம்
நிறைந்த நிராமயமே. 42

ஆயும் கலையும் சுருதியும்
காண்டற்கு அரியஉனைத்
தோயும் படிக்குக்[1] கருணைசெய்
வாய்;சுக வான்பொருளே!
தாயும் பிதாவும் தமரும்
குருவும் தனிமுதலும்
நீயும் பரையும்[2]என் றேஉணர்ந்
தேன்;இது நிச்சயமே. 43

காணப்படுகிற தாமரை அனைய திருவடி. 2. இன்பவெள்ளச் செம்பாதப் புணையே அல்லால் - பேரின்பக் கடலாகிய இறைவனுடைய திருவடிகளாகிய தெப்பமேயன்றி. 3. கதி வேறு இல்லையே-வேறு புகலிடம் இல்லையாம்.

42—1. மின்மயம்ஆன ஜகம்-மின்னலைப்போன்ற பிரபஞ்சம்:

கருத்து: தத்துவ விசாரம் செய்யுமிடத்து ஜீவாத்மாவானது பரமாத்மாவில் ஒடுங்கிப்போய் எல்லாம் ஒரே சிதாகாசமாயிருப்பதே முடிந்தநிலையாகும்.

43—1. உனைத் தோயும்படிக்கு - தேவரீரை அடையும் படிக்கு. 2. நீயும் பரையும்-சிவனாகிய நீயும் உன் சக்தியும்.

கருத்து: ஒரு பொருளே பலவாய்க் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அல்லும் பகலும் உனக்கே
அபயம் அபயம்என்று
சொல்லும்சொல் இன்னம் தெரிந்ததுஅன்
றே? துதிப் பார்கள்மனக்
கல்லும் கரைக்கும் மவுன!
உனது கருணைஎன்பால்
செல்லும் பொழுதுஅல்ல வோசெல்லு
வேன்; அந்தச் சிற்சுகத்தே. 44

எல்லாம் சிவன்செயல் என்றுஅறிந்
தால்,அவன் இன்னருளே
அல்லால் புகல்இடம் வேறும்உண்
டோ? அது வேநிலையா
நில்லாய்; உன் னல்தமி யேற்குக்
கதிஉண்டு; இந் நீள்நிலத்தில்
பொல்லா மயக்கத்தில் ஆழ்ந்துஆவது
என்ன புகல்நெஞ்சமே! 45

ஒளியே, ஒளியின் உணர்வே,
உணர்வின் உவகைபொங்கும்
களியே, களிக்கும் கருத்தே,
கருத்தைக் கவளம்கொண்ட
வெளியே, வெளியின் விளைசுக
மே,சுகர் வீறுகண்டும்[1]

---

44. **கருத்து:** ஜீவப்ரயத்தனம் தன்னளவில் ஞானத் தெளிவை உண்டுபண்ணாது. இறைவனுடைய கருணையும் அப் பேற்றுக்கு இன்றியமையாததாம்.

45. **கருத்து:** ஏ மனமே இறைவனுடைய திருவருள் அல் லாது வேறு எதையும் நீ நாடாதே. அப்படி நாடுவதில் பயன் ஏதும் இல்லை.

46—1. சுகர் வீறு கண்டும்-சுகப்ரம்மத்தின் பெருமை

தெளியேன்; தெளிந்த வரைப்போற்றி
டேன்;என்ன செய்குவனே? 46

மறக்கின்ற தன்மை இறத்தல்ஒப்பு
ஆகும்; மனமதுஒன்றில்
பிறக்கின்ற தன்மை பிறத்தல்ஒப்பு
ஆகும்;இப் பேய்ப்பிறவி
இறக்கின்ற எல்லேக்கு அளவுஇல்லே
யே;இந்த ஜன்மஅல்லல்
துறக்கின்ற நாள்எந்த நாள்?பர
மே!நின் தொழும்பனுக்கே. 47

காட்டிய அந்தக் கரணமும்,
மாயைஇக் காயம்என்று
சூட்டிய கோலமும், நாஞ
இயங்கத், துறைஇதனுள்[1]
நாட்டிய நான்,தனக்கு என்றுஓர்
அறிவுஅற்ற நான்,இவற்றைக்
கூட்டிநின்று ஆட்டினே யே;பர
மே!நல்ல கூத்துஇதுவே. 48

யினே நூல்களில் படித்தும்.

கருத்து: அருள் நாட்டம் ஆழ்ந்து வலுத்தல் வேண்டும்.

47. கருத்து: மனோநாசம் உண்டாகும் வரையில் ஜீவாத்மனுக்கு உய்வு இல்லே.

48—1. துறை இதனுள்-பற்பல துறைகளையுடைய இதற்குள்ளே.

கருத்து: அக்ஞான இருள் அகலும் வரையில் ஜீவாத்மன் படுகின்ற அல்லலுக்கு அளவில்லே.

பொல்லாத மாமர்க் கடமன
மே![1]எனைப் போல்அடுத்த
எல்லாவற் றையும்பற்றிக் கொண்டனை
யே;என்னை?[2] நின்மயமா[3]
நில்லாய் அருள்வெளி நீ;நான்நிற்
பேன்அருள் நிஷ்டைஒரு
சொல்லால் பதிந்து;[4] பரிபூர
ணனந்தம் தோய்குவனே. 49

வாராய்நெஞ் சே!உன்தன் துன்மார்க்கம்
யாவையும் வைத்துக்கட்டு;[1]இங்கு
ஆராய்; அடிக்கடி சுற்றுகின்
றாய்;[2]உன் அவலமதிக்கு[3]
ஓர்ஆ யிரம்புத்தி சொன்னாலும்
ஓர்கிலை; ஓகெடுவாய்;
பாராய்; உனைக்கொல்லு வேன்;வெல்லு
வேன்;அருள் பாங்குகொண்டே. 50

மாதத்தி லேஒரு திங்கள்உண்
டாகி மடிவதைநின்
போதத்தி லேசற்றும் வைத்திலை
யே;வெறும் புன்மைநெஞ்சே!

49—1. மாமர்க்கட மனமே-பெரிய குரங்கு போன்ற நெஞ்சமே. 2. என்னை? - இதற்குக் காரணம் யாது? 3. நின் மயமா-அருளைச் சார்ந்து. 4. ஒரு சொல்லால் பதிந்து - ஒரு வார்த்தைக்கு உட்பட்டு.

50—1. யாவையும் வைத்துக்கட்டு - எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கித் தள்ளு. 2. அடிக்கடி சுற்றுகின்றாய்-காலமெல்லாம் அலைந்து திரிகின்றாய். 3. உன் அவல மதிக்கு-உன்னுடைய துர்புத்திக்கு.

வேதத்தி லே,தர்க்க வாதத்தி
லேவிளங் காது;விந்து
நாதத்தி லே[1]அடங் காதுஅந்த
வான்பொருள்;[2] நாடிக்கொள்ளே.[3] 51

எங்கும் வியாபித்து உணர்வாய்;[1]
உனக்குஎன் இதயத்துஉள்ளே
தங்கும் துயரம் தெரியாத
வண்ணம் தடைசெய்ததுஆர்?
அங்கம் குழைந்துஉள் உருகும்அன்
பாளர்க்கு[2] அணைகடந்து
பொங்கும் கருணைக் கடலே!சம்
பூரண போதத்தனே![3] 52

வையக மாதர் சுகத்தையும்
பொன்னையும் மாயைமல
மெய்யையும் மெய்என்று,[1] நின்அடி
யார்தம் விவேகத்தையும்
ஐயம்இல் வீட்டையும்[2] மெய்ந்நூலை
யும்பொய்ய தாகஎண்ணும்

51—1. விந்து நாதத்திலே-பீஜ மந்திரத்திலும். 2. அடங்காது அந்த வான்பொருள்-பரவஸ்து கட்டுப்படாது. 3. நாடிக்கொள்ளே-அதனை ஆராய்ந்து பற்றிக்கொள்வாயாக.

52—1. உணர்வாய் - நீ அறிவாய். 2. அன்பாளர்க்கு-அடியவர்களுக்கு. 3. சம்பூரண போதத்தனே - பரிபூரண ஞான சொரூபனே.

கருத்து : ஆத்மாவுக்கு நிகராக எங்கும் ஊடுருவிப் பாய்கின்ற மனமே, நான் படும் துயரத்தை அறிந்து கொள்ள நீ ஏன் தயங்குகின்றாய்!

53—1. மெய்யையும் மெய் என்று-உடலையும் நிலைபெற்றதென்று. 2. ஐயம் இல் வீட்டையும்-சந்தேகத்துக்கு இடமில்

பொய்யர்தம் நட்பை விடுவதுஎன்
றோ?பரி பூரணமே! 53

அளியும் கனியொத்து,[1] அருவினை
யால்[2]நொந்து அயர்வுறுவேன்;
தெளியும் படிக்குப் பரிபாக
காலமும் சித்திக்குமோ?
ஒளியும் கருணையும் மாறாத
இன்பமும் ஓர்உருவாய்
வெளிவந்து,[3] அடியர் களிக்கநின்று
ஆடும் விழுப்பொருளே! 54

அடையார் புரம்செற்ற தேவே![1] நின்
பொன்அடிக்கு அன்புசற்றும்
படையாத என்னைப் படைத்து,இந்தப்
பாரில் படர்ந்தவினைத்
தடையால்[2] தளையிட்டு,[3] நெஞ்சம்புண்
ணாகத் தளரவைத்தாய்;
உடையாய் உடைய படிஅன்றி,[4]
யான்செய்தது ஒன்று இல்லையே. 55

லாத முக்தியையும்.

54—1. அளியும் கனி ஒத்து-கனிந்த கனி போன்று. *2.* அருவினையால் - கொடிய வினையினால். *3.* வெளிவந்து-பிரசன்னமாகி.

55—1. அடையார் புரம் செற்ற தேவே-பகைவர்களுடைய திரிபுரங்களை எரித்த இறைவா. *2.* வினைத்தடையால்-கர்மபந்தத்தினால். *3.* தளை இட்டு-விலங்குபோட்டு. *4.* உடையாய் உடையபடி அன்றி-என்னை உடைத்துள்ள நீ அமைத்ததற்கு மாறாக.

கருத்து: இறைவனுடைய திருவருள் நோக்கத்திற்கு மாறாக ஜீவன் எதையும் செய்ய வல்லவன் அல்லன்.

ஆடும் கறங்கும் திரிகையும்
போல[1] அலைந்துஅலைந்து,
காடும் கரையும்[2] திரிவதுஅல்
லால்,நின் கருணைவந்து
கூடும் படிக்குத் தவம்முய
லாத கொடியர்,எமன்
தேடும் பொழுதுஎன்ன செய்வார்?
பரானந்த சிற்சுடரே! 56

கற்றும் பலபல, கேள்விகள்
கேட்டும், கறங்குஎனவே[1]
சுற்றும் தொழில்கற்றுச், சிற்றின்பத்
தூடு சுழலின்என் ஆம்?
குற்றம் குறைந்து குணம்மே
விடும்அன்பர் கூட்டத்தையே
முற்றும் துணைஎன நம்புகண்
டாய்;சுத்த மூடநெஞ்சே! 57

நீஎன நான்என வேறுஇல்லை
என்னும் நினைவுஅருளத்,
தாய்என மோன குருஆகி
வந்து, தடுத்து,அடிமைச்
சேய்எனக் காத்தனை யே;பர
மே!நின் திருவருளுக்
கேஎன செய்யும்கைம் மாறுஉள
தோ?சுத்த ஏழையனே! 58

56—1. ஆடும் கறங்கும் திரிகையும் போல-வானத்தில் பறக்கின்ற காற்றாடியையும் குயவனது சக்கரத்தையும் போல. 2. காடும் கரையும் - காட்டிலும் நாட்டிலும்.

57—1. கறங்கு எனவே காற்றாடியைப் போலவே.

ஆத்திரம் வந்தவர் போல்[1] அலே
யாமல், அரோக[2] திட
காத்திரம்[3] தந்துஎன்னை யேஅன்னை
போலும் கருணைவைத்து, இம்
மாத்திரம்[4] முன்நின்று[5] உணர்த்திஇன
யே; மவு னஇனிநான்
சாத்திரம் சொன்ன படிஇயம
ஆதியும்[6] சாதிப்பனே. 59

28. உடல்பொய் உறவு

நேரிசை வெண்பா

உடல், பொய் உறவுஆயின் உண்மைஉறவு ஆகக்
கடவார்ஆர்?[1] தண்அருளே கண்டாய்;—திடமுடனே
உற்றுப்பார்; மோனன் ஒருசொல்லே உண்மை; நன்ருய்ப்
பற்றிப்பார்; மற்றஎல்லாம் பாழ். 1

பார்ஆதி பூதம்எல்லாம் பார்க்குங்கால், அப்பரத்தின்
சீர்ஆக நிற்கும் திறம்கண்டாய்;—நேர்ஆக
நிற்கும் திருவருளில் நெஞ்சே! யாம் நிற்பதுஅல்லால்
கற்கும்நெறி யாதுஇனிமேல்? காண். 2

மெய்ஆன தன்மை விளங்கினுல் யார்க்கேனும்
பொய்ஆன தன்மை பொருந்துமோ?—ஐயாவே!

59—1. ஆத்திரம் வந்தவர் போல்-பரபரப்புடன் அவசரப் படுபவர்போல். 2. அரோகம்-நோயின்மை. 3. திடகாத்திரம்-உறுதியான உடல். 4. இம்மாத்திரம்-இம்மட்டாயினும். 5. முன்நின்று-பிரத்யக்ஷமாகி. 6. இயம ஆதியும்-இயமம் முதலான யோகசாதனங்களையும்.

1—1. உறவு ஆகக் கடவார் யார்?-உறவாயினர் யாவர்?

மன்னும்நி ராசை இன்னம் வந்தது அல்ல; [1]உன் அடிமை
என்னும்நிலை எய்தும்ஆறு என்? 3

அறியாமை மேலிட்டு அறிவுஇன்றி நிற்கும்
குறியேற்கு,[1] அறிவுஎன்ற கோலம்—வறிதேஆம்;[2]
நீஉணர்த்த நான்உணரும் நேசத்தா லோ,[3]அறிவுஎன்
றேஎனக்குஓர் நாமம்இட்ட தே. 4

ஏதுக்குச் சும்மா இரு,மனமே! என்றுஉனக்குப்
போதித்த உண்மைஎங்கே போகவிட்டாய்?—வாதுக்கு
வந்துஎதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடி னையே,உன்
புந்திஎன்ன? போதம்என்ன? போ. 5

ஜகம்அனைத்தும் பொய்எனவே தான்உணர்ந்தால், துக்க
சுகம்அனைத்தும் பொய்அன்றோ? சோராது[1]—இகபரத்
விட்டுப் பிரியாத மேலான அத்வைதக் [தும்
கட்டுக்குள் ஆவதுஎன்றோ?[2] காண். 6

3—1. மன்னும் நிராசைஇன்னம் வந்தது அல்ல-உறுதி யான வைராக்கியம் இன்னும் வாய்க்கவில்லை.

4—1. அறிவு இன்றி நிற்கும் குறியேற்கு-அறிவின்றி வாழ்தலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ள எனக்கு. 2. அறிவு என்ற கோலம் வறிதேஆம்-அறிவுடையன் என்ற மனித வடிவம் பொருளற்றதாகும். 3. நீ உணர்த்த நான் உணரும் நேசத்தாலோ-மனச் சாட்சியாக இருந்து நீ புகட்ட நான் அன்புடன் ஏற்பதால் தானே.

6—1. சோராது-தளராமல். 2. அத்வைத கட்டுக்குள் ஆவது என்றோ?-இரண்டற்றது என்னும் ஆணையில் அடங்கி யிருத்தல் எக்காலமோ?

கற்கண்டோ, தேனோ, கனிரசமோ, பாலோ,என்
சொற்கு அண்டாது [1]ஏதுஎனநான் சொல்லுவேன்?—
வானமதி காண[3] மவுனிமவு னத்துஅளித்த [வில்கண்ட[2]
தானம்அதில்[4] ஊறும்அமிர் தம். 7

கேட்டலுடன், சிந்தித்தல், கேடுஇலா மெய்த்தெளிவால்,
வாட்டம்அரு உற்பவநோய்[1] மாறுமோ?—நாட்டம்உற்று
மெய்ஆன நிஷ்டையினை மேவினர்கட்கு அன்றோ[2]தான்
பொய்ஆம் பிறப்புஇறப்புப் போம். 8

மாயா ஜகத்தை மதியாதார், மண்முதலா
யேஆன தத்துவத்தில் எய்துவரோ?—நேயானு
பூதிநிலை நிற்கப்[1] பொருந்துவர்கள்; அன்னவர்தம்
நீதியையே ஓர்;மனமே நீ. 9

இகம்முழுதும் பொய்எனவே ஏய்ந்துஉணர்ந்தால்,[1] [ஆங்கே
மிகவளர வந்தஅருள்[2] மெய்யே;—அகம் நெகிழப்
பாரீர்; ஒருசொல் படியே அனுபவத்தைச்
சேரீர்; அதுவே திறம். 10

7—1. என் சொற்கு அண்டாது-என் வார்த்தைக்கு எட்டாது. 2. வில்கண்ட-பிரகாசம் பொருந்திய. 3. வானமதிகாண-உயர்ந்த சந்திரமண்டலத்தைத் தரிசிக்க. 4. தானம் அதில்-ஸ்தானத்தில், அம்மண்டலத்தில்.

8—1. வாட்டம் அரு உற்பவ நோய்-தளர்ச்சி நீங்காத பிறவிப்பிணி. 2. மேவினர்கட்கு அன்றோ-அடைந்தவர்களுக்கு அன்றோ.

9—1. நேயானுபூதி நிலை நிற்க-அன்பான சிவானுபூதியில் நிலைத்திருக்க.

10—1. ஏய்ந்து உணர்ந்தால்-பொருந்தி அறிந்தால். 2. மிக வளர வந்த அருள்-யாண்டும் பெருகுகிற திருவருள்.

ஆரணங்கள்,[1] ஆகமங்கள் யாவுமே ஆனந்த
பூரணமே உண்மைப் பொருள்என்னும்—காரணத்தை
ஓராயோ? உள்உள்ளே[2] உற்றுஉணர்ந்து அவ் உண்மை- [யினைப்
பாராயோ ? நெஞ்சே! பகர்.

நேராய்அம் மௌனநிலை நில்லாமல், வாய்பேசி
ஆராய் அலைந்திர்நீர்;[1] ஆகெடுவீர்;—தேரீர்;[2]
திரைஉந்து இரையும்நதிச்[3] சென்னியனை[4] நாவால்
கரையும்;[5] கரையும்மனக் கல்.[6] 12

அற்ப மனமே! அகிலவாழ்வு[1] அத்தனையும்
சொற்பனம்கண் டாய்;உண்மை சொன்னேன்நான்;— [கற்பனைஒன்று
இல்லா இடத்தே, எனைச்சும்மா வைத்திருக்கக்
கல்லாய்நீ தான்ஓர் கவி. 13

ஏதும் திருவருளின் இச்சைஆம் என்றுஎன்று[1]எப்
போதும் பொருந்தும் புனிதர்பால்—தீதுநெறி
செல்லுமோ? செல்லாதே; செல்லும்இடம் இன்பம்அலால்
சொல்லுமோ வேதத் தொனி.[2] 14

11—1. ஆரணங்கள்-வேதங்கள். 2. உள்உள்ளே-உள்ளத்தினுள்ளே.

12—1. ஆராய் அலைந்திர்நீர்-உங்களை யாரென்று கருதித் திண்டாடினீர்கள். 2. தேரீர்-ஆராயுங்கள். 3. திரைஉந்து இரையும் நதி-அலைவீசி ஒலிக்கின்ற கங்காநதி. 4. சென்னியனை-சிரசையுடையவனை. 5. நாவால் கரையும்-வாய்விட்டுச் சொல்லுங்கள். 6. கரையும் மனக்கல்-கல்போன்ற நெஞ்சம் உருகும்.

13—1. அகில வாழ்வு-உலகவாழ்வு.

14—1. இச்சைஆம் என்றுஎன்று - திருவுளப்பாங்கு என்று எண்ணி எண்ணி. 2. வேதத்தொனி-வேத வாக்கு.

கல்லேறும்[1] சில்லேறும்[2] கட்டியே றும்[3]போலச்
சொல்ஏறப்[4] பாழ்த்த துளேச்செவிகொண்டு[5]—அல்ஏறு
நெஞ்சன்[6]என நிற்கவைத்தாய்; நீதியோ? தற்பரமே!
வஞ்சன் அல்லேன்;[7] நீயே மதி. 15

அப்பொருளும்[1] ஆன்மாவும்[2] ஆரண நூல் சொன்னபடி
தப்புஇல்லாச் சித்துஒன்றுஆம்[3] ஜாதியினல்;[4]—எப்படி-
தேரில் துவைதம்; சிவாகமமே சொல்லும்நிஷ்டை [யும்
ஆரும்இடத்து[5] அத்வைதம் ஆம். 16

வேதம் முதலாய் விளங்கும் சிவவடிவுஆம்
போத நிலேயில்[1] பொருந்தாமல்,—ஏதம்மிகு[2]
மோகாதி அல்லலிலே[3] மூழ்கினையே நெஞ்சே! இத்
தேகாதி மெய்யோ ? தெளி. 17

15—1. கல்லேறும்-கல் எறிதலேயும். 2. சில்லேறும்-ஓடு எறிதலேயும். 3. கட்டியேறும் - மண்ணுங்கட்டி எறிதலேயும். 4. சொல் ஏற-சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொள்ளுகிற. 5. துளேச் செவிகொண்டு-காது என்னும் ஓட்டையின் வாயிலாக. 6. அல்ஏறுநெஞ்சன்-அக்ஞானத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் மனத்தையுடையவன். 7. வஞ்சன் அல்லேன்-அடியேன் மோசமானவன் அல்லேன்.

16—1. அப்பொருளும்-அந்தப்பரமாத்மாவும். 2.ஆன்மாவும்-ஜீவாத்மாவும். 3. சித்து ஒன்று ஆம் - சைதன்யமேயாம். 4. ஜாதியினல்-சொரூப அமைப்பினல். 5. நிஷ்டை ஆரும் இடத்து-சமாதிநிலே கூடும் இடத்து.

கருத்து : வியவகாரநிலேயில் பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் தனித்தனிப் பொருள்களாம். சமாதி நிலேயில் அவை இரண்டும் ஒன்றுபடுகின்றன.

17—1. போதநிலேயில்-ஆத்மபோதத்தில். 2. ஏதம்மிகு-குற்றம் நிறைந்திருக்கின்ற. 3. மோகாதி அல்லலிலே-மயக்கம் முதலிய துன்பங்களிலே.

நோக்கற்கு அரிதுஆன நுண்ணியவான் மோனநிலை[1]
தாக்கற்கு[2] உபாயம் சமைத்தபிரான்;—காக்கும்உயிர்
அத்தனைக்கும் நான்அடிமை ஆதலினால், யான்எனது-
இத்தனைக்கும் பேசஇடம் இல். [என்று

ஒன்றும்அற நில்[1]என்று உணர்த்தியநம் மோனகுரு
தன்துணைத்தாள்[2] நீடூழி தாம்வாழ்க—என்றுஎன்றே
திக்குஅனைத்தும் கைகுவிக்கும் சின்மயர்ஆம்-
கைக்குவரும் இன்பக் கனி. [தன்மையர்க்கே

மனத்தாலும் வாக்காலும் மன்னஒண்ணு[1] மோன
இனத்தாரே[2] நல்ல இனத்தார்;—கனத்தபுகழ்
கொண்டவரும் அன்னவரே; கூறரிய முக்திநெறி
கண்டவரும் அன்னவரே காண். 20

கண்ஒளியே; மோனக் கரும்பே; கவலை அறப்
பண்[1]ஒளிக்கும் உள்ஒளியாம் பான்மையினை[2]—
நண்ணிட,[3]உன்

18—1. வான்மோனநிலை - மேலான மௌனசொரூபந் தன்னை. 2. தாக்கற்கு-அடைதற்கு.

கருத்து: ஓசைக்கப்பாலுள்ள பரவஸ்துவே ஓசை மயமான ஜீவகோடிகள் அனைத்துமாக இலங்குகின்றது. இந்நிலையில் யான் என்பதற்கும் எனது என்பதற்கும் இடமில்லை.

19—1. ஒன்றும் அறநில்-மனத்தைக் காலியிடமாகச் செய். 2. துணைத்தாள்-இரண்டு திருவடிகள்.

20—1. மன்ன ஒண்ணு-அடைய முடியாத. 2. இனத்தாரே-கூட்டத்தினரே. *21—1.* கவலை அறப்பண்-சஞ்சலத்தை நீக்குகின்ற.2. ஒளிக்கும் உள் ஒளியாம் பான்மையினை-மன சாட்சியாய்அமைந்திருக்கும் பேரறிவுப் பொருளின் சொருபத்தை. 3. நண்ணிட-அடைந்திட.

சித்தம் இரங்கிலதுஎன்? சித்தம் தெளியாவேறு
இத்தனைக்கும் ஆதரவும் இல்.[4] 21

அறியாமை சாரின்[1] அதுவாய்; அறிவுஆம்
நெறிஆன போதுஅதுவாய் நிற்கும்;—குறியால்[2]
சதசத்து[3] அருள்உணர்த்தத்,[4] தான்உணரா நின்ற
விதம்உற்று, அறிவுஎனும்பேர் மெய். 22

குரு,லிங்க, ஜங்கமமாக்[1] கொண்டதிரு மேனி,
கருஒன்று மேனி[2]நம்பால் காட்டாது—அருள்என்று
கண்டவர்க்கே ஆனந்தம் கண்டுகொளல் ஆம்;அலது[3]
கொண்டவர்க்கு[4] இங்கு என்னகிடைக் கும். 23

---

4. ஆதரவும் இல்-ஆதாரம் இல்லை.

22—1. அறியாமை சாரின்-ஜடத்தோடு கூடினுல் 2. குறியால்-இத்தகைய தன்மையால். 3. சதசத்து (சத்து+அசத்து)-சேதனத்தையும், ஜடத்தையும். 4. அருள் உணர்த்த-திருவருள் விளக்கி அருள.

கருத்து: 'அசத்' ஆகிய பிரகிருதி தத்துவமும் 'சத்' ஆகிய ஆத்ம தத்துவமும் கூடியிருப்பது ஜீவாத்மாவின் நிலையாகும். 'அசத்' ஆகிய பிரகிருதியினிடத்திருந்து தன்னைப் பிரித்தெடுத்துக் கொள்ளுவது ஜீவாத்மனுக்குச் சாத்தியம்.

23—1. ஜங்கமமா-சிவனடியார்களாகவும். 2. கரு ஒன்று மேனி-அக்ஞானத்தில் பிறந்த வடிவம். 3. அலது-உண்மையுணராமல். 4. கொண்டவர்க்கு - உலக மயமாகக் காண்பவர்க்கு.

கருத்து: குருவும், லிங்கமும், சிவனடியார்களும் சிவசொருப மூர்த்திகளாம். அருளைச் சார்ந்திருப்பவர்களுக்கு இது விளங்குகிறது. அக்ஞானத்தில் பிறந்து உலகைச் சார்ந்திருப்பவர்களுக்கு இது விளங்காது.

புலியின் அதள்உடையான்;[1] பூதப் படையான்;[2]
பலிஇரந்தும் எல்லாம் பரிப்பான்;[3]—மலிபுனல்சேர்[4]
பொன்முடியான்;[5] முக்கண் புனிதன் சரண்புகுந்தோர்க்கு
என்முடியாது?[6] ஏதும்உள தே. 24

சொல்லுக்கு அடங்காச் சுகப்பொருளை நாம்எனவே
அல்லும் பகலும் அரற்றுவதுஎன்?[1]—நல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றோர்கள் நாம்இல்லை என்பர்;அந்தோ
மோனமயம் ஆன முறை. 25

ஐயா; அருணகிரி அப்பா; உனைப்போல
மெய்ஆக ஓர்சொல் விளம்பினர்யார்?[1]— வையகத்தோர்
சாற்றரிதுஎன்று ஏசற்றார்;[2] தன்அனையாய்,[3] முக்கண்-
நாற்றிசைக்கும் கைகாட்டி னன்.[4] [எந்தை

24—1. புலியின் அதள் உடையான் - புலியினுடைய தோலை ஆடையாக உடையவன். 2. பூதப்படையான் - பூத கணங்களைச் சேனையாகக் கொண்டிருப்பவன். 3. பலி இரந்தும் எல்லாம் பரிப்பான்-பிக்ஷை ஏற்றும் உலகனைத்தையும் தாங்குவான். 4. மலிபுனல் சேர்-நிறைந்த கங்கையைஅணிந்த. 5. பொன்முடியான்-அழகிய ஜடாபாரத்தை உடையவன். 6. என் முடியாது ? - ஆகாத காரியம் எது ?

25—1. அரற்றுவது என்-பிதற்றுவதால் ஆவது யாது? **கருத்து:** உடல் பற்றுடையோன், 'துன்பம் துன்பம்' என்று வாய்ப்பேச்சுப் பேசுவதால் நலன் ஒன்றும் வாராது. அமைதியாக ஜீவ போதத்தைப் பரபோதத்தில் ஒடுக்குபவர் முறையான சாதனம் செய்பவராவார்.

26—1. விளம்பினர் யார்?-சொன்னவர் யார்? 2. சாற்றரிது என்று ஏசற்றார்-சொல்ல முடியாது என்று இளைத்துப் போனார்கள். 3. தன் அனையாய்-தனக்குத் தானே ஒப்பாக இருப்பவனே. 4. கை காட்டினன் - சின் முத்திரையைக் காட்டினன்.

காதுஅற்றுப் போன[1]முறி[2] கட்டிவைத்தால் ஆவது-
[உண்டோ?
தீதுஅற்ற காயமும்அச் செய்கையே;—போதமாய்[3]
நிற்பர்அல்லால் இச்சகத்தில் நேரார்கள்;[4] நேர்ந்-
தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம்.[6] [திடினும்[5]

வெள்ளம் குலாவுஜடை[1] வெள்ளக் கருணையினன்[2]
கள்ளம் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனேன்—உள்ளத்தில்
இல்லன்என்றால், அன்னவன்தான் எங்கும் வியாபகத்
அல்லன்[3]என்றும் சொல்லவழக்கு ஆம். [தான்

தத்துவப்பே யோடே தலைஅடித்துக் கொள்ளாமல்
வைத்த அருள்மோன வள்ளலையே—நித்தம்அன்பு
பூணக்[1] கருதும்நெஞ்சு; போற்றக் கரம்எழும்பும்;[2]
காணத் துடிக்கும்இரு கண். 29

27—1. காது அற்றுப்போன-துளை அறுந்து போன. 2. முறி-எழுதுதற்கு உரிய ஓலை. 3. போதமாய்-ஞான வடிவமாய். 4. இச்சகத்தில் நேரார்கள்-இவ்வுலகத்தில் ஒட்ட மாட்டார்கள். 5. நேர்ந்திடினும்-ஒரு வேளை உலகில் வாழ்ந்திருந்தாலும். 6. தற்பரமாக் கண்டிருப்பார்தாம்-பரபோதத்திலே திளைத்திருப்பார்.

28—1. வெள்ளம் குலாவு ஜடை-கங்கை பொருந்திய ஜடை. 2. வெள்ளக் கருணையினன்-கருணைக் கடலாய் இருப்பவன். 3. வியாபகத்தான் அல்லன்-நிறைபொருள் அல்லன்.

கருத்து: தகுதியற்ற என் உள்ளத்திலும் நிறைபொருளாகிய இறைவன் வீற்றிருக்கிறான்.

29—1. அன்பு பூண-அன்பு உண்டாக. 2. கரம் எழும்பும்-கைஎடுக்கும்.

கருத்து: வீண் தத்துவ விசாரம் பண்ணாது பக்தி பண்ணுவதே மேலான சாதனமாகும்.

தொல்லைவினைக்கு ஈடாய்ச் சுழல்கின்ற நான்ஒருவன்
எல்லைஇலா நின்கருணை எய்துவனோ?—வல்லவன்ஆம்
மோன குருவே! முழுதினையும் தான்உணர்ந்த
ஞான குருவே! நவில். 30

மூன்றுகண்ணா, முத்தொழிலா, மும்முதலா,[1] மூவுலகும்
தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே,—ஈன்றஅன்னை
தன்னைப்போல் அன்பு தழைத்தோய், ஒருதெய்வம்
உன்னைப்போல் உண்டோ? உரை. 31

நேசிக்கும் சிந்தை நினைவுக்குள் உன்னைவைத்துப்
பூஜிக்கும்; தான்நிறைந்து பூரணமாய்—யோசித்து
நின்றதுஅல்லால், மோனா! நிருவிகற்ப நிஷ்டைநிலை
என்றுவரு மோ? அறியே னே. 32

அறிவில் அறியாமை அற்று,அறிவாய் நின்று,
பிறிவுஅறஆ னந்தமயம் பெற்றுக்,—குறிஅவிழ்ந்தால்[1]
அன்றைக்கு உடல்வேண்டேன்; ஐயா! இவ்-
என்றைக்கும் வேண்டுவனே யான். [ஆக்கையையே[2]

உடலைப் பழித்து,இங்கு உணவும் கொடாமல்,
விடவிடவே நாடுவரோ[1] மெய்யைப்—படபடஎன[2]

31—1. மும்முதலா - மும்மூர்த்திகளைத் தன்னிடத்தில் வைத்திருப்பவனே.

33—1. குறி அவிழ்ந்தால்-எண்ணம் ஒடுங்கினால். 2. இவ் ஆக்கையையே-இந்த ஞானசொருபத்தையே.

கருத்து: பரமாத்ம திருப்தனுக்கு வேறு எதுவும் தேவையில்லை.

34—1. விடவிடவே நாடுவரோ-ஒதுக்கித்தள்ள விரும்புவரோ? 2. படபடஎன-விரைவாக.

வேண்டுவேன் இந்தஉடல் மெய்உணராப் பொய்யன்-
ஆண்டநீ தானே அறி. [நான்;

அறியாயோ என்னையும்நீ, ஆண்டநீ சுத்த
வெறியாய்[1] மயங்கவும்ஏன் விட்டாய்?—நெறிமயங்கிக்
குன்றும் செடியும் குறுகுமோ?[2] ஐயாவே!
கன்றுகெட்டால்[3] தாய்[4]அருகே காண். 35

ஏதுக்கு உடல்சுமைகொண்டு ஏன்இருந்தேன்? ஐயனே!
ஆதிக்கம் மோனம் அருள்தாயே!—ஜோதிஆம்
மன்ன! நிருவிகற்ப ஆனந்த நிஷ்டையிலே
பின்னம்அற[1] நில்லாத பின்.[2] 36

பின்னும் உடல்சுமையாப் பேசும் வழக்குஅதனல்;
என்னபலன்? நாம்உற்று இருந்தோமே—அன்னதனல்;
ஆனந்தம் தானேதான் ஆகும்;எம் ஐயனே!
ஏன்இந்தத் துன்பம் இனி? 37

துன்பக் கடலில் துளைந்ததுஎலாம்[1] தீர்ந்ததே,
இன்பக் கடலில் இரும்என்ன,—அன்பில்

கருத்து: உடலைப் பேணி அதைத் தக்க பாங்கில்வைத்துக்கொண்டு பரநாட்டத்தில் தீவிரமாகக் கருத்தைச் செலுத்த வேண்டும்.

35—1. சுத்தவெறியாய்-அடியேன் வெறிமிகப் பிடித்தவனகி. 2. நெறி மயங்கிக்குன்றும் செடியும் குறுகுமோ-வழிதவறிக் குன்றுகளையும் செடிகளையும் நோக்கிப் போய்க் கன்றைக் கண்டுபிடிக்குமோ. 3. கன்று கெட்டால்-கன்ருனது காணமல் போய்விட்டால். 4. தாய்-தாய்ப்பசுவானது.

36—1. பின்னம் அற-பிரிவு அற. 2. நில்லாத பின்-இராத போது.

38—1. துளைந்தது எலாம்-திளைத்தது எல்லாம்.

கரைந்து கரைந்துஉருகிக் கண்அருவி காட்ட,
விரைந்துவரும் ஆனந்த மே. 38

கரைந்து கரைந்துஉருகிக் கண்ணீர்ஆ ருக,
விரைந்தே நிருவிகற்பம் எய்த,—நிரந்தரமும்[1]
நின்னையே சிந்திக்க நீகொடுத்தாய்; மோனா!நான்
என்னைமுழு தும்கொடுத்தே னே. 39

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தான்இருந்தால்
கல்லும் உருகாதோ? கல்நெஞ்சே!—பொல்லாத்
தப்புவழி ஏன்நினைந்தாய்? சந்ததமும்[1] நீ இறந்த
எய்ப்பிலே[2] ஆனந்த மே. 40

கொடுத்தேனே என்னைக்; கொடுத்தவுடன் இன்பம்
மடுத்தேனே; நீடுழி வாழ்ந்தே—அடுத்தேனே;
பெற்றேனே; பெற்றுப் பிழைத்தேனே; ஜன்மஅல்லல்
இற்றேனே[1] ஏழைஅடி யேன். 41

பெற்ருேம் பிறவாமை; பேசாமை யாய்இருக்கக்
கற்ருேம் எனஉரைக்கக் காரியம்ஏன்?[1]—சற்றேனும்
நீக்குஅற்ற[2] இன்ப நிலைபொருந்தி, ஏசற்று,[3]
வாக்குஅற்றால் பேசுமோ வாய். 42

காலன் தனைஉதைத்தான்; காமன் தனைஎரித்தான்;
பாலன் பசிக்குஇரங்கிப் பால்கடலை—ஞாலம்மெச்சப்[1]

39—1. நிரந்தரமும்-எப்போதும்.
40—1. சந்ததமும்-எக்காலமும். 2. எய்ப்பிலே-நிலையிலே.
41—1. ஜன்மஅல்லல் இற்றேனே-பிறவித் துன்பத்தை ஒழித்தேனே.
42—1. காரியம் ஏன்?-பிரயோஜனம் என்ன? 2. சற்றேனும் நீக்கு அற்ற-சிறிதேனும் பிரியாத. 3. ஏசற்று-பழியற்று.
43—1. ஞாலம் மெச்ச - பூவுலகம் அதிசயக்கும்படி.

பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க்கு
என்னே நடக்கை இனி? 43

விண்அருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லேஇரண்டு
கண்அருவி வெள்ளமொடு, கைகூப்பித்—தண்அமிர்த
வெள்ளமே; ஆனந்த வெற்பே[1] எனத்தொழுவோர்
உள்ளமே ஞான ஒளி. 44

பிள்ளைமதிச்[1] செஞ்ஜடையான்;[2] பேசாப் பெருமை-[யினன்;[3]
கள்அவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியான்[4]—உள்ளபடி
கல்ஆலின் கீழ்இருந்து கற்பித்தான் ஓர்வசனம்[5]
எல்லாரும் ஈடேற வே. 45

புலன்ஐந்தும் தானே பொர,[1]மயங்கிச், சிந்தை[2]
அலமந்து, உழலும்[3] அடிமை—நலம்மிகுந்த
சித்துஆன மோன சிவனே!நின் சேவடிக்கே
பித்துஆனல் உண்டோ பிறப்பு? 46

நிறைகுடம்தான் நீர்கொளுமோ? நிச்சயமா மோன
முறை[1]உணர்ந்தார் யாதை முயல்வார்? — பிறைஅணிந்த

44—1. ஆனந்த வெற்பே - ஆனந்த மலையே.

45—1. பிள்ளைமதி-இளம்பிறையைத் தரித்த. 2. செஞ் ஜடையான்-சிவந்த ஜடையினை உடையவன். 3. பேசாப் பெருமையினன்-வாக்குக்கு எட்டாத மகத்துவத்தை உடையவன். 4. கள் அவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியான்-தேன் சொட்டும் அழகிய கொன்றை மாலையை உடையவனாகிய சிவன். 5. ஓர் வசனம்-மகா வாக்கியத்தை.

46—1. தானே பொர-வலியவந்து தாக்குதலால். 2. மயங்கிச் சிந்தை-மனங்கலங்கி. 3. அலமந்து உழலும்-சுழன்று உழலுகின்ற.

47—1. நிச்சயமா மோனமுறை - யாண்டும் இருக்கின்ற மௌன நிலையினை.

மிக்ககயி லாயமலை வித்தகனே; வேதியனே;
செக்கர்அணி[2] மேனியனே! செப்பு. 47

துங்கம்மழு[1] மான்உடையாய்; சூலப் படைஉடையாய்;
திங்கள்அணி செஞ்ஜடையாய்; சேஉடையாய்;[2]—
[மங்கைஒரு
பால்உடையாய்; செங்கண் பணியாய்;[3]என் சென்னி-
கால்உடையாய்; நீயே கதி. [யின்மேல்

இனிய கருணைமுகில் எம்பிரான்; முக்கண்
கனி;அமிர்த வாரி;[1]இன்பக் கட்டி;—தனிமுதல்வன்;
நித்தன்; பரமன்; நிமலன்;நிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தன்;நமக்கு என்றும் துணை. 49

நீதியாய்க், கல்ஆலின் நீழலின்கீ ழேஇருந்து,
போதியா உண்மைஎல்லாம் போதித்தான்;—ஏதில்[1]
சனகாதி ஆய தவத்தோர்க்கு ஞான
தினகரன்ஆம்[2] மௌன சிவன். 50

தேகச் செயல்தானும் சிந்தையுட னேகுழையில்,[1]
யோகநிலை ஞானிகளுக்கு ஒப்புவதோ?[2]—மோகநிலை

---

2. செக்கர்அணி-செம்மை வாய்ந்த.

48 — 1. துங்கம்மழு - பரிசுத்தமுடைய மழுவினையும். 2. சேஉடையாய்-ரிஷபவாகனத்தை உடையவனே. 3. செங் கண் பணியாய் (phani)-செந்நிறமான கண்களைக் கொண்ட பாம்பினை உடையவனே.

49—1. அமிர்தவாரி-அமிர்தக் கடல். 50—1. ஏதில் - குற்றமில்லாத. 2. ஞானதினகரன்ஆம்-ஞான சூரியனும்.

51—1. சிந்தையுடனே குழையில்-உள்ளத்துடன் கலந்து குழைந்துவிடுமானல். 2. யோகநிலை ஞானிகளுக்கு ஒப்பு

அல்லலிலே வாழ்வாரோ?[3] அப்பனே![4] நீ அற்ற
எல்லையிலே[5] சும்மா இரு. 51

சும்மா இருக்கச் சுகம்உதயம் ஆகுமே;
இம்மாயா யோகம்[1] இனி ஏன் அடா?—தம்அறிவின்
சுட்டாலே ஆகுமோ?[2] சொல்லவேண் டாம்;கன்ம
நிஷ்டா;[3] சிறுபிள்ளாய் நீ! 52

நீ அற்ற அந்நிலையே நிஷ்டை;[1] அதில் நீ இலையோ?[2]
வாய்அற் றவனே மயங்காதே;—போய்அற்று
இருந்தாலும்[3] நீபோகாய்;[4] என்றும்உள்ளாய்; சும்மா
வருந்தாதே; இன்பம்உண்டு வா. 53

வதோ?-ஞானிகளுக்கு யோகமும், ஞானமும் ஒன்றுபடும் அல்லவா? 3.மோகநிலை அல்லலிலே வாழ்வாரோ?-ஆசைக்கு வசப்பட்டுத் துன்பப்படுவாரோ? 4. அப்பனே - மனமாகிய அப்பனே. 5. நீ அற்ற எல்லையிலே-மனமாகிய நீ ஒடுங்கிப்போன இடத்திலே.

52—1. இம் மாயா யோகம்-மாயாகாரியமாகிய இப்பிரபஞ்சத்தில் சேருதல். 2. தம் அறிவின் சுட்டாலே ஆகுமோ-உலக அறிவைக்கொண்டு அதை அடையமுடியுமோ? 3. கன்ம நிஷ்டா-வினையில் மூழ்கியவனே.

53—1. நீ அற்ற அந்நிலையே நிஷ்டை - மனம் போன இடமே சமாதி. 2. அதில் நீ இலையோ-சும்மா இருந்தால் அதில் மனமாகிய உனக்குப் பங்கு உண்டு. 3. போய் அற்று இருந்தாலும்-யோகநிலையில் போய்ச் செயலற்றிருந்தாலும். 4. நீ போகாய் - மனமாகிய நீ அழிந்துபட்டுப் போகமாட்டாய்.

கருத்து : அடங்கிய மனது ஆத்மாவுக்கு நிகரானது.

வாவாஎன்று இன்பம் வரஅழைக்கும் கண்ணிரோடு
ஆஆஎன் றேஅழுத அப்பனே!—நீவாடா;
எல்லாம் நமக்குஎனவே ஈந்தனையே, ஈந்தபடி
நில்லாய்; அதுவே நிலை. 54

நில்லாப் பொருளை நினையாதே; நின்னை உள்ளோர்
சொல்லாப் பொருள்திரளைச் சொல்லாதே;—கல்லாத
சிந்தை குழைந்து,சுகம் சேரக், குருஅருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி. 55

வழிஇதுஎன்றும், அல்லா வழிஇதுஎன்றும், சொல்லில்
பழிபழிஆம்; நல்அருளால் பார்த்துஓர்—மொழிஉனக்கே
ஏற்றிருக்கச் சொன்னஅன்றே எங்கும் பெருவெளிஆம்;
பார்த்தஇடம் எல்லாம்நீ பார். 56

பார்அனைத்தும் பொய்எனவே பட்டினத்துப்-
[பிள்ளையைப்போல்
ஆரும் துறக்கை அரிதுஅரிது;—நேரே
மனத்துறவும் அப்படியே; மானு! இவற்றில்
உனக்குஇசைந்த வாறுஒன்றே ஓர். 57

---

54. **கருத்து:** சங்கல்பத்தையும் விகல்பத்தையும் தம் மாட்டொழித்த மனது ஆத்மாவுக்கு நிகரானதாம்.

55. **கருத்து:** உலகச் சிந்தனை பரநாட்டமாக மாறுங்கால் அதுவே முக்திக்கான நல்லவழியாம்.

56. **கருத்து:** அனைத்தையும் பரம்பொருளாக அனுபூதியில் அறிகிறவர்களுக்குச் சன்மார்க்கம், துன்மார்க்கம் என்ற பேச்சுக்கு இடம் இல்லை.

57. **கருத்து:** அறவே பற்று நீங்கப் பெறுபவர்க்குப் புறத்துறவும் அகத்துறவும் ஒன்றேயாம்.

ஓராம லே,[1]ஒருகால் உன்னுமல்,[2] உள்ஒளியைப்
பாராமல்,[3] உள்ளபடி பார்த்திருந்தால்—வாராதோ?
பத்துத் திசையும் பரந்துஎழுந்து ஆனந்தவெள்ளம்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான். 58

தான்ஆன தன்மைவந்து தாக்கினுல் அவ்இடத்தே
வான்ஆதி மாயை வழங்காதோ?—ஞானுகேள்!
உன்உள்ளே தோன்ரு உறவுஆகி நின்றதுஎன
என்உள்ளே என்றும் இரு. 59

என்னை உன்னை இன்னதுஇது என்னுமல் நிற்கும்நிலை
தன்னை,அருள் என்ற தருணத்தில்,—அன்னைபெற்ற
பிள்ளைக்கும் சொல்லாத பெற்றி[1]கண்டாய்; ஐயனே!
உள்ளத்தின் உள்ளே உணர். 60

சொன்னவர்தாம் நிஷ்டை தொகுத்திரார்; நிஷ்டையிலே
மன்னினவர் போதியார்; மாமவுனன்—தன்உள்

58—1. ஓராமலே-நூலாராய்ச்சி பண்ணுமலும். 2. உன்னுமல்-சிந்தனையற்றிருந்தும். 3. உள் ஒளியைப் பாராமல்-தியான முயற்சி பண்ணுமலும்:

கருத்து: ஏட்டுக்கல்வியின்றியும், எண்ணங்களை ஒடுக்கியும், திண்டாடித் தியானம் பண்ணுமலும் தன்னில் தானுய் இருந்தால் பரநிலை தானுக வந்து அமையும்.

59. **கருத்து:** நான் என்னும் அகந்தை இருக்கும்வரையில் பிரபஞ்சத் தோற்றமும் இருக்கும். அகங்காரத்தைப் பரபோதத்தில் ஒடுக்குவது அவசியம்.

60—1. சொல்லாத பெற்றி-வாக்குக்கு எட்டாத ஆத்ம நிலை.

கருத்து: நான், நீ என்னும் பேத புத்தியை அகற்றுமிடத்து நிஜசொருபம் தானுக இலங்குகிறது.

விருப்புஆகக் கைகாட்டி மிக்கவடம் நீழல்
இருப்பான் நிருவிகற்பத் தே. 61

இந்த நிருவிகற்பத்து எந்தை இருக்கநிஷ்டை,
சிந்தைநீ தேருய்;[1] ஜெகம்அனைத்தும்—வந்ததொடர்ப்
பாடுகெட[2] அன்றேஓர் பாத்திரத்துக்கு[3] ஆடல்அல்லால்,
ஆடுவதுஏன்? ஆட்டும் அவன். 62

அவனே பரமும்; அவனே குருவும்;
அவனே அகிலம் அனைத்தும்;—அவனேதாம்
ஆனவரே சொன்னல்; அவரே குருஎனக்கு;
நான்அவனய் நிற்பதுஎந்த நாள்? 63

நாள்அவங்கள் போகாமல்,[1] நாள்தோறும் நம்தமையே
ஆளவந்தார் தாளின்கீழ் ஆள்புகுந்தாய்;—மீளஉன்னைக்
காட்டாமல் நிற்கும் கருத்துஅறிந்தால், நெஞ்சே! உன்
ஆள்தான்நான் ஐயம்இல்லை ஆல். 64

---

61. **கருத்து:** பரத்தைப்பற்றிப் பேசுபவர் பரத்தினை அறிந்தவர் அல்லர். பரத்தினில் ஒன்றுபட்டவர்க்குப் பேச்சு எழாது.

62—1. சிந்தை நீ தேருய்-மனமே நீ அடங்கியிரு. 2. வந்த தொடர்ப்பாடு கெட-விளைந்துள்ள வியவகாரத்தை நீக்குதற்கு. 3. ஓர் பாத்திரத்துக்கு-வெறும் விளையாட்டாக.

கருத்து: மனம் ஒடுங்கப் பெற்றவனுக்குப் பிரபஞ்ச வாழ்வு இல்லை. ஒருவேளை அவ்வாழ்வில் அவன் ஈடுபட்டால் அது அவனுக்கு வெறும் விளையாட்டாம்.

63. **கருத்து:** நான் என்னும் ஜீவபோதம் அறுபட்டுப் போனவிடத்து எஞ்சியிருப்பது பரவஸ்து ஒன்றேயாம்.

64—1. நாள் அவங்கள் போகாமல் காலம் வீணில் கழியாமல்.

கருத்து: ஒடுங்கிய மனம் மீண்டும் தலையெடுக்காவிட்டால் அது ஆத்மசாதகனுக்கு ஏற்ற கருவியாகிறது.

யான்தான் எனல்அறவே இன்பநிஷ்டை என்று அருணைக்
கோன்தான்[1] உரைத்தமொழி கொள்ளாயோ?—தோன்றி
இழுக்கடித்தாய்;[2] நெஞ்சேநீ! என்கலைகள் சோர,[3]
அழுக்குஅடிக்கும் வண்ணார்போ லாய். 65

எங்கும் சிவமே; இரண்டுஅற்று நிற்கில்நெஞ்சே!
தங்கும் சுகம்;நீ சலியாதே;—அங்குஇங்குஎன்று
எண்ணாதே; பாழில் இறந்து பிறந்துஉழலப்
பண்ணாதே; யான்உன் பரம்.[1] 66

மெய்யைப்பொய் என்றிடவும், மெய் அணையாப் பொய்ந்
[நெஞ்சே![1]
பொய்யைத்தான் மெய்எனவும் போகுமோ?[2]-ஐயம்அறத்
தன்மயத்தை மெய்எனவே சார்ந்தனையேல், ஆனந்தம்
என்மயமும் நின்மயமு மே. 67

பூங்கா வனநிழலும்,[1] புத்தமுதும்,[2] சாந்தபதம்
வாங்காத ஆனந்த மாமழையும்[3]—நீங்காவாம்;[4]

65—1. அருணைக்கோன்தான் - அருணகிரிநாதர்தான். 2. இழுக்கடித்தாய்-உபத்திரவப்படுத்தினாய். 3. என் கலைகள் சோர-என் உடைகள் நழுவும்படி.

கருத்து: அகங்காரமும் மமகாரமும் இருக்கும்வரையில் வியவகாரத்துக்கு முடிவு இல்லை.

66—1. யான்உன் பரம்-நான் உனக்கு அடைக்கலமாவேன்.

கருத்து: ஜீவபோதம் ஒழியுமிடத்துப் பரவஸ்து ஒன்றே எஞ்சி நிற்கிறது.

67—1. மெய் அணையாப் பொய்ந் நெஞ்சே-மெய்யை நாடாத கற்பனை மனமே. 2. போகுமோ-தகுமோ.

68—1. பூங்காவன நிழலும்-கற்பகத்தின் நிழலும். 2. புத்தமுதும்-புதிய தேவாமிர்தமும். 3. வாங்காத ஆனந்தமாமழையும்-தடையற்ற ஆனந்தமயமான இன்பமழையும். 4. நீங்

சொல்இறந்து மாண்டவர்போல் தூமவுன பூமியில்,[5]நான்
இல்லைஎன நின்ற இடம்.[6] 68

இடம்கானம்,[1] நல்லபொருள் இன்பம், எனக்குஏவல்
அடங்காக் கருவி,[2] அனைத்தும்—உடன்உதவ
மந்தார தாருஎன[3] வந்து, மவுனகுரு
தந்தான்ஓர் சொற்கொண்டு தான். 69

தானம் தவம்ஞானம் சாற்றரிய சித்திமுக்தி
ஆனவைஎல் லாம்தாமே ஆகுமே;—மோனகுரு
சொன்னஒரு சொல்லால் சுகமா இரு;மனமே!
இன்ன மயக்கம்உனக்கு ஏன? 70

உன்னை, உடலை, உறுபொருளைத் தாஎனவே
என்னை அடிமைக்கு இருத்தினன்—சொன்னஒரு
சொல்லை மறவாமல் தோய்ந்தால்,[1]நெஞ் சே!உன்னால்
இல்லை பிறப்பதுஎனக் கே. 71

எனக்கும் உனக்கும்உறவு இல்லைஎனத் தேர்ந்து,
நினைக்கஅரிது ஆனஇன்ப நிஷ்டை—தனைக்கொடுத்தே
ஆசான் மவுனி அளித்தான்;நெஞ் சே!உனைஓர்
காசா மதியேன்நான் காண். 72

காவாம்-யாண்டும் நிலைத்திருக்கும். 5. தூமவுன பூமியில்-சுத்தமான மௌன நிலையில். 6. நான் இல்லைஎன நின்ற இடம்-அகங்காரம் அற்றுப்போன இடத்தில்.

69—1. இடம் கானம்-வசிக்கும் இடம் வனம். 2. எனக்கு ஏவல் அடங்காக்கருவி-எனக்கு வேலையாளாயிருப்பது அடங்காத மனது. 3. மந்தாரதாரு என-மந்தார விருக்ஷத்தைப் போல.

71—1. தோய்ந்தால்-அனுஷ்டித்தால்.

கருத்து: உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய அனைத்தையும் குருவிடம் ஒப்படைப்பவனுக்கு மறுபிறப்பு இல்லை.

ஆனந்த மோனகுரு ஆம்எனவே, என் அறிவில்
மோனம் தனக்குஇசைய முற்றியதால்;—தேன்உந்து[1]
சொல்எல்லாம் மோனம்; தொழில்ஆ தியும்[2]மோனம்;
எல்லாம்நல் மோனவடி வே. 73

எல்லாமே மோனநிறைவு எய்துதலால், எவ்விடத்தும்
நல்லார்கள் மோனநிலை நாடினர்;—பொல்லாத
நான்என இங்கு ஒன்றை நடுவே முளைக்கவிட்டு,இங்கு
ஏன்அலைந்தேன்; மோனகுரு வே! 74

மோன குருஅளித்த மோனமே ஆனந்தம்;
ஞானம் அருளும்அது, நானும்அது,—வான்ஆதி
நின்ற நிலையும்அது, நெஞ்சப் பிறப்பும்அது[1]
என்றுஅறிந்தேன் ஆனந்த மே. 75

அறிந்த அறிவுஎல்லாம் அறிவுஅன்றி இல்லை;
மறிந்தமனம் அற்ற[1] மவுனம்—செறிந்திடவே[2]
நாட்டினன்; ஆனந்த நாட்டில் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினன் மோன குரு. 76

குருஆகித் தண்அருளைக் கூறுமுன்னே, மோனா!
உரு,நீடு உயிர்,பொருளும் ஒக்கத்[1]—தருதிஎன[2]

73—1. தேன் உந்து-தேன்போன்று சுவைக்கின்ற. 2. தொழில் ஆதியும்-கர்மங்கள் யாவும்.

75—1. நெஞ்சப் பிறப்பும் அது-மனம் உருவெடுப்பதற்கு ஏதுவாயிருப்பதும் சிவானந்தமே.

76—1. மறிந்த மனம் அற்ற-தடைப்பட்ட மனம் இறந்து போன. 2. செறிந்திடவே-பொருந்தவே.

77—1. உரு நீடுஉயிர் பொருளும் ஒக்க-உடலும் நித்திய உயிரும் பொருளும் ஆகிய அத்தனையும். 2. தருதிஎன-தந்திடுவாய் என்று.

வாங்கினையே; வேறும்உண்மை வைத்திடவும்-
ஈங்குஒருவர் உண்டோ இனி? [கேட்டிடவும்

இனிய கருப்புவட்டை என்நாவில் இட்டால்
நனிஇரதம் மாறுது;[1] நானும்—தனிஇருக்கப்
பெற்றிலேன் மோனம்; பிறந்தஅன்றே மோனம்அல்லால்
கற்றிலேன் ஏதும் கதி. 78

ஏதுக்கும் சும்மா இருநீ எனஉரைத்த
சூதுக்கோ,[1] தோன்றுத் துணைஆகிப்,—போதித்து,
நின்றதற்கோ என்ஐயா! நீக்கிப் பிரியாமல்
கொன்றதற்கோ[2] பேசாக் குறி.[3] 79

குறியும் குணமும்அறக்[1] கூடாத கூட்டத்து[2]
அறிவுஅறிவாய் நின்றுவிட,[3] ஆங்கே—பிறிவுஅறவும்[4]
சும்மா இருத்திச்,[5] சுகம்கொடுத்த மோன![6]நின்பால்
கைம்மாறு நான்ஒழிதல் காண்.[7] 80

78—1. நனிஇரதம் மாறுது-மிகையான சுவை நீங்காது.
கருத்து : ஜீவனுடைய யதார்த்தநிலை மௌனம். அதை மீண்டும் பெறுதல் முக்தி.

79—1. சூதுக்கோ-தந்திரத்துக்கோ. 2. பிரியாமல் கொன்றதற்கோ-பரத்தினின்று வேறுபடாது இருக்கும்படி மாயையின் செயலை அடக்கியதற்கோ. 3. பேசாக்குறி-சின்முத்திரை.

80—1. குறியும் குணமும் அற-பிரபஞ்ச விகாரங்கள் ஒழிய. 2. கூடாத கூட்டத்து-அஸ்பர்ஸயோகம், ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் புதிதாக ஒன்று படாத யதார்த்த நிலை. 3. அறிவு அறிவாய் நின்றுவிட - பொருள் முற்றிலும் தன்மயமாய் இருந்துவிட 4 பிறிவு அறவும் - நீக்கமில்லாமலும். 5. சும்மா இருத்தி-மௌனத்தில் இருக்கச் செய்து. 6. மோன-மௌன தேசிகனே. 7. நின்பால் கைம்மாறு நான் ஒழிதல் காண்-ஜீவபோதத்தை ஒடுக்குவது உனக்கு நான் வழங்கும் குரு தக்ஷிணையாம்.

நான்தான் எனும்மயக்கம் நண்ணுங்கால்,[1] என்ஆணை
வான்தான் எனநிறைய மாட்டாய்நீ;—ஊன்றுமல்[2]
வைத்தமவு னத்தாலே மாயை மனம்இறந்து
துய்த்துவிடும்[3] ஞான சுகம். 81

ஞானநெறிக்கு ஏற்றகுரு; நண்ணரிய[1] சித்திமுக்தி
தானம் தருமம் தழைத்தகுரு;—மானமொடு[2]
தாய்எனவும் வந்துஎன்னைத் தந்தகுரு; என்சிந்தை
கோயில்என வாழும் குரு. 82

சித்தும் ஜடமும் சிவத்தைவிட இல்லைஎன்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தால்,—சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே! பெரும்பிறவி சாராமல்
கற்றோமே மோனக் கரு.[1] 83

81—1. நண்ணுங்கால்-பொருந்துமிடத்து. 2. ஊன்றுமல்-எதையும் பொருள்படுத்தாமல். 3 துய்த்துவிடும்-அனுபவம் ஆகும்.

கருத்து : அகங்காரத்தையும், மமகாரத்தையும் ஒடுக்கினால் மனமும் தானகவே அடிபட்டுப்போம். ஞானனந்தம் அனுபவமாகும்.

82—1. நண்ணரிய-அடைதற்கு அரிய. 2. மானமொடு-பெருமையுடன்.

குறிப்பு : 9. கடவுள் வணக்கமும், குருவணக்கமும் சாதகனுடைய கருத்தில் சமஅந்தஸ்து பெறுகின்றன. ஏனென்றால் குருவையும் கடவுளையும் அவன் வெவ்வேருகப் பொருள் படுத்துவதில்லை.

83—1. கற்றோமே மோனக்கரு - மௌன வித்தையை அல்லது பரவித்தையைக் கற்றுக்கொண்டோம்.

குறிப்பு: 10. ஜீவாத்மன் சேதனப்பொருள், ஜடப் பொருள்ஆகிய இரண்டின் சேர்க்கையால் வடிவெடுத்து இருப்

29. ஏசற்ற அந்நிலை *

கொச்சகக் கலிப்பா

ஏசற்ற அந்நிலையே[1] எந்தைபரி பூரணமாய்,
மாசுஅற்ற ஆனந்த வாரி[2] வழங்கிடுமே;
ஊசல் சுழல்போல்[3] உலகநெறி வாதனையால்[4]
பாசத்துள் செல்லாதே பல்காலும்; பாழ்நெஞ்சே! 1

பாழ்ஆகி அண்டப் பரப்பைஎலாம் வாய்மடுத்தும்[1]
ஆழ்ஆழி இன்பத்து[2] அழுந்தப் படியாயோ?
தாழாயோ[3] எந்தைஅருள் தாள்கீழ்?[4]நெஞ் சே!எனைப்-
[போல்
வாழாது வாழ்ந்து,[5]அழியா வண்ணம் இருப்பாயே. 2

பதால் அவனுக்கு ஜீவபோதம் இருக்கும் வரையில் சித் அல்லது அறிவுப் பொருளும் ஜடப்பொருளும் இரண்டு பொருள்களாகத் தென்படுகின்றன. பின்பு ஜீவாத்மன் சிவனிடத்தில் ஒன்றுபடுகிறபொழுது பெயரளவில் தனிப்பொருளாய் இருந்த ஜடம் என்னும் வஸ்து உண்மையில் ஜடம் அன்று; அது சித்தினுடைய ஒரு கூறும். ஊனக்கண்ணுக்கு இருளும், வெளிச்சமும் இரண்டு தத்துவங்கள் ஆகின்றன. ஞானக் கண்ணுக்கோ இருள் என்பது இல்லை.

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. ஏசற்ற அந்நிலையே - குற்றமில்லாத அந்த மௌன நிலையிலேயே. 2.ஆனந்தவாரி-சிவானந்தப் பெருக்கை. 3. ஊசல் சுழல்போல்-ஊஞ்சல் கயிற்றின் நிலையின்மைபோல. 4. வாதனையால்-வாசனையால்.

2—1. வாய்மடுத்தும் - உள்ளடக்கியும். 2. ஆழ் ஆழி இன்பத்து-ஆழ்ந்த ஆனந்தக்கடலில். 3. தாழாயோ-வணங்காயோ. 4. எந்தை அருள் தாள் கீழ்-எம்முடைய அண்ணலின் திருவருளாகிய திருவடியின்கீழ். 5. வாழாது வாழ்ந்து-உலகில் ஒட்டாது பரநாட்டத்தில் வாழ்ந்திருந்து.

இருப்பாய் இருந்திடப்,[1]பே ரின்பவெளிக் கேமக்குக்
குருப்பார்வை அல்லாமல் கூடக் கிடைத்திடுமோ?
அருள்பாய்[2] நமக்குஆக ஆளவந்தார்[3] பொன் அடிக்கீழ்
மருள்பேயர் போல்[4] இருக்க வாகண்டாய்; வஞ்ச-
[நெஞ்சே! 3

வஞ்சமோ? பண்டைஉள வாதனையால்[1] நீ அலைந்து
கொஞ்சம்உற்ருய்;[2] உன்னைக் குறைசொல்ல வாயும்-
[உண்டோ?
அஞ்சல்அஞ்சல் என்று[3] இரங்கும் ஆனந்த மாகடல்கீழ்
நெஞ்சமே! என்போல நீ அழுந்த வாராயோ?[4] 4

வாரா வரவாய்[1] வடம்நிழல்கீழ் வீற்றிருந்த
பூராயம்[2] நம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டி அன்றோ?
ஓராயோ; நெஞ்சே! உருகாயோ; உற்றிருந்து
பாராயோ; அவ்வுருவைப் பார்க்கநிறை வாய்விடுமே. 5

வாயாதோ இன்பவெள்ளம்? வந்துஉன் வழியாகப்
பாயாதோ? நானும் பயிராய்ப் பிழையேனே?[1]

3—1. இருப்பாய் இருந்திட - பொக்கிஷமாய் அமைய. 2. அருள்பாய்-அருளை விரித்து. 3. ஆளவந்தார்-ஆட்கொள்ள வந்தவர். 4. மருள்பேயர் போல்-மயக்கத்தால் பேய் பிடித்தவர் போன்று.

4—1. வாதனையால் - தொடர்ச்சியால். 2. கொஞ்சம் உற்ருய்-அல்பத்தனத்தை அடைந்தாய். 3. அஞ்சல் அஞ்சல் என்று-பயப்படாதே, பயப்படாதே என்று. 4. நீ அழுந்த வாராயோ?-நீ மூழ்க வரமாட்டாயோ?

5—1. வாரா வரவாய் - வருதற்கு அரிய வரவாகி. 2. பூராயம்-நிஜநிலை.

6—1. நானும் பயிராய்ப் பிழையேனே - நானும் அன்பு என்னும் பயிராக வடிவெடுத்து வளர மாட்டேனே.

ஓயாமல் உன்னி உருகு;நெஞ்சே! அங்கிலக்கே
தாய்ஆன மோனன்அருள் சந்திக்க வந்திடுமே. 6

வந்த வரவை[1] மறந்து,உலகாய் வாழ்ந்து,கன்ம
பந்தம்உற உன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யார்?[2]
இந்தமதி ஏன்உனக்குஇங்கு? என்மதிகேள்[3] என்னாலே
சந்ததம்நெஞ் சே!பரத்தில் சாரின் இன்பம் உண்டாமே. 7

இன்பமய மாய்உலகம் எல்லாம் பிழைப்பதற்குஉன்
அன்புநிலை என்பார்; அதுவும்நினை அன்றிஉண்டோ?
உன்புலத்தை ஓரின்[1]அருட்கு ஒப்பாவாய்; நெஞ்சே!நீ
தென்புலத்தா ரோடுஇருந்து[2] செய்பூஜை கொண்-
[டருளே. 8

அருளேஓர் ஆலயமா; ஆனந்த மாய்இருந்த
பொருளோடு யான்இருக்கப் போய்ஒளித்த நெஞ்சே!நீ
மருள்தீர்[1] முயல்கோடோ;[2] வான்மலரோ;[3] பேய்த்-
[தேரோ;[4]
இருள்தீர நீஉறைந்தது எவ்விடமோ? காணேனே. 9

7—1. வந்த வரவை-அருளைப் பெற ஜன்மம் எடுத்ததை. 2.உன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர் யார்-உன்னைப் பிழைசெய்யத் தூண்டியவர் யார். 3. என் மதிகேள்-நான் சொல்லுகிறபடி நட.

8—1. உன் புலத்தை ஓரின்-உன் அறிவை ஆராய்ந்து பார்த்தால். 2. தென்புலத்தாரோடு இருந்து-மடிந்து பட்டுப் போய்.

குறிப்பு: 11. அருள் நாட்டத்துக்குப் பண்பட்ட மனது பொருத்தமான கருவியாகிறது. ஜீவாத்மனைப் பரமாத்மனோடு சேர்த்து விட்டு அந்த நல்ல மனதும் ஒழிந்து பட்டுப் போகவேண்டும்.

9—1. மருள்தீர்-மயக்கமற்ற. 2. முயல்கோடோ-முயற் கொம்போ. 3. வான்மலரோ.வெட்டவெளியில் மயக்கத்தால் தென்படுகின்ற பூவோ. 4. பேய்த்தேரோ-தோற்றத்தளவில்

எவ்விடத்தும் பூரணம்ஆம் எந்தைபிரான் தண்அருளே;
அவ் இடத்தே உன்னைநெஞ்சே ஆராயின் கண்டிலனே;
அவ் இடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ? அவ் இடமும்[1]
செவ்விடமே;[2] நீயும் ஜெனனம்அற்று வாழியவே! 10

---

30. காடும் கரையும்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

காடும் கரையும்[1] மனக்குரங்கு[2]
கால்விட்டு ஓட,[3] அதன்பிறகே
ஓடும் தொழிலால் பயன்உளதோ?
ஒன்றாய்ப், பலவாய், உயிர்க்குஉயிராய்
ஆடும் கருணைப் பரஞ்ஜோதி[4]
அருளைப் பெறுதற்கு அன்புநிலை
தேடும் பருவம் இதுகண்டீர்;
சேர வாரும் ஜகத்தீரே! 1

சைவ சமய மேசமயம்;
சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்[1]

உள்ள கானல் நீரோ.

கருத்து: பரஞானம் உதயமாகிறவிடத்து மனது மாயமாய் மறைந்து போகிறது.

10—1. அவ் இடமும்-மாயைபோன்று தென்பட்டதும். 2. செவ்விடமே-உண்மையில் அருள் நிலையின் தோற்றமாம்.

1—1. காடும் கரையும்-காட்டிலும் மேட்டிலும். 2. மனக் குரங்கு-மனமாகிய குரங்கானது. 3. கால்விட்டு ஓட-காலை உதறிக்கொண்டு திரிய. 4. ஆடும் கருணைப் பரஞ்ஜோதி-நடராஜாவாகிய அருள் ஜோதி.

2—1. சமயாதீதப் பழம்பொருளை-சமயங்களுக்கு எட்

கைவந் திடவே மன்றுள்[2]வெளி
காட்டும்; இந்தக் கருத்தைவிட்டுப்,[3]
பொய்வந்து உழலும் சமயநெறி[4]
புகுத வேண்டாம்; முக்திதரும்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச்
சேர வாரும் ஜகத்தீரே! 2

காகம் உறவு கலந்துஉண்ணக்
கண்டீர்; அகண்டா காரசிவ
போகம் எனும்பே ரின்பவெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்,
ஏக உருவாய்க் கிடக்குது ஐயோ;
இன்புற் றிடநாம் இனிஎடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாரும் ஜகத்தீரே! 3

---

31. எடுத்த தேகம்

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

எடுத்த தேகம், பொருள்,ஆவி மூன்றும்நீ;
எனக்குஒன்று இல்லை என,மோன நன்னெறி

டாத முதல்வனை. 2. மன்றுள்-சித் அம்பரத்தில். 3. இந்தக் கருத்தை விட்டு-இந்த உண்மையினின்று பிசகி. 4. பொய் வந்து உழலும் சமயநெறி - தத்துவத்தினின்று பிசகுகிற போலிச் சமய மார்க்கங்களில்.

1. **கருத்து:** குரு மூர்த்தி புகட்டியருளிய பரநிலை சித்தி யாகுமுன் ஜீவபோதமானது மேலும் கீழும் அலைந்து திரிவது இயல்பு.

கொடுத்த போது கொடுத்ததுஅன் றோ?பினும்
குளறி நான்என்று கூத்தாட மாயையை
விடுத்த வாறும்,கண் ணீரொடு கம்பலை
விலகு மாறும்,என் வேட்கைப்ர வாகத்தைத்
தடுத்த வாறும் புகலாய்; சிரகிரித்
தாயு மான தயாபர மூர்த்தியே! 1

நோயும் வெம்கலிப் பேயும்[1] தொடர,நின்
நூலில் சொன்ன முறைஇய மாதிநான்
தோயும் வண்ணம்[2] எனைக்காக்கும் காவலும்;
தொழும்பு கொள்ளும்[3] சுவாமியும் நீகண்டாய்;
ஓயும் ஜன்மம் இனி,அஞ்சல் அஞ்சல்என்று
உலகம் கண்டு தொழ,ஓர் உருவிலே
தாயும் தந்தையும் ஆனாய்; சிரகிரித்
தாயு மான தயாபர மூர்த்தியே! 2

---

32. முகம்எலாம்

கலிநிலைத்துறை

முகம்எ லாம்கணீர் முத்துஅரும் பிடச்,செங்கை முகிழ்ப்ப,
அகம்எ லாம்குழைந்து ஆனந்தம் ஆக,நல் அறிஞர்
இகம்எ லாம்தவம் இழைக்கின்றார்; என்செய்கோ ஏழை?
ஜகம்எ லாம்பெற நல்லருள் உதரமாச் சமைந்தோய்![1]

2—1. வெம்கலிப் பேயும்-கொடிய வறுமையாகிய பிசாசம். 2. தோயும் வண்ணம்-அனுபவிக்குமாறு. 3. தொழும்பு கொள்ளும்-என்னை அடிமையாகக்கொள்ளும்.

1—1. நல்லருள் உதரமாச் சமைந்தோய் - திருவருளையே வயிறாக வைத்திருப்பவனே.

33. திடம் உறவே

கொச்சகக் கலிப்பா

திடம்உறவே[1] நின்அருளைச் சேர்த்து,என்னைக் காத்துஆள
கடன்உனக்குஎன்று எண்ணி,நின்னைக் கைகுவித்தோன்-
[நான்அலனோ?
அடைவுகெட்ட[2] பாழ்மாயை ஆழியிலே[3] இன்னம்அல்லல்
படமுடியாது; என்ஆவிப் பற்றே[4] பராபரமே! 1

ஆராமை கண்டு[1] இங்கு அருள்குருவாய் நீஒருகால்
வாராயோ? வந்து வருத்தம்எல்லாம் தீராயோ?
பூராயம் ஆக[2]அருள் பூரணத்தில் அண்டம்முதல்
பார்ஆதி வைத்த[3] பதியே; பராபரமே! 2

வாழாது வாழ,[1]உனை வந்துஅடைந்தோர் எல்லாரும்
ஆழ்ஆழி[2] என்னஅருள் ஆனார்; அழுக்காற்றோடு
ஏழாய் என[3]உலகம் ஏசும்;இனி நான்ஒருவன்
பாழ்ஆகா வாறுமுகம் பார்நீ பராபரமே! 3

உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளித்து,என்னை ஆட்டுகின்ற
கள்ளக் கருணையையான் காணும் தரம்ஆமோ?[1]

1—1. திடம் உறவே-உறுதி பொருந்த. 2. அடைவு கெட்ட - ஒழுங்குப்பாடு பிசகிய. 3 ஆழியிலே - கடலிலே. 4. என்ஆவிப் பற்றே-என் உயிருக்கு ஆதாரமே.

2—1. ஆராமை கண்டு-அடியேன் அறியாமையைப் பார்த்து. 2. பூராயம்ஆக-பாக்கி இல்லாது. 3. பார்ஆதி வைத்த-மண்முதலிய ஐந்து பூதங்களை வகுத்தருளிய.

3—1. வாழாது வாழ-சிறுநெறி செல்லாது பெருநெறியைக் கடைப்பிடித்து வாழ. 2. ஆழ்ஆழி-ஆழமான கடல். 3. அழுக்காற்றோடு ஏழாய் என - பொறாமையோடுகூடிய அறிவிலி என்று. *4—1.* தரம் ஆமோ-தகுதி ஆகுமோ.

வெள்ளத்தை மாற்றி, விடக்குஉண்பார்[2] நஞ்சுஊட்டும்
பள்ளத்தின் மீன்போல் பதைத்தேன்; பராபரமே! 4

வாவிக் கமலமலர்[1] வண்டாய்த் துவண்டுதுவண்டு
ஆவிக்குள் நின்றஉனக்கு அன்புவைத்தார்க்கு அஞ்சல்-
[என்பாய்;[2]
பூவிற்கும் வான்கடையில்[3] புல்விற்போர் போல-
பாவிக்க மாட்டேன் பதியே! பராபரமே! [ஒன்றைப்[4]

விண்ஆறு[1] வெற்பின்[2] விழுந்தாங்கு எனமார்பில்
கண்ஆறு[3] பாய்ச்சிடும்என் காதல்வெள்ளம் கண்டி-
தண்நாறு[4] சாந்தபதத் தற்பரமே! நால்வேதப் [லையோ?
பண்நாறும்[5] இன்பப் பதியே! பராபரமே! 6

கூடியநின் சீர்அடியார் கூட்டம்என்றோ வாய்க்கும்என
வாடியஎன் நெஞ்சும்முக வாட்டமும்நீ கண்டிலையோ?
தேடியநின் சீர்அருளைத் திக்குஅனைத்தும் கைகுவித்துப்
பாடியநான் கண்டாய்; பதியே! பராபரமே! 7

நெஞ்சத்தி னூடே நினைவாய், நினைவூடும்
அஞ்சல்என வாழும்எனது ஆவித் துணைநீயே!

---

2. விடக்கு உண்பார் - மாமிசத்தினை உண்ணுகின்றவர்கள்:

5—1. வாவிக்கமலமலர்-தடாகத்தில் உள்ள தாமரைப்பூ. 2. அஞ்சல் என்பாய்-அபயம் கொடுப்பவனே. 3. வான் கடையில்-பெரிய கடையில். 4. ஒன்றை-உன்னையன்றி வேறு பொருளை.

6—1. விண்ஆறு-ஆகாய கங்கை. 2. வெற்பின்-மலையில். 3. கண்ஆறு-கண்ணீராகிய நதி. 4. தண்நாறு-குளிர்ச்சியே அதிகரிக்கின்ற. 5. நால்வேதப் பண்நாறும் - நான்கு வேத இசைகளுள்ளும் பிரகாசிக்கின்ற.

சஞ்சலம்மாற் றினை;[1] இனிமேல் தாய்க்குஉபசா ரம்-
பஞ்சரிக்க[2] நான்ஆர்? பதியே! பராபரமே! [புகன்று

புத்திநெறி ஆகஉனைப் போற்றிப் பலகாலும்
முக்திநெறி வேண்டாத மூடனேன் ஆகெடுவேன்;
சித்திநெறிக்கு என்கடவேன்? சீர்அடியார்க்கு ஏவல்-
பக்திநெறிக் கேனும்முகம் பார்நீ; பராபரமே! [செயும்

கண்டுஅறியேன்; கேட்டுஅறியேன்; காட்டும்நினை-
[யே இதயம்
கொண்டுஅறியேன்; முக்தி குறிக்கும் தரமும்உண்டோ?
தொண்டுஅறியாப் பேதமையேன் சொல்லேன்நின்-
[தொன்மைஎலாம்;
பண்டுஅறிவாய் நீயே[1] பகராய்; பராபரமே! 10

34. தன்னை

தன்னை அறியத், தனதுஅருளால் தான்உணர்த்தும்
மன்னைப்[1] பொருள்எனவே வாழாமல் பாழ்நெஞ்சே!
பொன்னைப், புவியை,மடப் பூவையரை மெய்எனவே
என்னைக் கவர்ந்துஇழுத்திட்டு என்னபலன் கண்டாயே?

35. ஆக்குவை

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஆக்குவை[1] மாயை யாவும்;
நொடியினில் அவற்றை மாள

8—1. சஞ்சலம் மாற்றினை-விசனத்தைப் போக்கினாய். 2. பஞ்சரிக்க-கெஞ்சுதற்கு.

10—1. பண்டு அறிவாய் நீயே-முன்பே அறிந்துள்ள தேவரீரே.

1—1. மன்னை-இறைவனை.

1—1. ஆக்குவை-உண்டுபண்ணுவாய்.

நீக்குவை;2 நீக்கம் இல்லா
நினைப்பொடு மறப்பும் மாற்றி,[3]
போக்கொடு வரவும் இன்றிப்
புனிதநல் அருள்ஆ னந்தம்
தாக்கவும் செய்வாய் அன்றோ?
சச்சிதா னந்த வாழ்வே! 1

---

36. கற்புறுசிந்தை

கற்புறு சிந்தை[1] மாதர்
கணவரை அன்றி வேறுஓர்
இல்புறத் தவரை[2] நாடார்;
யாங்களும் இன்ப வாழ்வும்
தன்பொறி ஆக[3] நல்கும்
தலைவநின் அலது,ஓர் தெய்வம்
பொற்புஉறக்[4] கருதோம் கண்டாய்;
பூரண னந்த வாழ்வே! 1

முருந்துஇள நகையார்[1] பார
முலைமுகம் தழுவிச்,[2] செவ்வாய்[3]

---

2. மாள நீக்குவை - ஒழியும்படி துடைப்பாய். 3. மறப்பும் மாற்றி-மறதியையும் ஒழித்து.

1—1 கற்புறுசிந்தை-மனத்தின் நிறைநிலை. 2. வேறு ஓர் இல் புறத்தவரை-வேற்றூர் ஆகிய ஓர் அயல் வீட்டாரை. 3. தன்பொறிஆக-தன் செல்வமாக. 4. பொற்பு உற-பொலிவு அடைதல் பொருட்டு.

2 - 1. முருந்து இள நகையார்-மயில் இறகின் அடி போன்ற சிறிய பல் வரிசையையுடைய மாதரது. 2. பார முலை முகம் தழுவி - பெரிய ஸ்தனமுகட்டைத் தழுவிக்கொண்டு. 3. செவ்வாய்-சிவந்த உதடு.

விருந்துஅமிர்து எனஅ ருந்தி,
வெறியாட்டுக்கு[4] ஆளாய், நாளும்
இருந்தலோ காய தப்பேர்[5]
இனத்தனுய் இருந்த[6] ஏழை
பொருந்தவும் கதிமேல் உண்டோ?
பூரண னந்த வாழ்வே! 2

தீதுஎலாம் ஒன்றுஆம் வன்மை
செறிந்து,இருள் படலம் போர்த்த
பாதகச் சிந்தை பெற்ற
பதகன்,[1]உன் பாத நீழல்
ஆதரவு அடைய உள்ளன்பு
அருள்கிலை ஆயின்,[2] மற்றுயார்
போதனை செய்ய வல்லார்?
பூரண னந்த வாழ்வே! 3

நாதனை, நாதா தீத
நண்பனை, நடுவாய் நின்ற
நீதனைக்[1] கலந்து நிற்க
நெஞ்சமே நீவா என்ருல்;
வாதனை பெருக்கி,[2] என்னை
வசம்செய்து, மனம்துன் மார்க்க
போதனை செய்தல் நன்ருே?
பூரண னந்த வாழ்வே! 4

---

4. வெறியாட்டுக்கு-பொருளற்ற செயலுக்கு. 5 லோகாயதப் பேர்-உலகப்பற்றுடையோர் என்னும் பேர் பூண்ட. 6. இனத் தனுய் இருந்த-கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனுய் இருந்த.

3—1. பதகன்-பாபியாகிய நான். 2. அருள்கிலைஆயின்-நீ அருள்புரியாவிட்டால்.

4—1. நீதனை-நீதிமானை. 2. வாதனை பெருக்கி-உலகப் போக்கை வளர்த்து.

எண்ணிய எண்ணம் எல்லாம்,
இறப்புமேல் பிறப்புக்கு ஆசை
பண்ணி,என் அறிவை எல்லாம்
பாழ்ஆக்கி, எனைப்பாழ் ஆக்கும்
திண்ணிய வினையைக் கொன்று,
சிறியனை உய்யக் கொண்டால்
புண்ணியம் நினக்கே அன்றோ?
பூரணா னந்த வாழ்வே! 5

பக்திநீ;[1] பக்திக்கு ஆன
பலனும்நீ; பலவாச் சொல்லும்
சித்திநீ;[2] சித்தர் சித்தித்
திறமும்நீ; திறம்ஆர் மோன
முக்திநீ; முக்திக்கு ஆன
முதலும்நீ; முதன்மை ஆன
புத்திநீ;[3] எனக்குஒன்று உண்டோ?
பூரணா னந்த வாழ்வே! 6

தாயினும் இனிய நின்னைச்
சரண்என அடைந்த நாயேன்
பேயினும் கடையன் ஆகிப்,
பிதற்றுதல் செய்தல் நன்றோ?
தீயிடை மெழுகாய் நொந்தேன்;
தெளிவுஇலேன்; வீணே காலம்
போயினது; ஆற்ற கில்லேன்;
பூரணா னந்த வாழ்வே! 7

6—1. பக்திநீ-அன்புருவாய் இருப்பவன் நீயே. 2. சித்தி நீ-பண்பாடும் நீயே. 3. புத்தி நீ-வாலறிவுப்பொருளும் நீயே.

37. மலைவளர்காதலி

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

பதிஉண்டு,[1] நிதிஉண்டு, புத்திரர்கள், மித்திரர்கள்,
பக்கம்உண்டு,[2] எக்காலமும்
பவிசுஉண்டு,[3] தவிசுஉண்டு,[4] திருஷ்டாந்தம்ஆக[5]யம
படர்[6]எனும் திமிரம்[7]அணுகாக்
கதிஉண்டு,[8] ஞானம்ஆம் கதிர்உண்டு,[9] சதிர்உண்டு,[10]
காயசித் திகளும்உண்டு,[11]
கறைஉண்ட கண்டர்பால் அம்மை[12]நின் தாளில்
கருத்துஒன்றும் உண்டாகுமேல்;
நதிஉண்ட கடல்எனச் சமயத்தை உண்டபர
ஞானஆ னந்தஒளியே!
நாதாந்த ரூபமே! வேதாந்த மோனமே!
நான்எனும் அகந்தைதீர்த்துஎன்
மதிஉண்ட[13] மதிஆன[14] மதிவதன வல்லியே![15]
மதுசூ தனன்தங்கையே![16]

1—1. பதிஉண்டு - இருப்பிடம் இருக்கிறது. *2.* பக்கம் உண்டு-உறவினர் உளர். *3.* பவிசு உண்டு திறமை இருக்கிறது. *4* தவிசு உண்டு-நல்ல உறக்கம் இருக்கிறது. *5.* திருஷ் டாந்தம் ஆக - உண்மையாகவே. *6.* யமபடர் - எமதூதர். *7.* திமிரம்-அக்ஞான இருள். *8.* கதி உண்டு-மோக்ஷம் உள்ளது. *9.* ஞானம் ஆம் கதிர்உண்டு-ஞானமாகிய சூரிய வெளிச்சம் இருக்கிறது. *10.* சதிர் உண்டு-தகைமை இருக்கிறது. *11.* காயசித்திகளும் உண்டு-உடலைப் பாதுகாக்கும் மார்க்கம் இருக்கிறது. *12.* கறை உண்ட கண்டர்பால் அம்மை-நீலகண்டன் ஆகிய சிவனுரிடம் செம்பாதியாய் இருக்கும் தாயே. *13.* என்மதி உண்ட-என் ஜீவபோதத்தை அழித்த. *14.* மதி ஆன-பேரறிவாய் உள்ள. *15.* மதி வதனவல்லியே-பூரணச்சந்திரனுக்கு நிகரான முகத்தையுடைய பூங்கொடி போன்றவளே. *16.* மதுசூதனன் தங்கையே-நாராயணனும்

வரைரா ஜனுக்கு[17] இருகண் மணியாய் உதித்தமலை
வளர்[18] காத லிப்பெண்உமையே![19] 1

தெட்டிலே,[1] வலியமட மாதர்வாய் வெட்டிலே,[2]
சிற்றிடையி லே,நடையிலே,
சேல்ஒத்த விழியிலே,[3] பால்ஒத்த மொழியிலே,
சிறுபிறை நுதல்கீற்றிலே,[4]
பொட்டிலே, அவர்கட்டு பட்டிலே, புனைகந்த
பொடியிலே,[5] அடியிலே,மேல்
பூரித்த முலையிலே, நிற்கின்ற நிலையிலே
புந்திதனை நுழையவிட்டு[6]
நெட்டிலே[7] அலையாமல்; அறிவிலே, பொறையிலே,[8]
நின் அடியர் கூட்டத்திலே,
நிலைபெற்ற அன்பிலே, மலைவுஅற்ற[9] மெய்ஞ்ஞான
ஞேயத்தி லே,உன் இருதாள்
மட்டிலே[10] மனதுசெல நினது அருளும் அருள்வையோ?
வளம்மருவு தேவை அரசே![11]

குத் தங்கையே. 17. வரை ராஜனுக்கு-மலை அரசனுக்கு. 18. மலை வளர்-ஹிமவானிடம் வளர்ந்த. 19. காதலிப்பெண் உமையே-தாய் தந்தையருக்கு விருப்பமான உமாதேவியே.

2—1. தெட்டிலே-வஞ்சகத்திலும். 2. வாய்வெட்டிலே-வாயின் சொல் திறமையிலும். 3. சேல் ஒத்த விழியிலே-கெண்டைமீன்போன்ற கண்களிலும். 4 சிறுபிறை நுதல் கீற்றிலே-இளம் பிறை போன்ற நெற்றியிலும். 5. புனைகந்த பொடியிலே-பூசப்பட்ட நறுமணப் பொடியிலும் 6. புந்தி தனை நுழைய விட்டு-அறிவைப் பறிகொடுத்து. 7. நெட்டிலே-மனம் போன போக்கிலே. 8. பொறையிலே-தன் அடக்கத்திலே. 9. மலைவு அற்ற-மயக்கம் இல்லாத. 10. உன் இரு தாள் மட்டிலே-உன் இரண்டு திருவடிகளின் நாட்டத்தில் மட்டுமே. 11. வளம் மருவு தேவை அரசே-செழிப்பு நிறைந்த

வரைரா ஜனுக்குஇருகண் மணியாய் உதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெண்உமையே! 2

பூதமுதல் ஆகவே நாதபரி யந்தமும்[1]
பொய்என்று எனைக்காட்டி,என்
போதத்தின் நடுவாகி,[2] அடிஈறும் இல்லாத[3]
போதபூ ரணவெளிக்குள்
ஏதும்அற நில்என்று[4] உபாயமா வைத்து,[5]நினைவு
எல்லாம்செய் வல்லசித்தாம்[6]
இன்பஉரு வைத்தந்த அன்னையே! நின்னையே
எளியேன் மறந்துஉய்வனோ?
வேதமுதல் ஆனநல் ஆகமத் தன்மையை
விளக்கும்உள் கண் இலார்க்கும்,[7]
மிக்கநின் மகிமையைக் கேளாத செவிடர்க்கும்,
வீறுவா தம்புகலும்[8]வாய்
வாதநோ யாளர்க்கும்[9] எட்டாத முக்கணுடை[10]
மாமருந்துக்கு அமிர்தமே![11]

இராமேஸ்வர க்ஷேத்திரத்திற்குத் தலைவியே.

3—1. நாதபரியந்தமும் - ஓசைப் பொருள் வரையிலும். 2. என்போதத்தின் நடுவாகி-என் அறிவின் இருப்பிடம் ஆகி. 3. அடிஈறும் இல்லாத -துவக்கமும் முடிவும் இல்லாத. 4. ஏதும்அற நில் என்று - நிலையற்றவைகளை ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டுத் தன்மயமாய் இரு என்று. 5 உபாயமா வைத்து- முறையாக அமைத்து. 6. சித்தாம்-ஞானமாகிய. 7. உள் கண் இலார்க்கும்-ஞானக்கண் இல்லாதவர்க்கும். 8. வீறு வாதம் புகலும் - பொருளற்ற வீண் பேச்சுப் பேசும். 9. வாத நோயாளர்க்கும்-விதண்டாவாதம் பேசுபவர்க்கும். 10. முக் கண் உடை - மூன்று கண்களை உடைய 11. மாமருந்துக்கு அமிர்தமே-பர ஞானபொருளே.

வரைரா ஜனுக்குஇருகண் மணியாய் உதித்தமலே
வளர்காத லிப்பெண்உமையே! 3

மிடிஇட்ட[1] வாழ்க்கையால் உப்புஇட்ட கலம்எனவும்
மெய்எலாம்[2] உள்உடைந்து,
வீறுஇட்ட செல்வர்தம்[3] தலேவாயில் வாசமாய்
வேதனேகள் உற.[4]வேதனும்[5]
துடிஇட்ட வெவ்விணேயை[6] ஏவினுன்; பாவிநான்
தொடர்இட்ட தொழில்கள்எல்லாம்
துண்டுஇட்ட[7] சாண்கும்பி யின்பொருட்[8] டாயதுஉன்
தொண்டர்பணி செய்வதுஎன்ருே?
அடிஇட்ட[9] செந்தமிழின் அருமைஇட்டு ஆரூரில்
அரிவைஒர் பரவைவாயில்
அம்மட்டும் அடிஇட்டு நடைநடந் தருள்அடிகள்[10]
அடிஈது முடிஈது[11]என
வடிஇட்ட மறை[12]பேசு பச்சிளங் கிள்ளேயே!
வளம்மருவு தேவைஅரசே!
வரைரா ஜனுக்குஇருகண் மணியாய் உதித்தமலே
வளர்காத லிப்பெண்உமையே! 4

4—1. மிடி இட்ட-வறுமை நிறைந்த. 2. மெய் எலாம்-உடல் முழுதும். 3. வீறு இட்ட செல்வர் தம்-மிகப்பெரிய பணக்காரருடைய. 4. வேதனேகள் உற-துன்பங்கள் மிகஅடைய. 5. வேதனும்-பிரம்ம தேவனும் 6. துடிஇட்ட வெவ்விணேயை-பதைப்பதற்கு உரிய கொடிய நோயை. 7. துண்டுஇட்ட-துண்டிக்கப்பட்ட. 8 சாண் கும்பியின் பொருட்டு-ஒரு சாண் அளவுள்ள வயிற்றுக்காக. 9. அடிஇட்ட-பழைய. 10. நடை நடந்தருள் அடிகள்-நடந்து சென்று அருள்புரிந்த சிவனர். 11. அடி ஈது முடி ஈது-இது பாதம் இது தலே. 12. வடிஇட்ட மறை-தெளிவுபடுத்திய வேதங்கள்.

பூரணி, புராதனி, சுமங்கலை, சுதந்தரி,
புராந்தகி,[1] த்ரயம்பகி,[2]எழில்
புங்கவி, விளங்குசிவ சங்கரி, ஸஹஸ்ரதள
புஷ்பமிசை வீற்றிருக்கும்
நாரணி, மனாதீத நாயகி, குணாதீத
நாதாந்த சக்திஎன் றுஉன்
நாமமே உச்சரித் திடும்அடியர் நாமமே
நான்உச்ச ரிக்கவசமோ?
ஆர்அணி சடைக்கடவுள்[3] ஆரணி[4] எனப்புகழ
அகிலாண்ட கோடிஈன்ற
அன்னையே! பின்னையும் கன்னிஎன மறைபேசும்
ஆனந்த ரூபமயிலே!
வார்அணியும்[5] இருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ்
வளம்மருவு தேவைஅரசே!
வரைரா ஜனுக்குஇருகண் மணியாய் உதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெண்உமையே! 5

பாகமோ பெற[1]உனைப் பாடஅறி யேன்;மல
பரிபாகம் வரவும்மனதில்
பண்புமோ சற்றும்இலை; நியமமோ செய்திடப்[2]
பாவியேன் பாபரூப
தேகமோ திடம்இல்லை; ஞானமோ கனவிலும்
சிந்தியேன்; பேரின்பமோ

5—1. புராந்தகி முப்புரங்களை அழித்தவள். 2. த்ரயம்பகி-முக்கண்ணை உடையவள். 3. ஆர் அணிசடைக்கடவுள்-ஆத்திமாலை அணிந்துள்ள சடையினையுடைய சிவனார். 4. ஆரணி-வேதநாயகி. 5. வார் அணியும்-கச்சை அழகு செய்யும்.

6—1. பாகமோபெற-நயம்பெற. 2. நியமமோ செய்திட-ஒழுக்கத்தை முறையாகக் கையாள.

சேரஎன் றுல்கள்ள மனதுமோ மெத்தவும்
சிந்திக்குது; என்செய்குவேன்?
மோகமோ,[3] மதமோ,[4] குரோதமோ,[5] லோபமோ,[6]
முற்றுமாற் சரியமோ[7]தான்
முறியிட்டு [8]எனைக்கொள்ளும்; நிதியமோ[9]தேடஎனில்
முசுவரி வண்டுபோல[10]
மாகம்ஓ டவும்வல்லன்;[11] எனைஆள வல்லையோ?
வளம்மருவு தேவைஅரசே!
வரைரா ஜனுக்குஇருகண் மணியாய் உதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெண்உமையே! 6

தூள்ஏறு[1] தூசுபோல்[2] வினைஏறு மெய்எனும்
தொக்கினுள்[3] சிக்கி,நாளும்
சுழல்ஏறு காற்றினிடை[4] அழல்ஏறு[5] பஞ்சுஎனச்
சூறையிட்டு அறிவைஎல்லாம்,
நாள்ஏற நாள்ஏற வார்த்திகம் எனும்[6]கூற்றின்
நட்புஏற[7] உள்உடைந்து,[8]

---

3. மோகமோ - மயக்கமோ. 4. மதமோ - தற்பெருமையோ. 5. குரோதமோ-வெறுப்போ. 6. லோபமோ - கொடையின்மையோ. 7. மாற்சரியமோ-பொருமையோ 8. முறியிட்டு-முறிஓலை எழுதி. 9. நிதியமோ பொருளையோ. 10. முசுவரிவண்டு போல - மலர்களில் மொய்க்கும் அழகானவண்டு போல. 11. மாகம் ஓடவும் வல்லன் - ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கவும் வல்லேன்.

7—1. தூள் ஏறு-அழுக்கு என்னும் அணுக்கள் அடைந்த. 2. தூசுபோல்-வஸ்திரம் போன்று. 3. தொக்கினுள் தோல் பையினுள்ளே. 4. சுழல்ஏறு காற்றினிடை- சுழற்றி அடிக்கிற காற்றுக்குள். 5. அழல் ஏறு-நெருப்புப்பட்ட. 6. வார்த்திகம் எனும் - முதுமை என்று சொல்லப்பட்ட. 7. கூற்றின் நட்புஏற-எமனுடைய தொடர்பு அதிகரிக்க. 8. உள்உடைந்து-

நயனங்கள் அற்றதுஓர் ஊர்ஏறு போலவே[9]
நானிலம் தனில்அலேயவோ?
வேள்ஏறு தந்தியைக்[10] கனதந்தி யுடன்[11]வென்று,
விரைஏறு மாலே[12]சூடி,
விண்ஏறு மேகங்கள் வெற்புஏறி[13] மறைவுஉற
வெருட்டிய கருங்கூந்தலாய்![14]
வாள்ஏறு கண்ணியே![15] விடைஏறும் எம்பிரான்[16]
மனதுக்கு இசைந்தமயிலே!
வரைரா ஜனுக்குஇருகண் மணியாய் உதித்தமலே
வளர்காத லிப்பெண்உமையே! 7

பூதமொடு பழகிவளர் இந்திரியம் ஆம்பேய்கள்,
புந்திமுதல் ஆனபேய்கள்,[1]
போராடு கோபாதி ராக்ஷசப் பேய்கள்என்
போதத்தை ஊடுஅழித்து,
வேதனே வளர்த்திடச்[2] சதுர்வேத வஞ்சன்[3]
விதித்தான்;இவ் அல்லல்எல்லாம்

மனங்கலங்கி. 9. ஊர் ஏறுபோலவே-ஊர்ப்பன்றி போலவே. 10. வேள் ஏறு தந்தியை-மன்மதனுக்கு வாகனமாயிருக்கும் இருளாகிய யானேயை. 11. கனதந்தியுடன்-பருத்த யானே யோடு. 12. விரை ஏறுமாலே-வாசனே மிகுந்த மலர்மாலே. 13. வெற்பு ஏறி-மலேயிலே சஞ்சரித்து. 14. கருங்கூந்தலாய்-கருமையான குழலேயுடையவளே. 15. வாள் ஏறு கண்ணியே-வாள் போன்ற கூர்மையான கண்களே யுடையவளே. 16. விடைஏறும் எம்பிரான்-காளே வாகனத்தை யுடைய சிவனர்.

8—1. புந்தி முதல்ஆன பேய்கள்-துர்புத்தி முதலியபேய்கள். 2. வேதனே வளர்த்திட-துன்பத்தை மிகுத்திட. 3. சதுர்வேத வஞ்சன்-நான்மறைப் பிரம்மதேவன்.

வீழும் படிக்குஉனது மௌனமந்த் ராதிக்ய
வித்தையை[4] வியந்து அருள்வையோ?
நாதவடிவு ஆகிய மஹாமந்த்ர ரூபியே![5]
நாதாந்த வெட்டவெளியே!
நற்சமயம் ஆனபயிர் தழையவரும் மேகமே!
ஞானஆ னந்தமயிலே!
வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கும் உணர்வு அரிய
மகிமைபெறு பெரியபொருளே!
வரைரா ஜனுக்குஇருகண் மணியாய் உதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெண்உமையே! 8

---

38. அகிலாண்டநாயகி

பதினான்குசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

வட்டம் இட்டுஒளிர்பி ராண வாயுஎனும்
நிகள மோடுகம னம்செயும்[1]
மனம்எ னும்பெரிய மத்த யானையைஎன்
வசம்அ டக்கிடின்,மும் மண்டலத்து[2]
இஷ்டம் உற்றவள ராஜ யோகம்[3]இவன்
யோகம் என்றுஅறிஞர் புகழவே
ஏழை யேன்உலகில் நீடு வாழ்வன்;இனி
இங்குஇ தற்கும்அனு மானமோ?[4]

---

4. மௌனமந்த்ராதிக்ய வித்தையை-மௌன மந்திரமாகிய பரவித்தையை. 5, மஹாமந்த்ரரூபியே-பிரணவ வடிவினளே.

1—1. நிகளமோடு கமனஞ்செயும்-இணைப்போடு சேர்ந்து செல்லும். 2. மும்மண்டலத்து-நனவு கனவு உறக்கம் ஆகிய மூன்று நிலைகளில். 3. வளராஜயோகம்-மேன்மை பொருந்திய அஷ்டாங்கயோகம். 4. இதற்கும் அனுமானமோ? - இது

பட்ட வர்த்தனர் பராவு[5] சக்ரதர
பாக்யம்[6] ஆனசுப யோகமும்,
பார காவிய கவித்வம்[7] நான்மறை
பராய ணம்செய்மதி யூகமும்,[8]
அஷ்ட சித்தியும்நல் அன்ப ருக்குஅருள
விருது கட்டிய[9] பொன் அன்னமே![10]
அண்ட கோடிபுகழ் காவை வாழும்[11] அகி
லாண்ட நாயகிஎன் அம்மையே! 1

---

39. பெரியநாயகி

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

காற்றைப் பிடித்துமண் கரகத்து அடைத்தபடி,
கன்மப் புனற்குள்[1] ஊறும்
கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மண்கலக்[2]
காயத்துள் எனை இருத்திச்,
சோற்றைச் சுமத்தி,நீ பந்தித்து வைக்கத்,[3]
துருத்திக்குள் மதுஎன்னவே[4]

மேலான மார்க்கம் என்பதற்கு அத்தாக்ஷி யாது? 5. பட்ட வர்த்தனர் பராவு-அரசர்கள் துதிக்கத்தக்க. 6. சக்ரதர பாக்யம் ராஜ ரீதி என்ற நிறைவுநிலை. 7. பாரகாவியகவித்வம்-பெருங் கவிதை ஞானமும். 8. மதியூகமும்-நுண்ணறிவு நுட்பமும். 9. விருது கட்டிய-உறுதியான தீர்மானம் செய்த. 10. பொன்அன்னமே - தங்கத்தாலான அன்னம் போன்ற தாயே. 11. காவை வாழும்-திருவானைக்காவில் எழுந்தருளி யுள்ள.

1—1. கன்மப்புனற்குள்-கருமமாகிய நீரில். 2. பசுமண் கலம்-சுடாத மண்பாண்டம். 3. பந்தித்து வைக்க - தளைத்து வைக்க. 4. மது என்னவே-கள்ளைப்போன்று.

துள்ளித் துடித்துஎன்ன பேறுபெற் றேன்? அருள்
தோயம்[5]நீ பாய்ச்சல்செய்து,
நாற்றைப் பதித்ததுஎன[6] ஞானம்ஆம் பயிரதனை
நாட்டிப், புலப்பட்டியும்[7]
நமன்ஆன தீப்பூடும்[8] அணுகாமல் முன்நின்று,
நாடுசிவ போகம்ஆன
பேற்றைப் பகுத்துஅருளி எனைஆள வல்லையோ?
பெரியஅகி லாண்டகோடி
பெற்றநா யகி! பெரிய கயிலைமா நகர்மருவு
பெரியநா யகிஅம்மையே! 1

---

40. தந்தைதாய்*

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
ஜகம்அனைத்தும் மௌனிஅருள் தழைத்த போதே
இந்த்ரஜா லம்,கனவு, கானல் நீராய்
இருந்ததுவே இவ்இயற்கை என்னே என்னே! 1

என்னைநான் கொடுக்கஒருப் பட்ட காலம்
யாது இருந்துஎன்? எதுபோய்என்? என்னை நீங்கா
அன்னைபோல் அருள்பொழியும் கருணை வாரி;[1]
ஆனந்தப் பெருமுகிலே; அரசே சொல்லாய்! 2

---

5. அருள்தோயம்-திருவருளாகிய நீரை. 6. நாற்றைப் பதித்தது என-நாற்று நட்டால் போன்று. 7. புலப்பட்டியும்-ஐம்புலன்களாகிய பட்டிமாடுகளும். 8. நமன் ஆன தீப்பூடும்-யமன் என்று சொல்லப்படுகின்ற களைப்புதர்களும்.

*இதில் ஆறு பாக்கள் அந்தாதித் தொடை.

கருத்து : நிலையற்ற உடலையும் கட்டுக்கடங்காத மனத்தையும் முறையாகப் பயன்படுத்தி ஞானச் செல்வத்தைப் பெறத் தாயே அருள்புரிவாயாக.

2—1. கருணைவாரி-அருட்கடலே.

அரசே!நின் திருக்கருணை அல்லாது ஒன்றை
அறியாத சிறியேன்நான்; அதனால் முக்திக்
கரைசேரும் படிக்குஉன் அருள் புணையைக் கூட்டும்
கைப்பிடியே[1] கடைப்பிடியாக் கருத்துள் கண்டேன்.[2]

கண்டேன் இங்கு என்னையும்,என் தனையும் நீங்காக்
கருணையும்,நின் தன்னையும்நான் கண்டேன்-
[கண்டேன்;
விண்டேன்என்று[1] எனைப்புறம்பாத் தள்ள வேண்டாம்;
விண்டது[2] நின் அருள்களிப்பின் வியப்பால் அன்றோ?[3]

ஓஎன்ற[1] சுத்தவெளி ஒன்றே நின்று,இங்கு
உயிரைஎல்லாம் வம்மின்என, உவட்டா இன்பத்
தேஎன்ற[2] நீகலந்து கலந்து, முக்தி
சேர்த்தனையேல் குறைவாமோ ஜெகவி லாசம்?[3] 5

ஜெகத்தைஎல்லாம் அணுஅளவும் சிதறா வண்ணம்[1]
சேர்த்துஅணுவில் வைப்பை;அணுத் திரளை எல்லாம்

3—1. புணையைக் கூட்டும் கைப்பிடியே-மரக்கலத்தைக் கொடுத்துதவும் பெரும் துணையே. 2. கடைப்பிடியாக் கருத்துள் கண்டேன்-கருமத்தை ஒழிக்கும் துணிவாக மனத்துள் பார்த்தேன்.

4–1. விண்டேன் என்று-வெளிப்படையாகச் சொன்னேன் என்று. 2. விண்டது - நான்வெளிப்படையாக விளக்கியது. 3. அருள்களிப்பின் வியப்பால் அன்றோ-உன்னிடத்திலிருந்து பெற்ற திருவருட் களிப்பாகிய அதிசயத்தால் விளைந்ததே.

5—1. ஓ என்ற-இத்தகையதா என்று வியக்கத்தக்க. 2. தேஎன்ற-தெய்வம் என்று சொல்லப்படுகின்ற. 3. ஜெகவிலாசம்-பிரபஞ்ச லீலை.

6—1. சிதறாவண்ணம்-கெடாதபடி.

மகத்துவமாப் பிரமாண்டம் ஆகச் செய்யும்
வல்லவா![2] நீநினைந்த வாறே எல்லாம். 6

சொல்லாலே வாய்துடிப்பது அல்லால், நெஞ்சம்
துடித்து,இருகண் நீர்அருவி சொரியத் தேம்பிக்,[1]
கல்லால்ஏய் இருந்த[2]நெஞ்சம் கல்ஆல் முக்கண்
கனியே!நெக்குஉருகிடவும் காண்பேன் கொல்லோ?

---

41. பெற்றவட்கே *

பெற்றவட்கே தெரியும்அந்த வருத்தம்; பிள்ளை
பெறுப்பேதை அறிவாளோ? பேரா னந்தம்
உற்றவர்க்கே கண்ணீர்,கம் பலைஉண் டாகும்;
உறுதவரே கல்நெஞ்சம் உடையர் ஆவார். 1

ஆஆஎன்று அழுதுதொழும் கையர் ஆகி,
அப்பனே; ஆனந்த அடிக ளே;நீ
வாவாஎன் றவர்க்குஅருளும் கருணை எந்தாய்!
வன்னெஞ்சர்க்கு இரங்குவதுஎவ் வாறு நீயே? 2

நீயேஇங்கு எளியேற்கும் தாக மோக[1]
நினைவூடே நின்றுஉணர்த்தி நிகழ்த்த லாலே;
பேயேற்கும் தனக்குஎனஓர் அன்பும் உண்டோ?
பெம்மானே! இன்னம்அன்பு பெருகப் பாராய். 3

---

2. வல்லவா-பேராற்றல் படைத்தவனே.

கருத்து அண்டத்தை அணுவில் அடக்குவதும் அணுவை அண்டமாக்குவதும் இறைவனுக்குச் சாத்தியம்.

7—1. தேம்பி வாடி. 2. கல்லால் ஏய் இருந்த-கல் போன்று சமைக்கப்பட்டிருந்த.

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

3—1. தாகமோக நினைவூடே = அருள்தாக நினைவுடன்.

பாராயோ என்துயரம் எல்லாம்? ஐயா
பகரும்முன்னே தெரியாதோ? பாவி யேன்முன்
வாராயோ இன்னம்ஒரு கால்?ஆ னாலும்
மலர்க்கால்என் சென்னிமிசை வைத்தி டாயோ? 4

வைத்திடும்கா லைப்பிடித்துக் கண்ணில், மார்பில்
வைத்துஅணைத்துக் கொண்டு,கையால் வளைத்துக்-
சித்தமிசைப் புகஇருத்தி[1] பிடித்துக் கொண்டு,[கட்டிச்,
தியக்கம்அற[2] இன்பசுகம் சேர்வது என்றோ? 5

சேராமல் சிற்றினத்தைப் பிரிந்து.எந் நாளும்
திருவடிப்பே ரினத்துடனே சேரா வண்ணம்
ஆர்ஆக நான்அலைந்தேன்; அரசே! நீதான்
அறிந்துஇருந்தும் மாயையில்ஏன் அழுந்த-
[வைத்தாய்? 6

வைத்தபொருள், உடல்,ஆவி மூன்றும் நின்கை
வசம்எனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு,
சித்தம்மிசைப் புகுந்ததுதான் மெய்யோ? பொய்யோ?
சிறியேற்குஇங்கு உளவுஉரையாய் திகையா-
[வண்ணம். 7

திகையாதோ எந்நாளும்? பேரா னந்தத்
தெள்ளமுதம் உதவாமல், திவலை காட்டி,[1]
வகைஆக அலக்கழித்தாய்; உண்டு, உடுத்து
வாழ்ந்தேன்நான் இரண்டுகால் மாடு போலே. 8

மாடு,மக்கள், சிற்றிடையார், செம்பொன், ஆடை,
வைத்தகன தனம்,மேடை மாட கூடம்

5—1. புக இருத்தி-பொருந்த வைத்து. 2. தியக்கம் அற-மயக்கம் இல்லாமல்.

8—1. திவலை காட்டி-கொடுத்து.

வீடும்என்பால் தொடர்ச்சியோ? இடைவி டாமல்
மிக்ககதி வீடுஅன்ரே விளங்கல் வேண்டும். 9

விளங்கஎனக்கு உள்உள்ளே விளங்கா நின்ற
வேதகமே; போதகமே; விமல வாழ்வே;
களங்கரகி தப்பொருளே;[1] என்னை நீங்காக்
கண்ணுதலே; நாதாந்தக் காட்சிப் பேறே! 10

நாதமே; நாதாந்த வெளியே; சுத்த
ஞாதுருவே; ஞானமே; ஞேய மே;[1]நல்
வேதமே; வேதமுடிவு ஆன மோன
வித்தேஇங்கு என்னை இனி விட்டி டாதே. 11

42. கல்ஆலின் *

கல்ஆலின் நீழல்தனில் ஒருநால் வர்க்கும்
கடவுள்நீ உணர்த்துவதும் கைகாட்டு என்ருல்,[1]
சொல்லாலே சொலப்படுமோ? சொல்லும் தன்மை
துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்கும் துணிபே அன்ரே? 1

அன்ரே,ஆ மோனவும் சமய கோடி
அத்தனையும் வெவ்வேருய் அரற்ற நேரே
நின்ருயே; நினைப்பெறுமாறு எவ்வாறு? ஆங்கே
நின்அருள்கொண்டு அறிவதுஅல்லால் நெறிவேறு-
[உண்டோ? 2

10—1. களங்க ரகிதப்பொருளே-மாசற்ற மூர்த்தியே.

11—1. ஞாதுருவே ஞானமே ஞேயமே-காண்போன் காணுதல் காணப்படு பொருள்ஆகிய திரிபுடியே.

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

1—1. கைகாட்டு என்ருல் - மௌனத்திருந்து சின்முத்திரை போன்று விளக்குதல் என்ருல்.

நெறிபார்க்கின் நின்னை அன்றி அகிலம் வேறோ?
நிலம்நீர்தீக் கால்வானும் நீஅ லாத
குறியாதும் இல்லைஎன்றால், யாங்கள் வேறோ?
கோதைஒரு கூறுஉடையாய்[1] கூறாய் கூறாய்! 3

கூறாய ஐம்பூதச் சுமையைத்[1] தாங்கிக்,
குணம்இலா மனம்எனும்பேய்க் குரங்கின் பின்னே
மாறாத கவலையுடன் சுழல என்னை
வைத்தனையே பரமே;நின் மகிமை நன்றே! 4

நன்றுஎனவும் தீதுஎனவும் எனக்குஇங்கு உண்டோ?
நான்ஆகி நீஇருந்த நியாயம் சற்றே
இன்றுஎனக்கு வெளியானால், எல்லாம் வல்ல
இறைவா!நின் அடியருடன் இருந்து வாழ்வேன். 5

வாழ்வுஎனவும் தாழ்வுஎனவும்[1] இரண்டாப்பேசும்
வையகத்தார் கற்பனையாம் மயக்கம் ஆன
பாழ்வலையைக் கிழித்துஉதறிச் செயல்போய் வாழப் [2]
பரமே!நின் ஆனந்தப் பார்வை எங்கே? 6

எங்கேஎங் கேஅருள்என்று எமைஇ ரந்தான்[1]
ஏழைஇவன் எனவும்எண்ணி, இச்சை கூரும்
அங்கேஅங் கேஎளிவந்து,[2] என்னை ஆண்ட
ஆரமுதே! உனைக்காண்பான் அலந்து போனேன்.

3—1. கோதை ஒரு கூறு உடையாய்-உமாதேவி சமேதா:
4—1. சுமையை-உடல் பாரத்தை.
6—1. தாழ்வு எனவும்-வாழாது கெட்டுப்போதல் எனவும் 2.செயல் போய்வாழ-கர்ம அதீதத்தில் நிலைபெற்றிருக்க.
7—1. எமை இரந்தான்-எம்மைக் கெஞ்சிக்கேட்டான். 2. எளி வந்து-எளிதில் தோன்றி.

போனநாட்கு இரங்குவதே தொழிலா, இங்ஙன்
பொருந்தும்நாள் அத்தனையும் போக்கினேன்;என்
ஞானநா யகனே!நின் மோன ஞான
நாட்டம்உற்று வாழ்ந்திருக்கும் நாள்எந் நாளோ? 8

நாள்பட்ட[1] கமலம்என்ன இதயம் மேவும்
நறுந்தேனே![2] துன்மார்க்க நாரி மார்[3]கண்
வாள்பட்ட காயம்[4] இந்தக் காயம்; என்றோ[5]
வன்கூற்றும்[6] உயிர்பிடிக்க வரும்அந் நீதி?[7] 9

நீதிஎங்கே? மறைஎங்கே? மண்விண் எங்கே?
நித்தியர்ஆம் அவர்கள்எங்கே? நெறிதப் பாத
ஜாதிஎங்கே? ஒழுக்கம்எங்கே? யாங்கள் எங்கே?
தற்பரநீ! பின்னும்ஒன்றைச் சமைப்பது ஆனல்[1] 10

ஆனலும் யான்எனதுஇங்கு அற்ற எல்லை
அதுபோதும், அதுகதிதான் அல்ல என்று
போனலும், யான்போவன் அல்லால், மோனப்
புண்ணியனே! வேறும்ஒரு பொருளை நாடேன். 11

---

8. **கருத்து:** கழித்த வீண்நாளை வீணில் விமர்சனம் செய்யலாகாது.

9—1. நாள்பட்ட-அன்று அலர்ந்த. 2. நறுந் தேனே-சுவைபொருந்திய அமிர்தமே. 3. நாரிமார்-மாதர்களுடைய. 4. கண்வாள்பட்டகாயம்-கண்களாகிய வாளாயுதத்தால் தாக்கப்பட்ட உடம்பு. 5. என்றோ-எக்காலமோ. 6. வன்கூற்றும்-கொடிய யமனும். 7. அந்நீதி-அந்த நடைமுறை.

10—1. சமைப்பது ஆனல்-சிருஷ்டிப்பதாயின்.

கருத்து: சிருஷ்டிகள் எத்தனை ஆனலும் அவைகளின் அமைப்பு முறை யாண்டும் ஒன்றேயாம்.

11. **கருத்து:** யான் எனது அற்ற நிலைக்குமேல் அடைதற்கு வேறுநிலை ஏதும் இல்லை.

பொருளே!நின் பூரணம்மே விட்ட காலம்[1]
போக்குவரவு உண்டோ?தற் போதம் உண்டோ?
இருள்தான்உண் டோ?அல்லால் வெளிதான் உண்டோ?
இன்பம்உண்டோ? துன்பம்உண்டோ? யாம்அங்கு-
[உண்டோ? 12

உண்டோநீ படைத்தஉயிர்த் திரளில் என்போல்
ஒருபாவி? தேகாதி உலகம் பொய்யாக்
கண்டேயும், எள்அளவுத் துறவும் இன்றிக்
காசினிக்குள்[1] அலேந்தவர்ஆர்? காட்டாய் தேவே!

தேவர்எலாம் தொழச்சிவந்த செந்தாள் முக்கண்
செங்கரும்பே![1] மொழிக்குமொழி தித்திப்பு ஆக
மூவர்சொலும் தமிழ்கேட்கும் திருச்செ விக்கே
மூடனேன் புலம்பியசொல் முற்று மோதான்?[2] 14

முற்றுமோ[1] எனக்குஇனிஆ னந்த வாழ்வு?
முதறிவுக்கு இனியாய்!நின் முளரித் தாளில்[2]
பற்றுமோ[3] சற்றும்இல்லே; ஐயோ, ஐயோ!
பாவிபடும் கண்கலக்கம் பார்த்தி லாயோ? 15

பார்த்தனஎல் லாம்அழியும்; அதனல் சுட்டிப்
பாராதே; பார்த்துஇருக்கப், பரமே! மோன
மூர்த்திவடி வாய்உணர்த்தும் கைகாட்டு உண்மை
முற்றி[1]எனது அல்லல்வினே முடிவது என்றே? 16

12—1. மேலிட்டகாலம்-என்னேத் தன்மயமாக்கிய பிறகு.
13—1. காசினிக்குள்-உலகத்துள்.
14—1. செங்கரும்பே-பரமானந்தமே. 2. முற்றுமோ தான்-ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமோ.
15—1. முற்றுமோ-வந்து வாய்க்குமோ. 2. முளரித்தாளில்-தாமரைத் திருவடிகளில். 3. பற்றுமோ-விருப்பமானது.
16—1. முற்றி-முற்றுப்பெற்று.

என்றுஉளைநீ அன்றுஉளம்யாம் என்பது என்னே?
இதுநிற்க, எல்லாம்தாம் இல்லை என்றே
பொன்றிடச்செய் வல்லவன்நீ,[1] எமைப்ப டைக்கும்
பொற்புஉடையாய்[2] என்னின்,அது பொருந்தி-
[டாதோ? 17

பொருந்துஜகம் அனைத்தினையும்[1] பொய்பொய் என்று
புகன்றபடி, மெய்என்றே[2] போத ரூபத்து[3]
இருந்தபடி என்று இருப்பது? அன்றே அன்றோ
எம்பெருமான்! யான்கவலை எய்தாக் காலம். 18

காலமே! காலம்ஒரு மூன்றும் காட்டும்
காரணமே! காரணகா ரியங்கள் இல்லாக்
கோலமே![1] எனைவாவா என்று கூவிக்,
குறைவுஅறநின் அருள்கொடுத்தால் குறைவோ?-
[சொல்லாய். 19

17—1. பொன்றிடச்செய்வல்லவன்நீ-துடைத்திடச் செய்யும் வல்லவன் ஆகிய நீ. *2.* பொற்பு உடையாய் - பாங்கு உடையாய்.

கருத்து: கடல் இருக்கும் வரையில் அலைகள் உண்டு. அங்ஙனம் ஈஸ்வரன் இருக்கும் காலமெல்லாம் ஜீவர்கள் உண்டு. ஆயினும் தனி ஜீவாத்மா ஒன்றுக்குப் பிறவியில் துவக்கமும், முக்தியில் முடிவும் உண்டு.

*18—1.*பொருந்து ஜகம் அனைத்தினையும்-தோன்றிய பிரபஞ்சம் முழுதினையும். *2.* புகன்றபடி மெய் என்றே-சொன்னது தான் உண்மை என்றே. *3.* போத ரூபத்து-ஆத்மபோதத்தில்.

கருத்து : ஆத்மாவானது ஜகத்தைச் சார்ந்து இருக்கும் காலத்தில் அதற்குத் துவக்கமும் முடிவும் உள்ள ஜீவாத்மா வாகிறது. அது தன்னில் தானய் இருக்கிறபொழுது அது நித்திய வஸ்து.

19—1. காரணகாரியங்கள் இல்லாக் கோலமே - கர்மாதீத வடிவினனே.

சொல்ஆய தொகுதிஎல்லாம் கடந்து நின்ற
சொரூபானந் தச்சுடரே! தொண்ட னேனைக்
கல்ஆகப் படைத்தாலும் மெத்த நன்றே;
கரணமுடன்[1] நான்உறவு கலக்க மாட்டேன். 20

கலங்காத நெஞ்சுடைய ஞான தீரர்
கடவுள்! உனைக் காணவே காயம் ஆதி
புலம்காணார்;[1] நான்ஒருவன் ஞானம் பேசிப்
பொய்க்கூடு காத்ததுஎன்ன புதுமை கண்டாய்? 21

கண்டிலையோ யான்படும்பாடு எல்லாம் மூன்று
கண் இருந்தும்? தெரியாதோ? கசிந்துஉள் அன்பு ஆர்
தொண்டர்அடித் தொண்டன்அன்றோ? கருணை நீங்காச்
சுத்தபரி பூரணம்ஆம் ஜோதி நாதா! 22

ஜோதியாய் இருள்பிழம்பைச் சூறை ஆடும்
தூவெளியே! எனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்து,எந்-
வாதியா நின்ற[1]வினைப் பகையை வென்ற [நாளும்
வாழ்வே! இங்கு உனைப்பிரிந்து மயங்கு கின்றேன்.

மயக்குறும்என் மனம்அணுகாப் பாதை காட்டி[1]
வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வே! நான்என்
செயக்கடவேன்; செயல்எல்லாம் நினதே என்று
செங்கைகுவிப் பேன்;[2]அல்லால் செயல்வேறு
[இல்லை. 24

20—1. கரணமுடன்-இந்திரியங்களோடு.

21—1. காயம் ஆதி புலம் காணார்-உடல் முதலியவைகளில் பற்றுவைக்கமாட்டார்கள்.

23—1. வாதியா நின்ற-உபத்திரவப்படுத்துகின்ற.

24—1. மனம் அணுகாப் பாதை காட்டி-மனத்தை ஒதுக்கி வைக்கின்ற வழியை உணர்த்தி. 2. செங்கை குவிப்பேன்-வணங்குதற்கு என்றே உள்ள கரங்களைக் குவிப்பேன்.

வேறுபடும் சமயம்எல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்,
விளங்குபரம் பொருளே!நின் விளையாட்டு அல்லால்
மாறுபடும் கருத்துஇல்லை; முடிவுஇல் மோன
வாரிதியில்[1] நதித்திரள்போல் வயங்கிற்று[2] அம்மா.

அம்மாஈது அதிசயம்தான் அன்றோ, அன்றோ!
அகண்டநிலை ஆக்கி,என்னை அறிவுஆம் வண்ணம்
சும்மாவே இருக்கவைத்தாய், ஐயா! ஆங்கே
சுகமயமாய் இருப்பது அல்லால், சொல்வான்
[என்னே?[1] 26

என்னேநான் பிறந்துஉழல வந்த ஆறுஇங்கு?
எனக்குஎனஓர் செயல்இலையே? ஏழை யேன்பால்
முன்னேசெய் வினைஎனவும், பின்னே வந்து
மூளும்வினை எனவும்வர முறைஏன்? எந்தாய்! 27

தாய்ஆன தண்அருளை நிரம்ப வைத்துத்,
தமியேனைப் புரவாமல்[1] தள்ளித் தள்ளிப்
போய்ஆனது என்கொல்?ஐயா! ஏக தேசம்[2]
பூரணத்துக்கு உண்டோதான்? புகலல் வேண்டும்.

25—1. மோன வாரிதியில்-மௌனக் கடலில். 2. வயங்கிற்று-விளங்கிற்று.

26—1. சொல்வான் என்னே - சொல்லுவதற்கு வேறு யாது உளது.

27. **கருத்து:** அக்ஞானத்தில் இருப்பவர்களுக்குப் பிராரப்த கர்மமும் அதன் விளைவும் உண்டு. ஞானி அக்கர்மத்தைக் கருத்தில் வாங்காததினால் அவனுக்குப் பழவினைப் பயன் இருந்தும் அது அற்றவனாகிறான்.

28—1. தமியேனைப் புரவாமல்-அடியேனைக் காத்தருளாமல். 2. ஏகதேசம்-வேறுபாடு.

புகல்அரிய நின்விளையாட்டு என்னே? எந்தாய் !
புன்மைஅறிவு உடையஎன்னைப் பொருளாப்-
இகல்விளக்கும்[1] மலமாயை கன்மத் தூடே [பண்ணி
இடர்உறவும் செய்தனையே;[2] இரக்கம் ஈதோ? 29

இரக்கமொடு பொறை,ஈதல், அறிவு,ஆ சாரம்
இல்லேன்நான்; நல்லோர்கள் ஈட்டம்[1] கண்டால்
கரக்கும்இயல்பு உடையேன்,[2]பாழ் நெஞ்சம் எந்தாய்!
கருந்தாதோ?[3] வல்உருக்கோ?[4] கரிய கல்லோ?[5] 30

---

43. பராபரக்கண்ணி

சீர்ஆரும்[1] தெய்வத் திருஅருள்ஆம் பூமிமுதல்[2]
பார்ஆதி ஆண்ட பதியே பராபரமே. 1

கண்ஆரக் கண்டோர் கருப்பொருள்[1]கா ணமல்அருள்
விண்ணூடு இருந்தஇன்ப வெற்பே[2] பராபரமே. 2

சிந்தித்த எல்லாம்என் சிந்தைஅறிந் தேஉதவ
வந்த கருணை மழையே பராபரமே. 3

29—1. இகல் விளக்கும்-போராட்டத்தை உண்டுபண்ணும். 2. இடர் உறவும் செய்தனையே - துன்பப்படும்படி பண்ணினையே.

30—1. நல்லோர்கள் ஈட்டம்-சான்றோர்களின் திருக்கூட்டத்தை. 2. கரக்கும் இயல்பு உடையேன்-பின்வாங்குகின்ற பாங்குடையேன். 3. கருந்தாதோ-இரும்போ. 4. வல் உருக்கோ-வலிய உருக்குத்தானோ. 5. கரிய கல்லோ-கருங் கல்லோ.

1—1. சீர்ஆரும்-ஒழுங்குப்பாடு நிறைந்த. 2. திருஅருள் ஆம்பூமி முதல்-திருவருள் என்னும் சக்தி முதலான.

2—1. கருப்பொருள்-பிறப்பெடுத்தல். 2. இன்பவெற்பே-ஆனந்தமலையே.

ஆரா அமுதே அரசேஆ னந்தவெள்ளப்
பேராறே மோனப் பெருக்கே பராபரமே. 4

ஆர்அறிவார் என்ன அனந்தமறை ஓலமிடும்
பேரறிவே இன்பப் பெருக்கே பராபரமே. 5

உரைஇறந்த அன்பர்உளத்து ஓங்குஒளியாய் ஓங்கிக்
கரைஇறந்த இன்பக் கடலே பராபரமே. 6

எத்திக்கும் தான்ஆகி என்இதயத் தேஊறித்
தித்திக்கும் ஆனந்தத் தேனே பராபரமே. 7

திக்கொடுகீழ் மேலும் திரு அருள்ஆம் பொற்புஅறிந்-
கைக்குள்வளர் நெல்லிக் கனியே பராபரமே. [தோர்[1]

முத்தே பவளமே மொய்த்தபசும் பொன்சுடரே
சித்தே[1]என் உள்ளத் தெளிவே பராபரமே. 9

கண்ணே கருத்தேஎன் கற்பகமே கண்நிறைந்த
விண்ணேஆ னந்த வியப்பே பராபரமே. 10

வாக்காய் மனதாய் மனவாக்கு இறந்தவர்பால்
தாக்காதே தாக்கும்[1] தனியே பராபரமே. 11

பார்த்தஇடம் எல்லாம் பரவெளியாய்த் தோன்றஒரு
வார்த்தைசொல்ல வந்த மனுவே[1] பராபரமே. 12

வான்அந்தம் மண்ணின்அந்தம் வைத்துவைத்துப்-
ஆனந்தம் தந்த அரசே பராபரமே. [பார்க்கஎனக்கு

அன்பைப் பெருக்கிஎனது ஆருயிரைக் காக்கவந்த
இன்பப் பெருக்கே இறைவே பராபரமே. 14

8—1. பொற்பு அறிந்தோர் - தத்துவதர்சிகள்.
9—1. சித்தே - பேரறிவு சொருபமே.
11–1. தாக்காதே தாக்கும்-உள்ளத்தினுள் எழுந்தருளும்.
12—1. மனுவே - அறிவுப் பொருளே.

வானம்எல் லாம்கொண்ட மௌனமணிப் பெட்டகத்-
ஆனபணி ஆன அணியே[1] பராபரமே. [துக்கு

ஓடும் இருநிதியும் ஒன்ருகக் கண்டவர்கள்
நாடும் பொருள்ஆன நடபே பராபரமே. 16

சித்த நினைவும் செயும்செயலும் நீஎனவாழ்
உத்தமர்கட்கு ஆன உறவே பராபரமே. 17

போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிஜய போற்றிஎனும்
வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே. 18

முத்தாந்த வீதி முளரிதொழும்[1] அன்பருக்கே
சித்தாந்த[2] வீதிவரும் தேவே பராபரமே. 19

ஈனம் தரும்உடலம் என்னதுயான் என்பதுஅற
ஆனந்தம் வேண்டி அலந்தேன் பராபரமே. 20

என்புஉருகி நெஞ்சம் இளகிக் கரைந்துகரைந்து
அன்புஉருவாய் நிற்க அலந்தேன் பராபரமே. 21

சுத்த அறிவாய்ச் சுகப்பொருந்தின் அல்லால்என்
சித்தம் தெளியாதுஎன் செய்வேன் பராபரமே. 22

மாரு அநுபூதி வாய்க்கின்அல்லால் என்மயக்கம்
தேருதுஎன் செய்வேன் சிவமே பராபரமே. 23

தாகம்அறிந்து இன்பநிஷ்டை தாராயேல் ஆகெடுவேன்
தேகம் விழுந்திடின்என் செய்வேன் பராபரமே. 24

அப்பாஎன் எய்ப்பில்வைப்பே[1] ஆற்றுகிலேன் போற்றி-
[என்று
செப்புவதுஅல் லாலவேறுஎன் செய்வேன் பராபரமே.

15—1. பணி ஆன அணியே-வைக்கத் தகுந்த ஆபரணமே.
19—1. முளரி தொழும்-திருவடித் தாமரையினை வணங்கும்.
2. சித்தாந்தம்-சித்தத்தின் அந்தம், அந்தக்கரணத்தைத் தாண்டிய நிலை. *25—1.* எய்ப்பில் வைப்பே-பயன்படும் செல்வமே.

உற்றுஅறியும் என்அறிவும் உட்கருவி போல்சவிமாண்டு
அற்றும்[1] இன்பம் தந்திலையே ஐயா பராபரமே. 26

சொல்லால் அடங்காச் சுகக்கடலில் வாய்மடுக்கின்
அல்லால்என் தாகம் அறுமோ பராபரமே. 27

பாராயோ என்னைமுகம் பார்த்துஒருகால் என்கவலை
தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே. 28

ஓயாதோ என்கவலை உள்ளேஆ னந்தவெள்ளம்
பாயாதோ ஐயா பகராய் பராபரமே. 29

ஓகோ உனைப்பிரிந்தார் உள்ளம் கனலில்வைத்த
பாகோ மெழுகோ பகராய் பராபரமே. 30

கூர்த்தஅறிவு[1] அத்தனையும் கொள்ளைகொடுத்து உன்-
[அருளைப்
பார்த்தவன்நான் என்னைமுகம் பாராய் பராபரமே. 31

கடல்அமுதே தேனேஎன் கண்ணே கவலைப்
படமுடியாது என்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே. 32

உள்ளம் அறிவாய் உழப்புஅறிவாய்[1] நான்ஏழை
தள்ளிவிடின் மெத்தத் தவிப்பேன் பராபரமே. 33

கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்துஇரங்கல் போலஎனக்கு
என்றுஇரங்கு வாய்கருணை எந்தாய் பராபரமே. 34

எண்ணாத எண்ணம்எலாம் எண்ணிஎண்ணி ஏழை-
[நெஞ்சம்
புண்ஆகச் செய்ததுஇனிப் போதும் பராபரமே. 35

26—1. சவிமாண்டு அற்றும்-ஒளி மழுங்கிப் போயும்.

31—1. கூர்த்த அறிவு - உலக நாட்டத்தில் தீவிரமாகச் செல்லும் நுண்ணறிவு.

33—1. உழப்பு அறிவாய் - நான் படும் துன்பத்தை அறிவாய்.

ஆழித் துரும்புஎனவே அங்கும்இங்கும் உன்அடிமை
பாழில் திரிவதுஎன்ன பாவம் பராபரமே. 36

கற்றஅறி வால்[1]உனைநான் கண்டவன்போல் கூத்துஆடில்
குற்றம்என்றுஎன் நெஞ்சே கொதிக்கும் பராபரமே. 37

ஐயோ உனைக்காண்பான் ஆசைகொண்டது அத்தனையும்
பொய்யோ வெளியாப் புகலாய் பராபரமே. 38

துன்பக்கண் ணீரில் துளைந்தேற்கு[1]உன் ஆனந்த
இன்பக்கண் ணீர்வருவது எந்நாள் பராபரமே. 39

வஞ்சனையும் பொய்யும்உள்ளே வைத்துஅழுக்கா
[றாய்[1]உளறும்
நெஞ்சனுக்கும் உண்டோ நெறிதான் பராபரமே. 40

பாசம்போய் நின்றவர்போல் பாராட்டி ஆனாலும்
மோசம்போ னேன்நான் முறையோ பராபரமே. 41

நன்றுஅறியேன் தீதுஅறியேன் நான்என்று நின்றவன்-
என்றுஅறியேன் நான்ஏழை என்னே பராபரமே. [ஆர்

இன்றுபுதிது அன்றே எளியேன் படும்துயரம்
ஒன்றும்அறி யாயோ உரையாய் பராபரமே. 43

எத்தனைதான் ஜன்மம்எடுத்து எத்தனைநான் பட்டதுயர்
அத்தனையும் நீ அறிந்தது அன்றோ பராபரமே. 44

இந்தநாள் சற்றும் இரங்கிலையேல் காலன்வரும்
அந்தநாள்[1] காக்கவல்லார் ஆர்காண் பராபரமே. 45

37—1. கற்ற அறிவால் - நூல் ஆராய்ச்சியின் முலமாக.
39—1. துளைந்தேற்கு-படிந்திருக்கும் எனக்கு.
40—1. அழுக்காறாய் - பொறாமை பிடித்தவனாய்.
45—1. காலன் வரும் அந்தநாள் - சாவு வரும் அந்தக் காலத்தில்.

உற்றுஉற்று நாடி[1] உளம்மருண்ட பாவியைநீ
சற்றுஇரங்கி ஆளத் தகாதோ பராபரமே. 46

என்அளவும் நின்னைவிட இல்லா எனைமயக்கில்
தள்ளுதலால் என்னபலன் சாற்றாய் பராபரமே. 47

பாடிப் படித்துஉலகில் பாராட்டி நிற்பதற்கோ
தேடி எனைஅடிமை சேர்த்தாய் பராபரமே. 48

சொன்னத்தைச் சொல்வதுஅல்லால் சொல்அறஎன்
[சொல்இறுதிக்கு
என்னத்தைச் சொல்வேன் எளியேன் பராபரமே. 49

சொல்லும் பொருளும்அற்றுச் சும்மா இருப்பதற்கே
அல்லும் பகலும்எனக்கு ஆசை பராபரமே. 50

நேச நிருவிகற்ப நிஷ்டையல்லால் உன்னடிமைக்கு
ஆசைஉண்டோ நீஅறியாதது அன்றே பராபரமே. 51

துச்சன்என வேண்டாம்இத் தொல்உலகில் அல்லல்-
[கண்டால்
அச்சம் மிகஉடையேன் ஐயா பராபரமே. 52

கண்ஆவா ரேனும்[1]உனைக் கைகுவியார் ஆயின்அந்த
மண்ஆவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே. 53

கொல்லா விரதம் குவலயம்எல் லாம்[1]ஓங்க
எல்லார்க்கும் சொல்லுவதுஎன் இச்சை பராபரமே. 54

46—1. உற்று உற்று நாடி - ஆழ்ந்து தேடி.

48. **கருத்து :** வெறும் ஏட்டுக் கல்விமானாய் இருப்பதில் பயன் இல்லை.

50. **கருத்து :** உலக விவகாரங்கள் அற்று இருத்தல் வேண்டும்.

53—1. கண் ஆவாரேனும் - கண்ணுக்கு நிகராக உலக அந்தஸ்தில் மேன்மை பெற்று இருப்பவரானாலும்.

54—1. குவலயம்எல்லாம்-உலகமெல்லாம்.

எத்தால் பிழைப்பேனே எந்தையே நின்அருட்கே
பித்துஆனேன் மெத்தவும்நான் பேதை பராபரமே. 55

வாயினல் பேசா மவுனத்தை வைத்துஇருந்தும்
தாய்இலார் போல்நான் தளர்ந்தேன் பராபரமே. 56

அன்னை இலாச் சேய்போல் அலக்கண்உற்றேன் கண்ஆர
என்அகத்தில் தாய்போல் இருக்கும் பராபரமே. 57

உற்றுநினைக் கில்துயரம் உள்உள்ளே செந்தீயாய்ப்
பற்றநொந்தேன் என்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே. 58

பொய்யன் இவன் என்றுமெள்ளப் போதிப்பார்
[சொல்கேட்டுக்
கைவிடவும் வேண்டாம்என் கண்ணே பராபரமே. 59

எண்ணம் அறிந்தே இளைப்புஅறிந்தே ஏழைஉய்யும்
வண்ணம் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே. 60

நாட்டாதே என்னைஒன்றில் நாட்டி ஹிதம்அஹிதம்[1]
காட்டாதே எல்லாம்நீ கண்டாய் பராபரமே. 61

உன்னைநினைந்து உன்நிறைவின் உள்ளே உலாவும்-
[என்னை
அன்னைவயிற்று இன்னம்அடைக் காதே பராபரமே. 62

பரம்உனக்குஎன்று[1] எண்ணும் பழக்கமே மாரு
வரம்எனக்குத் தந்துஅருள்என் வாழ்வே பராபரமே. 63

61—1. ஹிதம் அஹிதம்-நன்மை தீமைகள்.

கருத்து: என்னை உனக்கு வேற்ருக வைக்காதே; எனக்குத் தனி வியக்தி கொடுத்து என்னிடத்துள்ள குண தோஷங்களைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம்.

63—1. பரம் உனக்கு என்று - என்னைக் காத்தருளும் பொறுப்பு உன்னுடையது என்று.

வந்தித்து[1] நின்னை மறவாக் கடன்ஆகச்
சிந்திக்க நின்னதுஅருள் செய்யாய் பராபரமே. 64

எவ்உயிரும் என்உயிர்போல் எண்ணி இரங்கவும்நின்
தெய்வ அருள்கருணை செய்யாய் பராபரமே. 65

வெட்டவெளிப் பேதையன்யான் வேறுகபடு ஒன்று-
[அறியேன்
சிஷ்டருடன்[1] சேர்அனந்தம் தெண்டன் பராபரமே. 66

இரவுபகல் அற்றஇடத்து ஏகாந்த யோகம்
வரவும் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே. 67

மால்காட்டிச்[1] சிந்தை மயங்காமல் நின்றுசுகக்
கால்காட்டி[2] வாங்காதே கண்டாய் பராபரமே. 68

எப்பொருளும் நீஎனவே எண்ணிநான் தோன்றாத
வைப்பைஅழி யாநிலையா வையாய் பராபரமே. 69

சும்மா இருப்பதுவே சுட்டுஅற்ற பூரணம்[1]என்று
எம்மால் அறிதற்கு எளிதோ பராபரமே. 70

முன்னொடுபின் பக்கம் முடிஅடிநாப் பண்அறநின்
தன்னொடுநான் நிற்பதுஎன்றோ சாற்றாய் பராபரமே. 71

மைவ்வண்ணம் தீர்ந்த[1] மவுனிசொன்னது எவ்வண்ணம்
அவ்வண்ணம் நிஷ்டை அருளாய் பராபரமே. 72

64—1. வந்தித்து-வணங்கி.

66—1. சிஷ்டருடன்-நல்லாருடன்.

68—1. மால் காட்டி-ஆசை காட்டி. 2. சுகக்கால் காட்டி-இன்பத்தைத் துவக்கிவைத்து.

70—1. சுட்டு அற்ற பூரணம் - பொறிகளுக்கு எட்டாத பெருநிலை.

72—1. மைவ்வண்ணம் தீர்ந்த-அக்ஞான இருள் நீங்கப் பெற்ற.

வித்துஅன்றி யாதும் விளைவதுஉண்டோ நின்அருள்ஆம்
சித்துஅன்றி[1] யாங்கள்உண்டோ செப்பாய் பராபரமே.

ஆங்காரம் அற்றுஉன் அறிவுஆன அன்பருக்கே
தூங்காத தூக்கம்[1]அது தூக்கும் பராபரமே. 74

சிந்தை அவிழ்ந்துஅவிழ்ந்து சின்மயம்ஆம் நின்அடிக்கே
வந்தவர்க்கே இன்பநிலை வாய்க்கும் பராபரமே. 75

சொல்ஆடா ஊமரைப்போல் சொல்இறந்து நீஆகின்
அல்லால் எனக்குமுக்தி ஆமோ பராபரமே. 76

பேச்சுஆகா மோனம் பிறவா முளைத்ததுஎன்றற்கு
ஆச்சுஆச்சு மேற்பயன்உண் டாமோ பராபரமே. 77

கெட்டிஎன்றுஉன் அன்பர்மலம் கெட்டுஅயர்ந்தோர்[1]-
[பூரணம்ஆம்
தொட்டிலுக்குள் சேய்போல் துயின்றார் பராபரமே. 78

காட்ட அருள்இருக்கக் காணாது இருள்மலத்து
நாட்டம் எனக்குவரல் நன்றோ பராபரமே. 79

எத்தன்மைக் குற்றம் இயற்றிடினும் தாய்பொறுக்கும்
அத்தன்மை நின்அருளும் அன்றோ பராபரமே. 80

எத்தனையோ தேர்ந்தாலும் என்னாலே இன்பம்உண்டோ
சித்துஉருவே இன்பச் சிவமே பராபரமே. 81

73—1. நின் அருள் ஆம் சித்து அன்றி - உன்னுடைய மகிமையாகிய பேரறிவு இன்றி.

74—1. தூங்காத தூக்கம்-யோகநித்திரை, அறிதுயில்.

78—1. மலம் கெட்டு அயர்ந்தோர்-அஞ்ஞான இருள் நீங்கப்பெற்று ஓய்ந்திருப்பவர்.

கருத்து: பிரபஞ்சத்தைக் காட்டியும், மறைத்தும் பிறகு அருளைக்கொண்டு நீ தருகிறமெய்ஞ்ஞானம் எனக்கு எப்பொழுது பிரத்யக்ஷமாகும்.

மண்ணெடுவிண் காட்டி மறைந்துமறை யாஅருளைக்
கண்ணெடுகண் ஆகஎன்று காண்பேன் பராபரமே. 82

பஞ்சரித்து[1] நின்னைப் பலகால் இரந்ததுஎல்லாம்
அஞ்சல் எனும்பொருட்டே அன்றோ பராபரமே. 83

எங்குஎங்கே பார்த்தாலும் எவ்உயிர்க்கும் அவ்உயிராய்
அங்குஅங்கு இருப்பதுநீ அன்றோ பராபரமே. 84

அனைத்துமாய் நின்றாயே யான்வேறோ நின்னை
நினைக்குமாறு எங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே. 85

நின்போதத் தாலே நினைப்பும் மறப்பும்என்றால்
என்போதம் எங்கே இயம்பாய் பராபரமே. 86

ஒன்றைநினைந்து ஒன்றைமறந்து ஓடும்மனம் எல்லாம்நீ
என்றுஅறிந்தால் எங்கே இயங்கும் பராபரமே. 87

கொழுந்தில் வயிரம்எனக் கோதுஅற[1]உள் அன்பில்
அழுந்தும்அவர்க் கேசுகம்உண் டாகும் பராபரமே. 88

பற்றும் பயிர்க்குப் படர்கொழுந்து போல்பருவம்
பெற்றவர்க்கே நின்அருள்தான் பேறுஆம் பராபரமே. 89

யோகியர்க்கே ஞானம் ஒழுங்குஆம்பே ரன்புஆன
தாகியரும் யோகம்முன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே. 90

அல்லும் பகலும் அறிவுஆகி நின்றவர்க்கே
சொல்லும் பொருளும் சுமைகாண் பராபரமே. 91

83–1. பஞ்சரித்து-என் தன்மையை உள்ளபடி ஆராய்ந்து.

88—1. கோது அற-குற்றம் நீங்கப்பெற்று.

89. **கருத்து:** விளையும் பயிர் முளையில் தெரிவது போன்று அருளை நாடுபவர்க்கு இறைவனுடைய திருவருள் முன் கூட்டியே விளங்குகிறது.

91. **கருத்து:** பரபோதத்தில் ஊறியிருப்பவர் பேச்சற்று இருக்கின்றனர்.

எச்சில்என்று பூவை இகழ்ந்தோர்க்கு உனைப்போற்றப்
பச்சிலையும் கிள்ளப் படுமோ பராபரமே. 92

அந்தக் கரணம் அடங்கத் துறப்பதுவே
எந்தத் துறவினும்நன்று எந்தாய் பராபரமே. 93

தன்னை அறிந்தால் தலைவன்மேல் பற்றுஅலது
பின்னைஒரு பற்றும்உண்டோ பேசாய் பராபரமே. 94

அன்பால் கரைந்துகண்ணீர் ஆறுகண்ட புண்ணியருக்கு
உன்பால் வரவழிதான் உண்டோ பராபரமே. 95

தன்னை அறிந்துஅருளே தாரகமா[1] நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற்கு உபாயம் பராபரமே. 96

கற்றகலை யால்நிலைதான் காணுமோ காண்பதுஎல்லாம்
அற்றஇடத் தேவெளிஆம் அன்றோ பராபரமே. 97

கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்பதுஉண்டோ நின்-
விண்மூடின் எல்லாம் வெளிஆம் பராபரமே. [அருள்ஆம்

நேரே நினதுஅருள்என் நெஞ்சைக் கவரின்ஒன்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே. 99

வான்காண வேண்டின் மலைஏறல் ஒக்கும்உன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே. 100

வாதனைவிட்டு உன்அருளின் மன்னின்அல்லால் வேறும்-
சாதனைதான் உண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே. [ஒரு

96—1. தாரகமா - ஆதாரமாக.

97. கருத்து: ஊனக்கண் உலகஞானத்துக்கு உதவுகிறது. ஞானக்கண் பரம்பொருள் காட்சிக்கு உதவுகிறது.

98. கருத்து: உலக விவகாரம் விச்ராந்திக்கு உதவாது.

100. கருத்து: அளவையில் அடங்கிய அந்தக்கரணம் அகண்டாகாரப் பொருளை அறிந்துகொள்ளப் பயன்படாது.

பார்அகமும் விண்அகமும் பற்றுஆக நிற்பதுஅருள்
தாரகத்தைப்[1] பற்றி அன்றோ சாற்றாய் பராபரமே. 102

விளக்கும் தகளியையும் வேறுஎன்னார் நின்னைத்
துளக்கம்அற[1] ஜீவன்என்று சொல்வார் பராபரமே. 103

பார்ஆதி நீயாப் பகர்ந்தால் அஹம்எனவும்
ஆராயும் ஜீவனும்நீ ஆம்காண் பராபரமே. 104

பொய்யைப்பொய் என்றுஅறியும் போதத்துக்கு-
[ஆதரவுஉன்
மெய்அருளே அன்றோ விளம்பாய் பராபரமே. 105

வருவான்வந் தேன்எனல்போல் மன்னிஅழி யும்ஜகத்-
தெரிவுஆக இல்லைஎன்ற தீரம் பராபரமே. [தைத்

மாயா ஜகம்இலையேல் மற்றுஎனக்குஓர் பற்றும்இலை
நீயேநான் என்றுவந்து நிற்பேன் பராபரமே. 107

வான்ஆதி நீஎனவே வைத்தமறை என்னையும்நீ
தான்ஆகச் சொல்லாதோ சாற்றாய் பராபரமே. 108

வெள்ளக் கருணைமத வேழம்ஆம் நின்அருட்குஎன்
கள்ளக் கருத்தே கவளம் பராபரமே. 109

வண்டாய்த் துவண்டு மவுன மலர்அணைமேல்
கொண்டார்க்கோ இன்பம் கொடுப்பாய் பராபரமே. 110

மாயைமுதல் ஆம்வினைநீ மன்உயிர்நீ மன்உயிர்தேர்ந்து
ஆயும்அறிவு ஆனதுநீ அன்றோ பராபரமே. 111

102—1. அருள்தாரகத்தை-திருவருளாகிய ஆதாரத்தினை;
103—1. துளக்கம்அற-அச்சமற.
109. கருத்து: திருவருளுக்குப் பாத்திரமாகிறவனுடைய மனப்பாங்குகளெல்லாம் ஒடுங்கிப் போகின்றன.

என்அறிவும் யானும்எனது என்பதுவும் ஆம்இவைகள்
நின்னவையே அன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே. 112

பார்அறியாது அண்டப் பரப்புஅறியாது உன்பெருமை
யார்அறிவார் நானோ அறிவேன் பராபரமே. 113

அண்டம் அனைத்திலுமாய் அப்பாலுக்கு அப்பாலும்
கொண்டநின்னை யார்அறிந்து கொள்வார் பராபரமே.

ஒப்புஉயர்வுஒன்று இன்றி ஒலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்குஆம் வான்பொருள்நீ கண்டாய் பராபரமே.

என்போல் எளியவரும் எங்குஎங்கும் பார்த்தாலும்
உன்போல் வலியவரும் உண்டோ பராபரமே. 116

பார்க்கின் அண்டபிண்டப் பரப்புஅனைத்தும் நின்-
யார்க்கும் செயல்இலையே ஐயா பராபரமே. [செயலே

ஒன்றே பலவே உருவே அருவேயோ
என்றே அழைப்பதுஉன்னை என்றோ பராபரமே. 118

செப்புவதுஎல்லாம்ஜெபம்நான் சிந்திப்பது எல்லாம்நின்
ஒப்புஇல் தியானம்என ஓர்ந்தேன் பராபரமே. 119

ஆர்இருந்துஎன் ஆர்போய்என் ஆர்அமுதுஆம் நின்-
சீர்இருந்தால் உய்வேன்[1] சிவமே பராபரமே. [அருளின்

வஞ்சநமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கும்
அஞ்சி உனை அடைந்தேன் ஐயா பராபரமே. 121

---

115. கருத்து: பிரபஞ்சத்துக்கப்பாலுள்ள பரம்பொருளை மதிப்புப்போட மனிதனுக்கு இயலாது.

120—1. சீர்இருந்தால் உய்வேன்-ஆதரவு இருந்தால் பிழைப்பேன்.

கருத்து: ஜீவாத்மன் பரமாத்மனோடு பூணுகின்ற இணக்கத்துக்கு உதவி புரிய வேறு யாரும் தேவையில்லை.

எந்தப் படிஉன் இதயம் இருந்ததுஎமக்கு
அந்தப் படிவருவது அன்றோ பராபரமே. 122

எந்தெந்த நாளும் எனைப்பிரியாது என்உயிராய்ச்
சிந்தைகுடி கொண்டஅருள் தேவே பராபரமே. 123

அஞ்சல்அஞ்சல் என்று அடிமைக்கு அப்போதைக்கு-
நெஞ்சில் உணர்த்தும் நிறைவே பராபரமே. [அப்போதே

என்னை உந்தன் கைக்குஅளித்தார் யாவர்என்னை-
[யான்கொடுத்துப்
பின்னை உன்னால் பெற்றநலம்பேசேன் பராபரமே. 125

வாய்பேசா ஊமைஎன வைக்கஎன்றோ நீமவுனத்
தாய்ஆக வந்துஅருளைத் தந்தாய் பராபரமே. 126

தன்னைத்தந்து என்னைத் தடுத்துஆண்ட நின்கருணைக்கு
என்னைக்கொண்டு என்னபலன் எந்தாய் பராபரமே. 127

மார்க்கண்டர்க்கு ஆக மறலி[1]பட்ட பாட்டைஉன்னிப்
பார்க்கின்அன் பர்க்குஎன்ன பயங்காண் பராபரமே. 128

சுட்டிஉண ராமல் துரியநிலை யாய்வெளியில்
விட்டநின்னை யானோ வியப்பேன் பராபரமே. 129

சூதுஒன்றும் இன்றிஎன்னைச் சும்மா இருக்கவைத்தாய்
ஈதுஒன்றும் போதாதோ இன்பம் பராபரமே. 130

வாய்ஒன்றும் பேசா மவுனியாய் வந்துஆண்ட
தேஒன்றும் போதாதோ இன்பம் பராபரமே. 131

என்றும் இருந்தபடிக்கு என்னை எனக்குஅளித்தது
ஒன்றும்போ தாதோ உரையாய் பராபரமே. 132

128—1. மறலி-யமன்.

129. கருத்து: துரிய நிலையில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா என்ற பேதமில்லை.

எண்திசைக்கீழ் மேல்ஆன எல்லாம் பெருவெளியாக்
கண்டஇடத்து என்னையும்நான் கண்டேன் பராபரமே.

பித்தனை ஏதும்அறியாப் பேதையனை ஆண்டஉனக்கு
எத்தனைதான் தெண்டன் இடுவேன் பராபரமே. 134

தாயர்கர்ப்பத் தூடுஅனமும் தண்ணீரும் தந்துஅருளும்
நேயஉனை யாரே நினையார் பராபரமே. 135

விரிந்த மனம்ஒடுங்கும் வேளையில்நான் ஆகப்
பரந்தஅருள் வாழி பதியே பராபரமே. 136

சிந்தனைபோய் நான்எனல்போய்த் தேக்கஇன்ப-
வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே. [மாமழையை

தந்தேனே ஓர்வசனம் தந்தபடிக்கு இன்பமுமாய்
வந்தேனே என்தனைநீ வாழி பராபரமே. 138

மண்ணும்விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்அருளைக்
கண்ணுறஉள் கண்டவரைக் கண்டால் பராபரமே. 139

என்றும் கருணைபெற்ற இன்பத் தபோதனர்சொல்
சென்றசென்ற திக்குஅனைத்தும் செல்லும் பராபரமே.

ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆனந்தம் ஆகநின்னைத்
தேடுவதும் நின்அடியார் செய்கை பராபரமே. 141

பொங்கியநின் தண்அருளைப் புஷ்கலமாப்[1] பெற்றவர்கட்கு
எங்குளமுந்துஎன் ஞாயிறு இயம்பாய் பராபரமே. 142

---

136. கருத்து: மனம் ஒடுங்குமிடத்து எஞ்சியிருப்பது போற்றுதற்குரிய திருவருளே.

139. கருத்து: பரஞானியர்களோடு தொடர்பு பூணுகிறவர்களும் சாதகர்களுடைய வந்தனைக்குரியவர்களாம்.

140. கருத்து: ஆப்தமொழி அல்லது சான்றோர்களுடைய நிறைமொழி யாண்டும் ஏற்புடையது.

142—1. புஷ்கலமா-நிறைவாக.

கருத்து: இறைவனுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமான

பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மைஎன நிற்பதுவே
சீலம்மிகு ஞானியர்தம் செய்கை பராபரமே. 143

உண்டுஉடுத்துப் பூண்டுஇங்கு உலகத்தார் போல்திரியும்
தொண்டர்விளை யாட்டே சுகம்காண் பராபரமே. 144

கங்குல்பகல் அற்றதிருக் காட்சியர்கள் கண்டவழி
எங்கும் ஒருவழியே எந்தாய் பராபரமே. 145

காயம்நிலை அல்லஎன்று காண்பார் உறங்குவரோ
தூய அருள் பற்றுத் தொடர்வார் பராபரமே. 146

அப்பும்உப்பும் போன்ற அயிக்கியபரா னந்தர்தமக்கு
ஒப்புஉவமை சொல்லவும்வாய் உண்டோ பராபரமே.

சித்தம் தெளிந்து சிவம்ஆனோர் எல்லோர்க்கும்
கொத்தடிமை ஆன[1] குடிநான் பராபரமே. 148

தம்உயிர்போல் எவ்உயிரும் தான்என்று தண்அருள்கூர்
செம்மையருக்கு ஏவல்என்று செய்வேன் பராபரமே. 149

விண்ணுக்கும் விண்ஆகி மேவும்உனக்கு யான்பூஜை
பண்ணிநிற்கும் ஆறு பகராய் பராபரமே. 150

நெஞ்சகமே கோயில் நினைவே சுகந்தம்[1] அன்பே
மஞ்சனநீர் பூஜைகொள்ள வாராய் பராபரமே. 151

வர்கள் இயற்கையினுடைய நடைமுறை எத்தகையது என்பதைப் பொருள்படுத்துவதில்லை.

144. **கருத்து:** வெளித் தோற்றத்தில் உலகத்தவர் போன்று தொண்டர்கள் தென்படினும், மனத்தகத்தில் இறைவனுடைய நிறைநிலையில் திளைத்திருக்கின்றனர்.

147. **கருத்து:** நீரும் உப்பும் கலந்து அபேதமாயிருப்பது போன்று பரத்தில் ஒன்றுபட்டிருக்கும் ஞானியர்களுடைய மகிமையைச் சொல்லால் விளக்க முடியாது.

148—1. கொத்தடிமை ஆன-குடும்ப சகிதம் அடிமையான.

151—1. நினைவே சுகந்தம் - எண்ணமே மணம் நிறைந்த ஆராதனைப் பொருள்.

கெட்டவழி ஆணவப்பேய் கீழ்ஆக மேல்ஆன
சிஷ்டர் உனைப்பூஜை செய்வார் பராபரமே. 152

கால்பிடித்து[1] மூலக் கனலைமதி மண்டலத்தின்
மேல்எழுப்பில் தேகம் விழுமோ பராபரமே. 153

பஞ்சசுத்தி செய்து[1] நின்னைப் பாவித்துப் பூஜைசெய்தால்
விஞ்சிய ஞானம்[2] விளங்கும் பராபரமே. 154

அன்பர்பணி செய்யஎனை ஆள்ஆக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலை தானேவந்து எய்தும் பராபரமே. 155

மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முறையால் தொடங்கினர்க்குஓர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே. 156

விரும்பும் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்புமலர் காய்கனிபோல் அன்றோ பராபரமே. 157

தானம் தவம்தருமம் சந்ததமும் செய்வர்சிவ
ஞானம் தனைஅணைய நல்லோர் பராபரமே. 158

சொன்னத்தைச் சொல்லித் துடிக்கின்ற ஆணவப்-
இன்னல் வருவது[1] எந்நாள் எந்தாய் பராபரமே. [பேய்க்கு

இன்றோ இருவினைவந்து ஏறியது நான்என்றோ
அன்றே விளைந்தது அன்றோ ஆற்றேன் பராபரமே. 160

---

152. கருத்து: ஆணவத்தை ஒதுக்கித் தள்ளிய சிஷ்டர்கள் அல்லது நல்லவர்கள் இறைவனை முறையாகப் போற்றுகின்றனர். *153—1.* கால் பிடித்து-பிராணயாமம் செய்து.

154—1. பஞ்சசுத்தி செய்து - பூத சுத்தி, உடல் சுத்தி, திரவிய சுத்தி, ஆத்ம சுத்தி, மந்த்ர சுத்தி ஆகிய ஐவகைச் சுத்திகள் செய்து. 2. விஞ்சிய ஞானம்-பரஞானம்.

159—1. இன்னல் வருவது - அழிந்து பட்டுப்போவது.

160. **கருத்து:** அகங்காரம் உருவெடுக்கும் பொழுது அதைத் தொடர்ந்து நல்வினை தீவினை இரண்டும் உருவெடுக்கின்றன.

எண்ணமும்தான் நின்னைவிட இல்லைஎன்றால் யான்-
பண்ணவினை ஏது பகராய் பராபரமே. [முனமே

என்னை இன்னது என்றுஅறியா ஏழைக்கும் ஆகெடு-
முன்னைவினை கூடல் முறையோ பராபரமே. [வேன்

அறியாநான் செய்வினையை ஐயாநீ கூட்டும்
குறிஏது எனக்குஉளவு கூறாய் பராபரமே. 163

என்னைக் கெடுக்க இசைந்த இருவினைநோய்
தன்னைக் கெடுக்கத் தகாதோ பராபரமே. 164

வல்லமையே காட்டுகின்ற மாமாயை நான்ஒருவன்
இல்லைஎனின் எங்கே இருக்கும் பராபரமே. 165

முக்குணத்தால் எல்லாம் முளைக்கப் பிரகிருதிக்கு
இக்குணத்தை நல்கியது ஆர் எந்தாய் பராபரமே. 166

ஆற்றப் படாதுதுன்பம் ஐயஎன்றால் என்மனது
தேற்றப் படாதுஇனிஎன் செய்வேன் பராபரமே. 167

பூராய மாய்[1]மனதைப் போக்கஅறி யாமல்ஐயோ
ஆராய் அலைந்தேன்[2] அரசே பராபரமே. 168

சினம்இறக்கக் கற்றாலும் சித்திஎல்லாம் பெற்றாலும்
மனம்இறக்கக் கல்லார்க்கு வாய்ஏன் பராபரமே. 169

வாதுக்கு வந்துஎதிர்த்த மல்லரைப்போல் பாழ்த்தமனம்
ஏதுக்குக் கூத்துஆடுது எந்தாய் பராபரமே. 170

---

163. கருத்து: அக்ஞானமயமான வினைகள் ஆத்மாவைப் பாதிக்கமாட்டா.

165. கருத்து: அகங்காரம் அற்றவிடத்து அக்ஞானத்தின் வல்லமையும் தானே அற்றுப்போகிறது.

168—1. பூராயமாய் - படிப்படியாக. 2. ஆராய் அலைந்தேன் - படாதபாடு பட்டேன்.

சூதுஆடு வார்போல் துவண்டு துவண்டுமனம்
வாதாடின் என்னபலன் வாய்க்கும் பராபரமே. 171

கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க்குரங்-
கள்ளமனம் துள்ளுவதுஎன் கண்டாய் பராபரமே.[காய்க்

வந்ததையும் போனதையும் வைத்துவைத்துப் பார்த்து-
சிந்தை ஹிதம்அஹிதம்[1] சேரும் பராபரமே. [இருந்தால்

ஏறுமயிர்ப் பாலம்உணர்வு இந்தவிஷ யங்கள்நெருப்பு
ஆறுஎனவும் நன்ருய் அறிந்தேன் பராபரமே. 174

பொறிவழியே ஏழை பொறியாய் உழல்வதுநின்
அறிவின் விதித்தவிதி ஆமோ பராபரமே. 175

பாசஜா லங்கள்எல்லாம் பற்றுவிட ஞானவைவாள்[1]
வீசுநாள் எந்நாள் விளம்பாய் பராபரமே. 176

எந்தஉட லேனும் எடுத்தஉடல் நல்லதுஎன்று
சிந்தைசெய வந்ததிறம் செப்பாய் பராபரமே. 177

173—1. ஹிதம் அஹிதம்-நல்வினை தீவினைகள்.

கருத்து: மனத்தை வியவகாரங்களில் செலுத்துவது நல்வினை தீவினைகளைப் பெருக்குதற்கு ஒப்பாகும்.

174. **கருத்து:** இந்திரியார்த்தங்களைக் கருத்தில் வாங்குவது துன்பங்களுக்குக் காரணமாகும்.

175. **கருத்து:** பொறிவாயில் போகலாகாது என்பது நியதி. அதை மீறிப்பொறிவழியே போகின்றவர்கள் துன்பத்துக்கு ஆளாகின்றனர்.

176—1. ஞான வை வாள் - ஞானமாகிய கூர்மையான வாளாயுதம்.

177. **கருத்து:** திண்ணிய ஆத்ம சாதகன் வாய்த்துள்ள சரீரம் எதுவாயினும் அதைக்கொண்டு ஞானப் பேற்றினைப் பெறுகிறுன்.

பொய்எல்லாம் ஒன்ருப் பொருத்திவைத்த பொய்உடலை
மெய்என்ருல் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே.

மின்அனைய பொய்உடலை மெய்என்று நம்பிஐயோ
நின்னை மறக்கை நெறியோ பராபரமே. 179

நித்தியம்ஒன்று இல்லாத நீர்க்குமிழி போன்றஉடற்கு
இத்தனைதான் துன்பம்உண்டோ என்னே பராபரமே.

தேகம்இறும்[1] என்றுஜடர் தேம்புவதுஎன் நித்திரையில்
ஊகம்அறிந் தால்பயம்தான் உண்டோ பராபரமே. 181

ஏதைச் சுமையா எடுப்பார் எடுத்தஉடல்
சேதம்உறின் யாதுபின்னே செல்லும் பராபரமே. 182

தோல்பாவை[1] நாலாள் சுமைஆகும் ஜீவன்ஒன்றுஇங்கு
ஆர்ப்பால் எடுத்ததுஎவ ராலே பராபரமே. 183

ஞாலத்தை[1] மெய்எனவே நம்பிநம்பி நாளும்என்தன்
காலத்தைப் போக்கிஎன்ன கண்டேன் பராபரமே. 184

பொய்உலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரி வாதனைநின்
மெய்அருளில் மூழ்கின் விடும்காண் பராபரமே. 185

நூல்ஏணி விண்ஏற நூற்குப் பருத்திவைப்பார்
போலே கருவிநன்னூல் போதம்[1] பராபரமே. 186

சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்தமணல் சோற்றைஒக்கும்
மன்னும் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே. 187

181—1. தேகம் இறும்-உடல் அழியும்.

183—1. தோல் பாவை-தோலினல் செய்த பொம்மை.

184—1. ஞாலத்தை-பிரபஞ்சத்தை.

186—1. கருவி நன்னூல் போதம்-இலக்கண நூலும் ஏனைய சாஸ்திரங்களும் கூறும் ஞானத்தைக்கொண்டு முக்தி அடையலாம் என்பது.

வாசகஞா னத்தால் வருமோ சுகம்பாழ்த்த
பூசல்என்று போமோ புகலாய் பராபரமே. 188

கேட்டதையே சொல்லும் கிளிபோல நின்அருளின்
நாட்டம்இன் றி வாய்பேசல் நன்றோ பராபரமே. 189

வெளியாய் அருளில் விரவும்அன்பர்[1] தேகம்
ஒளியாய்ப் பிறங்கியதும்[2] உண்டோ பராபரமே. 190

காலம்ஒரு மூன்றும் கருத்தில்உணர்ந் தாலும்அதை
ஞாலம் தனக்குஉரையார் நல்லோர் பராபரமே. 191

கொல்லா விரதம்ஒன் று கொண்டவரே நல்லோர்மற்று
அல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே. 192

இல்லாத காரியத்தை இச்சித்துச் சிந்தைவழி
செல்லாமை நல்லோர் திறம்காண் பராபரமே. 193

ஏதுவந்தும் ஏதுஒழிந்தும் என்னதுயான் என்னார்கள்
போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே. 194

ஆயிரம்சொன் னாலும் அறியாத வஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடு கூடின் பிழைகாண் பராபரமே. 195

மாய மயக்குஒழிந்தார் மற்றுஒன்றை நாடுவரோ
நேய அருள்நிலையில் நிற்பார் பராபரமே. 196

நித்திரையில் செத்தபிணம் நேரும்உடற்கு இச்சை-
சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே. [வையாச்

எந்நெஞ்ச மேனும் இரங்குமே நின்அருட்குக்
கல்நெஞ் சரும்உளரோ காட்டாய் பராபரமே 198

190—1. விரவும் அன்பர்-ஒன்றுபடுகின்ற யோகிகள். 2. ஒளியாய்ப் பிறங்கியதும்-பிரகாசமாகத் தோன்றியதும்.

191. கருத்து: எதிர்காலத்தில் வருவது குறித்துப் பாமரர் ஒன்றும் அறியாது இருப்பது நலம்

மந்தஅறிவு ஆகி இன்பம் வாயாது இருந்துஅலேந்தால்
சிந்தைமயங் காதோஎன் செய்வேன் பராபரமே. 199

தேடினேன் திக்குஅனைத்தும் தெண்டனிட்டேன் சிந்தை-
வாடினேன் என்மயக்கம் மாற்ருய் பராபரமே. [நைந்து

மடிமை[1]எனும் ஒன்றை மறுத்துஅன்ருே என்னை
அடிமைகொளல் வேண்டும் அரசே பராபரமே. 201

காலர்பயம் தீரஇன்பக் காற்குஅபயம் என்றுஎழுந்த
மாலே வளர்த்தனையே[1] வாழி பராபரமே 202

நீர்ப்புற் புதமாய்[1] நினைவுஅருட்கே நின்றுஅழியப்
பார்ப்பது அல்லால் வேறும்ஒன்றைப் பாரேன் பராபரமே.

நீர்க்குமிழி போல்என் நினைவுவெளி யாய்க்கரையப்
பார்க்கும்இடம் எல்லாம்என் பார்வை பராபரமே. 204

ஆடிஓய் பம்பரம்போல் ஆசையுடன் எங்கும்உனைத்
தேடிஓய் கின்றேன்என் செய்வேன் பராபரமே. 205

வேதாந்தம் சித்தாந்தம் வேறுஎன்னுர் கண்களிக்கும்
நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே. 206

ஆனந்தம் ஆனநின்னை அன்றிஒன்றை உன்னுத
மோனம் தமியேற்கு முக்தி பராபரமே. 207

ஏதுக்கும் உன்னைவிட இல்லேஎன்ருல் என்கருத்தைச்
சோதிக்க வேண்டாம்நான் சொன்னேன் பராபரமே.

முக்தியிலும் தேகமிசை மூவிதம்ஆம் சித்திபெற்ருேர்
எத்தனைபேர் என்றுஉரைப்பது எந்தாய் பராபரமே.209

201—1. மடிமை-சோம்பல்.

202-1. மாலேவளர்த்தனையே-ஆசையைப் பெருக்கினையே.

203—1. நீர்ப்புற்புதமாய்-நீர்க்குமிழியினை ஒத்த.

209. **கருத்து:** உடலே முற்றிலும் பக்குவப்படுத்தியவர்கள்

நீ அன்றி நான்ஆர் நினைவுஆர்என் நெஞ்சகம்ஆர்
தாய் அன்றிச் சூலும்உண்டோ சாற்றாய் பராபரமே. 210

அங்கமே[1] நின்வடிவம் ஆனசுகர் கூப்பிடநீ
எங்கும் ஏன் ஏன்என்றது என்னே பராபரமே. 211

கொள்ளைவெள்ளத் தண்அருள்மேல் கொண்டுசுழித்து-
[ஆர்த்துஇழுத்தால்
கள்ளமனக் கப்பல்எங்கே காணும் பராபரமே. 212

எக்கலையும் கற்றுஉணர்ந்தோம் என்றவர்க்கும் சம்மதம்-
வக்கணை[1]யால் இன்பம் வருமோ பராபரமே. [சொல்

கல்எறியப் பாசி கலைந்துநன்னீர் காணும்நல்லோர்
சொல்உணரின் ஞானம்வந்து தோன்றும் பராபரமே.

நின்னை உணர்ந் தோர்கடமை நிந்தித்த பேய்அறிஞர்[1]
என்ன கதிபெறுவார் எந்தாய் பராபரமே. 215

என்னதுயான் என்னல்அற்றோர் எங்குஇருந்து பார்க்-
சன்னிதிஆம் நீபெரிய சாமி பராபரமே. [கினும்நின்

முக்திக்குத் தகுதியுடையவர்களாகின்றனர். அவர்களைக் கணக்கிட முடியாது

211—1. அங்கமே-தேகமே.

கருத்து: பிரபஞ்சமுழுதும் பிரம்ம சொரூபம். "ஹேபிரம்மம்" என்று சுகப்பிரம்மம் கூப்பிட்டபொழுது "இதோ இருக்கிறேன், இதோ இருக்கிறேன்" என்று நீ மறுமொழி கொடுத்தது வியப்புக்குரியதாம்.

212. **கருத்து:** திருவருள் என்னும் பெரு வெள்ளத்தில் மனது என்னும் அற்பப்படகு மூழ்கிப் போவது திண்ணம்.

213—1. வக்கணை- பேச்சுத்திறமை.

கருத்து: வெறும் வாசாஞானத்தால் பேரின்பம் வாய்க்காது.

215—1. பேய்அறிஞர்-புல்லறிவாளர்.

சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக்
காற்றைப் பிடித்து அலைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே.

உள்ளபடி ஒன்றை உரைக்கின் அவர்க்கு உள்உறவாய்க்[1]
கள்ளம்இன்றி அன்பாய்க் களிப்பேன் பராபரமே. 218

அடுத்தஇயல்பு ஆக[1]ஒன்றை யான்பகர்வது அல்லால்
தொடுத்ததுஒன்றை[2] யான்வேண்டிச் சொல்லேன் பராபரமே.

உள்ளம்அறி யாதுஒருவர் ஒன்றைஉன்னிப் பேசில்-
துள்ளிஇளங் கன்றுய்த் துடிப்பேன் பராபரமே, [ஐயோ

எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறுஒன்று அறியேன் பராபரமே. 221

முன்னுள்மெய்ஞ் ஞான முனிவர்தவம் ஈட்டுதல்போல்
இந்நாளில் காணஎனக்கு இச்சை பராபரமே. 222

கன்மம்என்பது எல்லாம் கரிசுஅறவே[1] மெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலை[2] சார்ந்தது அன்பர் தன்மை பராபரமே. 223

கண்துயிலாது என்அறிவின் கண்ணூடே காட்சிபெற
மண்டிய பேரொளி[1]நீ வாழி பராபரமே. 224

நான்ஆன தன்மை[1]என்றும் நாடாமல் நாடஇன்ப
வான்ஆகி நின்றனைநீ வாழி பராபரமே. 225

218—1. உள்உறவாய்-நெருங்கிய சுற்றமாய்.

219—1. அடுத்த இயல்புஆக-உண்மைக்கு ஒத்தபடி. 2. தொடுத்தது ஒன்றை கற்பித்த ஒன்றை.

கருத்து. ஒருவரை ஒருவர் முறையாக அறிந்துகொள்ளாத விபரீதபுத்தி படைத்திருப்பது பாராட்டத்தகாத சிறுநிலையாம்

223—1. கரிசுஅறவே-குற்றம் நீங்க. 2. தன்மநிலை-(தர்ம நிலை) நன்னெறியை. 224—1. மண்டிய பேரொளி-திரண்ட பேரொளி. 225—1. நான்ஆனதன்மை-ஜீவபோதம்

அகத்தூடு அணு அணுவாய் அண்டம்எல்லாம் தானய்
மகத்துஆகி நின்றனேநீ வாழி பராபரமே. 226

கார்அகம்ஆம் கர்ப்பஅறைக் கண்ணூடும்[1] என்கண்ணே
வாரம்வைத்துக்[2] காத்தனேநீ வாழி பராபரமே. 227

புரந்தோர்[1]தம் தேசம்என்பார் பூமியைப்போர் ஆடி
இறந்தோரும் தம்மதுஎன்பார் என்னே பராபரமே. 228

மூர்த்திஎல்லாம் வாழிஎங்கள் மோனகுரு வாழிஅருள்
வார்த்தைஎன்றும் வாழிஅன்பர் வாழி பராபரமே. 229

சொல்லும் பொருளும் தொடரா அருள்நிறைவில்
செல்லும் படிக்குஅருள்நீ செய்தாய் பராபரமே. 230

இற்றைவரைக்கு உள்ஆக எண்ணரிய சித்திமுக்தி
பெற்றவர்கள் எத்தனைபேர் பேசாய் பராபரமே. 231

நாடும்நக ரும்நிசான் நாட்டிய பாளயமும்[1]
ஈடுசெயு மோமுடிவில் எந்தாய் பராபரமே. 232

தேடும் திரவியமும் சேர்ந்தமணிப் பெட்டகமும்
கூட வரும்துணையோ கூருய் பராபரமே. 233

தேடாத தேட்டினரே[1] செங்கைத் துலாக்கோல்போல்
வாடாச் சமன்நிலையில் வாழ்வார் பராபரமே. 234

---

226. கருத்து: பிரளயகாலத்தில் ஒடுங்குவதும் சிருஷ்டி காலத்தில் விரிந்திருப்பதும் பரமனுடைய நிலை.

227—1. கார்அகம்ஆம் கர்ப்ப அறைக் கண்ணூடும்-இருள் சூழ்ந்த கர்ப்பத்தினுள்ளும். 2. வாரம் வைத்து-அன்புவைத்து.

228—1. புரந்தோர்-பூமியை ஆண்டவர்கள்.

232—1. நிசான் நாட்டிய பாளயமும்-அடையாளமிட்ட சேனையும்.

234—1. தேடாத தேட்டினரே-புறஉலகில் பெறமுடியாத அருளைப்பெற்றவர்களே.

நீராய்க் கசிந்துஉருகி நெட்டுயிர்த்து நின்றேனைப்
பாராதது என்னே பகராய் பராபரமே. 235

உள்ள பொருள்ஆவி உடல்மூன்றும் அன்றேதான்
கொள்ளைகொண்ட நீஎன் குறைதீர் பராபரமே. 236

ஆழ்ந்தாயே இவ்உலகில் அல்லல்எல்லாம் தீர்ந்து-
வாழ்ந்தாயே என்றனைநீ வாழி பராபரமே. [அருளால்

தாரா அருளைஎல்லாம் தந்துஎனையும் நின்அருளில்
வாராயோ என்றனைநீ வாழி பராபரமே. 238

ஆசைஉன்மீது அல்லால் அருள்அறிய வேறும்ஒன்றில்
பாசம்வையேன் நின்கருணைப் பாங்கால் பராபரமே. 239

ஆதிஅந்தம் நீகுருவாய் ஆண்டதுஅல்லால் நின்னை-
போதனையும் உண்டோ[1] புகலாய் பராபரமே. [அன்றிப்

தான்ஆக வந்து தடுத்துஆண்டு எனை இன்ப
வான்ஆகச் செய்த[1] இன்ப வானே பராபரமே. 241

பற்றுஅற்று இருக்கும்நெறி பற்றின் கடல்மலையும்
சுற்ற நினைக்கும்மனம் சொன்னேன் பராபரமே. 242

படிப்புஅற்றுக் கேள்விஅற்றுப் பற்றுஅற்றுச் சிந்தைத்
துடிப்புஅற்றார்க்கு அன்றோ சுகம்காண் பராபரமே. 243

சத்துஆகி நின்றோர் ஜடங்கள் இலிங்கம்என
வைத்தாரும் உண்டேஎன் வாழ்வே பராபரமே. 244

சித்த நிருவிகற்பம் சேர்ந்தார் உடல்தீபம்
வைத்தகர்ப்பூ ரம்போல் வயங்கும் பராபரமே. 245

ஆதிகா லத்தில்எனை ஆண்டனையே இப்பால்நீ
போதிஎனில் எங்கேநான் போவேன் பராபரமே. 246

240—1. போதனையும் உண்டோ-உணர்வும் உளதோ.

241—1. இன்பவான் ஆகச் செய்த-சிதாகாசப் பேரானந்தமாகச் செய்த.

நாவழுத்தும் சொல்மலரோ நாள்உதிக்கும் பொன்மலரோ
தேவைஉனக்கு இன்னதுஎன்று செப்பாய் பராபரமே.

கன்னல்தரும் பாகாய்ப் கருப்புவட்டாய்க் கற்கண்டாய்
இன்னமுதாய் என்உள் இருந்தாய் பராபரமே. 248

சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச் சுருதிசொன்ன
அற்புதமே அன்பே அறிவே பராபரமே. 249

அறிவிப்பான் நீஎன்றால் ஐம்புலம்க டந்துஅந்
நெறிநிற்பார் யாரே நிகழ்த்தாய் பராபரமே. 250

அந்தக் கரணம்எனும் ஆகாத பேய்கள்எனை
வந்துபிடித்து ஆட்ட வழக்கோ பராபரமே. 251

ஐவரொடும் கூடாமல்[1] அந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ அறிவே சிவமே பராபரமே. 252

அருள்ஆகி நின்றசுகம் ஆகாமல் ஐயோ
இருள்ஆகி நிற்க இயல்போ பராபரமே. 253

அன்பர்எல்லாம் இன்பம் அருந்திடவும் யான்ஒருவன்
துன்புறுதல் நன்றோநீ சொல்லாய் பராபரமே. 254

சந்ததமும் நின்கருணை சாற்றுவதுஅல் லால்வேறு
சிந்தை அறியேன்உன் சித்தம் பராபரமே. 255

நான்நான் எனக்குளறும் நாட்டத்தால் என்னைவிட்டுப்
போனாலும் உன்னைவிட்டுப் போகேன் பராபரமே. 256

---

250. கருத்து: பரமாத்மா ஜீவாத்மாவாக இலங்குகின்றார் என்னும் உண்மை அனுபூதியில் அறியப்படும் பொழுது ஜீவப்பிரயத்தனங்கள் பொருளற்றவைகளாய்ப் போய்விடுகின்றன.

252—1. ஐவரொடும் கூடாமல்-பஞ்சேந்திரியங்களுடன் சேராதிருந்து.

இக்காயம் பொய்என்றோர் ஈட்டத்து[1] உனக்குஅபயம்
புக்காதார் உண்டோ புகலாய் பராபரமே. 257

தான்ஆதல் பூரணமே சாரும்இடம் உண்டுஉயிரும்
வான்ஆதி யும்ஒழுங்காய் மன்னும் பராபரமே. 258

உன்னும்மனம் கர்ப்பூர உண்டைபோ லேகரைய
மின்னும்ஆ னந்த விளக்கே பராபரமே. 259

நாள்பட்டு அலைந்த நடுக்கம்எலாம் தீரஉனக்கு
ஆள்பட்டும் துன்பம்எனக்கு ஆமோ பராபரமே. 260

பாவிபடும் கண்கலக்கம் பார்த்தும்இரங் காதுஇருந்தால்
ஆவிக்கு உறுதுணையார் ஐயா பராபரமே. 261

நின்நிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுகம் எய்தாமல்
என்நிறைவே பாவித்தேன் என்னே பராபரமே. 262

நின்னைச் சரண்புகுந்தால் நீகாக்கல் வேண்டும்அல்லால்
என்னைப் புறம்விடுதல் என்னே பராபரமே. 263

மாறாத துன்பம்எல்லாம் வந்துஉரைத்தால் நின்செவியில்
ஏறாத வாறுஏது இயம்பாய் பராபரமே. 264

257—1. பொய் என்றோர் ஈட்டத்து-நிலையற்றது என்று அறிந்தவர்கள் கூட்டத்தில்.

258. கருத்து: பூரணத்தில் சேதனம் அசேதனம் ஆகிய அனைத்தும் அடங்கியிருக்கின்றன.

259 கருத்து: கர்ப்பூரம் எரிந்து தன் வடிவத்தை இழப்பது போன்று பரபோதத்தில் சித்த விருத்தி அழிந்துபட்டுப் போகிறது.

260. கருத்து: அக்ஞான காலத்தில் துன்பத்திற்கு இடம் உண்டு. ஞானோதையத்திற்குப் பிறகு துன்பத்திற்கு இடம் இல்லை.

விஞ்சுபுலப் பாடுஅனைத்தும்[1] வீறுதுன்பம்[2] செய்யவந்த
அஞ்சுபுல வேடருக்கும் ஆற்றேன்[3] பராபரமே. 265

கன்னம் கரிய[1]நிறக் காமாதி ராக்ஷசப்பேய்க்கு
என்னை இலக்கு ஆகவைத்தது என்னே பராபரமே. 266

சித்திநெறி கேட்டல் ஜெகமயக்கம் ஜன்மம்அற
முக்திநெறி கேட்டல் முறைகாண் பராபரமே. 267

சிந்தை சிதையச் சிதையாத ஆனந்தம்
எந்தவகை யாலேவந்து எய்தும் பராபரமே. 268

கூர்த்தஅறி வால்[1]அறியக் கூடாது எனக்குரவன்
தேர்த்தபடி தானே திரிந்தேன்[2] பராபரமே. 269

பத்தர் அருந்தும் பரமசுகம் யான்அருந்த
எத்தனைநாள் செல்லும் இயம்பாய் பராபரமே. 270

தீரத்தி னல்துறவு சேராமல் இவ்வுலகில்
பாரத் தனப்பேசல்[1] பண்போ பராபரமே. 271

இந்த வெளியினைஉண்டு ஏப்பம்இடப் பேரறிவாத்
தந்தவெளிக் கேவெளியாய்ச் சார்ந்தேன் பராபரமே. 272

265—1. விஞ்சு புலப்பாடு அனைத்தும்-மேலான விவேகத்தை எல்லாம். 2. வீறுதுன்பம்-பெருந்துன்பமாக. 3. அஞ்சுபுல வேடருக்கும் ஆற்றேன் - பஞ்சேந்திரியங்களாகிய குறும்புக் காரருக்கும் சகிக்கேன்.

266. கன்னம்கரிய-அக்ஞான இருள் சூழ்ந்த.

267. கருத்து: அஷ்டசித்திகளை நாடுதல் ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டுள்ள உலகத்தவர்களது போக்கு. முக்தியை நாடுதல் மேலோர் போக்கு.

269—1. கூர்த்த அறிவால்-வெறும் ஜீவபோதத்தால். 2. தேர்த்தபடிதானே திரிந்தேன் - தெளிவித்த வண்ணமே தெரிந்துகொண்டேன்.

271—1. பாரத்தனம் பேசல்-தற்பெருமை பேசுதல்.

272. கருத்து: நிலையற்ற வையக வாழ்வை ஒதுக்கித்

உணர்த்தும்உனை நாடாது உணர்ந்தவையே நாடி
இணக்குறும்[1]என் ஏழைமைதான் என்னே பராபரமே.

உண்டுபோல் இன்றாம்[1] உலகைத் திரம்எனஉள்
கொண்டுநான் பெற்றபலன் கூறாய் பராபரமே. 274

உள்ளபடி யாதும்என உற்றுஉணர்ந்தேன் அக்கணமே
கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே. 275

சித்தம் மவுனம் செயல்வாக்கு எலாம்மவுனம்
சுத்த மவுனம்என்பால் தோன்றின் பராபரமே. 276

எண்ணில்பல கோடிஉயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்கும்
கண்ணில் கலந்தஅருள் கண்ணே பராபரமே. 277

எனக்குஇனியார் உன்போலும் இல்லைஎன்றால் யானும்
உனக்குஇனியான் ஆகா உளவுஏன்[1] பராபரமே. 278

அண்டபிண்டம் காணேன் அகமும் புறமும்ஒன்றாக்
கண்டஎன்னை நீகலந்த காலம் பராபரமே. 279

எத்தனையோ கோடி எடுத்துஎடுத்துச் சொன்னாலும்
சித்தம் இரங்கிலைஎன் செய்வேன் பராபரமே. 280

அன்றுஅந்த நால்வருக்கும் அற்புதமாய் நீஉரைத்தது
ஒன்று[1]அந்த வார்த்தைஎனக்கு உண்டோ பராபரமே.

தள்ளிவிட்டு நிலையுற்ற பர வாழ்வை உறுதியாக நாடினேன்.

273—1. இணக்குறும்-இசைவு பூணுகிற.

274—1. உண்டு போல் இன்றாம் - இருப்பது போல் தோன்றி இல்லாமல் அழியும்.

கருத்து : இன்று இருந்து நாளை அழியும் உலகை நித்தியமானது என எண்ணி நான் பெற்ற பலன் ஒன்றுமில்லை.

278—1. உளவு ஏன்? - காரணம் யாது?

281—1. உரைத்தது ஒன்று - உபதேசித்த சிவோஹம் என்னும் மஹாவாக்யம்.

அப்பன்என்றும் அன்னைஎன்றும் ஆரியன்என்-
[றும்[1]உனையே
செப்புவதும் உன்நிலையின் சீர்காண் பராபரமே. 282

கட்டும் கனமும்அந்தக் காலர்வரும் போதுஎதிர்த்து
வெட்டும் தளமோ[1] விளம்பாய் பராபரமே. 283

பேசாத மோனநிலை பெற்றுஅன்றோ நின்அருள்ஆம்
வாசாம் அகோசரந்தான்[1] வாய்க்கும் பராபரமே. 284

கற்றாலும் கேட்டாலும் காயம்அழி யாதசித்தி
பெற்றாலும் இன்பம்உண்டோ பேசாய் பராபரமே. 285

கண்டவடிவு எல்லாம் கரைக்கின்ற அஞ்சனம்[1]போல்
அண்டம்எல்லாம் நின் அருளே அன்றோ பராபரமே. 286

தன்செயலால் ஒன்றும்இலை தான்என்றால் நான்பாவி
நின்செயலாய் நில்லா நினைவுஏன் பராபரமே. 287

கொலைகளவு கள்காமம் கோபம்விட்டால் அன்றோ
மலைஇலக்கா நின்அருள்தான் வாய்க்கும் பராபரமே. 288

282–1. ஆரியன் என்றும்-நிறைவு அடைந்தவன் என்றும்.

283—1. தளமோ-சேனையாகுமோ.

கருத்து: உறவினர் கூட்டமும் உலக அந்தஸ்தும் யமபடர்கள் வருகின்றபொழுது விரட்டி ஓட்டுதற்கான படையாமோ.

284—1. வாசாம்அகோசரந்தான்-பேச்சைத் தாண்டிய நிலை.

286—1. அஞ்சனம்போல்-தீண்டியதைத் தன்மயம் ஆக்க வல்ல அஞ்சனம்போல.

கருத்து: அருட்காட்சியில் யாவும் சிவமயமாய் மாறுகின்றன.

287. **கருத்து:** எல்லாம் சிவன் செயல் என்பது பரதத்துவம் ஆயினும் இடைஇடையே என் செயலுக்கு நானேகர்த்தா என்னும் மடமை ஏன் என்னிடம் உதிக்கிறது?

தன்னை அறி யாதுஜகம் தாயைய் இருந்துவிட்டால்[1]
உன்னை அறிய அருள் உண்டோ பராபரமே. 289

ஒன்று இரண்டுஎன்று உன்னு உணர்வுகொடுத்து-
[உள்ளபடி
என்றும்என்னை வையாய் இறையே பராபரமே. 290

கருதும்அடி யார்கள்உளம் காணவெளி ஆகும்
துரியநிறைவு ஆன சுகமே பராபரமே. 291

பொய்குவித்த நெஞ்சன்அருள் பொற்பு அறிந்து திக்கு-
[அனைத்தும்
கைகுவித்து நிற்பதுஎந்தக் காலம் பராபரமே. 292

அத்வைதம் ஆன அயிக்ய அனுபவமே
சுத்தநிலை அந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே 293

வைத்த சுவர்அலம்பின் மண்போமோ மாயையினோர்க்கு
எத்தனைபோ தித்தும்என் ஆம் எந்தாய் பராபரமே. 294

பூட்டுஅற்றுத்[1] தேகம்அற்றுப் போகும்முன்னே நின்-
காட்டத் தகாதோஎன் கண்ணே பராபரமே. [அருளைக்

சொல்லில் பதர்களைந்து சொல்முடிவு காணுதார்
நெல்லில் பதர்போல நிற்பார் பராபரமே 296

289—1. ஜகம் தாயைய் இருந்துவிட்டால்-மயக்கத்தால் உலகமயமாய் அதில் மூழ்கிவிட்டால்.

290. கருத்து: ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒரு பொருளா, தனித்தனிப் பொருள்களா என்னும் விசாரம் எனக்கு வேண்டாம். யாண்டும் நான் பரநிலையில் தோய்ந் திருப்பேனுக.

291. கருத்து: மெய்யன்பருடைய உள்ளத்தில் யாண் டும் ஒளிர்வது சிவபோதமாம்.

295—1. பூட்டு அற்று - நரம்புக் கட்டுக்கள் நீங்கி.

அழுக்காற்றால்[1] நெஞ்சம் அழுங்கியபுன் மாக்கள்[2]
இழுக்காற்றால்[3] இன்பநலம் எய்தார் பராபரமே. 297

தேகாதி பொய்எனவே தேர்ந்தஉப சாந்தருக்கு[1]
மோகாதி உண்டோ மொழியாய் பராபரமே. 298

சாதனைஎல் லாம்அவிழத் தற்போதம் காட்டாதோர்
போதனைநீ நல்குவதுஎப் போதோ பராபரமே. 299

ஒன்றும்அறி யா இருள்ஆம் உள்ளம் படைத்தஎனக்கு
என்று கதிவருவது எந்தாய் பராபரமே. 300

சிந்திக்குந் தோறும்என்உள் சிற்சுகமாய் ஊற்றுஊறிப்
புந்திக்குள் நின்றஅருள் பொற்பே பராபரமே. 301

என்றும்அடைந் தோர்கட்கு இரங்கார் குறிப்புஅனைத்-
கன்றைஉதை காலி கதைகாண் பராபரமே. [தும்

குற்றம் குறைய குணம்மே லிடஅருளை
உற்றவரே ஆவிக்கு உறவுஆம் பராபரமே. 303

ஓர்உரையால் வாய்க்கும்உண்மைக்கு ஓர்அனந்த நூல்-
[கோடிப்
பேருரையால் பேசில்என்ன பேறுஆம் பராபரமே. 304

சொல்லும் சமயநெறிச் சுற்றுக்கு ளேசுழலும்
அல்லல் ஒழிவதுஎன்றைக்கு ஐயா பராபரமே. 305

297—1. அழுக்காற்றால் - பொறாமையினால். *2.* புன்மாக்கள் - கீழ்மக்கள். *3.* இழுக்காற்றால் - துன்மார்க்கத்தால்.

298—1. உபசாந்தருக்கு - நல்ல சாந்த மூர்த்திகளுக்கு.

299. **கருத்து:** ஜீவபோதம் அழியும்போது சாதனைகளும் அதனோடு முற்றுப்பெறுகின்றன.

302. **கருத்து:** அருள்நாட்டமுடையோர்க்கு உதவிபுரிய மறுப்பவர்கள் விலங்குகளுக்கு ஒப்பாவார்கள்.

305. **கருத்து:** வெறும் சமயக்கோட்பாட்டு ஆராய்ச்சியில் மனத்தைச் செலுத்தாது சாதனத்தில் ஈடுபடவேண்டும்.

பிடித்ததையே ஸ்தாபிக்கும் பேரா ணவத்தை
அடித்துத் துரத்தவல்லார் ஆர்காண் பராபரமே. 306

நேசத்தால் நின்னை நினைக்கும் நினைவுஉடையார்
ஆசைக் கடலில் அழுந்தார் பராபரமே. 307

கள்ளாது கட்டுணவும் காரியமோ நான்ஒருசொல்
கொள்ளாத தோஷம்அன்றோ கூறாய் பராபரமே. 308

சென்றஇடம் எல்லாம் திருஅருளே தாரகமா
நின்றவர்க்கே ஆனந்த நிஷ்டை பராபரமே. 309

நீட்சி குறுகல்இல்லா நித்யசுகா ரம்பஜக
சாக்ஷிஆம் உன்னைவந்து சார்ந்தேன் பராபரமே. 310

வான்ஆதி தத்துவமாய் மன்னிநின்ற காரணநீ
நான்ஆகி நிற்பதுஎந்த நாளோ பராபரமே. 311

காஷ்டத்தில் அங்கி[1] கடையவந்தால் என்னஉன்னும்
நாட்டத்தி னூடுவந்த நட்பே பராபரமே. 312

நித்திரையாய்த் தானே நினைவுஅயர்ந்தால் நித்தம்நித்தம்
செத்தபிழைப்பு ஆனதுஎங்கள் செய்கை பராபரமே.

இன்பநிஷ்டை எய்தாமல் யாதுஎனினும் சென்றுமனம்
துன்புறுதல் வன்பிறவித் துக்கம் பராபரமே. 314

பொய்அகல மெய்ஆன போதநிலை கண்டோர்க்குஉளர்
ஐயம்இலை ஐயம்இலை ஐயா பராபரமே. 315

---

308. கருத்து: உய்வு அடைவதற்குச் சான்றோருடைய ஒரு சொல் போதுமானது. அதைக் கேளாது வியவகாரத்தில் ஈடுபடுவது வீணேயாம்.

312—1. காஷ்டத்தில் அங்கி - விறகில் நெருப்பு.

313. கருத்து: வெறுமனே தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறவன் நாள்தோறும் செத்தவனாகிறான்.

மந்திரத்தை உன்னி மயங்காது எனக்குஇனிஓர்
தந்திரத்தை வைகத் தகாதோ பராபரமே. 316

விண்கருணை பூத்ததுஎன்ன[1] மேவி உயிர்க்குஉயிராய்த்
தண்கருணை தோன்றஅருள் தாய்நீ பராபரமே. 317

தன்மயமாய் நின்றநிலை தானேதான் ஆகிநின்றால்
நின்மயமாய் எல்லாம் நிகழும் பராபரமே. 318

ஏங்கி இடையும்நெஞ்சம் ஏழையை[1]நீ வாளன்றே
பாங்குபெறச் செய்வதுஉன்மேல் பாரம் பராபரமே. 319

ஆண்டநின்னை நீங்கா அடிமைகள்யாம் ஆணவத்தைப்
பூண்டதுஎன்ன கர்மம் புகலாய் பராபரமே. 320

எங்கணும்நீ என்றால் இருந்தபடி எய்தாமல்
அங்கும் இங்கும் என்று அலையல் ஆமோ[1] பராபரமே. 321

கற்கும்மது உண்டு[1] களித்ததுஅல்லால் நின்அருளில்
நிற்கும்மது தந்ததுஉண்டோ நீதான் பராபரமே. 322

அண்டபகி ரண்டம் அறியாத நின்வடிவைக்
கண்டவரைக் கண்டால் கதிஆம் பராபரமே. 323

---

316. கருத்து: கர்ம காண்டப்படி மந்திரத்தை ஓதுதலில் பயனில்லை; உலகப்பற்று நீங்குதல் போன்ற உபாயம் சாதகனை உய்விக்கிறது.

317—1 விண் கருணை பூத்தது என்ன-சிதாகாசம் கருணைமயமாக இருப்பது போன்று

319—1. இடையும் நெஞ்சம் ஏழையை-நைகின்ற மனத்தையுடைய எளியேனை.

321—1. அங்கும் இங்கும் என்று அலையல்ஆமோ-கடவுள் அங்கு இருக்கிறார் இங்கு இருக்கிறார் என்று அலைவது பொருந்துமோ.

322—1. கற்கும் மது உண்டு-அபரவித்தையாகியதேனைப் பருகி.

கலக்கம்உற நெஞ்சைக் கலக்கித் திரும்பத்
துலக்குபவன் நீஅலையோ சொல்லாய் பராபரமே. 324

சிந்தையும்என் போலச் செயல்அற்று அடங்கிவிட்டால்
வந்ததுஎலாம் நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே. 325

பந்தம்எலாம் தீரப் பரஞ்ஜோதி நீகுருவாய்
வந்த வடிவை மறவேன் பராபரமே. 326

தான்அந்தம் ஆன[1] சகஜ நிருவிகற்ப
ஆனந்த நிஷ்டைஅருள் ஐயா பராபரமே. 327

அல்லல்எல்லாம் தீரஎனக்கு ஆனந்தம் ஆகஒரு
சொல்லைஎன்பால் வைத்ததைஎன் சொல்வேன்
பராபரமே. 328

சிந்தை மயக்கம்அறச் சின்மயமாய் நின்றஉன்னைத்
தந்தஉனக்கு என்னையும்நான் தந்தேன் பராபரமே. 329

மைகாட்டும்[1] மாயை மயக்கம்அற நீகுருவாய்க்
கைகாட்ட வும்கனவு கண்டேன் பராபரமே. 330

மால்வைத்த சிந்தை மயக்குஅற[1]என் சென்னிமிசைக்
கால்வைக்க வும்கனவு கண்டேன் பராபரமே. 331

மண்ஆன மாயைஎல்லாம் மாண்டுவெளி ஆகஇரு
கண்ஆர வும்கனவு கண்டேன் பராபரமே. 332

மண்நீர்மை யாலே[1] மயங்காதுஉன் கையால்என்
கண்ணீர் துடைக்கவும்நான் கண்டேன் பராபரமே. 333

327—1. தான் அந்தம் ஆன-ஜீவபோதம் ஒழிந்துபட்டுப் போன.

330—1. மை காட்டும்-பிறப்பை வளர்க்கின்ற.

331—1. மால் வைத்த சிந்தை மயக்குஅற - ஆசையை வளர்க்கும் மனமயக்கம் நீங்க.

333—1. மண்நீர்மையாலே-பிரபஞ்ச மாயையாலே.

உள்ளது உணரா உணர்விலிமா பாவிஎன்றே
மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழ விட்டாய் பராபரமே. 334

எல்லாம் நினதுசெயல் என்றுஎண்ணும் எண்ணமும்நீ
அல்லால் எனக்குஉளதோ ஐயா பராபரமே. 335

பந்தம் மயக்குஇருக்கப் பற்றுஒழிந்தேன் என்றுஉளறும்
இந்த மயக்கம் எனக்குஏன் பராபரமே. 336

காட்சிஎல்லாம் கண்ணைவிடக் கண்டதுஉண்டோ யாதி-
ஆட்சி உனதுஅருளே அன்றே பராபரமே. [னுக்கும்

எட்டுத் திசையும்ஒன்றாய் இன்பமாய் நின்றஉன்னை
விட்டுப் பிரியஇடம் வேறே பராபரமே. 338

பிரியாது உயிர்க்குஉயிராய்ப் பின்னம்அற ஓங்கும்
செறிவே[1] அறிவே சிவமே பராபரமே. 339

ஏதுஏது சொன்னாலும் எள்அளவும் நீஇரங்காச்
சூதுஏது எனக்குஉளவு சொல்லாய் பராபரமே. 340

கற்பனையாப் பாடுகின்றேன் கண்ணீரும் கம்பலையும்
சொற்பனத்தும் காணேன்என் சொல்வேன் பராபரமே.

வன்புஒன்று[1] நீங்கா மனதுஇறப்ப மாறாப்பேர்
அன்புஒன்றும் போதும்எனக்கு ஐயா பராபரமே. 342

ஏதும் தெரியா எளியேனை வாஎனநின்
போதநிலை காட்டின் பொறாதோ பராபரமே. 343

ஓராமல் எல்லாம் ஒழிந்தேற்குஉன் தெய்வஅருள்
தாராது இருக்கத் தகுமோ பராபரமே. 344

---

337. கருத்து: ஊனக்கண்கொண்டு உலகைக் காண்கிறோம்; ஞானக்கண்கொண்டு இறைவனுடைய அருள் அனைத்துக்கும் ஆதாரமென்பதை அறிகிறோம்.

339—1. செறிவே-நிறைவே.

342—1. வன்புஒன்று-கடினத்தன்மையொன்றினை.

மோனம் தரும்ஞானம் ஊட்டி எனக்குஉவட்டா
ஆனந்த வாழ்க்கை அருளாய் பராபரமே. 345

வாடுமுகம் கண்டுஎன்னை வாடாம லேகாத்த
நீடும் கருணை[1] நிறைவே பராபரமே. 346

புந்தியினுல் நின்அடியைப் போற்றுகின்ற மெய்அடியார்
சிந்தைஇறப் போநின் தியானம்[1] பராபரமே. 347

உனக்குஉவமை யாக்கருணை உள்ளவரும் வன்மைக்கு
எனக்குஉவமை ஆனவரும் இல்லை பராபரமே. 348

தாய்இருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போல் எவ்இடத்தும்
நீ இருந்தும் நான்தளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே. 349

வாயால் கிணறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப்
பேய்ஆனுர்க்கு இன்பம்உண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பாவம்என்றுல் ஏதும் பயம்இன்றிச் செய்யஇந்த
ஜீவனுக்குஆர் போதம் தெரித்தார் பராபரமே. 351

இன்ப நிருவிகற்பம் இன்றேதா அன்றுஎனிலோ
துன்பம் பொறுப்புஅரிது சொன்னேன் பராபரமே. 352

கற்கும்நிலை கற்றுல் கருவிஅவி ழாதுஅருளாய்
நிற்கும்நிலை கற்பதுவே நீதம் பராபரமே. 353

காச்சச் சுடர்விடும்பொன் கட்டிபோல் நிர்மலமாய்ப்
பேச்சற் றவரே பிறவார் பராபரமே. 354

பற்றுஒழிந்து சிந்தைப் பதைப்புஒழிந்து தானேதான்
அற்றிருப்பது என்றைக்கு அமைப்பாய் பராபரமே. 355

346—1. நீடும் கருணை-நிலைத்த கருணை.

347—1. சிந்தைஇறப்போ நின்தியானம் - மனத்தின் அழிவோ சமாதி.

353. **கருத்து:** வெறும் ஏட்டுக்கல்வியால் மனது ஒடுங்காது. அருளைச் சார்வதே அதை ஒடுக்குதற்கு உற்ற உபாயம்.

உருவெளிதான் வாதவூர் உத்தமர்க்குஅல் லால்இனமும்
குருவழிநின் ருர்க்கும்உண்டோ கூருய் பராபரமே. 356

தேகம்யா தேனும்ஒரு சித்திபெற ஜீவன்முக்தி
ஆகும்நெறி நல்லநெறி ஐயா பராபரமே. 357

உலகநெறி போல்ஜடலம் ஓய[1] உயிர்முக்தி
இலகும்எனல் பந்த இயல்போ[2] பராபரமே. 358

பரமாப் பரவெளியாப் பார்ப்பது அல்லால் மற்று-
[எவர்க்கும்
திரம்ஏதும் இல்லைநன்ருத் தேர்ந்தேன் பராபரமே. 359

தேடுவேன் நின்அருளைத் தேடும்முன்னே எய்தில்நடம்
ஆடுவேன் ஆனந்தம் ஆவேன் பராபரமே. 360

உள்ளம் குழைய உடல்குழைய உள் இருந்த
கள்ளம் குழைய[1]என்று காண்பேன் பராபரமே. 361

பட்டப் பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளின்எல்லாம்
வெட்டவெளி ஆக விளங்கும் பராபரமே. 362

பார்க்கின்அணுப் போல்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தை மாளின்-
யார்க்குச் சரிஇடலாம் ஐயா பராபரமே. [என்னை

பாட்டுக்கோ அன்பினுக்கோ பக்திக்கோ அன்பர்தங்கள்
நீட்டுக்குஎல் லாம்[1]குறுகி நின்ருய் பராபரமே. 364

முத்தாந்த வித்தே முளைக்குநில மாய்எழுந்த
சித்தாந்த மார்க்கச் சிறப்பே பராபரமே. 365

358.—1. ஜடலம் ஓய-தேகம் விழும்போது. 2. பந்த இயல்போ-பிறவிப்பிணியின் பாங்கோ.

359. கருத்து: மெய்ப்பொருளை உள்ளபடி காணுதல் வேண்டும்.

361—1. கள்ளம் குழைய-வஞ்சம் நழுவவும்.

364—1. நீட்டுக்கு எல்லாம்-தொண்டுகளுக்கு எல்லாம்.

உன்னு வெளியாய்[1] உறங்காத பேருணர்வாய்
என்ஆவிக்கு உள்ளே இருந்தாய் பராபரமே. 366

தத்துவம்எல் லாம்அகன்ற தன்மையர்க்குச் சின்மயம்ஆம்
நித்தமுக்த சுத்த நிறைவே பராபரமே. 367

உள்ளக் கொதிப்பு அகல உள்உள்ளே ஆனந்த
வெள்ள மலர்க்கருணை வேண்டும் பராபரமே. 368

என்னைப் புரப்பது[1] அருளின்கடன்ஆம் என்கடன்ஆம்
நின்னில் பணிஅறவே நிற்கை பராபரமே. 369

தானேஆம் நன்னிலையைத் தந்தஅருள் ஆனந்த
வானே மனாதீத வாழ்வே பராபரமே. 370

மண்ஆதி பூதம்எல்லாம் வைத்திருந்த நின்நிறைவைக்
கண்ஆரக் கண்டு களித்தேன் பராபரமே. 371

அறியாமை ஈதுஎன்று அறிவித்த அன்றேதான்
பிறியா அருள்நிலையும் பெற்றேன் பராபரமே. 372

தீதுஎனவும் நன்றுஎனவும் தேர்ந்துநான் தேர்ந்தபடி
ஏதும் நடக்கஒட்டாது என்னே பராபரமே. 373

கண்ட அறிவுஅகண்டா காரம்என மெய்அறிவில்
கொண்டவர்க்கே முக்தி கொடுப்பாய் பராபரமே. 374

ஈறுஆக வல்வினைநான் என்னுமல் இன்பசுகம்
பேறுஆம் படிக்குஅடிமை பெற்றேன் பராபரமே. 375

366—1. உன்னு வெளியாய்-மனத்துக்கு எட்டாத சிதாகாசமாய்.

369—1. என்னைப் புரப்பது-அடியேனைக் காப்பது.

373. **கருத்து:** தீதையும் நலனையும் தேர்ந்தபின்னும் நான் நல்வழியில் நடவாததற்குக் காரணம் யாதோ?

374. **கருத்து:** கர்மத்தையும் அகங்காரத்தையும் ஒழிக்குமிடத்துச் சமாதிநிலை கூடுகிறது.

பெற்றார் அனுபூதி பேசாத மோனநிலை
கற்றார் உனைப்பிரியார் கண்டாய் பராபரமே. 376

நீயேநான் என்று நினைப்பும் மறப்பும்அறத்
தாயே அனைய அருள் தந்தாய் பராபரமே. 377

சஞ்சலம்அற்று எல்லாம்நீ தான்என்று உணர்ந்தேன்-
அஞ்சலியும் கொள்ளாய் அரசே பராபரமே. [என்

பூதம்முதல் நாதம்வரை[1] பொய்என்ற மெய்யர்எல்லாம்
காதலித்த இன்பக் கடலே பராபரமே. 379

வாக்குமனம் ஒன்றுபட்ட வார்த்தைஅல்லால் வெவ்வே-
போக்குடைய வார்த்தை பொருந்தேன் பராபரமே. [றுய்ப்

வன்மைஇன்றி எல்லாம் மதித்துஉணர்வார்க்கு ஆகெடு-
தன்மைஒன்றும் தோயாத் தடையோ பராபரமே. [வேன்

பக்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்கோல்
வைத்தவர்கள் வாழிகுரு வாழி பராபரமே. 382

கல்லாதேன் ஆனாலும் கற்றுஉணர்ந்த மெய்அடியார்
சொல்லாலே நின்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே. 383

சொல்இறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச் சுகம்கொடுத்த
நல்லவர்க்கே கொத்தடிமை நான்காண் பராபரமே. 384

முக்திக்கு வித்துஆன மோனக் கரும்புவழி
தித்தித் திடவிளைந்த தேனே பராபரமே. 385

379—1. பூதம் முதல் நாதம் வரை-பஞ்சபூதங்கள் முதல் ஓசை ஈறு ஆக.

380. கருத்து: சொல்லையும் சிந்தையையும் ஒன்றுபடுத்துதல் யோகம்.

381. கருத்து: நீ கருணாகரன். ஆயினும் என்னை உன்னிடமிருந்து பிரித்து வைப்பது என்னுடைய தகைமையின்மையோ?

நித்திரையும் பாழ்த்த நினைவும்அற்று நிற்பதுவோ
சுத்த அருள்நிலைநீ சொல்லாய் பராபரமே. 386

மண்ணும் மறிகடலும்[1] மற்றுஉளவும் எல்லாம்உன்
கண்ணில் இருக்கவும்நான் கண்டேன் பராபரமே. 387

பூட்டிவைத்து[1] வஞ்சப் பொறிவழியே என்தனைநீ
ஆட்டுகின்றது ஏதோ அறியேன் பராபரமே. 388

பொய்உணர்வாய் இந்தப் புழுக்கூட்டைக் காத்திருந்-
உய்யும் வகையும்[1] உளதோ பராபரமே. [தேன்

---

44. பைங்கிளிக்கண்ணி

அந்தமுடன் ஆதி அளவாமல் என்அறிவில்
சுந்தரவான் ஜோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே. 1

அகம்மேவும் அண்ணலுக்குஎன் அல்லல்எல்லாம் சொல்-
சுகம்ஆன நீ[1]போய்ச் சுகம்கொடுவா பைங்கிளியே. [லிச்

ஆவிக்குள் ஆவிஎனும் அற்புதனர் சிற்சுகம்தான்
பாவிக்கும் கிட்டுமோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. 3

ஆரும்அறி யாமல்எனை அந்தரங்கம் ஆகவந்து
சேரும் படிஇறைக்குச் செப்பிவா பைங்கிளியே. 4

ஆறுஆன கண்ணீர்க்குஎன் அங்கபங்கம் ஆனதை[1]யும்
கூறுதது என்னே குதலைமொழிப் பைங்கிளியே. 5

387—1. மறிகடலும்-அலைவீசும கடலும்.

388—1. பூட்டிவைத்து - தத்துவங்களில் என்னைக் கட்டி வைத்து. 389—1. உய்யும் வகை-கடைத்தேறும் வழி.

2—1. சுகம்ஆனநீ-கிளியாகிய நீ.

கருத்து: சுகம் எனும் வடமொழிச் சொல் கிளி எனப் பொருள்படுகிறது.

5—1. அங்கபங்கம் ஆனதை - உடல் நலிந்து விகார மானதை.

இன்புஅருள ஆடைஅழுக்கு ஏறும்எமக்கு அண்ணல்-
அம்பரம்ஆம் ஆடை அளிப்பானே பைங்கிளியே. [சுத்த

உன்னுமல் ஒன்றுஇரண்டுஎன்று ஓராமல் வீட்டுநெறி
சொன்னுன் வரவும்வகை சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. 7

ஊரும்இலார் பேரும்இலார் உற்ருர்பெற் ருருடனே
யாரும்இலார் என்னை அறிவாரோ பைங்கிளியே. 8

ஊரைப்பா ராமல்எனக்கு உள்அகத்து நாயகனுர்
சீரைப்பார்த் தால்[1]கருணை செய்வாரோ பைங்கிளியே. 9

என்று விடியும் இறைவாஓ என்றுஎன்று
நின்றநிலை எல்லாம் நிகழ்த்தாய்நீ பைங்கிளியே. 10

எந்தமட லூடும்[1] எழுதா இறைவடிவைச்
சிந்தைமட லாஎழுதிச் சேர்ப்பேனே பைங்கிளியே. 11

கண்ணுள்மணி போல்இன்பம் காட்டி எனைப்பிரிந்த
திண்ணியரும் இன்னம்வந்து சேர்வாரோ பைங்கிளியே.

ஏடுஆர் மலர்[1]சூடேன் எம்பெருமான் பொன்அடிஆம்
வாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைங்கிளியே. 13

கல்லேன்[1] மலரேன்[2] கனிந்தஅன்பே பூஜைஎன்ற
நல்லோர்பொல் லாஎனையும் நாடுவரோ பைங்கிளியே.

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கம் தவிர்எனவே
விண்டபெரு மானையும்நான் மேவுவனே பைங்கிளியே.

காணுத காட்சி கருத்துவந்து காணுமல்
வீண்நாள் கழித்து மெலிவேனே பைங்கிளியே. 16

9—1. சீரைப்பார்த்தால்-மனபரிபாகத்தைப் பார்த்தால்.

11—1. மடலூடும்-ஏட்டிலும்.

13—1. ஏடுஆர் மலர்-இதழ்களுடன்கூடிய பூக்களை.

14-1. கல்லேன்-நூல்களைக் கற்கமாட்டேன். 2. மலரேன்-உள்ளத்தை மலரச் செய்யேன்.

காந்தம் இரும்பைக் கவர்ந்துஇழுத்தால் என்னஅருள்
வேந்தன் எமைஇழுத்து மேவுவனே பைங்கிளியே. 17

காதலால் வாடினதும் கண்டனையே எம்இறைவர்
போதரவாய்[1] இன்பம் புசிப்பேனே பைங்கிளியே. 18

கிட்டிக்கொண்டு அன்பர்உண்மை கேளாப் பலஅடிகொள்
பட்டிக்கும் இன்பம்உண்டோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

கிட்டூரராய்[1] நெஞ்சில் கிளர்வார் தழுவஎன்றால்
நெட்டூரர் ஆவர்[2] அவர் நேசம்என்னே பைங்கிளியே. 20

கூறும் குணமும்இல்லாக் கொள்கையினர் என்கவலை
ஆறும் படிக்கும் அணைவாரோ பைங்கிளியே. 21

சின்னம் சிறியேன்தன் சிந்தைகவர்ந் தார்இறைவர்
தன்னம் தனியே தவிப்பேனே பைங்கிளியே. 22

சிந்தை மருளைத் தெளிவித்து எனைஆள
வந்தகுரு நாதன்அருள் வாய்க்குமோ பைங்கிளியே. 23

சொல்இறந்து நின்ற சுகரூபப் பெம்மானை
அல்லும் பகலும் அணைவேனே பைங்கிளியே. 24

தற்போதத் தாலே[1] தலைகீழது ஆகஐயன்
நற்போத இன்புவர நாள்செலுமோ பைங்கிளியே. 25

18—1. போதரவாய்-வருகையால்.

19. **கருத்து :** நல்லாருடன் சேர்ந்து மேலாம் தத்துவங்களைக் கேளாமல் அடிமேல் அடிவாங்கும் கால்நடைபோன்றவர்களுக்கும் இன்பமுண்டோ?

20—1. கிட்டுராய் (கிட்டூரராய்)-பக்கத்தில் உள்ள ஊரினராக. 2. நெட்டூரர் ஆவர்-தூரத்தில் உள்ள ஊரினராவர்.

கருத்து : மகிமைகள் அனைத்துக்கும் அப்பால்பட்டவர் நான்படும் கவலையைக் கவனிப்பாரோ? இது நிந்தாஸ்துதி.

25—1. தற்போதத்தாலே-ஜீவ வியக்தியினாலே.

தன்னை அறியும் தருணம் தனில்தலைவர்
என்னை அணை யாதவண்ணம் எங்குஒளித்தார் பைங்கிளியே.

தாங்கரிய மையல்எல்லாம் தந்துஎனைவிட்டு இன்னருளாம்
பாங்கியைச்சேர்ந் தார்இறைக்குப் பண்போசொல்-
[பைங்கிளியே. 27

தாவியதுஓர் மர்க்கடம்ஆம் தன்மை[1]விட்டே அண்ணல்-
[இடத்து
ஓவியம்போல் நிற்கின்எனை உள்குவரோ பைங்கிளியே.

தீராக் கருவழக்கைத்[1] தீர்வைஇட்டுஅங்கு என்னைஇனிப்
பார்ஏருது ஆண்டானைப்[2] பற்றுவனோ பைங்கிளியே. 29

தூங்கிவிழித்து என்னபலன் தூங்காமல் தூங்கிநிற்கும்
பாங்கு கண்டால் அன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்கிளியே.

தொல்லைக் கவலை தொலைத்துத்[1] தொலையாத
எல்லைஇலா இன்பமயம் எய்துவனோ பைங்கிளியே. 31

27—கருத்து: பக்தியில் என்னை ஊறவைத்துவிட்டு இறைவன் உமாசமேதராய் இருப்பது அவருக்குப் பொருந்துமோ? இதுவும் நிந்தாஸ்துதி.

28—1. தாவியது ஓர் மர்க்கடம்ஆம் தன்மை-ஒரு மரத்தினின்று மற்றொரு மரத்திற்குத் தாவும் குரங்கின் பாங்கினை ஒத்த.

29—1. தீராக் கரு வழக்கை-ஓயாது பிறப்பெடுக்கும் பாங்கை. 2. பார் ஏருது ஆண்டானை-பூமியில் பிறவாமல் காத்தவனை.

30—1. தூங்காமல் தூங்கி நிற்கும் பாங்கு-யாண்டும் விழிப்புறும் ஆத்மபோதம்.

31—1. தொல்லைக் கவலை தொலைத்து-பிறவிகளில் வருகின்ற துன்பங்களை நீக்கி.

நன்னெஞ்சத்து அன்பர்எல்லாம் நாதரைச்சேர்ந்து
[இன்புஅணைந்தார்
வன்னெஞ்சத் தாலேநான் வாழ்வுஇழந்தேன் பைங்கிளியே.

நானே கருதின்வர நாடார்சும் மாஇருந்தால்
தானே அணைவர்அவர் தன்மைஎன்னே பைங்கிளியே. 33

நீர்க்குமிழி போன்றஉடல் நிற்கையிலே சாசுவதம்
சேர்க்க[1]அறி யாமல் திகைப்பேனே பைங்கிளியே. 34

நெஞ்சகத்தில் வாழ்வார் நினைக்கின்வேறு என்று-
[அணையார்[1]
வஞ்சகத்தார் அல்லர்அவர் மார்க்கம்என்னே பைங்கிளியே.

பன்முத் திரைச்சமயம்[1] பாழ்படக்கல் ஆல்அடிவாழ்
சின்முத் திரைஅரசைச் சேர்வேனே பைங்கிளியே. 36

பச்சைகண்ட நாட்டில்[1] பறக்கும்உனைப் போல்பறந்தேன்
இச்சைஎல்லாம் அண்ணற்கு இயம்பிவா பைங்கிளியே.

பாசபந்தம் செய்ததுன்பம் பாராமல் எம்இறைவர்
ஆசைதந்த துன்பம்அதற்கு ஆற்றேன்நான் பைங்கிளியே.

---

33. **கருத்து:** நான் நாடினல் இறைவன் விலகுகிருர்; நான் விலகினல் அவர் என்னை நாடுகிருர்; அவர் போக்குத் தான் என்னே?

34—1. சாசுவதம் சேர்க்க-முக்தியடைய.

35—1. நினைக்கின் வேறு என்று அணையார்-மனத்தகத்து இறைவரை நான் வேருக எண்ணினல் அவர் நான் வேற்ருன் என்று என்னைச் சாரார்.

36—1. பன்முத்திரைச் சமயம்-யுக்திக்கு ஒவ்வாத அடையாளங்களையுடைய பல மார்க்கங்கள்.

37—1. பச்சை கண்ட நாட்டில்-பசுமையான மரங்கள் நிறைந்த பிரதேசங்களில்.

பார்ஆசை அற்று[1]இறையைப் பற்றுஅறநான் பற்றிநின்ற
பூராயம் எல்லாம்[2] புகன்றுவா பைங்கிளியே. 39

பேதைப் பருவத்தே பின்தொடர்ந்துஎன் பக்குவமும்
சோதித்த அண்ணல்வந்து தோய்வாரோ பைங்கிளியே.

பைம்பயிரை நாடும்உன்போல் பார்பூத்த பைங்கொடி-
செம்பயிரை நாடித் திகைத்தேன்நான் பைங்கிளியே [சேர்

பொய்க்கூடு கொண்டு[1] புலம்புவனே எம்இறைவர்
மெய்க்கூடு[2] சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே. 42

பொய்ப்பணி வேண்டேனைப்[1] பொருள்படுத்தி-
[அண்ணல்என்பால்
மெய்ப்பணியும் தந்துஒருகால் மேவுவனே பைங்கிளியே.

மண்உறங்கும் விண்உறங்கும் மற்றுஉளஎ லாம்உறங்கும்
கண்உறங்கேன் எம்இறைவர் காதலால் பைங்கிளியே.

மட்டுப் படாத மயக்கம்எல்லாம் தீரஎன்னை
வெட்டவெளி வீட்டில்அண்ணல் மேவுவனே பைங்கிளியே.

மாலைவளர்த்து என்னை வளர்த்துஇறைவர் பன்னெறிஆம்.
பாலைவனத் தில்விட்ட பாவம்என்னே பைங்கிளியே. 46

39—1. பார் ஆசை அற்று-உலகநாட்டத்தை ஒதுக்கி. 2. பூராயம் எல்லாம்-விவரங்களை எல்லாம்.

41. கருத்து: பச்சைக்கிளியே நீ பசிய பயிரினைத் தேடுவது போன்று நான் உலகங்களை எல்லாம் தோற்றுவித்த பச்சைக் கொடி போன்ற இடையையுடைய பார்வதியைச் சேரும் செவ்விய பயிராகிய சிவபெருமானை நாடி அலைகிறேன்.

42—1. பொய்க்கூடுகொண்டு-பொய்யாகிய சரீரத்தைச் சுமந்து. 2. மெய்க்கூடு-சத்திய சொரூபம்.

43—1. பொய்ப்பணிவேண்டேனை - உலக நாட்டத்தை விரும்பாத என்னை.

46. கருத்து: இறைவன் அருளால் சன்மார்க்கம் எது

மெய்யில்நோய் மாற்றுஅவழ்தம் மெத்தஉண்டு[1]எம்-
[அண்ணல்தந்த
மையல்நோய் தீர்க்க மருந்தும்உண்டோ பைங்கிளியே.

மேவுபஞ்ச வண்ணம்உற்ருய் வீண்சிறையால் அல்லல்-
பாவிபஞ்ச வண்ணம்[1] பகர்ந்துவா பைங்கிளியே. [உற்ருய்

வாய்திறவா வண்ணம்எனை வைத்துஆண்டார்க்கு-
[என்துயரை
நீதிறவாச் சொல்லின்[1] நிஜம்ஆம்காண் பைங்கிளியே. 49

வாட்டப் படாத[1] மவுனஇன்பம் கையாலே
காட்டிக் கொடுத்தானைக் காண்பேனே பைங்கிளியே. 50

வாரா வரவுஆக[1] வந்துஅருளும் மோனருக்குஎன்
பேராசை எல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கிளியே. 51

விண்ணவர்தம்பால்அமுதம்[1] வேப்பங்காய் ஆகஎன்பால்
பண்ணியதுஎம் அண்ணல்மயல்[2]பார்த்தாயோ பைங்கிளியே.

என்பதை நான் அறிகிறேன். ஆயினும். அதற்குப் புறம்பான பல துன்மார்க்கங்களில் வீண்காலம் போக்குவதற்கு நான் செய்த பாவம் யாதோ?

47—1. அவுழ்தம் மெத்தஉண்டு-மருந்து மிகஉண்டு.

48—1. பாவி பஞ்சவண்ணம் - பாவியேனுடைய இழிவான தன்மைகளை.

49—1. நீ திறவாச் சொல்லின் - நீ வெளிப்படையாக உரைத்தால்.

50—1. வாட்டப்படாத - அசுரத் தபசால் மெலிவடையாமைக்குக் காரணமாகிய.

51—1. வாரா வரவு ஆக - உலகத்தவர் அழைப்புக்கு இணங்காது ஞானியர்க்கு வருகை தர.

52—1. விண்ணவர் தம்பால் அமுதம் - இந்திரிய சுகம்.
2. எம் அண்ணல் மயல்-எம் இறைவரது அருள்நாட்டம்.

விண்ணுள் வளிஅடங்கி வேறுஅற்றது என்ன[1]அருள்
கண்ணுள் அடங்கிடவும் காண்பேனே பைங்கிளியே. 53

விண்ஆர் நிலவுதவழ் மேடையில்[1]எல் லாரும்உற
மண்ஆன வீட்டில்என்னை வைத்ததுஎன்னே பைங்கிளியே.

உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளித்துஇருந்துஎன் கள்ளம்எல்லாம்
வள்ளல்அறிந் தால்எனக்கு வாயும்உண்டோ பைங்கிளியே.

ஆகத்தை நீக்கும்முன்னே[1] ஆவித் துணைவரைநான்
தாகத்தின் வண்ணம் தழுவுவனே பைங்கிளியே. 56

தானே சுபாவம் தலைப்படநின் றுன்ஞான
வான்ஆ னவரும் வருவாரோ பைங்கிளியே. 57

கள்ளத் தலைவர்அவர்[1] கைகாட்டிப் பேசாமல்
உள்ளத்தில் வந்த உபாயம்என்னே பைங்கிளியே. 58

53—1. விண்ணுள்வளி அடங்கி வேறு அற்றது என்ன-வாயு ஆகாசத்தில் ஒன்றுபட்டது போன்று.

54—1. விண்ஆர் நிலவு தவழ்மேடையில்-ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற சந்திரலோகத்தில், சிதாகாசத்தில்.

55. **கருத்து:** நெஞ்சை ஒளித்து ஒரு வஞ்சகமில்லை.

56—1. ஆகத்தை நீக்கும் முன்னே - உடலைவிட்டுப் போகும் முன்னரே.

கருத்து: அகங்காரம் தலையெடுத்திருக்குமிடத்துப் பரபோதம் இல்லை.

58—1. கள்ளத் தலைவர் அவர் - உலக நாட்டமுடையவர்க்கு அகப்படாத இறைவர்.

45. எந்நாள்கண்ணி

1. தெய்வ வணக்கம்

நீர்பூத்த வேணி[1] நிலவுஎறிப்ப[2] மன்றுஆடும்[3]
கார்பூத்த கண்டனை[4]யான் காணுநாள் எந்நாளோ. 1

பொன்ஆரும் மன்றுள்[1]மணிப் பூவைவிழி வண்டுசுற்றும்[2]
என்ஆர் அமுதின்நலம்[3] இச்சிப்பது எந்நாளோ. 2

நீக்கி[1]மலக் கட்டு அறுத்து நேரே வெளியில்எம்மைத்
தூக்கிவைக்கும் தாளைத் தொழுதிடுநாள் எந்நாளோ.

கருமுகம்காட் டாமல்[1]என்றும் கர்ப்பூரம் வீசும்
திருமுகமே நோக்கித் திருக்குஅறுப்பது எந்நாளோ. 4

வெஞ்சேல் எனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக்கு[1] அஞ்சினரை
அஞ்சேல் எனும்கைக்கு அபயம்என்பது எந்நாளோ. 5

1—1. நீர்பூத்தவேணி - கங்கை தங்கிய ஜடையின் கண்ணே. 2. நிலவு எறிப்ப-சந்திரப் பிரகாசம் வீச. 3. மன்று ஆடும்-தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்த நிர்த்தனம் செய்கின்ற. 4. கார்பூத்த கண்டனை-கருமை நிறம் தங்கிய நீல கண்டனை.

2—1. பொன் ஆரும் மன்றுள் - பொன்னம்பலத்தில் 2. மணிப்பூவை விழி வண்டுசுற்றும்-அழகிய சிவகாம சுந்தரியின் விழிகளாகிய வண்டுகள் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். 3. என் ஆர் அமுதின் நலம் - அரிய அமுதம் போன்ற என்னுடைய நடராஜப் பெருமானின் கிருபையை.

3—1. நீக்கி - மாயையை யொழித்து.

4—1. கரு முகம் காட்டாமல் - இனிப் பிறவிக்கு இடம் காட்டாமல். 2. திருக்கு அறுப்பது எந்நாளோ - குற்றத்தை ஒழிப்பது எக்காலமோ.

5—1. வெஞ்சேல் எனும் விழியார் வேட்கை நஞ்சுக்கு - விருப்பத்தைத்தரும் கெண்டை மீன்போன்ற கண்களையுடைய மாதரின் ஆசையாகிய விஷத்துக்கு.

ஆறுசமயத்தும் அதுஅதுவாய் நின்று இலங்கும்
வீறு பரைதிருத்தாள்[1] மேவுநாள் எந்நாளோ. 6

பச்சைநிற மாய்ச்[1]சிவந்த பாகம்[2] கலந்துஉலகை
இச்சையுடன் ஈன்றளை[3] யாம்காண்பது எந்நாளோ. 7

ஆதிஅந்தம் காட்டாது அகண்டிதமாய் நின்றுஉணர்த்தும்
போதவடிவு ஆம்அடியைப்[1] போற்றுநாள் எந்நாளோ.

கங்கை நிலவுஜடைக் காட்டானைத்[1] தந்தைஎனும்
புங்கவெண்கோட்டு ஆனைபதம்[2] புந்திவைப்பது[3]
[எந்நாளோ.

அஞ்சுமுகம்[1] காட்டாமல் ஆறுமுகம்[2] காட்டவந்த
செஞ்சரணச் சேவடியைச்[3] சிந்தைவைப்பது எந்நாளோ.

6—1. வீறுபரை திருத்தாள்-மேலான பராசக்தியின் திருவடியை.

7—1. பச்சை நிறமாய்-மரகத நிறமுள்ளவளாய். 2 சிவந்த பாகம் - சிவனுடைய சிவந்த பாகத்தினை. 3. ஈன்றளை-தோற்றுவித்த உமாதேவியை.

8—1. போதவடிவுஆம் அடியை-ஞானசொருபமாயிருக்கின்ற பராசக்தியின் அடியினை.

9—1. ஜடைக்காட்டானை-ஜடாபாரமாகிய காட்டையுடைய சிவனை. 2. புங்கவெண்கோட்டுஆனைபதம்-சிறந்த வெண்ணிறமான ஒற்றைக் கொம்பினையுடைய விநாயகக் கடவுளின் திருவடியை. 3. புந்தி வைப்பது-மனத்தில் வைப்பது.

10—1. அஞ்சுமுகம்-பயமுறுத்துகின்ற முகத்தினை. 2.ஆறுமுகம்-ஆறுதல் அடையும்படியான ஆறு முகங்களை. 3. செஞ்சரணச் சேவடியை-சுப்பிரமணியக் கடவுளின் செவ்விய அடைக்கலமாகிய திருவடியை.

தந்தைஇரு தாள்துணித்துத்[1] தம்பிரான் தாள்சேர்ந்த
எந்தைஇரு தாள்இணைக்கே[2] இன்புறுவது[3] எந்நாளோ.

2. குருமரபின் வணக்கம்

துய்ய கரமலரால்[1] சொல்லாமல் சொன்னஉண்மை
ஐயனைக்கல் ஆல்அரசை யாம்அணைவது எந்நாளோ. 1

சிந்தையினுக்கு எட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்டவல்ல
நந்தி அடிக் கீழ்க்குடியாய் நாம்அணைவது எந்நாளோ. 2

எந்தை சனற்குமரன் ஆதிஎமை ஆட்கொள்வான்
வந்த தவத்தினரை வாழ்த்துநாள் எந்நாளோ. 3

பொய்கண்டார் காணப் புனிதம்எனும் அத்வைத
மெய்கண்ட நாதன்அருள் மேவுநாள் எந்நாளோ. 4

பாதிவிருத் தத்தால்இப் பார்விருத்தம் ஆக[1]உண்மை
சாதித்தார் பொன்அடியைத் தான்பணிவது எந்நாளோ.

சிற்றம் பலம்மன்னும் சின்மயர்ஆம் தில்லைநகர்க்
கொற்றங் குடிமுதலைக் கூறுநாள் எந்நாளோ. 6

குறைவுஇல்அருள் ஞானமுதல் கொற்றங் குடிஅடிகள்
நறைமலர்த்தாட்கு[1] அன்புபெற்று நாம்இருப்பது
[எந்நாளோ.

11—1. தந்தை இருதாள்துணித்து-தன்பிதாவின் இரண்டு கால்களையும் வெட்டி. 2. எந்தை இருதாள்இணைக்கே-எம் பிதாவாகிய சண்டேஸ்வர நாயனுருடைய இரண்டு திருவடி களுக்கே. 3. இன்புறுவது-ஆசைவைப்பது.

1—1. துய்யகரமலரால்-பரிசுத்தம் வாய்ந்த கைத்தாமரை கொண்டு

5—1. இப்பார் விருத்தம் ஆக-இந்த உலகம் பயனற்றது என்று. *7—1.* நறை மலர்த் தாட்கு-தேன் நிறைந்த தாமரை மலர்போலும் திருவடிக்கு.

நாள்அவங்கள் போகாமல்[1] நன்னெறியைக் காட்டிஎமை
ஆளவந்த கோலங்கட்கு அன்புவைப்பது எந்நாளோ. 8

என்அறிவை உள்அடக்கி என்போல் வரும்மவுனி
தன்அறிவுக்கு உள்ளேநான் சாருநாள் எந்நாளோ. 9

ஆறுள்ஒன்றை நாடின்[1]அதற்கு ஆறும்உண்டாம் என்று[2]
கூறும் மவுனிஅருள் கூடுநாள் எந்நாளோ. [எமக்குக்

நில்லாமல்[1] நின்று அருளை நேரேபார் என்றஒரு
சொல்லால் மவுனிஅருள் தோற்றுநாள் எந்நாளோ. 11

வைதிகம்ஆம் சைவ மவுனிமவு னத்துஅளித்த
மெய்திகழ்ந்துஎன் அல்லல் விடியுநாள் எந்நாளோ. 12

வாக்குமனம் அற்ற மவுனிமவு னத்துஅருளே
தாக்கவும்என் அல்லல்எல்லாம் தட்டுஅழிவது எந்நாளோ.

---

3. அடியார் வணக்கம்

வெம்பந்தம் தீர்த்து[1]உலகுஆள் வேந்தன் திருஞான
சம்பந் தனைஅருளால் சாருநாள் எந்நாளோ 1

ஏரின் சிவபோகம்[2] இங்குஇவற்கே என்னஉழ
வாரம்கொள் செங்கையர்தாள் வாரம்வைப்பது-
[எந்நாளோ. 2

8–1. நாள் அவங்கள் போகாமல்-காலம் வீண்போகாமல்.

10—1. ஆறுள் ஒன்றை நாடின்-ஆறுசமயங்களில் ஒன்றை அனுஷ்டித்தால். 2. அதற்கு ஆறும் உண்டாம் என்று-அதற்கேற்ற பயனை முக்தியுண்டாமென்று.

11—1. நில்லாமல்-உலகநாட்டத்தில் நில்லாமல்.

1—1. வெம்பந்தம் தீர்த்து-வெவ்விய பிறவித் தளையை ஒழித்து.

2—1. ஏரின் சிவபோகம் - மேன்மைதங்கிய சிவராஜ யோகம்.

பித்தர் இறை என்று அறிந்து பேதைபால்[1] தூது அனுப்பு
வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர்[2] மெய்புகழ்வது எந்நாளோ. 3

போதவூர் நாடுஅறியப் புத்தர்தமை வாதில்வென்ற
வாதவூர் ஐயன்அன்பை வாஞ்சிப்பது எந்நாளோ. 4

ஒட்டுடன்பற்று இன்றி[1] உலகைத் துறந்தசெல்வப்
பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புஉணர்வது எந்நாளோ. 5

கண்டதுபொய் என்றுஅகண்டா காரசிவம் மெய்எனவே
விண்டசிவ வாக்கியர்தாள் மேவுநாள் எந்நாளோ. 6

சக்கர வர்த்தி தவராஜ யோகிஎனும்
மிக்கதிரு மூலன்அருள் மேவுநாள் எந்நாளோ. 7

கந்தர்அநு பூதிபெற்றுக் கந்தர்அநு பூதிசொன்ன
எந்தை அருள்நாடி இருக்குநாள் எந்நாளோ. 8

எண்ணரிய சித்தர் இமையோர் முதல்ஆன
பண்ணவர்கள்[1] பத்தர்அருள் பாலிப்பது எந்நாளோ. 9

---

4. யாக்கையைப் பழித்தல்

சுக்கிலமும் நீரும் சொரிமலமும் நாறும்உடல்
புக்குஉழலும் வாஞ்சை இனிப் போதும்என்பது-
[எந்நாளோ. 1

நீர்க்குமிழி பூண்அமைத்து நின்றாலும் நில்லாமெய்
பார்க்கும் இடத்துஇதன்மேல் பற்றுஅறுவது எந்நாளோ

3—1. பேதைபால்-பரவைநாச்சியாரிடத்து. 2. தமிழ்ச் சமர்த்தர் – தமிழிலே வல்லவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

5—1. ஒட்டுடன்பற்றுஇன்றி - உலகப்பற்றுடன் ஆசை சிறிது மில்லாது.

9—1. பண்ணவர்கள்-மேலோர்கள்.

காக்கைநரி செந்நாய் கழுகுஒருநாள் கூடிஉண்டு
தேக்குவிருந்து ஆம்[1]உடலைச் சீஎன்பது எந்நாளோ. 3

செங்கிருமி ஆதி ஜெனித்தஜென்ம பூமியினை
இங்குஎன்உடல் என்னும் இழுக்குஒழிவது எந்நாளோ.

தத்துவர்தொண் ணூற்றுஅறுவர் தாமாய்வாழ் இந்-
[நாட்டைப்
பித்தன்நான் என்னும் பிதற்றுஒழிவது எந்நாளோ. 5

ஊன்ஒன்றி நாதன் உணர்த்துமதை[1] விட்டுஅறிவேன்
நான்என்ற பாவிதலை நாணுநாள் எந்நாளோ. 6

வேலைஇலா வேதன்[1] விதித்தஇந்த்ர ஜாலஉடல்
மாலைவியா பார மயக்குஒழிவது எந்நாளோ. 7

ஆழ்ந்து நினைக்கின் அரோசிகம்ஆம்[1] இவ்உடலில்
வாழ்ந்துபெறும் பேற்றை[2] மதிக்குநாள் எந்நாளோ. 8

மும்மலச்சேறு ஆன முழுக்கும்பி பாகம்எனும்
இம்மலகா யத்துள் இகழ்ச்சிவைப்பது எந்நாளோ. 9

நாற்றம்மிகக் காட்டும் நவவாயில் பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத் துருத்தி சுமைஎன்பது எந்நாளோ. 10

3—1 தேக்கு விருந்துஆம்-பேருண்டியாகும்.

6—1. ஊன் ஒன்றி நாதன் உணர்த்துமதை-உடலில் வீற்றிருந்து இறைவன் அறிவிக்கின்றதை.

7—1. வேலை இலா வேதன்-சிருஷ்டியைத்தவிர வேறு இல்லாத பிரம்மதேவன்.

8—1. அரோசிகம்ஆம்-அருவருக்கத்தக்கதாகிய. 2.பெறும் பேற்றை-பெறுதற்குரிய முக்தியை.

உருவுஇருப்ப உள்ளேதான்[1] ஊறும்மலக் கேணி
அருவருப்பு வாழ்க்கையைக்கண்டு அஞ்சுநாள்-
[எந்நாளோ. 11

---

5. மாதர் மயக்கு அறுத்தல்

மெய்வீசும் நாற்றம்எலாம் மிக்கமஞ்ச ளால்மறைத்துப்
பொய்வீசும் வாயார் புலைஒழிவது[1] எந்நாளோ. 1

திண்ணியநெஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழல்காட்டில்
கண்ணிவைப்போர் மாயம் கடக்குநாள் எந்நாளோ. 2

கண்டுமொழி பேசிமனம் கண்டுகொண்டு கைவிலையாக்
கொண்டுவிடும் மானர்[1]பொய்க் கூத்துஒழிவது எந்நாளோ.

காமனைவா என்றுஇருண்ட கண்வலையை வீசும்மின்னர்
நாமம் மறந்துஅருளை நண்ணுநாள் எந்நாளோ. 4

கண்களில்வெண் பீளை சுரப்பக் கருமைஇட்ட
பெண்கள்மயல் தப்பிப் பிழைக்குநாள் எந்நாளோ. 5

வீங்கித் தளர்ந்து விழும்முலையார் மேல்வீழ்ந்து
தூங்கும்மதன் சோம்பைத் துடைக்குநாள் எந்நாளோ. 6

கச்சுஇருக்கும் கொங்கை கரும்புஇருக்கும் இன்மாற்றம்
வைச்சுஇருக்கும் மாதர் மயக்குஒழிவது எந்நாளோ. 7

பச்சென்ற கொங்கைப் பசப்பியர்பாழ் ஆனமயல்
நச்சுஎன்று அறிந்துஅருளை நண்ணுநாள் எந்நாளோ. 8

11—1. உருவு இருப்ப உள்ளேதான்-அகத்தே அறிவுத் தெய்வம் இருக்கும்பொழுது.

1—1. புலை ஒழிவது-பொல்லாங்கு நீங்குவது.

3—1. மானர் - மான்போன்ற விழியினையுடைய மாதர்களின்.

உந்திச் சுழியால் உளத்தைச் சுழித்தகன
தந்தி ஸ்தனத்தார் தமைமறப்பது எந்நாளோ, 9

தட்டுவைத்த சேலைப்பூங் கொய்சகத்தில் சிந்தைஎல்லாம்
கட்டிவைக்கும் மாயமின்னர் கட்டுஅழிவது எந்நாளோ.

ஆழ்ஆழி என்ன அளவுபடா வஞ்சநெஞ்சப்
பாழ்ஆன மாதர்மயல் பற்றுஒழிவது எந்நாளோ. 11

தூயபனித் திங்கள் சுடுவதுஎனப் பித்துஏற்றும்
மாய மடவார் மயக்குஒழிவது எந்நாளோ. 12

ஏழைக் குறும்புசெயும் ஏந்திழையார் மோகம்எனும்
பாழைக் கடந்து பயிர்ஆவது எந்நாளோ. 13

விண்டு மொழிகுளறி வேட்கைமது மொண்டுதரும்
தொண்டியர்கள் கண்கடையின் சுற்றுஒழிவது எந்நாளோ.

மெய்யில் சிவம்பிறக்க மேவும்இன்பம் போல்மாதர்
பொய்யில்இன்பு இன்றுஎன்று பொருந்தாநாள் எந்நாளோ

---

6. தத்துவ முறைமை

ஐம்பூதத் தாலே அலக்கழிந்த தோஷம்அற
எம்பூத நாதன்அருள் எய்துநாள் எந்நாளோ. 1

சத்தமுதல் ஆம்புலனில் சஞ்சரித்த கள்வர்எனும்
பித்தர்பயம் தீர்ந்து பிழைக்குநாள் எந்நாளோ. 2

நாளும் பொறிவழியை நாடாத வண்ணம்எமை
ஆளும் பொறியால் அருள்வருவது எந்நாளோ. 3

வாக்குஆதி ஆனகர்ம மாயைதம்பால் வீண்காலம்
போக்காமல் உண்மை பொருந்துநாள் எந்நாளோ. 4

மனம்ஆன வானரக்கைம் மாலை[1]ஆ காமல்
எனைஆள் அடிகள்அடி எய்துநாள் எந்நாளோ. 5

வேட்டைப் புலப்புலையர் மேவாத வண்ணம்மனக்
காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்பது எந்நாளோ. 6

உந்து பிறப்புஇறப்பை உற்றுவிடாது எந்தைஅருள்
வந்து பிறக்க மனம்இறப்பது எந்நாளோ. 7

புத்திஎனும் துத்திப் பொறிஅரவின் வாய்த்தேரை
ஒத்துவிடாது[1] எந்தைஅருள் ஓங்குநாள் எந்நாளோ. 8

ஆங்காரம் என்னும்மத யானைவா யில்கரும்பாய்
ஏங்காமல் எந்தை அருள் எய்துநாள் எந்நாளோ. 9

சித்தம்எனும் பௌவத் திரைக்கடலில்[1] வாழ்துரும்பாய்
நித்தம்அலை யாதுஅருளில் நிற்குநாள் எந்நாளோ. 10

வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் வெருண்டுஓடச்
சுத்தபர போகத்தைத் துய்க்குநாள் எந்நாளோ. 11

சுத்தவித்தை யேமுதலாத் தோன்றும்ஓர் ஐந்துவகைத்
தத்துவத்தை நீங்கிஅருள் சாருநாள் எந்நாளோ? 12

பொல்லாத காமப் புலைத்தொழிலில் என்அறிவு
செல்லாமல் நன்னெறியில் சேருநாள் எந்நாளோ. 13

அடிகள்அடிக் கீழ்க்குடியாய் யாம்வாழா வண்ணம்
குடிகெடுக்கும் பாழ்மடிமைக் கூறுஒழிவது எந்நாளோ.

5—1. வானரக்கைம்மாலை-குரங்கின் கையில் அகப்பட்ட பூ மாலைபோல.

8—1. துத்திப்பொறி அரவின் வாய்த்தேரை ஒத்து விடாது-படத்தில்புள்ளிகள் வாய்ந்த பாம்பின் வாயில் அகப் பட்ட தவளையைப் போலாகாமல்.

10—1. பௌவத் திரைக்கடலில் - நுரையும் அலையும் உள்ள கடலில்.

ஆன புறக்கருவி ஆறுபத்தும் மற்றுஉளவும்
போனவழி யும்கூடப் புல்முளைப்பது[1] எந்நாளோ. 15

அந்தகனுக்கு[1] எங்கும் இருள் ஆனஆ ருஅறிவில்
வந்தஇருள் வேலை வடியுநாள்[2] எந்நாளோ. 16

புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொருந்துதல்போய்
நின்மலத்தைச் சேர்ந்துமலம் நீங்குநாள் எந்நாளோ. 17

கண்டுகண்டும் தேருக் கலக்கம்எல்லாம் தீர்வண்ணம்
பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநாள் எந்நாளோ. 18

பைங்கூழ் வினைதான் படுசாவி ஆகஎமக்கு
எம்கோன் கிரணவெயில் எய்துநாள் எந்நாளோ. 19

குறித்தவிதம் ஆதியால் கூடும்வினை எல்லாம்
வறுத்தவித்தாம் வண்ணம்அருள் வந்திடுநாள் எந்நாளோ.

சஞ்சிதமே ஆதி சரக்குஆன முச்சேறும்
வெந்தபொரி ஆகஅருள் மேவுநாள் எந்நாளோ. 21

தேகம்முதல் நான்காத் திரண்டுஒன்றாய் நின்று இலகும்
மோகம்மிகு மாயை முடியுநாள் எந்நாளோ. 22

15—1. புல் முளைப்பது-அழிந்துபட்டுப் போனதற்கு அறிகுறியாகப் புல்முளைப்பது.

16—1. அந்தகனுக்கு - குருடனுக்கு. *2.* இருள் வேலை வடியு நாள்-அக்ஞானக் கடல் வற்றிப்போகு நாள்.

19. கருத்து : நெற்பயிர் வெயிலில் காய்ந்து பதராவது போன்று என் பழவினை இறைவன் அருள் என்னும் வெயிலில் காய்ந்து அழிந்து பட்டுப்போவதாகுக.

20. கருத்து : நெருப்பில் வறுத்த விதை முளைக்காது. அங்ஙனம் வினையாவும் திருவருளில் வெந்துவிடுக.

21. கருத்து: சேறு வெயிலில் உலர்ந்து போகிறது. அங்ஙனம் சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரப்தம் ஆகிய மூன்று வினைகளும் இறைவன் அருளில் வெந்து பொரியாகுக.

சத்தம் முதலாத் தழைத்துஇங்கு எமக்குஉணர்த்தும்
சுத்தமா மாயை தொடக்குஅறுவது எந்நாளோ. 23

எம்மை வினையை இறையைஎம்பால் காட்டாத
அம்மை திரோதை[1] அகலுநாள் எந்நாளோ. 24

நித்திரையாய் வந்து நினைவுஅழிக்கும் கேவலம்ஆம்
சத்துருவை வெல்லும் சமர்த்துஅறிவது எந்நாளோ. 25

சன்னல்பின்னல் ஆன சகலம்எனும் குப்பையிடை
முன்னவன்ஞா னக்கனலை மூட்டுநாள் எந்நாளோ. 26

மாயா விகார மலம்ஒழிசுத் தாவஸ்தை
தோயா அருளைத் தொடருநாள் எந்நாளோ. 27

---

7. தன் உண்மை

உடம்புஅறியும் என்னும்அந்த ஊழல்எல்லாம் தீரத்[1]
திடம்பெறவே எம்மைத் தெரிசிப்பது எந்நாளோ. 1

செம்மைஅறி வால்அறிந்து தேகாதிக் குள்இசைந்த
எம்மைப் புலப்படவே யாம்அறிவது எந்நாளோ. 2

தத்துவம்ஆம் பாழ்த்த ஜடஉருவைத் தான்சுமந்த
சித்துஉருஆம் எம்மைத் தெரிசிப்பது எந்நாளோ. 3

பஞ்சப் பொறியைஉயிர் என்னும்அந்தப் பஞ்சம்அறச்[1]
செஞ்செவே எம்மைத் தெரிசிப்பது எந்நாளோ. 4

அந்தக் கரணம்உயிர் ஆம்என்ற அந்தரங்க
சிந்தைக் கணத்தில்எம்மைத் தேர்ந்து அறிவது எந்நாளோ.

24—1. அம்மை திரோதை - மறைப்புச் சக்தியாகிய அவித்யா மாயை.

25. கருத்து : அறிவை மயக்கும் ஆணவ மலத்தை வெல்லும் வல்லமை உண்டாவதாகுக.

1–1. ஊழல்எல்லாம் தீர - குளறுபாடெல்லாம் ஒழிய.

4—1. அந்தப்பஞ்சம்அற-அந்தச்சிறுமையானது ஒழிய.

முக்குணத்தை ஜீவன்என்னும் மூடத்தை விட்டுஅருளால்
அக்கணமே எம்மை அறிந்துகொள்வது எந்நாளோ. 6

காலைஉயிர் என்னும் கலதிகள்[1]சொல் கேளாமல்
சீலமுடன் எம்மைத் தெளிந்துகொள்வது எந்நாளோ. 7

வான்கெடுத்துத் தேடும் மதிகேடர் போலஎமை
நான்கெடுத்துத் தேடாமல் நன்குஅறிவது எந்நாளோ. 8

---

8. அருள் இயல்பு

ஈனம் தரும்நாடு இதுநமக்கு வேண்டாஎன்று
ஆனந்த நாட்டில் அவதரிப்பது எந்நாளோ. 1

பொய்க்காட்சி ஆன புவனத்தை விட்டுஅருள்ஆம்
மெய்க்காட்சி ஆம்புவனம் மேவுநாள் எந்நாளோ. 2

ஆதிஅந்தம் காட்டாமல் அம்பரம்போ லேநிறைந்த
தீதுஇல் அருள்கடலைச் சேருநாள் எந்நாளோ. 3

எட்டுத் திசைக்கீழ்மேல் எங்கும் பெருகிவரும்
வெட்டவெளி விண்ஆற்றில்[1] மெய்தோய்வது எந்நாளோ.

சூதானம் என்று சுருதிஎல்லாம் ஓலமிடும்
மீதானம் ஆனவெற்பை மேவுநாள் எந்நாளோ. 5

வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்புஅகலத் தண்அருளாய்
வந்துபொழி கின்ற மழைகாண்பது எந்நாளோ. 6

சூரியர்கள் சந்திரர்கள் தோன்றாச் சுயம்ஜோதிப்
பூரணதே சத்தில் பொருந்துநாள் எந்நாளோ. 7

7—1. காலை உயிர் என்னும் கலதிகள்-பிராணனை ஆத்மா என்று சொல்லும் மூடர்கள்.

4—1. விண்ஆற்றில்-சிதாகாசமாகிய சிவானந்த நதியில்.

கன்றுமன வெப்பக் கலக்கம்[1]எலாம் தீரஅருள்
தென்றல்வந்து வீசுவெளி சேருநாள் எந்நாளோ. 8

கட்டுநமன் செங்கோல் கடாஅடிக்கும் கோல்ஆக[1]
வெட்ட வெளிப்பொருளை மேவுநாள் எந்நாளோ. 9

சாலக் கபாடத் தடைதீர[1] எம்பெருமான்
ஓலக்க மண்டபத்துள் ஓடுநாள் எந்நாளோ. 10

விண்ணவன் தாள்என்னும் விரிநிலா மண்டபத்தில்
தண்ணீர் அருந்தித் தளர்வுஒழிவது எந்நாளோ. 11

வெய்யபுவி பார்த்து விழித்துஇருந்த அல்லல்அறத்
துய்ய அருளில் துயிலுநாள் எந்நாளோ. 12

வெய்ய பிறவிவெயில் வெப்பம்எலாம் விட்டுஅகல
ஐயன்அடி நீழல் அணையுநாள் எந்நாளோ. 13

வாதைப் பிறவி வளைகடலை நீந்தஐயன்
பாதப் புணை இணையைப் பற்றுநாள் எந்நாளோ. 14

ஈனம்இல்லா மெய்ப்பொருளை இம்மையிலே காணவெளி
ஞானம்எனும் அஞ்சனத்தை நான்பெறுவது எந்நாளோ.

எல்லாம் இறந்தஇடத்து எந்தைநிறைவு ஆம்வடிவைப்
புல்லாமல் புல்லிப் புணருநாள்[1] எந்நாளோ. 16

8—1. கன்று மன வெப்பக் கலக்கம்-புழுங்குகின்ற மன வெப்பத்தாலான கலக்கங்கள்.

9—1. கடா அடிக்கும் கோல்ஆக-எமனுடைய எருமைக் கடாவை ஓட்டும் கோல் ஆகும்படி.

10—1. சாலக் கபாடத் தடைதீர - மாயையின் பெரிய கதவு என்னும் தடை அகல.

16—1. புல்லாமல் புல்லிப் புணருநாள்-உடலின் துணையில்லாது திருவருளைச் சேர்ந்திருக்கு நாள்.

ஜடத்துள்உயிர் போல்எமக்குத் தான்உயிராய் ஞானம்
நடத்தும்முறை கண்டுபணி நாம்விடுவது[1] எந்நாளோ. 17

எக்கணும்ஆம் துன்ப இருள்கடலை விட்டுஅருள்ஆம்
மிக்ககரை ஏறி வெளிப்படுவது எந்நாளோ. 18

---

9. பொருள் இயல்பு

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார்போல்-
[மெய்ஞ்ஞான
மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்காண்பது எந்நாளோ.

கேடுஇல்பசு பாசம்எல்லாம் கீழ்ப்படவும் தானேமேல்
ஆடும் சுகப்பொருளுக்கு அன்புறுவது எந்நாளோ. 2

ஆணவத்தை நீக்கி அறிவூடே ஐவகையாக்
காண்அவஸ்தைக்கு அப்பாலைக் காணுநாள் எந்நாளோ
நீக்கப் பிரியா நினைக்கமறக் கக்கூடாப்
போக்குவரவு அற்ற பொருள் அணைவது எந்நாளோ. 4

அண்டருக்கும் எய்ப்பில்வைப்புஆம் ஆர்அமுதை-
[என்அகத்தில்
கண்டுகொண்டு நின்று களிக்குநாள் எந்நாளோ. 5

காட்டும் திருஅருளே கண்ஆகக் கண்டுபர
வீட்டுஇன்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநாள் எந்நாளோ. 6

நான்ஆன தன்மை நழுவியே எவ்உயிர்க்கும்
தான்ஆன உண்மைதனைச் சாருநாள் எந்நாளோ. 7

சிந்தை மறந்து திருஅருளாய் நிற்பவர்பால்
வந்தபொருள் எம்மையும்தான் வாழ்விப்பது எந்நாளோ.

17—1. பணி நாம் விடுவது-கருமத்தை நாம் விட்டொழிப்பது.

எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் வியாபகமாய்
உள்ளஒன்றை உள்ளபடி ஓருநாள் எந்நாளோ. 9

அருஉருவம் எல்லாம் அகன்றுஅதுவாய் ஆன
பொருள்[1]எமக்கு வந்து புலப்படுவது எந்நாளோ. 10

ஆரணமும் காணு[1] அகண்டிதா காரபரி
பூரணம்வந்து எம்மைப் பொருந்துநாள் எந்நாளோ. 11

சத்தொடுசித்து ஆகித் தயங்கியஆ னந்தபரி
சுத்த அகண்டசிவம் தோன்றுநாள் எந்நாளோ. 12

எங்குஎங்கும் பார்த்தாலும் இன்புஉறுவாய் நீக்கம்இன்றித்
தங்கும் தனிப்பொருளைச் சாருநாள் எந்நாளோ. 13

அடிமுடிகாட் டாதசுத்த அம்பரம்ஆம் ஜோதிக்
கடுவெளி[1]வந்து என்னைக் கலக்குநாள் எந்நாளோ. 14

ஒன்றனையும் காட்டா உளத்துஇருளைச் சூறைஇட்டு
நின்றபரஞ் ஜோதியுடன் நிற்குநாள் எந்நாளோ. 15

எந்தச் சமயம் இசைந்தும்அறி வூடுஅறிவாய்
வந்தபொரு ளேபொருளா வாஞ்சிப்பது எந்நாளோ. 16

எவ்வாறுஇங்கு உற்றுஉணர்ந்தார் யாவர் அவர்தமக்கே
அவ்வாறாய் நின்றபொருட்கு அன்புவைப்பது எந்நாளோ.

பெண்ஆண் அலிஎனவும் பேசாமல் என்அறிவின்
கண்ணூடே நின்றஒன்றைக் காணுநாள் எந்நாளோ. 18

நினைப்பும் மறப்பும்அற நின்றபரஞ் ஜோதி
தனைப்புலமா என்அறிவில்[1] சந்திப்பது எந்நாளோ. 19

10—1. அதுவாய் ஆன பொருள்-தன்னில் தானாய் நின்ற சிவம். 11—1. ஆரணமும் காணு-வேதங்களுக்கும் எட்டாத.

14—1. கடுவெளி-எல்லையில் அடங்காத பரவெளி.

19—1. புலமா என் அறிவில்-வெளியாக என் அறிவின் கண்ணே.

10. ஆனந்த இயல்பு

பேச்சுமூச்சு இல்லாத பேரின்ப வெள்ளம்உற்று
நீச்சுநிலை காணுமல்[1] நிற்குநாள் எந்நாளோ. 1

சித்தம் தெளிந்தோர் தெளிவில் தெளிவுஆன
சுத்த சுகக்கடலுள் தோயுநாள் எந்நாளோ. 2

சிற்றின்பம் உண்டுஊழ் சிதையஅனந் தம்கடல்போல்
முற்றின்ப வெள்ளம்[1]எமை மூடுநாள் எந்நாளோ. 3

எல்லைஇல்பே ரின்பமயம் எப்படிஎன் றோர்தமக்குச்
சொல்அறியா ஊமர்கள்போல் சொல்லுநாள் எந்நாளோ.

அண்டர்அண்ட கோடி அனைத்தும் உகாந்தவெள்ளம்[1]
கொண்டதுஎனப் பேரின்பம் கூடுநாள் எந்நாளோ. 5

ஆதிஅந்தம் இல்லாத ஆதிஅ நாதிஎனும்
ஜோதிஇன்பத் தூடே துளையுநாள் [1]எந்நாளோ. 6

சாலோகம் ஆதி சவுக்கியமும் விட்டநம்பால்
மேல்ஆன ஞானஇன்பம் மேவுநாள் எந்நாளோ. 7

தற்பரத்தின் உள்ளேயும் சாலோகம் ஆதிஎனும்
பொற்புஅறிந்துஆ னந்தம் பொருந்துநாள் எந்நாளோ.

உள்ளத்தின் உள்ளேதான் ஊறும் சிவானந்த
வெள்ளம் துளைந்து விடாய்தீர்வது எந்நாளோ. 9

கன்னலுடன் முக்கனியும் கற்கண்டும் ஜீனியுமாய்
மன்னும்இன்ப ஆரமுதை வாய்மடுப்பது எந்நாளோ. 10

1—1. நீச்சு நிலை காணுமல்-அகண்டத்தில் நீந்தி.
3—1. முற்றின்பவெள்ளம்-அளவற்ற ஆனந்தவெள்ளம்.
5—1. உகாந்த வெள்ளம்-ஊழிவெள்ளம்.
6—1. துளையும்நாள்-முழுகும் நாள்.

மண்ணூடு உழன்ற மயக்கம்எல்லாம் தீர்ந்திடவும்
விண்ணூடு எழுந்தசுகம் மேவுநாள் எந்நாளோ. 11

கானல் ஜலம்போன்ற கட்டுஉழலைப் பொய்தீர
வான்அமுத வாவி மருவுநாள் எந்நாளோ. 12

தீங்கரும்புஎன் ருல்இனியா தின்ருல் இனிப்பனபோல்
பாங்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநாள் எந்நாளோ. 13

புண்ணியபா வங்கள் பொருந்தாமெய் அன்பர்எல்லாம்
நண்ணியபே ரின்பசுகம் நான்அணைவது எந்நாளோ. 14

---

11. அன்பு நிலை

தக்கரவி கண்ட சரோருகம்போல்[1] என் இதயம்
மிக்கஅருள் கண்டு விகசிப்பது எந்நாளோ. 1

வானமுகில் கண்ட மயூரபக்ஷி போல[1]ஐயன்
ஞானநடம் கண்டு நடிக்குநாள் எந்நாளோ. 2

சந்திரனை நாடும் சகோரபக்ஷி போல்[1] அறிவில்
வந்தபரஞ் ஜோதியையான் வாஞ்சிப்பது எந்நாளோ. 3

குத்திர[1]மெய்ப் புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம்பு ஒன்று-
சித்தனைஎன் கண்ணுல் தெரிசிப்பது எந்நாளோ [ஆட்டும்

---

12. *கருத்து :* கானல் நீருக்கு ஒப்பான பிரபஞ்ச வாழ்வு என்னும் பொய்யை ஒதுக்கி மேலான சிவானந்தத் தடாகத்தில் எந்நாளும் முழுகுதல் வந்தெய்துவதாகுக.

1—1. ரவிகண்ட சரோருகம்போல் - சூரியனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் தாமரை மலர்வதுபோல.

2—1. மயூரபக்ஷிபோல-மயில் பறவை ஆடுதல் போல.

3—1. சகோரப்பக்ஷிபோல் - வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் சகோரம் என்னும் ஒருவகைப் பறவை போன்று.

4—1. குத்திரம்-(க்ஷுத்திரம்) இழிவு.

அந்தரத்தே நின்றுஆடும் ஆனந்தக் கூத்தனுக்குஎன்
சிந்தை திறைகொடுத்துச்[1] சேவிப்பது எந்நாளோ. 5

கள்ளன் இவன் என்றுமெள்ளக் கைவிடுதல் காரியமோ
வள்ளலே என்று வருந்துநாள் எந்நாளோ. 6

விண்நாடர் காணா விமலா பரஞ்ஜோதி
அண்ணாவா வாஎன்று அரற்றுநாள் எந்நாளோ. 7

ஏதுஏது செய்தாலும் என்பணிபோய் நின்பணிஆம்
மாதேவா என்று வருந்துநாள் எந்நாளோ. 8

பண்டும்காணேன்நான் பழம்பொருளே இன்றும்உனைக்
கண்டும்காணேன்[1]எனவும் கைகுவிப்பது எந்நாளோ. 9

பொங்குஏதம்[1] ஆன புழுக்கம்எலாம் தீர இன்பம்
எங்கேஎங் கேஎன்று இரங்குநாள் எந்நாளோ. 10

கடலின்மடை கண்டதுபோல் கண்ணீர் ஆறுஆக
உடல்வெதும்பி மூர்ச்சித்து உருகுநாள் எந்நாளோ. 11

புலர்ந்தேன் முகம்சருகாய்ப் போனேன்நின் காண
அலந்தேன்என்று ஏங்கி அழுங்குநாள் எந்நாளோ. 12

புண்ணீர்மை யாளர் புலம்புமா போல்புலம்பிக்
கண்ணீரும் கம்பலையும் காட்டுநாள் எந்நாளோ. 13

போற்றேன்என் றாலும்என்னைப் புந்திசெயும் வேத-
[னைக்குஇங்கு
ஆற்றேன்ஆற் றேன்என்று அரற்றுநாள் எந்நாளோ.

5—1. திறைகொடுத்து-கப்பம்கட்டி.

9—1. கண்டும் காணேன்-அரைகுறை ஞானம் படைத்தவனாக இருக்கின்றேன்.

10—1. பொங்கு ஏதம்-மிகுதியான குற்றம்.

பொய்ம்முடங்கும் பூமிசில போட்டுஅலறப் பூங்கமலன்
கைம்முடங்க நான்ஜனனக் கட்டுஅறுவது எந்நாளோ.

கல்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்கள்கை கோவாமல்
நல்குணத்தார் கைகோத்து நான்திரிவது எந்நாளோ. 16

துஷ்டனைமா மாயைச் சுழல்நீக்கி அந்தரமே
விட்டனையோ என்று வியக்குநாள் எந்நாளோ. 17

---

12. அன்பர் நெறி

அத்துவா[1] எல்லாம் அடங்கச்சோ தித்தபடி
சித்துஉருவாய் நின்ருர் தெளிவு அறிவது எந்நாளோ. 1

மூச்சு அற்றுச் சிந்தை முயற்சிஅற்று முதறிவாய்ப்
பேச்சு அற்ருேர் பெற்றஒன்றைப் பெற்றிடுநாள்
[எந்நாளோ. 2

கோட்டாலை ஆன[1] குணம்இறந்த நிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலே தேடுபொருள்[2] சேருநாள் எந்நாளோ. 3

கெடுத்தே பசுத்துவத்தைக் கேடுஇலா ஆனந்தம்
அடுத்தோர் அடுத்தபொருட்கு ஆர்வம்வைப்பது-
[எந்நாளோ. 4

---

15. **கருத்து**: நான் பிறவியைக் கடந்து என்விஷயத்தில் பிரம்மதேவனுக்கு வேலையில்லாமல் செய்தல் வந்து வாய்ப்பதாகுக.

1—1. அத்துவா (adhva) - ஆத்ம சாதனத்துக்குரிய முறைகள்.

3—1. கோட்டாலை ஆன - துன்பத்துக்கு ஏதுவான. **2.** தேட்டாலே தேடுபொருள்-விருப்பத்துடன் தேடவேண்டிய மெய்ப்பொருள், சிரேயஸ்.

கல்கண்டால் ஓடுகின்ற காக்கைபோல் பொய்ம்மாயச்
சொல்கண்டால் ஓடும்அன்பர் தோய்வுஅறிவது-
[எந்நாளோ. 5

மெய்த்தகுலம் கல்விபுனை வேஷம்எலாம் ஓடவிட்ட
சித்தர்ஒன்றும் சேராச் செயல்அறிவது எந்நாளோ. 6

குற்றச் சமயக் குறும்புஅடர்ந்து தற்போதம்
அற்றவர்கட்கு அற்றபொருட்கு அன்புவைப்பது-
[எந்நாளோ. 7

தர்க்கமிட்டுப் பாழ்ஆம் சமயக் குதர்க்கம்விட்டு
நிற்கும்அவர் கண்டவழி நேர்பெறுவது எந்நாளோ. 8

விறியவே தாந்தமுதல் மிக்கக லாந்தம்வரை
ஆறும்உணர்ந் தோர்உணர்வுக்கு அன்புவைப்பது-
[எந்நாளோ. 9

கண்ட இடம் எல்லாம் கடவுள்மயம் என்றுஅறிந்து
கொண்டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சில் கொண்டுஇருப்பது-
[எந்நாளோ. 10

பாக்கியங்கள் எல்லாம் பழுத்து மனம்பழுத்தோர்
நோக்கும் திருக்கூத்தை நோக்குநாள் எந்நாளோ. 11

எவ்உயிரும் தன்உயிர்போல் எண்ணும் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்பது எந்நாளோ. 12

---

6. கருத்து: நல்லொழுக்கத்தையும் தாண்டி அப்பால் போவது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்.

7. கருத்து: சிறுநெறியினின்று விலகிப் பெருநெறியைக் கடைப்பிடித்த சான்றோர்கள் மெய்ப்பொருளுக்கு அன்பு வைத்தல் கூடுவதாகுக.

13. அறிஞர் உரை

இருநிலனய்த் தீஆகி என்றதிருப் பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டுஅணைந்து பேச்சுஅறுவது-
[எந்நாளோ. 1

அற்றவர்கட்கு அற்றசிவன் ஆம்என்ற அத்வைத
முற்றுமொழி கண்டுஅருளில் மூழ்குநாள் எந்நாளோ. 2

தான்என்னை முன்படைத்தான் என்ற தகஉரையை
நான்என்னு உண்மைபெற்று நாம்உணர்வது எந்நாளோ.

என்னுடைய தோழனுமாய் என்ற திருப்பாட்டின்
நன்னெறியைக் கண்டுஉரிமை நாம்செய்வது எந்நாளோ.

ஆருடனே சேரும் அறிவுஎன்ற அவ்உரையைத்
தேரும் படிக்குஅருள் தான் சேருநாள் எந்நாளோ. 5

உன்னில்உன்னும் என்ற உறுமொழியால் என் இதயம்
தன்னில்உன்னி நன்னெறியைச் சாருநாள் எந்நாளோ. 6

நினைப்புஅறவே தான்நினைந்தேன் என்றநிலை நாடி
அனைத்தும்ஆம் அப்பொருளில் ஆழுநாள் எந்நாளோ. 7

சென்றுசென் றேஅணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்து ஒன்றுஆகி
நின்றுவிடும் என்றநெறி நிற்குநாள் எந்நாளோ. 8

ஆதிஅந்தம் இல்லா அரியபரஞ் ஜோதிஎன்ற
நீதிமொழி கண்டு அதுவாய் நிற்குநாள் எந்நாளோ. 9

பிறிதுஒன்றில் ஆசைஇன்றிப் பெற்றிருந்தேன் என்ற
நெறிஉடையான் சொல்லில்நிலை நிற்குநாள் எந்நாளோ.

திரைஅற்ற நீர்போல் தெளிய எனத்தேர்ந்த
உரைபற்றி உற்றுஅங்கு ஒடுங்குநாள் எந்நாளோ. 11

அறியா அறிவில் அவிழ்ந்துஏற என்ற
நெறிஆம் உரைஉணர்ந்து நிற்குநாள் எந்நாளோ. 12

எனக்குள்நீ என்றும் இயற்கையாப் பின்னும்
உனக்குள்நான் என்ற உறுதிகொள்வது எந்நாளோ. 13

அறிவை அறிவதுவே ஆகும் பொருள்என்று
உறுதிசொன்ன உண்மையினை ஒருநாள் எந்நாளோ. 14

---

14. நிற்கும் நிலை

பண்ணின் இசைபோலப் பரமன்பால் நின்றதிறன்
எண்ணிஅருள் ஆகி இருக்குநாள் எந்நாளோ. 1

அறிவோடு அறியாமை அற்றுஅறிவி னூடே
குறியில் அறிவுவந்து கூடுநாள் எந்நாளோ. 2

சொல்லால் மனத்தால் தொடராச்சம் பூரணத்தில்
நில்லா நிலையாய் நிலைநிற்பது எந்நாளோ. 3

செங்கதிரின் முன்மதியம் தேசுஅடங்கி நின்றிடல்போல்
அங்கணனுர் தாளில் அடங்குநாள் எந்நாளோ. 4

வானூடு அடங்கும் வளிபோல இன்புஉருஆம்
கோனூடு அடங்கும் குறிப்புஅறிவது எந்நாளோ. 5

செப்பரிய தண்கருணைச் சித்சுகனுர் பூரணத்தில்
அப்பினிடை உப்பாய் அணையுநாள் எந்நாளோ. 6

தூய அறிவுஆன சுகரூப ஜோதிதன்பால்
தீயில் இரும்புஎன்னத் திகழுநாள் எந்நாளோ. 7

---

2. கருத்து: பிரபஞ்சஞானத்தைத் தாண்டிப் பரஞானத்தில் கூடியிருப்பது வந்தமைவதாக.

தீதுஅணையாக் கர்ப்பூர தீபம்என நான்கண்ட
ஜோதியுடன் ஒன்றித் துரிசுஅறுவது எந்நாளோ. 8

ஆர்ஆரும் காணாத அற்புதனார் பொற்புஅடிக்கீழ்
நீர்ஆர் நிழல்போல் நிலாவுநாள் எந்நாளோ. 9

எட்டத் தொலையாத எந்தைபிரான் சந்நிதியில்
பட்டப் பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவது எந்நாளோ. 10

கருப்புவட்டை வாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப் போல
விருப்புஉவட்டா இன்புஉருவை மேவுநாள் எந்நாளோ.

துச்சப் புலனால் சுழலாமல் தண்அருளால்
உச்சிக் கதிர்ஸ்படிகம் ஒவ்வுநாள்[1] எந்நாளோ. 12

இம்மா நிலத்தில் இருந்தபடி யேஇருந்து
சும்மா அருளைத் தொடருநாள் எந்நாளோ. 13

தானவன்ஆம் தன்மைஎய்தித் தண்டம்என அண்டம்-
ஞானமத யானை நடத்துநாள் எந்நாளோ. [எங்கும்

ஒன்றுஇரண்டும் இல்லதுவாய் ஒன்றுஇரண்டும் உள்-
நின்ற சமத்துநிலை நேர்பெறுவது எந்நாளோ. [ளதுவாய்

பாசம்அக லாமல் பதியில் கலவாமல்
மாசுஇல் சமத்துமுக்தி வாய்க்குநாள் எந்நாளோ. 16

சிற்றறிவு மெள்ளச் சிதைந்துஎம்மான் பேரறிவை
உற்றுஅறியா வண்ணம்அறிந்து ஓங்குநாள் எந்நாளோ.

---

8. **கருத்து:** சுத்தமான கர்ப்பூரம் எரிந்தபின் எஞ்சி இருப்பது ஒன்றுமில்லை. அங்ஙனம் நான் பரத்தில் ஒன்றுபடும்பொழுது ஜீவபோதம் எஞ்சியிருப்பதில்லை.

12—1. உச்சிக்கதிர் ஸ்படிகம் ஒவ்வு நாள்-நடுப்பகலில் சூரியனுக்கு நிகராக ஸ்படிகம் பிரகாசிப்பதுபோல.

தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரின்நவை ஆம்அறிவுஎன்று
எந்தைஉணர் வேவடிவாய் எய்துநாள் எந்நாளோ. 18

போக்குவரவு அற்றவெளி போல்நிறைந்த போதநிலை
நீக்கம்அறக் கூடி நினைப்புஅறுவது எந்நாளோ. 19

காண்பானும் காட்டுவதும் காட்சியுமாய் நின்றஅந்த
வீண்பாவம் போய்அதுவாய் மேவுநாள் எந்நாளோ. 20

வாடாதே நானுவாய் மாயாதே எம்கோவை
நாடாதே நாடி நலம்பெறுவது எந்நாளோ. 21

ஆடலையே காட்டிஎனது ஆடல்ஒழித்து ஆண்டான்பொன்
தாள்தலைமேல் சூடித் தழைக்குநாள் எந்நாளோ. 22

மேலொடுகீழ் இல்லாத வித்தகனுர் தம்முடனே
பாலொடுநீர் போல்கலந்து பண்புறுவது எந்நாளோ. 23

அறியாது அறிந்துஎமைஆள் அண்ணலைநாம் ஆகக்
குறியாத வண்ணம் குறிக்குநாள் எந்நாளோ. 24

ஓராமல் மந்திரமும் உன்னுமல் நம்பரனைப்
பாராமல் பார்த்துப் பழகுநாள் எந்நாளோ. 25

ஊன்பற்றும் என்னேடு உறவுபற்றும் பூரணன்பால்
வான்பற்றும் கண்போல் மருவுநாள் எந்நாளோ. 26

ஆண்டான் மவுனி அளித்தஅறி வால்அறிவைத்
தூண்டாமல் தூண்டித் துலங்குநாள் எந்நாளோ. 27

ஆணவத்தோடு அத்வைதம் ஆனபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினேடு அத்வைதம் சாருநாள் எந்நாளோ. 28

---

21. கருத்து: வாட்டமுருமலும் பலவகையாக எண்ணி மலையாமலும் இறைவனை என் உள்ளத்தினுள் கண்டு நலம் பெறுதல் கூடுவதாகுக.

15. நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்கு உபாயம்

கன்மநெறி தப்பில் கடுநரகுஎன்று எந்நாளும்
நன்மைதரும் ஞானநெறி நான்அணைவது எந்நாளோ. 1

ஞானநெறி தானே நழுவிடினும் முப்பதத்துள்
ஆனமுக்தி[1] நல்கும்என அன்புறுவது எந்நாளோ. 2

பன்மார்க்கம் ஆன பலஅடிபட் டேனும்ஒரு
சொல்மார்க்கம் கண்டு துலங்குநாள் எந்நாளோ. 3

அத்வைதம் என்ற அந்நியச்சொல் கண்டுஉணர்ந்து
சுத்த சிவத்தைத் தொடருநாள் எந்நாளோ. 4

கேட்டல்முதல் நான்காலே கேடுஇலா நாற்பதமும்[1]
வாட்டம் அறஎனக்கு வாய்க்குநாள் எந்நாளோ. 5

என்னதுயான் என்பதுஅற எவ்இடமும் என்ஆசான்
சந்நிதியாக் கண்டுநிஷ்டை சாதிப்பது எந்நாளோ. 6

நாம்பிரமம் என்றால் நடுவேஒன்று உண்டாமால்
தேம்பிஎல்லாம் ஒன்றாய்த் திகழுநாள் எந்நாளோ. 7

முச்சகமே ஆதி முழுதும்அகண் டாகார
சச்சிதா னந்தசிவம் தான்என்பது எந்நாளோ. 8

எவ்வடிவும் பூரணம்ஆம் எந்தைஉருவு என்றுஇசைந்த
அவ்வடிவுக்கு உள்ளே அடங்குநாள் எந்நாளோ. 9

சிந்தித்தது எல்லாம் சிவபூ ரணம்ஆக
வந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குநாள் எந்நாளோ. 10

2—1. முப்பதத்துள் ஆன முக்தி-சரியை கிரியை யோக மாகிய மூன்று பதங்களால் வாய்க்கும் பேறு.

5—1. கேடு இலா நாற்பதமும் - சாலோக்யம், சாமீப்யம், சாருப்யம், சாயுஜ்யம் ஆகிய நான்கு நிலைகளும்.

தாங்கியபார் விண்ஆதி தானேஞா னக்கினியாய்
ஓங்கும் யோகஉணர்வு உற்றிடுநாள் எந்நாளோ. 11

ஆசனமூர்த் தங்கள் அறஅகண்டா காரசிவ
பூஜைசெய ஆசை பொருந்துநாள் எந்நாளோ. 12

அஞ்சுஎழுத்தின் உண்மை அதுஆன அப்பொருளை
நெஞ்சுஅழுத்தி ஒன்றுஆகி நிற்குநாள் எந்நாளோ. 13

அவ்உயிர்போல் எவ்உயிரும் ஆனபிரான் தன்அடிமை
எவ்உயிரும் என்றுபணி யாம்செய்வது எந்நாளோ. 14

தேசிகர்கோன் ஆன திறன்மவுனி நம்தமக்கு
வாசி கொடுக்க[1] மகிழுநாள் எந்நாளோ. 15

குருலிங்க ஜங்கமமாக் கொண்ட திருமேனி
அருள்மயம்என்று அன்புற்று அருள்பெறுவது எந்நாளோ.

---

46. காண்பேனோ என் கண்ணி

சிந்திக்கும் தோறும் தெவிட்டா அமுதேஎன்
புந்திக்குள் நீதான் பொருந்திடவும் காண்பேனோ. 1

கேவலத்தில் நான்கிடந்து[1] கீழ்ப்படாது இன்பஅருள்
காவலன்பால் ஒன்றிக் கலந்திடவும் காண்பேனோ. 2

துரியம் கடந்தஒன்றே தூவெளியாய் நின்ற
பெரியநிறை வேஉனைநான் பெற்றிடவும் காண்பேனோ. 3

மாசுஅற்ற அன்பர்நெஞ்சே மாறாத பெட்டகமாத்
தேசுஉற்ற மாமணிநின் தேசினையும் காண்பேனோ. 4

15—1. வாசி கொடுக்க-யோகதத்துவத்தை விளக்க.

2—1. கேவலத்தில் நான் கிடந்து-சாதாரண உலக நாட்டத்தில் நான் இருந்து.

மாயா விகார மலம்அகல எந்தைபிரான்
நேயாறு பூதி நிலைபெறவும் காண்பேனோ. 5

பொய்உலகும் பொய்உறவும் பொய்உடலும் பொய்எனவே
மெய்யநினை மெய்எனவே மெய்யுடனே காண்பேனோ 6

வால்அற்ற பட்டம்என மாயா மனப்படலம்
கால்அற்று வீழவும்முக் கண்உடையாய் காண்பேனோ. 7

உள்ளும் புறம்பும் ஒருபடித்தாய் நின்றுசுகம்
கொள்ளும் படிக்குஇறைநீ கூட்டிடவும் காண்பேனோ. 8

காட்டுகின்ற முக்கண் கரும்பே கனியேஎன்
ஆட்டம்எல்லாம் தீரஉனது ஆடலையும் காண்பேனோ. 9

தூங்காமல் தூங்கிச் சுகப்பெருமான் நின்நிறைவில்
நீங்காமல் நிற்கும் நிலைபெறவும் காண்பேனோ. 10

வாதவூ ராளிதனை வான்கருணை யால்விழுங்கும்
போதவூர் ஏறேநின் பொன்அடியும் காண்பேனோ. 11

சாட்டைஇலாப் பம்பரம்போல் ஆடும் ஜடஜால
நாட்டம்அற எந்தைசுத்த ஞானவெளி காண்பேனோ. 12

மன்றுஆடும் வாழ்வே மரகதம்சேர் மாணிக்கக்
குன்றேநின் தாள்கீழ்க் குடிபெறவும் காண்பேனோ. 13

பொய்என்று அறிந்தும்எமைப் போகஒட்டாது ஐயஇந்த
வையம் கனமயக்கம் ஆற்றிடவும் காண்பேனோ. 14

தாயினும் நல்ல தயாளுவே நின்னைஉன்னித்
தீயின்மெழுகு ஒத்துஉருகும் சிந்தைவரக் காண்பேனோ.

---

13. கருத்து: பொன்னம்பல வாசியே மரகதத்தின் பச்சைநிறம் பொருந்திய அம்பாள் சமேதனை மாணிக்கம் போன்ற செம்மைநிறம் வாய்ந்த மலையே உன்னில் நான் கலந்திருக்க அருள்பாலித்திடுக.

என்செயினும் என்பெறினும் என்இறைவா ஏழையன்யான்
நின்செயல்என்று உன்னும் நினைவுவரக் காண்பேனோ.

எள்ளத் தனையும் இரக்கம்இலா வன்பாவி
உள்ளத்தும் எந்தை உலவிடவும் காண்பேனோ. 17

வஞ்சகத்துக்கு ஆலயம்ஆம் வல்வினையேன் ஆகெடுவேன்
நெஞ்சுஅகத்தில் ஐயாநீ நேர்பெறவும் காண்பேனோ. 18

தொல்லைப் பிறவித் துயர்கெடவும் எந்தைபிரான்
மல்லல் கருணை[1] வழங்கிடவும் காண்பேனோ. 19

வாள்ஆரும் கண்ணார் மயல்கடலில் ஆழ்ந்தேன்சற்று
ஆள்ஆக எந்தை அருள்செயவும் காண்பேனோ. 20

பஞ்சாய்ப் பறக்கும்நெஞ்சப் பாவியைநீ கூவிஐயா
அஞ்சாதே என்றுஇன் னருள்செயவும் காண்பேனோ. 21

ஆடுகறங்கு ஆகி அலமந்து உழன்று[1]மனம்
வாடும்எனை ஐயாநீ வாஎனவும் காண்பேனோ. 22

சிஷ்டர்க்கு எளிய சிவனேயோ தீவினையேன்
மட்டற்ற ஆசை மயக்குஅறவும் காண்பேனோ. 23

உள்நின்று உணர்த்தும் உலப்புஇலா ஒன்றேநின்
தண்என்ற சாந்தஅருள் சார்ந்திடவும் காண்பேனோ. 24

ஓடும் கருத்துஒடுங்க உள்உணர்வு தோன்ற[1]நினைக்
கூடும் படிக்குஇறைநீ கூட்டிடவும் காண்பேனோ. 25

வாக்கால் மனத்தால் மதிப்புஅரியாய் நின்அருளை
நோக்காமல் நோக்கிநிற்கும் நுண்ணறிவு காண்பேனோ.

19—1. மல்லல் கருணை-பெருங்கருணை.
22—1. அலமந்து உழன்று-அலைந்து திரிந்து.
25—1. உள் உணர்வு தோன்ற-ஆத்மபோதம் மேலிட்டு.

இவ்உடம்பு நீங்கும்முனே எந்தாய்கேள் இன்னருளாம்
அவ்உடம்புக்கு உள்ளே அவதரிக்கக் காண்பேனோ. 27

நித்தமாய் ஒன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குணம்ஆம்
சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிடவும் காண்பேனோ.

கண்நிறைந்த மோனக் கருத்தேஎன் கண்ணேஎன்
உள்நிறைந்த மாயை ஒழிந்திடவும் காண்பேனோ. 29

அத்தா விமலா அருளாளா ஆனந்த
சித்தா எனக்குஉன்அருள் செய்திடவும் காண்பேனோ 30

வீணே பிறந்து இறந்து வேசற்றேன்[1] ஆசைஅறக்
காணேன் இறைநின் கருணைபெறக் காண்பேனோ. 31

சட்டைஒத்த இவ்உடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகஜ
நிஷ்டையைப்பெற்று ஐயா நிருவிகற்பம் காண்பேனோ.

எல்லாம் தெரியும் இறைவாஎன் அல்லல்எலாம்
சொல்லாமுன் நீதான் தொகுத்து இரங்கக் காண்பேனோ. 33

அண்டபகி ரண்டம் அனைத்தும் ஒருபடித்தாக்
கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையும் காண்பேனோ.

ஊன் இருந்த காயம் உடன் இருப்ப எந்தைநின்பால்
வான் இருந்தது என்னவும்நான் வந்திருக்கக் காண்பேனோ.

தினைஅத் தனையும் தெளிவுஅறியாப் பாவியேன்
நினைவில் பரம்பொருள்நீ நேர்பெறவும் காண்பேனோ. 36

துன்பம்எனும் திட்டுஅனைத்தும் சூறையிட ஐயாவே
இன்பவெள்ளம் வந்து இங்கு எதிர்ப்படவும் காண்பேனோ.

31—1. வேசற்றேன்-அலக்கழிந்தேன்.

47. ஆகாதோ என்கண்ணி

கல்லாத நெஞ்சம் கரைந்துஉருக எத்தொழிற்கும்
வல்லாய்நின் இன்பம் வழங்கினல் ஆகாதோ. 1

என்னை அறிய எனக்குஅறிவாய் நின்றுஅருள்நின்
தன்னைஅறிந்து இன்பநலம் சாரவைத்தால் ஆகாதோ. 2

பொய்ம்மயமே ஆன புரைதீர எந்தைஇன்ப
மெய்ம்மயம்வந்து என்னை விழுங்கவைத்தால் ஆகாதோ.

மட்டுஇல்லாச் சிற்சுகம்ஆம் வாழ்வேநின் இன்பமயம்
சிஷ்டர்போல் யான்அருந்தித் தேக்கவைத்தால் ஆகாதோ.

அத்தாநின் பொன்தாள் அடிக்கே அநுதினமும்
பித்துஆக்கி இன்பம் பெருகவைத்தால் ஆகாதோ. 5

மெல்லியலார் மோக விழற்குஇறைப்பேன் ஐயாநின்
எல்லையில்ஆனந்தநலம் இச்சித்தால் ஆகாதோ. 6

சுட்டுஅழகாய் எண்ணும்மனம் சூறையிட்டுஆனந்தமயக்
கட்டழகா நின்னைக் கலக்கவைத்தால் ஆகாதோ. 7

ஜோதியே நந்தாச் சுகவடிவே தூவெளியே
ஆதியே நின்னை அறியவைத்தால் ஆகாதோ. 8

நேசம் சிறிதும்இலேன் நிர்மலனே நின்அடிக்கே
வாசம் செயஇரங்கி வாஎன்றால் ஆகாதோ. 9

என்அறிவுக்கு உள்ளே இருந்ததுபோல் ஐயாவே
நின்அறிவுள் நின்னுடன்யான் நிற்கவைத்தால் ஆகாதோ.

ஆதிப் பிரானேஎன் அல்லல் இருள்அகலச்
ஜோதிப்ர காசமயம் தோற்றுவித்தால் ஆகாதோ. 11

ஆசைச் சுழல்கடலில் ஆழாமல் ஐயாநின்
நேசப் புணைத்தாள் நிறுத்தினல் ஆகாதோ. 12

பாசநிக ளங்கள்[1]எல்லாம் பஞ்சுஆகச் செஞ்செவே
ஈசனை வாஎன்று இரங்கினல் ஆகாதோ. 13

ஓயாஉள் அன்பாய் உருகிவாய் விட்டுஅரற்றிச்
சேய்ஆகி எந்தைநின்னைச் சேரவைத்தால் ஆகாதோ. 14

ஆதிஆம் வாழ்வாய் அகண்டிதமாய் நின்றபரஞ்
ஜோதிநீ என்னைத் தொழும்பன்என்றுல் ஆகாதோ. 15

விண்ஆரக் கண்ட விழிபோல் பரஞ்ஜோதி
கண்ஆர நின்நிறைவைக் காணவைத்தால் ஆகாதோ. 16

சேராமல் சேர்ந்துநின்று சின்மயனே நின்மயத்தைப்
பாராமல் பார்எனநீ பக்ஷம்வைத்தால் ஆகாதோ. 17

கண்ணுடி போலஎல்லாம் காட்டும் திருவருளை
உள்நாடி ஐயா உருகவைத்தால் ஆகாதோ. 18

மூலஇருள் கால்வாங்க[1] மூதறிவு தோன்றஅருள்
கோலம்வெளி ஆகஎந்த கூடுவித்தால் ஆகாதோ. 19

சாற்றரிய இன்பவெள்ளம் தாக்கும்அதில் நீமுளைக்கில்
ஊற்றம்உறும் என்னஅதில் உண்மைசொன்னல்-
[ஆகாதோ. 20

கையும் குவித்துஇரண்டு கண்அருவி பெய்யஅருள்
ஐயநின்தாள் கீழே அடிமைநின்றுல் ஆகாதோ. 21

48. இல்லையோ என்கண்ணி

ஏதும் தெரியாது எனைமறைத்த வல்இருளை
நாதநீ நீக்கஒரு ஞானவிளக்கு இல்லையோ. 1

13—1. பாசநிகளங்கள்-பாசமாகிய விலங்குகள்.
19—1. கால் வாங்க-அகன்றுபோக.

பணிஅற்று நின்று பதைப்புஅறஎன் கண்ணுள்
மணிஒத்த ஜோதிஇன்ப வாரிஎனக்கு இல்லையோ. 2

எம்மால் அறிவதுஅற எம்பெருமான் யாதும்இன்றிச்
சும்மா இருக்கஒரு சூத்திரம்தான் இல்லையோ. 3

நாய்க்கும் கடையானேன் நாதாநின் இன்பமயம்
வாய்க்கும் படிஇனிஓர் மந்திரம்தான் இல்லையோ. 4

ஊன்ஆக நிற்கும் உணர்வைமறந்து ஐயாநீ
தான்ஆக நிற்கஒரு தந்திரம்தான் இல்லையோ. 5

அல்லும் பகலும் அகண்டவடி வேஉனை நான்
புல்லும் படி[1]எனக்குஓர் போதனைதான் இல்லையோ. 6

49. வேண்டாவோ என்கண்ணி

கண்டவடிவு எல்லாம்நின் காட்சிஎன்றே கைகுவித்துப்
பண்டும்இன்றும் நின்றஎன்னைப் பார்த்துஇரங்க-
[வேண்டாவோ. 1

வாதனையோடு ஆடும் மனப்பாம்பு மாயஒரு
போதனைதந்து ஐயா புலப்படுத்த வேண்டாவோ. 2

தன்னை அறியத் தனிஅறிவாய் நின்றுஅருளும்
நின்னைஅறிந்து என்அறிவை நீங்கிநிற்க வேண்டாவோ.

அள்ளக் குறையா[1] அகண்டிதா னந்தம்எனும்
வெள்ளம்எனக்கு ஐயா வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ. 4

அண்டனே அண்டர் அமுதேஎன் ஆருயிரே
தொண்டனேற்கு இன்பம்தொகுத்துஇரங்க வேண்டாவோ.

பாராதே நின்று பதையாதே சும்மாதான்
வாராய் எனவும் வழிகாட்ட வேண்டாவோ. 6

6—1. புல்லும்படி-கலந்திருக்கும்படி.
4—1. அள்ளக்குறையா-முகக்கமுகக்கக் குறையாத.

50. நல்லறிவே என்கண்ணி

எண்நிறைந்த மேன்மைபடைத்து எவ்உயிர்க்கும்-
[அவ்உயிராய்க்
கண்நிறைந்த ஜோதியைநாம் காணவா நல்லறிவே. 1

சித்துஆன நாம்என் ஜடத்தைநாம் என்னஎன்றும்
சத்துஆன உண்மைதனைச் சாரவா நல்லறிவே, 2

அங்கும்இங்கும் எங்கும்நிறை அற்புதனர் பொற்புஅறிந்து
பங்கயத்துள் வண்டாய்ப் பயன்பெறவா நல்லறிவே. 3

கான்றசோறு என்ன[1] இந்தக் காசினிவாழ்வு அத்தனையும்
தோன்ற அருள்வெளியில் தோன்றவா நல்லறிவே. 4

---

51. பலவகைக் கண்ணி

என் அரசே கேட்டிலையோ என்செயலோ ஏதும்இலை
தன் அரசு நாடுஆகித் தத்துவம்கூத்து ஆடியதே. 1

பண்டுஒருகால் நின்பால் பழக்கம்உண்டோ எந்தை-
கண்டுஒருகால் போற்றக் கருத்தும் கருதியதே. [நினைக்

கண்டனவே காணும் அன்றிக் காணுவோ காணுஎன்
கொண்டுஅறிவேன் எந்தைநினைக் கூடும் குறிப்பினையே.

கல்ஆல் அடியில்வளர் கற்பகமே என் அளவோ
பொல்லா வினைக்குப் பொருத்தம்தான் சொல்லாயோ. 4

தப்பிதம்ஒன்று இன்றி அது தான்ஆக நிற்கஉண்மை
செப்பியதும் அல்லால்என் சென்னியது தொட்டனையே.[1]

4—1. கான்றசோறுஎன்ன-கக்கிய சோற்றினைப்போல.

5—1. என் சென்னியது தொட்டனையே-அடியேன் தலை மீது கை வைத்தாயே.

மாசு ஆன நெஞ்சன் இவன்[1] வஞ்சன் என்றே வாய்திறந்து
பேசா மவுனம் பெருமான் படைத்ததுவே. 6

கற்பதுஎல்லாம் கற்றேம்முக் கண்ணுடையாய் நின்பணி-
நிற்பதுகற்று அன்றே நிருவிகற்பம் ஆவதுவே. [யாய்

முன் அளவில் கர்மம் முயன்றான் இவன் என்றே
என் அளவில் எந்தாய் இரங்காது இருந்ததுவே. 8

நெஞ்சகம்வேறு ஆகி நினைக்கூட எண்ணுகின்ற
வஞ்சகனுக்கு இன்பம்எந்தாய் வாய்க்குமாறு எவ்வாறே.

பள்ளங்கள் தோறும் பரந்தபுனல் போல்உலகில்
உள்ளம் பரந்தால் உடையாய்என் செய்வேனே. 10

முன்நினைக்கப் பின்மறைக்கும் மூடஇருள் ஆகெடுவேன்
என்நினைக்க என்மறக்க எந்தை பெருமானே. 11

வல்லாளா[1] மோனநின் வான்கருணை என்னிடத்தே
இல்லாதே போனால்நான் எவ்வண்ணம் உய்வேனே. 12

வாக்கும் மனமும் மவுனம்உற எந்தைநின்னை
நோக்கும் மவுனம இந்த நூல்அறிவில் உண்டாமோ. 13

ஒன்றாய்ப் பலவாய் உலகம்எங்கும் தானேயாய்
நின்றாய்ஐ யாஎனைநீ நீங்கற்கு எளிதாமோ. 14

ஆவித் துணையே அருமருந்தே என்றனைநீ
கூவி அழைத்து இன்பம் கொடுத்தால் குறைவு ஆமோ.

6—1. மாசுஆன நெஞ்சன் இவன் - குற்றம் பொருந்திய மனத்தையுடையவன் இவன்.

8. கருத்து: இவன் முனனே கணக்கற்ற தீய கர்மங்களைப் புரிந்தவன் என்றுதானே எந்தையே நீ இரங்காதிருந்தது.

12—1. வல்லாளா-எல்லாம் வல்லவனே.

எத்தனையோ நின்விளையாட்டு எந்தாய்கேள் இவ்வளவு
[என்று
அத்தனையும் என்னால் அறியும் தரம்ஆமோ. 16

தேடுவார் தேடும் சிவனேயோ நின்திருத்தாள்
கூடுவான் பட்டதுயர் கூறற்கு எளிதாமோ. 17

பற்றினதைப் பற்றும்எந்தாய் பற்றுவிட்டால் கேவலத்தில்
உற்றுவிடும் நெஞ்சம்உனை ஒன்றிநிற்பது எப்படியோ. 18

ஒப்புஇலா ஒன்றேநின் உண்மைஒன்றும் காட்டாமல்
பொய்ப்புவியை மெய்போல் புதுக்கிவைத்தது
[என்னேயோ.[1] 19

காலால் வழிதடவும் காலத்தே கண்முளைத்தால்
போலே எனதுஅறிவில் போந்துஅறிவாய் நில்லாயோ.

தன்அரசு நாடாம் ஜடஜால பூமிமிசை
என்அரசே என்னை இறையாக நாட்டினையோ. 21

திங்கள்அமு தாநின் திருவாக்கை விட்டுஅரசே
பொங்கு விஷம் அனைய பொய்ந்நூல் புலம்புவனே.[1] 22

உன்னஉன்ன என்னை எடுத்து உள்விழுங்கும் நின்நிறைவை
இன்னம்இன்னம் காணாமல் எந்தாய் சுழல்வேனே. 23

ஆரா அமுது அனைய ஆனந்த வாரிஎன்பால்
தாராமல் ஐயாநீ தள்ளிவிட வந்ததுஎன்னே. 24

19—1. புதுக்கி வைத்தது என்னேயோ-அலங்கரித்து வைத்தது எதற்கோ.

22—1. பொங்கும் விஷம் அனைய பொய்ந்நூல் புலம்புவனே-பெரிய நஞ்சை ஒத்த பொய்யான விஷயங்கள் புதைந்துள்ள புஸ்தகங்களைப் படிப்பேனே.

52. நின்ற நிலை

நின்றநிலை யேநிலையா வைத்துஆ னந்த
நிலைதானே நிர்விகற்ப நிலையும் ஆகி,
என்றும்அழி யாதஇன்ப வெள்ளம் தேக்கி
இருக்களனைத் தொடர்ந்துதொடர்ந்து இழுக்கும்
[அந்தோ. 1

இருக்குஆதி மறைமுடிவும்[1] சிவாகமம் ஆதி
இதயமும்கை காட்டுளனவே இதயத்து உள்ளே
ஒருக்காலே உணர்ந்தவர்கட்கு எக்கா லும்தான்
ஒழியாத இன்பவெள்ளம் உலவா நிற்கும். 2

கற்றதும்கேட் டதும்தானே ஏதுக்கு ஆகக்
கடபடம்என்று உருட்டுதற்கோ? கல்ஆல் எம்மான்
குற்றம்அறக் கைகாட்டும் கருத்தைக் கண்டு
குணம்குறிஅற்று இன்பநிஷ்டை கூட அன்றோ. 3

53. பாடுகின்ற பனுவல்

பாடுகின்ற பனுவலோர்கள்,[1] தேடுகின்ற செல்வமே
நாடுகின்ற ஞானமன்றில்,[2] ஆடுகின்ற அழகனே. 1

அத்தன்என்ற நின்னையே, பக்திசெய்து பனுவலால்
பித்தன்இன்று பேசவே, வைத்ததுஎன்ன வாரமே.[1] 2

சிந்தைஅன்பு சேரவே, நைந்துநின்னை நாடினேன்
வந்துவந்துஉள் இன்பமே, தந்துஇரங்கு ஸ்தாணுவே.[1]

2—1. இருக்கு ஆதிமறை முடிவும்-ரிக் முதலிய வேதங்களில் அமைந்துள்ள உபநிஷதங்களிலும்.

1—1. பனுவலோர்கள் - ஞான நூல் உணர்ச்சி உடையவர்கள். *2.* ஞானமன்றில்-சித் அம்பலத்தில்.

2—1. வாரமே-பெருமையே.

3—1. ஸ்தாணுவே-(sthanu) நிலைத்த பொருளே.

அண்டர்அண்டம் யாவும்நீ, கொண்டுநின்ற கோலமே
தொண்டர்கண்டு சொரிகணீர், கண்டநெஞ்சு கரையுமே.

அன்னைபோல அருள்மிகுத்து, மன்னும்ஞான வரதனே
என்னையே எனக்குஅளித்த, நின்னையானும் நினைவனே.

---

54. வண்ணம்

அருளென் பனவும்அன்றி உருஎன் பனவும்அன்றி
அகமும் புறமும் அன்றி—முறைபிற ழாது,
குறியும் குணமும்அன்றி நிறைவும் குறைவும்அன்றி
மறைஒன்று எனவிளம்ப—விமலமது ஆகி,
அசலம் பெறஉயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலம் சபலம்என்றுஉள்—அறிவினர் காண[1]
—ஞானவெளியிடை மேவும்உயிராய்,

அனல்ஒன் றிடஎரிந்து புகைமண் டிடுவது அன்று[2]
புனல்ஒன் றிடஅமிழ்ந்து—மடிவிலது ஊதை
சருவும் பொழுது[3]உயர்ந்து சலனம் படுவது அன்று
சமர்கொண்டு அழிவதுஅன்று[4]ஓர்-இயல்பினது ஆகும்;
அவன்என் பதுவும் அன்றி அவள்என் பதுவும்அன்றி
அதுஎன் பதுவும்அன்றி—எழில்கொடு உலாவும்
—ஆரும்நிலைஅறி யாதபடியே, ½

½—1. சபலம் சபலம் என்று உள் அறிவினர் காண-வாய்ப்பு வாய்ப்பு என்று மனத்தில் நினைக்கின்ற பேரறிஞர் தரிசிக்க. 2. புகைமண்டிடுவது அன்று - புகை மிகுவது அன்று. 3. ஊதை சருவும் பொழுது-காற்றடிக்கும் பொழுது. 4. சமர்கொண்டு அழிவது அன்று - சண்டையில் சாவதன்று.

இருள்என் பதுவும்அன் றி ஒளிஎன் பதுவும்அன் றி
எவையும் தன்உள் அடங்க ஒருமுதல் ஆகும்;
உளதுஎன் பதுவும்அன் றி இலதுஎன் பதுவும்அன் றி
உலகம் தொழ இருந்த—அயன்முத லோர்கள்
எவரும் கவலைகொண்டு சமயங் களில்விழுந்து
சுழலும் பொழுதுஇரங்கி அருள்செயு மாறு
—கூறரியஜக மாயை அறவே,

எனதுஎன் பதைஇகழ்ந்த அறிவின் திரளில்நின்றும்
அறிவுஒன்று எனவிளங்குப் உபயமது ஆக
அறியும் தரமுமஅன் று பிறியும் தரமும்அன் று
அசரம சரம இரண்டின்—ஒருபடி ஆகி,
எதுசந் ததம்நிறைந்தது எதுசிந் தனை இறந்தது
எதுமங் களசுபங்கொள்—சுகவடிவு ஆகும்
—யாதுபரம்அதை நாடி அறிநீ, ½

பருவம் குல்வுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடம் தனில்விழுந்து—கெடுநினைவு ஆகி,
வலையின் புடைமறந்த மறிஎன்று அவசம்உண்டு[1]
வசனம் திரமும்இன்றி—அவர்இதழ் ஊறல்
பருகும் தொழில் இணங்கி இரவும் பகலும் இன்சொல்
பருகும் படிதுணிந்து—குழல்அழகு ஆக,
—மாலைவகைபல சூடிஉடனே,

பதுமம் தனை இசைந்த முலைஎன்று அதைஉகந்து
வரிவண்டு எனஉழன்று—கலிஎன ஆடும்
சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனைதண் டைகள்முழங்கும்
ஒலிநன்று எனமகிழ்ந்து—செவிகொள, நாசி

¾—1. வலையின் புடைமறந்த மறி என்று அவசம் உண்டு-வலையின்கண் சிக்கிக்கொண்ட மானை ஒத்துத் துன்பமடைந்து.

பசுமஞ் சளின்வியந்த மணம்முந் திடமுகந்து,
பவமிஞ் சிடஇறைஞ்சி—வரிசையி னூடு
—காலின்மிசைமுடி சூடிமயலாய், 3/4

மருளும் தெருளும்வந்து கதிஎன் பதைமறந்து
மதனன் சலதிபொங்க—இரணமது ஆன
அளிபுண் தனைவளைந்து விரல்கொண்டு உறஅளைந்து
சுரதம் சுகம்இதுஎன்று—பரவசம் ஆகி,
மருவும் தொழில்மிகுந்து தினமும் தினமும்விஞ்சி
வளரும் பிறைகுறைந்த—படிமதி சோர
—வானரமதுஎன மேனிதிரையாய்,

வயதும் படஎழுந்து பிணியும் திமிதிம்என்று
வரவும் செயல்அழிந்துஉள்—இருமலும் ஆகி,
அனமும் செலுதல்இன்றி விழியும் சுடர்கள்இன்று
முகமும் களைகள்இன்று—சரிஎன நாடி,
மனைஇன் புறஇருந்த இனமும் குலைகுலைந்து
கலகம் செயஇருண்ட—யமன்வரும் வேளை
—ஏதுதுணைபழி காரமனமே! 1

---

55. அகவல்

திருஅருள் ஞானம் சிறந்துஅருள் கொழிக்கும்
குருவடிவு ஆன குறைவுஇலா நிறைவே
நின்ற ஒன்றே நிர்மல வடிவே
குன்றாப் பொருளே குணப்பெருங் கடலே
ஆதியும் அந்தமும் ஆனந்த மயம்ஆம்

ஜோதியே சத்தே தொலைவுஇலா முதலே
சீர்மலி தெய்வத் திருஅருள் அதனல்

பார்முதல் அண்டப் பரப்புஎலாம் நிறுவி,
அண்டசம் முதல்ஆம் எண்தரு நால்வகை
ஏழு பிறவியில் தாழாது ஓங்கும்

அனந்த யோனியின் இனம்பெற மல்க,
அணுமுதல் அசலம் ஆன ஆக்கையும்
கணம்முதல் அளவுஇல் கற்ப காலமும்
கர்மப் பகுதித் தொன்மைக்கு ஈடா
இமைப்பொழு தேனும் தமக்குஎன அறிவுஇலா

ஏழை உயிர்த்திரள் வாழ அமைத்தனை;
எவ்உடல் எடுத்தார் அவ்உடல் வாழ்க்கை
இன்பம் எனவே துன்பம் இலைஎனப்
பிரியா வண்ணம் உரிமையின் வளர்க்க
ஆதரவு ஆகக் காதலும் அமைத்திட்டு,

ஊகம் இன்றியே தேகம் நான்என
அறிவுபோல்அறி யாமை இயக்கிக்
காலமும் கர்மமும் கட்டும் காட்டியே
மேலும் நரகமும் மேதகு சுவர்க்கமும்
மால்அற வகுத்தனை ஏலும் வண்ணம்;

அமையாக் காதலில் சமய கோடி
அறம்பொருள் ஆதி திறம்படு நிலையில்
குருவாய் உணர்த்தி, ஒருவர்போல் அனைவரும்
தத்தம் நிலையே முக்தி முடிவுஎன
வாத தர்க்கமும் போத நூல்களும்

நிறைவில் காட்டியே குறைவுஇன்றி வயங்க
அங்குஅங்கு நின்றனை; எங்கும் ஆகிச்,

சமயா தீதத் தன்மை ஆகி,
இமையோர் முதலிய யாவரும் முனிவரும்
தம்மைக் கொடுத்திட்டு எம்மை ஆள்என

ஏசற்று இருக்க மாசுஅற்ற ஞான
நலமும் காட்டினை; ஞானம் இலேற்கு
நிலையும் காட்டுதல் நின்அருட் கடனே.

56. ஆனந்தக் களிப்பு*

சங்கர சங்கர சம்பு—சிவ, சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு

ஆதி அநாதியும் ஆகி—எனக்கு
ஆனந்த மாய்அறி வாய்நின்று இலங்கும்
ஜோதி மவுனியாய்த் தோன்றி—அவன்
சொல்லாத வார்த்தையைச்[1] சொன்னாண்டி தோழி
—சங்கர 1

சொன்னசொல் ஏதுஎன்று சொல்வேன்—என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா இருத்தி
முன்னிலை ஏதும்இல் லாதே—சுகம்
முற்றச்செய் தேஎனைப் பற்றிக்கொண் டாண்டி
—சங்கர 2

பற்றிய பற்றுஅற உள்ளே—தன்னைப்
பற்றச்சொன் னான்பற்றிப் பார்த்த இடத்தே

---

*இதுவும் அந்தாதித் தொடை.

சங்கரன்- (சம்+கரன்)-நலத்தைச் செய்பவன். சம்பு-(**sambhu**) ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவன். சிவன்-மங்கள மானவன்.

1—1. சொல்லாத வார்த்தையை-சொல்லால் உணர்த்த

பெற்றதை ஏதுஎன்று சொல்வேன்—சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினுன் தோழி —சங்கர 3

பேசா இடும்பைகள் பேசிச்[1]-சுத்தப்
பேய்அங்கம் ஆகிப் பிதற்றித்[2] திரிந்தேன்
ஆசா பிசாசைத் துரத்தி—ஐயன்
அடியிணைக் கீழே அடக்கிக்கொண் டாண்டி-சங்கர 4

அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே—அவன்
ஆகிய மேனியில் அன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக்கொண் டான்என்னைத் தன்னுள்—சற்றும்
வாய்பேசா வண்ணம் மரபும்[1]செய் தாண்டி-சங்கர 5

மரபைக் கெடுத்தனன்[1] கெட்டேன்—இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வுஎனக்கு இல்லை
கரவு புருஷனும்[2] அல்லன்—என்னைக்
காக்கும் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்னே—சங்கர 6

கடலின் மடைவிண்டது என்ன—இரு
கண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய
உடலும் புளகிதம் ஆக—எனது
உள்ளம் உருக உபாயம்செய் தாண்டி —சங்கர 7

முடியாத சின் முத்திரையை.

4—1. பேசா இடும்பைகள் பேசி-பேசத்தகாத பழிச் சொற்களைப் பகர்ந்து. 2. பேய் அங்கம் ஆகிப் பிதற்றி-பேய் உடம்புகொண்டு உளறி.

5—1. வாய்பேசா வண்ணம் மரபும்-இறைவனையன்றி வேறு எதைப்பற்றியும் பேசாத முறைமையும்.

6—1. மரபைக் கெடுத்தனன்-உலக வாழ்க்கை முறையை மாற்றியமைத்தான். 2. கரவு புருஷனும்-கள்ளக் கணவனும்.

உள்ளதும் இல்லது மாய்[1]முன்–உற்ற
உணர்வது வாய்உன் உளம்கண்டது எல்லாம்
தள்ளனச் சொல்லிஎன் ஐயன்–என்னைத்
தான்ஆக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி
—சங்கர 8

பார்ஆதி[1] பூதம்நீ அல்லை–உன்னிப்
பார்இந் திரியம் கரணம்நீ அல்லை
ஆராய் உணர்வுநீ என்றான்–ஐயன்
அன்பாய் உரைத்தசொல் ஆனந்தம் தோழி-சங்கர 9

அன்பருக்கு அன்புஆன மெய்யன்–ஐயன்
ஆனந்த மோனன் அருள்குரு நாதன்
தன்பாதம் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தான்அறிந் தேன்மனம் தான் இறந் தேனே-சங்கர 10

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த–எனக்கு
எவ்வணம் வந்ததுஎன்று எண்ணியான் பார்க்கில்
மறப்பும் நினைப்புமாய் நின்ற–வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி —சங்கர 11

மனதேகல்[1] லால்எனக்கு அன்றோ–தெய்வ
மவுன குருஆகி வந்துகை காட்டி
எனதுஆம் பணிஅற மாற்றி–அவன்
இன்னருள் வெள்ளத்து இருத்திவைத் தாண்டி
—சங்கர 12

8—1. உள்ளதும் இல்லதுமாய் - தோற்றத்தில் இருப்பதும் இல்லாததும் ஆகி.

9—1. பார்ஆதி-மண் முதலான.

12—1. மனதே கல்-மனம் கல்லாலான ஜடவஸ்து.

அருளால்[1] எவையும்பார் என்றான்—அத்தை
அறியாதே சுட்டிஎன் அறிவாலே பார்த்தேன்[2]
இருள்ஆன பொருள்கண்டது அல்லால்—கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி—சங்கர 13

என்னையும் தன்னையும் வேறா—உள்ளத்து
எண்ணாத வண்ணம் இரண்டுஅற நிற்கச்
சொன்னது மோஒரு சொல்லே—அந்தச்
சொல்லால் விளைந்த சுகத்தைஎன் சொல்வேன்
—சங்கர 14

விளையும் சிவானந்த பூமி—அந்த
வெட்ட வெளிநண்ணித் துஷ்ட இருள்ஆம்
களையைக் களைந்து[1]பின் பார்த்தேன்—ஐயன்
களை அன்றி[2] வேறுஒன்றும் கண்டிலன் தோழி
—சங்கர 15

கண்டார் நகைப்புஉயிர் வாழ்க்கை—இரு
கண்காண நீங்கவும் கண்டோம் துயில்தான்
கொண்டார்போல் போனாலும் போகும்—இதில்
குணம்ஏது நலம்ஏது கூறாய்நீ தோழி —சங்கர 16

நலம்ஏதும் அறியாத என்னைச்—சுத்த
நாதாந்த மோனம்ஆம் நாட்டம்தம் தேசம்
சலம்ஏதும் இல்லாமல்[1] எல்லாம்—வல்லான்
தாளால்என் தலைமீது தாக்கினான் தோழி—சங்கர 17

13—1. அருளால்-சிவமயமாக. 2. அறிவாலே பார்த்தேன்-ஜீவபோதங்கொண்டு பார்த்தேன்.

15—1. துஷ்ட இருள்ஆம் களையைக் களைந்து-கொடிய இருளாகிய அக்ஞானத்தை ஒதுக்கி. 2. ஐயன் களை அன்றி-சிதாகாசத்தின் அழகே அல்லாமல்.

17—1. சலம் ஏதும் இல்லாமல்-மனத்தின்கண் சலனம் ஒன்றும் இல்லாமல்.

தாக்கும்நல் ஆனந்த ஜோதி–அணு
　　தன்னில் சிறிய எனைத்[1]தன் அருளால்
போக்கு வரவுஅற்று இருக்கும்–சுத்த
　　பூரணம் ஆக்கினன் புதுமைகாண் மின்னே-சங்கர 18

ஆக்கி அளித்துத் துடைக்கும்–தொழில்
　　அத்தனை வைத்தும்எள் அத்தனை யேனும்
தாக்குஅற நிற்கும் சமர்த்தன்–உள்ள
　　சாக்ஷியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி —சங்கர 19

சிந்தை பிறந்ததும் ஆங்கே–அந்தச்
　　சிந்தை இறந்து தெளிந்ததும் ஆங்கே
எந்த நிலைகளும் ஆங்கே–கண்ட
　　யான்தான் இரண்டுஅற்று இருந்ததும் ஆங்கே
—சங்கர 20

ஆங்குஎன்றும் ஈங்குஎன்றும் உண்டோ–சச்சி
　　தானந்த ஜோதி அகண்ட வடிவாய்
ஓங்கி நிறைந்தது கண்டால்–பின்னர்
　　ஒன்றுஎன்று இரண்டுஎன்று உரைத்திடல் ஆமோ
—சங்கர 21

என்றும் அழியும்இக் காயம்–இத்தை
　　ஏதுக்கு மெய்என்று இருந்தீர் உலகீர்
ஒன்றும் அறியாத நீரோ–யமன்
　　ஓலைவந் தால்சொல்ல உத்தரம் உண்டோ-சங்கர 22

உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர்–மலம்
　　ஊறித் ததும்பும் உடலைமெய் என்று

18—1. அணு தன்னில் சிறிய எனை-அணுவிலும் சிறியனாகிய என்னை.

கொண்டோ பிழைப்பது இங்கு ஐயோ–அருள்
 கோலத்தை மெய்என்று கொள்ளவேண் டாவோ
—சங்கர 23

வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும்–அந்த
 வில்லங்கத் தாலே விளையும் ஜனனம்
ஆண்டான் உரைத்த படியே–சற்றும்
 அசையாது இருந்துகொள் அறிவுஆகி நெஞ்சே
—சங்கர 24

அறிவாரும் இல்லையோ ஐயோ–என்னை
 யார்என்று அறியாத அங்கதே சத்தில்[1]
வறிதே[2] காமத்தீவில் சிக்கி–உள்ள
 வான்பொருள் தோற்கவோ வந்தேன்நான் தோழி
—சங்கர 25

வந்த வரவை மறந்து–மிக்க
 மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தில் ஆழும்
இந்தம யக்கை அறுக்க–எனக்கு
 எந்தை மெய்ஞ்ஞான எழில்வாள் கொடுத்தான்
—சங்கர 26

வாள்ஆரும் கண்ணியர் மோகம்–யம
 வாதைக் கனலை வளர்க்கும்மெய் என்றே
வேளான் அவனும்மெய் விட்டான்[1]–என்னில்
 மிக்கோர் துறக்கை விதிஅன்றோ தோழி–சங்கர 27

விதிக்கும் பிரபஞ்சம் எல்லாம்–சுத்த
 வெயில் மஞ்சள்என்னவே[1] வேதாக மங்கள்

25—1. அங்க தேசத்தில் - சரீரமாகிய தேசத்தில். 2. வறிதே-அறியாமை மயமாய் இருக்கிற.

27—1. வேளான் அவனும் மெய்விட்டான் - மன்மதனும் உடலில்லாது இருக்கிறன்.

28–1. சுத்தவெயில் மஞ்சள் என்னவே-கடும் வெயிலில் காய்ந்த மஞ்சள் வெளுத்துப் போவது போன்று.

மதிக்கும் அதனை மதியார்—அவர்
மார்க்கம்துன் மார்க்கம்சன் மார்க்கமோ மானே
—சங்கர 28

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம்—மனத்
தூயர்க்குப் பற்ருது சொன்னேன் ஜனகன்
தன்மார்க்க நீதிதிஷ் டாந்தம்—அவன்
தான்அந்தம் ஆன சதானந்தன் அன்ருே—சங்கர 29

அன்றுஎன்றும் ஆம்என்றும் உண்டோ—உனக்கு
ஆனந்தம் வேண்டின் அறிவுஆகிச் சற்றே
நின்ருல் தெரியும் எனவே—மறை
நீதிஎம் ஆதி நிகழ்த்திஞன் தோழி. 30

சங்கர சங்கர சம்பு—சிவ, சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓம் தத் ஸத்

குறிப்பு: 12. இறைவனுடைய மகிமையைப் பலர்கூடிப் பாடுவது பஜனை. பக்தியும் ஞானமும் வேண்டுமென்று இறைவனிடம் வேண்டிக்கொள்வது பிரார்த்தனையாகும். இறைவனுடைய நாமத்தை மனத்துக்குள்ளேயே திரும்பத்திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது ஜபம். இறைவனுடைய சொருபத்தை உள்ளத்தினுள்ளே ஆழ்ந்து உள்குவது தியானம்.

பஜனை, பிரார்த்தனை, ஜபம், தியானம் ஆகிய நான்கும் சேர்ந்து அமைந்திருப்பது ஆனந்தக் களிப்பு. ஆனந்தம் பிரம்மம் என்பது ஒரு மஹாவாக்கியம். ஏகாந்தத்தில் இருந்து கொண்டு ஆனந்தக் களிப்பில் ஈடுபடலாம். பலருடன் கூடி இருந்து செய்யும் ஐக்கிய வணக்கத்தின் மூலமும் இதில் திளைத்திருக்கலாம். இதற்கு ஏற்ப ஆத்மசாதகன் சாதனத்தில் முன்னேற்றம் அடைகிருன்.

தாயுமான சுவாமிகள் மாணாக்கர்

அருளையர்

தாயுமானசுவாமிகளைத் துதிசெய்த

அருள்வாக்கிய அகவல்

திருவளர் கருணைச் சிவானந்த பூரணம்
ஒருவரும் அறியா ஒருதனிச் சித்து
நவம்தரு பேதமாய் நாடகம் நடித்துப்
பவம்தனை நீக்கிப் பரிந்துஅருள் பராபரம்
கண்ணும் கருத்தும் கதிர்ஒளி போல

நண்ணிட எனக்கு நல்கிய நன்மை
ஒன்றாய்ப் பலவாய் ஒப்புஇலா மோனக்
குன்றாய் நிறைந்த குணப்பெருங் குன்றம்
மண்ணையும் புனலையும் வளியையும் கனலையும்
விண்ணையும் படைத்த வித்துஇலா வித்துப்

பந்தம் அனைத்தையும் பாழ்பட நூறிஎன்
சிந்தையுள் புகுந்த செழுஞ்சுடர் ஜோதி
விள்ஒணா ஞானம் விளங்கிய மேலோர்
கொள்ளைகொண்டு உண்ணக் குறைவுஇலா நிறைவு
தாள்தா மரைமலர்த் தாள்நினைப் பவர்க்குக்

காட்டா இன்பம் காட்டிய கதிநிலை
வாக்கால் மனத்தால் மதித்திட அரிதுஎன
நோக்காது இருக்க நோக்கிய நோக்கம்
ஆதியாய் அறிவாய் அகண்டமாய் அகண்ட
ஜோதியாய் விரிந்து துலங்கிய தோற்றம்

பரவெளி தன்னில் பதிந்தஎன் உளத்தில்
விரவி விரவி மேற்கொளும் வெள்ளம்
சுட்டுக்கு அடங்கா ஜோதி அடியார்
மட்டுக்கு அடங்கும் வான்பெருங் கருணை
எல்லைக்கு அடங்கா ஏகப் பெருவெளி

தில்லைப் பொதுவில் திருநடத் தெய்வம்
வாதவூர் எந்தையை வரிசையாய் விழுங்கும்
போதவூர் மேவுகர்ப் பூர விளக்குச்
சுகரை அகண்டத் தூவெளி எல்லாம்
திகழவே காட்டும் சின்மய சாக்ஷி

செழுந்தமிழ் அப்பரைச் சிவலிங்கம் ஆகி
விழுங்கிய ஞான வித்தக வேழம்
எழில்தரு பட்டினத்து இறைவரை என்றும்
அழிவுஇலா இலிங்கம் ஆக்கிய அநாதி
சாந்த பூமி தண்அருள் வெள்ளம்

ஆர்ந்த நீழல் அசையாக் ககனம்
பரவுவார் நெஞ்சில் பரவிய மாட்சி
இரவுபகல் அற்ற ஏகாந்தக் காட்சி
ஆட்சிபோல் இருக்கும் அகிலம் தனக்குச்
சாக்ஷியாய் இருக்கும் தாரகத் தனிமுதல்

ஆணும் பெண்ணும் அலியும்அல் லாததுஓர்
தாணுவாய் நின்ற சத்துஆம் தனிச்சுடர்
எள்ளும் எண்ணெயும் எப்படி அப்படி
உள்ளும் புறம்பும் உலாவிய ஒருபொருள்
அளவுஇலா மதம்தொறும் அவர்அவர் பொருள்என

உளம்நிறைந்து இருக்கும் ஒருபொன் பணிதி
துள்ளும் மனப்பேய் துடிக்கத் தறிக்கக்

கொள்ளும் மோனவாள் கொடுத்திடும் அரசு
பெரிய பேறு பேசாப் பெருமை
அரிய உரிமை அளவுஇலா அளவு

துரிய நிறைவு தோன்றா அதீதம்
விரியும்நல் அன்பு விளைத்திடும் விளைவு
தீராப் பிணிஆம் ஜெனனம் அறுக்க
வாரா வரவாய் வந்தசஞ் சீவி
ஆலைக் கரும்புபாகு அமுதக் கட்டிநீள்

சோலைக் கனிபலாச் சுளைகத லிக்கனி
பாங்குறு மாங்கனி பால்தேன் சருக்கரை
ஓங்குகற் கண்டுசேர்த்து ஒன்றாய்க் கூட்டி
அருந்திய ரசம்என அறிஞர் சமாதியில்
பொருந்திய இன்பம் பொழிசித் சுகோதயம்

எங்கணும் நிறைந்த இயல்பினை எனக்குச்
செங்கையால் விளங்கத் தெரித்தமெய்த் தேசிகன்
தன்னைஅறி வித்துத் தத்பரம் ஆகி
என்உளத்து இருந்துஅருள் ஏக நாயகன்
அடிமுடி இல்லா அரும்பொருள் தனக்கு

முடிஅடி இதுஎன மொழிந்திடும் முதல்வன்
மெய்அலால் மற்றவை மெய்அல எல்லாம்
பொய்என அறிஎனப் புன்னகை புரிந்தோன்
அருளும் பொருளும் அபேதமாய் இருந்தும்
இருதிறன் என்னும் இயலும்உண்டு என்றோன்

அருள்உனக்கு உண்டேல் அருளும் வெளிப்படும்
பொருள்மயம் தானே பொருந்தும்என்று உரைத்தோன்
சத்துஅசத்து இரண்டு தன்மையும் தானே

ஒத்தலால் சதசத்து உனக்குளன உரைத்தோன்
ஆணவம் அருவிடின் அருள்உருது என்னக்

காணரு நேர்மையால் காணவே உரைத்தோன்
ஜென்மம்உள் ளளவும் தீராது இழுக்கும்
கன்மம் விடாதுஎனக் காட்டிய வள்ளல்
உளதுஇலது எனவும் உறுதலால் மாயை
வளம்இலது எனவும் வகுத்துஇனிது உரைத்தோன்

இல்லறத்து இருந்தும் இதயம் அடக்கிய
வல்லவன் தானே மகாயோகி என்றேன்
துறவறத்து இருந்தும் சூழ்மனக் குரங்குஒன்று
அறவகை அறியான் அக்ஞானி என்றேன்
இறவா மனம்தான் இறக்க உணர்த்திப்

பிறவா வரம்தரும் பேரறி வாளன்
அத்தனது அருளால் அனைத்தையும் இயக்கும்
சுத்தமா மாயையின் தோற்றம்என்று உரைத்தோன்
இருள்மலம் அகல இசைந்துஅதில் அழுந்தும்
பொருள்அருள் திரோதைப் பொற்புஎனப் புகன்றேன்

வீறு சிவம்முதல் விளம்பிய படியே
ஆறும் அநாதிஎன்று அறிஞருக்கு உரைப்போன்
கொல்லா விரதம் குவலயத் தோர்கள்
எல்லாம் பெறுமின்என்று இயம்பிய தயாநிதி
தருமமும் தானமும் தவமும் புரிபவர்க்கு

உரிமையாய் அவரோடு உறவு கலப்பவன்
தன்உயிர் போலத் தரணியில் மருவிய
மன்உயிர் அனைத்தையும் வளர்த்திடும் வேந்தன்
களவுவஞ் சனைகள்செய் கருமிகள் தமக்கும்
தெளிவுவந்து உறஅருள் செய்திடும் திறத்தோன்

தான்பெறும் பேறு ஜகம்எலாம் பெறவே
வான்பெருங் கருணை வழங்கிய மாரி
தஞ்சம்என்று அடைந்த தாபதர் தம்மை
அஞ்சல்என்று ஆளும் அறிஞர் சிகாமணி
ஜீவ கோடிகளும் சித்தர் கோடிகளும்
யாவரும் புகழ யாவையும் உணர்ந்தோன்
யான்எனது என்னு இறைவன்எம் பெருமான்
தான்அவன் ஆகிய தலைவன்எம் கோமான்
அருணை கிரியார்க்கு ஆறு முகன்சொலும்
பொருள்நலம் அல்லது பொருள்என மதியான்
பூதம் முதலாப் பொலிந்திடும் நாத
பேதமும் கடந்த பெருந்தகை மூர்த்தி
மூலா தார முதலாய் உள்ள
மேல்ஆ தாரமும் வெறுவெளி கண்டவன்
மண்டலம் மூன்றிலும் மன்னிய உருவிலும்.
கண்டவை யத்திலும் கடவுளாய் நின்றோன்
பகர்சம யம்தொறும் பரமே இருந்து
சுகநடம் புரியும் தொழில்எனச் சொன்னோன்
பேத அபேத பேதா பேத
போதம் இதுஎனப் புகன்றிடும் புண்ணியன்
அதுநான் எனவே ஆற்றிடும் அனுபவம்
சதுர்வே தாந்தத் தன்மைஎன்று உரைத்தோன்
அல்லும் பகலும் அறிவுஆ னோர்க்குச்
சொல்லும் பொருளும் சுமைஎனச் சொன்னோன்
சுதனே குருஆம் சுவாமிநா யகற்குஎனின்
அதிகமெய்ஞ் ஞானம் அல்லவோ என்றோன்
நேசயோ கத்துறு நிருபர்எல் லாம்தொழும்

இராஜயோ கத்துஇறை இராஜ யோகத்தான்
பொறுமை தெளிவு புனித ஆசாரம்
மறுஇலா வண்மை வாரம் இயற்கை

தண்அமர் சாந்தம் தயங்கிய கீர்த்தி
எண்ணெண் கலைபயில் இணையிலாக் கல்வி
நல்ல இரக்கம் நடுநிலை சத்தியம்
இல்லை என்னுமல் எவர்க்கும் தரும்கொடை
நற்குணன் எல்லாம் நண்ணிய பெருந்தகை

சிற்குண வாதி திருஅருள் செல்வன்
கரம்மேல் எடுத்துக் கருத்துஉற வணங்கிப்
பரமே உனக்குப் பரம்எனப் பகர்ந்தோன்
ஆல்அடி மேவும் அரசினை அடுத்தே
சீலமெய்ஞ் ஞானம் தெளிந்தனன் எனவும்

சித்த மவுனி திடசித்தம் ஆக
வைத்த நிலையில் வளர்ந்தனன் எனவும்
மூலன் மரபில் முளைத்த மவுனிதன்
பாலன்யான் எனவும் பரிவொடும் பகர்ந்தோன்
வடமொழி இயற்கையின் மகிமையை உணர்ந்து

திடம்உற முப்பொருள் திறத்தையும் தெளிந்து
கண்டுஅமுது என்னக் கனிரசம் என்னத்
தண்தமிழ் மாரி தன்னைப் பொழிந்து
சித்தியும் முக்தியும் சிறந்துஅருள் கொழிக்கும்
நித்திய நிரஞ்சன நிராலம்ப நிறைவைப்

பாடியும் நாடியும் பணிந்துஎழுந்து அன்பால்
ஆடியும் அரற்றியும் அகம்குழைவு எய்தியும்
உடலம் குழைய உரோமம் சிலிர்ப்பப்
படபடென்று உள்ளம் பதைத்துப் பதைத்துப்
பாங்குஉறு நெட்டுயிர்ப்பு ஆகிப் பரதவித்து

ஏங்கி ஏங்கி இரங்கி இரங்கி
ஓய்ந்த பம்பரம்போல் ஒடுங்கியே சிறிதும்
ஏய்ந்த விழிகள் இமைப்பதும் இன்றிச்
சோர்ந்து சோர்ந்து துவண்டு துவண்டுமெய்
ஆர்ந்த அன்போடு அவசம்உற்று அடிக்கடி

உள்நடுக்கு உறவே உருகியே சற்றுத்
தண்அமர் மொழியும் தழுதழுத் திடவே
உள்ளும் புறம்பும் ஒருமித்து உருகி
வெள்ள நீர்போல் விழிநீர் பெருகிக்
கன்று பசுவைக் கருதிக் கதறிச்

சென்றுசென்று ஓடித் திகைப்பது போல
என்புநெக்கு உடைய இருகரம் குவித்துப்
புன்புலால் யாக்கை பொருந்தாது இனிஎன
உணர்ந்துஉணர்ந்து அன்பாய் உவகைமேற்
கொண்டுஇனிக்
கணம்பிரி யேன்எனக் கருதியே குறித்துத்

திருஉரு எல்லாம் திருநீறு இலங்க
இருகர நளினம் இயல்முடி குவித்துப்
பூரண சந்திரன் போல்ஒளி காட்டும்
காரண வதனம் கவின்குறு வெயர்வுஉற
இளநிலா எனவே இலங்கிய சிறுநகை

தளதள என்னத் தயங்கி எழில்பெற
இத்தன்மை எல்லாம் இசைந்து இவன்அருள்
சித்துஎனச் சிவகதி தேர்ந்தவர் உரைப்பப்
பாத்திரம் ஆடப் பரிவுடன் ஆடிச்
சாத்திரம் காட்டித் தயவுசெய்து அருளும்

வல்லவன் எனவே மன்உயிர்க்கு ஆக
எல்லைஇல் அன்பன் இவன்என விளங்கி
ஈன உலகத்து இயற்கைபொய் என்றே
ஞானநூல் மெய்என நவின்றுஇனிது இரங்கிக்
கேவல சகலம் கீழ்ப்பட மேலாய்
மேவரும் சுத்த மெய்யினை நல்க
அருளே உருவுகொண்டு அவனியில் வந்த
பொருளே இவன்எனப் பொலிந்திடும் புனிதன்
சைவம் சிவனுடன் சம்பந்தம் என்பது
மெய்வளர் ஞானம் விளக்கும்என்று இசைத்தோன்
கதிர்விழி ஒளிஉறக் கலத்தல் சித்தாந்த
விதிமுறை ஆம்என விளம்பிய மேலோன்
முடிவினில் ஆகம முறைமையின் உண்மையை
அடியரைக் குறித்துஉரைத்து அருளிய அண்ணல்
சிதம்பர நேர்மை திறமா உரைத்துஇறை
பதம்பரவு எனப்பகர் பரமமெய்ஞ் ஞானி
முக்திபஞ் சாக்ஷர முறைமையில் அயிக்கியம்
சத்தியம் இதுஎனச் சார்ந்தவர்க்கு உரைத்தோன்
அஞ்சுஎழுத்து உள்ளே அனைத்தையும் காட்டிஎன்
நெஞ்சுஅழுத் தியகுரு நீதி மாதவன்
எல்லாம் நிறைந்த இறைவன் செயல்எனக்
கல்லா எனக்கும் கருணைசெய் கடவுள்
குருஅரு ளாலே கூடுவது அல்லால்
திருஅருள் உருதுஎனத் தெரிந்திட உரைத்தோன்
குருஉரு அருள்எனக் கொண்டபின் குறையாப்
பொருள்மயம் ஆம்எனப் புகன்றிடு போதன்
எந்தமூர்த் திகளையும் எழில்குரு வடிவுஎனச்

சிந்தையில் தியக்குஅறத் தேர்ந்தவர்க்கு உரைத்தோன்
சதாசிவம் என்றபேர் தான்படைத் ததுதான்
எதுஆவதே பொருள்என்று எடுத்துஎடுத்து
[உரைத்தோன்.

கல்ஆனை கன்னல் கவர்ந்திடச் செய்தவன்
எல்லாம் வல்லசித்து எம்இறை என்றேன்
எவ்உயிர் தோறும் இறைமே வியதிறம்
செவ்விய பிரம்புஅடி செப்பிடும் என்றேன்
எவ்வணம் எவர்எவர் இசைத்தனர் அவர்அவர்க்கு

அவ்வணம் ஆவன்எம் மான்என அறைந்தோன்
ஒருபாண னுக்கே ஒருசிவன் ஆட்படின்
வரும்அடி யார்திறம் வழுத்தொணாது என்றேன்
சிவன்அடி யாரைச் சிவன்எனக் காண்பவன்
எவன்அவன் சிவனே என்றுஎடுத்து உரைத்தோன்
விருப்பு வெறுப்பினை வேர்அறப் பறித்துக்
கருப்புகாது என்னைக் காத்துஅருள் செய்தோன்
இருசொல் உரையாது யான்இன்பம் எய்த
ஒருசொல் உரைத்த உயர்குண பூதரன்
அத்துவா மார்க்கம் ஆறையும் அகற்றித்

தத்துவா தீதத் தன்மையைத் தந்தோன்
திருமகள் மருவிய திகழ்வள மறைசையில்
வரும்உணர் வாளன் மருள்இலா மனத்தான்
எண்ணிய எண்ணம்எல் லாம்தெரிந்து எனக்குத்
தண்அருள் செய்தவன் தாயு மானவன்

ஒருமொழி பகர்ந்த உதவியால் அவன்தன்
இருபதம் முப்போது இறைஞ்சிவாழ்த் துவனே.

பாடல் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

ஸ்ரீ தாயுமானவர் இயற்றிய பாடல்கள்

உபநிஷதங்கள் கூறுகின்ற பரதத்துவங்கள் யாவற்றையும் தாயுமானவர் பாடல்களில் காணலாம். இவருடைய பாடல்கள் யாவும் மறைந்துபட்டுப் போகாது தமிழ் மக்கள் கைவசம் இருப்பது தமிழ் நாட்டின் தனிச்செல்வமாகும். ஆத்ம சாதனத்தில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு இவருடைய நூல்கள் ஒப்பற்ற அருள் விருந்தாக அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு ஆத்ம சாதகரும் இவருடைய பாடல்களில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களை அறியும் வண்ணம் இதுவரை சுமார் 8 தலைப்புக்கள் கொண்ட பாடல்களுக்கு ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர் அவர்கள் விரிவான விளக்கம் தந்துள்ளார்கள். ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி நூல்களாக யாவரும் [illegible] வகையில் வெளிவந்துள்ளன.

அவைகளாவன :

		பக்கம்	விலை
1.	பரசிவ வணக்கம் கிரௌஞ்சைகள்	4[illegible]	[illegible]
2.	பரிபூரணானந்தம் ,,	160	ரூ. 3-00
3.	[illegible] ,,	166	ரூ. 3 00
4.	[illegible] ,,	154	ரூ. 3-00
5.	[illegible] ,,	148	ரூ. 3-00
6	[illegible] ,,	148	ரூ. 3 00
7.	[illegible] ,,	154	ரூ. 3-50
8	[illegible]	[illegible]8	ரூ. 2-50

[illegible] எட்டு நூல்களையும் [illegible] சமயத்தில் தபால் மூலம் தருவித்துக்கொண்டால் தபாற் கட்டணத்திற்காக ரூ. 3-00 மட்டும் சேர்த்து அனுப்பினால் போதுமானது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்

திருப்பராய்த்துறை, திருச்சி ஜில்லா.